

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ABSOLUTELY GRIPPING MYSTERY THRILLER

ROGER STELLJES

THE
HIDDEN
GIRL

AGENT TORI HUNTER BOOK 3

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GİZLİ KIZ

KESİNLİKLE SÜRÜKLEYİCİ BİR GİZEM GERİLİM

ROGER STELLJES'İN KİTAPLARI

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş

Kızlar Kış Kızları

Saklı Kızlar

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Kış Kızları ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Roger'dan Daha
Dinleyin 'in
FazlasınıRoger
StelljesKitapları

Roger ten Bir
MektupSilenced Girls'
Kış Kızları

*
—

GİZLİ KIZ aileme adanmıştır: eşime, oğluma ve kızıma, anneme ve babama, kayınvalideme, erkek ve kız kardeşlerime, yeğenlerime ve yeğenlerime. Onlar beni her zaman cesaretlendiriyor, heyecanlandırıyor ve ilgilerini çekiyorlar. Hepinize teşekkür ediyorum.

BiR

"BURADA KIMSE SENİ DUYAMAZ."

"İzlemesi eğlenceli bir maçtı," dedi Heidi 6. Otoyol boyunca ilerlerken kocasına. "Uzun zamandır sizi bu kadar maçın içinde görmemiştim."

Dan Newman güldü. "O genç göbekli çocuklar kendilerini bir şey sanıyorlardı." Manchester Bay'deki Central Minnesota Eyalet Üniversitesi'nden yirmi yaşındaki öğrencilerden oluşan softball rakiplerinden bahsediyordu. "Buraya gelmenin intramurals oynamak gibi bir şey olduğunu sanıyorlardı. Biz orta yaşlı adamların Cuma geceleri bir ya da iki numarası vardır."

"Komik olan tek yaptıkları çitlerin üzerinden vurmaya çalışmakken siz tek tek vurdukça onların hayal kırıklığına uğramasını izlemektir."

"Birkaç kez başarılı oldular."

"Elbette, bir adam iki tanesini sol sahadaki çam ağaçlarına vurdu, ama kalede kimse yoktu. Sonra siz o küçük yumuşak vuruşları, oyuncuların arasından geçen topları ve içeri düşen küçük uçan topları alırdınız-"

"Bunlara bloop diyorlar, canım."

"Oh, doğru, bloplar, saha oyuncularının kafalarının üstünden geçen o küçük bloop vuruşları. Binlerce kesik yüzünden öldüler ve çok... kızdılar. Ha!"

"Evet, biz yaşlı adamlarla başa çıkabileceklerini düşündüler. Fark etmedikleri şey ise bizim binlerce oyun oynamış olmamız. Birkaç şey biliyoruz," diye yanıtladı Dan, geçirmesini bastırarak. "Oof, o sosisli ve pepperonili pizza

Bu gece." Karnını sıvazladı. "Sanırım üzerine biraz fazla kırmızı biber döktüm. Bu beni rahatsız ediyor."

Heidi çoktan elini çantasına atmış ve iki antiasit tableti uzatmıştı.

"Teşekkürler, tatlım."

Toprak yoldan sağa döndü ve ormana doğru ilerledi. "Uyumak için harika bir gece olacak. Güzel ve serin."

"Cara eve kaçta geliyor?" "Ona sabah birde dedim."

"Bu geç bir sokağa çıkma yasağı."

"Annesi ona bunu veriyordu, ben de vermeliyim diye düşünüyorum, böylece tutarlı oluyoruz."

Sağ taraftaki ormanlık alan açıldı ve arazilerinin önünü belirleyen parlak beyaz parmaklıklı çit ortaya çıktı. Dan yavaşladı, sağa döndü ve garaj yoluna girdi.

Arka kapıya vardıklarında Heidi, "Yarın sen gidip golf oynamadan önce ön bahçedeki çiçek tarhlarını otlatmamız gerekiyor," dedi.

"Yine mi?"

"Evet. Uzun sürmez."

Kapının kilidini açıp iterek açarken, "Umarım öyle değildir," diye cevap verdi. "Bunu sadece birkaç hafta önce yaptık."

"Hey, her şeyin şık görünmesini sağlamak için ayak uydurmamız," diye cevap verdi mutfağa girerken. Dan hızla kapıyı kilitledi ve onu takip etti.

Sol tarafında ani bir hareket hissetti.

Güm!

Darbe sırtına isabet etti ve onu önce yüzüstü mutfak dolabına, ardından da yere çarptı.

Heidi arkasını döndüğünde elinde levye sallayan kocaman bir adam gördü. "Dan! Dan!"

Güm! Güm! Güm!

"Da-" Arkasından yere çarpıldı. "Hayır! Hayır! Bırak beni!"

Biri kollarını arkasından çekti. İri yarı adam levveyi bıraktı ve yaklaştı. Kar maskesi takıyordu ve

Cebinden siyah bir şey çıkardı.

"Onu aldın mı?" diye sordu.

"Bana yardım et."

"Dur! Dur!" diye yalvarırken iki adam bileklerine bir şey geçirip sıkıca çekti. Bir yırtılma sesi duydu. "Dur! St-" Üstündeki adam ağzına bir parça koli bandı yapıştırdı.

Heidi bacaklarını tekmeledi ve üstündeki adam gevşeyince kurtulmaya çalıştı ama bu sadece adamın arkasını dönüp bacaklarını bir arada tutabilmesi içindi. Aynı türden bir kısıtlamanın ayak bileklerinin etrafındaki deriye battığını hissetti.

Yerde baygın yatan kocasına baktı. Ağzından ve alnından kan damlıyordu. Adını haykırmaya çalıştı ama sesi bandın arkasında boğuklaştı.

Yanağına vurulan okşama önce ritmikti, sonra daha da sertleşti ve sonra... *Tokat!*

"Uyan, Dan! Dan, uyan uykucu..."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Karşısında siyahlar giymiş, siyah deri eldivenler takmış dev gibi bir adam duruyordu.

Konuşmaya çalıştı ama ağzında bant vardı.

İri yarı adam ona doğru çömeldi. Hiçbir şey söylemedi, sadece başını sola çevirdi. Dan'in gözleri onu takip etti.

"Heidi! Heidi!" diye bağırmaya çalıştı.

Heidi kanepede yüzüstü yatıyordu, kıvranıyor, çırpınıyor, mücadele ediyordu. Sıska bir adam onun üzerindeydi, kar maskesi de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmişti. O da eldiven giymişti. Sağ elinde uzun bir av bıçağı vardı ve Heidi'nin atletinin arkasını kesiyordu. Kadının panik içindeki gözleri kocasının kilitlendi.

Dan kurtulmaya çalışarak çırpındı. Kolları arkasından ve şöminenin direğinin etrafından bağlanmıştı. Bacaklarıyla tekme atmayı denedi ama ayak bileklerinin naylon gibi görünen bağlarla bağlı olduğunu gördü. Uzun boylu, atletik bir adam olmasına rağmen ne bir kaldıraç ne de gücünü toplayabilecek bir kabiliyeti vardı.

"Kısıtlamalarla istediğin kadar savaşılabirsin ama asla özgür olamayacaksın. Küçük güzel karın istediği kadar ılık atabilir, kıvranabilir ve ırpınabilir ama asla özgür kalamayacak."

Diğer adam pantolonunu indirmeye başlarken Dan karısına baktı.

Hayır! Hayır! Hayır!

Gözlerini kapattı, başını sütuna vurdu ve tekrar bağlarını çekiştirmeye başladı. Denemek zorundaydı. Boşuna olduğunu bilse bile denemek zorundaydı.

"Eminim neden burada olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yoktur, değil mi? Neden senin peşinden geldiğimizi? Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? "Ben bu adamlara ne yaptım?" diye düşünüyorsun.

Dan telaşla başını salladı.

"Asıl soru, sizi bu pozisyona sokan sorumluların bunu yapıp yapmadığı olacaktır."

Dan bu kez şaşkınlıkla ona baktı.

"Senin asıl ölümcül hatan neydi biliyor musun Dan?" Karşısındaki iri yarı adam uzun bir av bıçağı çıkardı. "Burada, ıssızlığın ortasında yaşamaktı." Maskesini ıkardı. "Burada kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Ve bu gece, ne istersek yapabiliriz. Ve yapacağız da."

Dan el ve ayak bileklerindeki bağlara karşı yeniden mücadele etmeye başladı.

"İstedığın kadar savaş," dedi adam, Dan'in eninde sonunda kendini tüketeceğini biliyordu. O zaman yılgınlık başlayacak ve nihayet her şeyin nasıl sona ereceğini öğrenecekti. "Bundan kurtulamayacaksın. Ama gösteri için ön sıradan bir koltuğun var."

Yarım saat sonra Slim kadının yanından uzaklaştı. Pantolonunun fermuarını çekerken D'ye "Bunları hissetmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi. Kullanılmış prezervatifi plastik b i r torbaya koymuş ve yanlarında getirdikleri sırt çantasına tikiştirmişti bile.

Bir sandalyede oturmuş Slim'in kadınla ilişkisini izlemekte olan D. ayağa kalktı ve arka cebinden siyah naylon bir ip çıkardı, sonra da gidip terli ve gözleri yaşlı Dan Newman'ın önünde durdu. İpi yavaşça her iki elinin etrafına sıkıca sardı ve sonra gergin bir şekilde çekti.

Dan bundan sonra ne olacağını biliyordu. D arkasını dönüp Heidi'ye yaklaşıırken, "Hayır! Hayır! Hayııııııı!" diye bağırdı. İpi çabucak boynuna doladı, onu kanepeden sürükledi ve kocasına doğru çevirdi.

"Heidi! Heidi!" Dan yalvarıyor, bağlarını çılınca çekiştiriyordu. D, boğazındaki ipi yavaşça ve metodik bir şekilde sıkarken gözleri karısının gözlerinden hiç ayrılmadı, kalan gücüyle savaşıırken siyah teller derisine batıyordu. Onu yerden kaldırdı, ön kolları bu çabayla titriyordu. Onu hemen öldürmedi, kendi gözlerini kocasınıninkilere odakladı. Gözyaşları Dan'in yanaklarından aşağı süzüldü.

Birkaç dakika sonra Heidi'nin vücudu gevşedi, mücadele bitti. D ipi çözdü ve kızın yere düşmesine izin verdi. Sonra kayıtsızca yürüdü ve ipi sırt çantasına doldurdu.

"Onu banyoya götürelim."

Slim başıyla onayladı ve diz çöktü. D, bir koluyla Heidi'nin bedenini diğer adamın omzunun üzerinden kaldırdı, böylece onu evin arkasına taşıyabildi. Slim gözden kaybolana kadar bir süre onu izledi. Sonra yavaşça arkasına döndü ve sırt çantasına uzanıp tabancasını kenara iterek kılıfından uzun, sivri uçlu bir bıçak çıkarma gösterisi yapan Dan Newman'ın gözlerinin içine baktı.

Slim Heidi'yi yıkamak için portatif duş başlığını kullanıyordu. On beş dakikadır yalınayak ayakta durmuş, suyu Heidi'nin üzerinde gezdiriyor ve tüm vücudunu siliyordu.

D banyoya girdi. "Saat kaç?"

Slim sordu.

"Bir yirmi. Harekete geçmeliyiz."

"İşı bitti mi?"

D başını
salladı.

"Sen... oraya gittin. Yani... bıçakla falan. Kutsal moly."

"Sen ihtiyacın olanı aldın, ben de ihtiyacım olanı aldım," dedi D.
"Onu desteklemeye hazır mısın?"

Slim, Heidi'nin vücudunu fayans döşeli duvara yasladı ve duş başlığını suyun bacaklarının arasından akmasını sağlayacak şekilde ayarladı. Banyodan çıktıklarında bir gümbürtü duydular ve bir titreşim hissettiler.

"Bu da ne..."

Başım büyük belada, diye düşündü Cara Newman sık ormanın içinden geçen uzun ve dar yolda ilerlerken. Geç kalmıştı, çok geç kalmıştı, potansiyel olarak yere çakılacak kadar geç kalmıştı. Sokağa çıkma yasağı gece 1:00'di ve saat neredeyse 1:30 olmuştu.

Babam neden böyle ıssız bir yerde yaşamak zorunda? Sanki zamanın nasıl geçtiğini anlamamış gibiydi. Zorladığının farkındaydı ama sonra Ashley'nin eve bırakılması gerekti ve bu her şeyi alt üst etti. Tabii ki, babasının ve üvey anne yaşadı Yani uzak gelen Manchester Bay. O her zaman Crosby'ye gitmenin ne kadar süreceğini hafife almışım.

Ona kızacaklarından hiç şüphesi yoktu. İçlerinden birinden haber almamış olmasına şaşırmıştı ama sert sözler duyacağından emindi. *Sakin ol ve sadece özür dile.* Gelecek hafta sonu şehir dışında bir futbol turnuvası vardı ve bunu kaçırmak istemiyordu. Strateji pişmanlıktı. Sadece üzgün olduğunu söyle, dedi kendi kendine. Tartışmayın, kavga etmeyin, sadece batırdığınızı kabul edin, onlara gidecek yer bırakmayın.

Tünele benzeyen yoldan çıktığında ev sağ taraftaydı ve epeyce gerideydi. İyi haber, birkaç ışığın yanması ve dış ışıkların olmaması nedeniyle karanlık görünüyordu.

Bir fırsat yakalamış olabilir mi? Belki henüz evde değillerdi. Belki de geç saatlere kadar arkadaşlarıyla dışarıda kalmışlardır. Umudu buydu, ama yine de emin olmak için eve giden araba yoluna döndüğünde farlarını kapattı.

Arabayı garajın önüne çekti ve park etti. Arabadan i n e r k e n eve doğru baktı. Arka tarafta bir ışık olacağını düşünmüştü ama yoktu. Evin derinliklerinde bir yerde bir ışık yanıyordu ama kesinlikle mutfakta değildi. Arka kapıya ulaştığında, ya babasının ya da üvey annesinin içeri girdiğinde saldırmaya hazır bir şekilde odada volta atıyor olmasını bekliyordu.

Eğer evdeyseler, belki de çoktan uyumuşlardır. Belki gizlice girebilirim, diye umutla düşündü.

Arka kapıya ulaştığında kilitli olduğunu gördü.

Kapıyı açık bırakacaklarını söylediler. Yine, belki de evde olmadıklarına dair bir işaret. Anahtarlığını karıştırdı ve evin anahtarını buldu, sonra kapıyı açtı ve karanlık eve adım attı. Tek ışık sağ taraftaydı. Düğmeyi çevirdi ve çantasını, anahtarlarını ve telefonunu ortadaki adaya koydu. Etrafına göz gezdirirken aile odasının tuhaf görüldüğünü fark etti. Kanepe minderleri yere saçılmıştı. Bir adım daha attı ve solda babasının garip bir şekilde şömüne direğine yaslandığını, başını yana eğdiğini ve sonra da kanı gördü.

"Baba!"

Sağ tarafında bir ses duydu. Bir adam, ailesinin yatak odasından çıkıyordu. Tamamen siyah giyinmiş ve kar maskesi takmıştı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Kim-"

Ona doğru bir adım attı.

Cara döndü ve arka kapıdan dışarı fırladı, sola döndü ve araba yoluna doğru ilerledi. Köşeyi döndüğünde, evin ön tarafından kar maskeli ikinci bir adam belirdi. Adamın açısı Cara'nın araba yolundaki yolunu kesti.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırdı, çılgınca bir kaçış yolu arıyordu. "Benden uzak dur!" diye bağırdı, kendini savunacak bir şey arıyordu. Döndüğünde, çok daha iri olan diğer adamın arka kapıdan çıkıp kendisine doğru hantalca geldiğini gördü.

İki adam yavaş yavaş ona doğru yaklaşıyordu.

Seni yakalarlarsa ölürsün, diye düşündü. Sağına baktı. Ormana.

Bu onun tek şansıydı.

Küçük adam ona saldırdı.

Koşmaya başladı, devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı ve ormana girdi. *Kaç ve saklan*, tek düşünebildiği buydu. *Kaç ve saklan. Kaç ve saklan.*

Başka bir ağaç gövdesinin üzerinden atladı ama sonra ayağı bir dala takıldı ve takılıp yüzüstü düştü. Kendini yukarı iterken arkasına baktığında adamların ona doğru yaklaştığını gördü.

Git, git, git, dedi kendi kendine, sağına, kuzeydoğu olduğunu bildiği yöne doğru ilerleyerek. O kadar karanlıktı ki, yolundaki engelleri göremedi ve tekrar tökezleyerek sert bir şekilde yere düştü.

Bir an için sersemlemişti, bir kez daha arkasına baktı. Adamlar hâlâ geliyordu, küçük olanı öndeydi ve hızla yaklaşıyordu.

Onu tuzağa düşürmüştü.

Sağ elinin altında uzun bir dal hissetti. Hızla ayağa kalktı ve adama doğru savurdu. Adam darbeyi savuşturmak için sağ kolunu kaldırdı.

"Aargh," diye inledi ve geriye düştü.

Savurdu ve adama bir kez daha vurdu, bu kez onu yere düşürdü, sonra yukarı baktı. Diğer adam, büyük olan, yaklaşıyordu.

Dalı ona fırlattı, döndü ve tekrar koşmaya başladı, ormanın derinliklerine doğru, gördüğü engelleri aşarak, dalların altından eğilerek, dikenlerin ve keskin dalların bacaklarının, ellerinin ve yüzünün derisini kestiğini hissederek.

Gizlice arkasına baktı. Adamların ikisi de hâlâ geliyordu ama o artık büyük bir boşluk yaratmayı başarmıştı. Koşarken dar bir patikaya rastlamış gibi görünüyordu. Kollarını pompalayarak koşmaya devam etti.

"Onu görüyor musun? Onu görüyor musun?" D aceleyle homurdandı, sürekli engebeli zemine ve devrilen dallara takılıyordu. "Kahretsin!"

"Silahın nerede?" Slim sordu.

D öfkeyle, "Evde, sırt çantasının içinde," diye cevap verdi. "Onu görüyor musun?"

"Bir saniye önce onu yakalamıştım," dedi Slim, on adım ileride. "Sanırım... Onu görüyorum! Onu görüyorum!"

"Sadece git."

D nefes nefese arkasından gelirken Slim koşmaya devam etti.

Cara zikzaklar çizen küçük patikayı takip ederken ay ışığının ilerideki suda parıldadığını gördü. Babasının arazisinin kenarındaki küçük göl, sazlıklarla ve kedi kuyruklarıyla doluydu.

Şimdi ne olacak? Yüzmek mi? Dalıp nefesini mi tutacaktı? Sazlıklara ve kedi kuyruklarına saklanabilir miydi?

Sağında, büyük kayalardan oluşan bir grup gördü.

Gölü sevmiyordu. Eğer onu suya sokarlarsa, adamlar onu boğacaktı. Bir taş aldı ve sazlıklara doğru fırlattı.

Kerplunk!

Kerplunk!

"Bunu duydu mu?" Slim soluna doğru fısıldadı. "Su sesi gibiydi."

Kerplunk!

Kerplunk!

"Göle mi giriyor?" D haykırdı. Koşmaya devam ettiler; birkaç yüz metre daha gittikten sonra kıyı şeridine ulaştılar.

Cara dört ayak üzerinde, sürüne sürüne iç kısımlara doğru ilerledi. Çalılıkların üzerinden kafasını kaldırdığında, sağa sola yayılan iki adamın silüetlerini görebiliyordu. Küçük adamı gözden kaybetti ama büyük adam kıyı şeridi boyunca ayaklarını sürüyerek ona doğru ilerliyor ama sazlıklara bakarak onu avlıyordu.

On metre önünde, devrilmiş gibi duran üç ağaç vardı. Onlara doğru süründü, her hareketinde dikkatli ve yavaştı. Üç ağaçtan biri son derece eskiydi, çürümüşü ve kısmen oyuktu. İçine girdi; fazla uzağa gidemese de en azından birkaç metrelik bir siper sağlıyordu. Top gibi oldu, sırtını sol tarafa yasladı, dizlerini göğsüne doğru çekti, ağzı kapalı, burnundan nefes alıyordu.

Uzaktan gelen fısıltı seslerini ve ardından kendisine doğru gelen ağır ayak seslerini duyabiliyordu.

Yavaş. Kasıtlı. Yaklaşıyorum.

Dondu kaldı. On adım ötede iki ayak görebiliyordu. Sonra daha fazla ayak sesi duydu. Başka bir çift ayak şimdi ağacın hemen dışındaydı.

Tam oradaydılar.

Gözlerini kapattı. *Git buradan. Lütfen git buradan.*

"Aradım ama sazlar çok kalın," diye fısıldadı Slim. "Suya girdiğini sanmıyorum. Suda kimse yok. Hâlâ ormanda bir yerlerde olmalı. Öyle olmalı."

D bir an gözleriyle taradı ama hiçbir hareket yoktu. Saklanıyordu ya da... "Geri dönüyor olabilir. Etrafımızda dönüyor olabilir."

"Ev. Eğer oraya geri dönerse..."

"Ya da bizimle oynuyor," dedi D. Gözleri karanlığa alışmıştı ve etrafına bakınarak hareket arıyor, herhangi bir ses dinliyordu.

"Bunu riske atabilir miyiz?" Slim endişeyle sordu. "Burada açık hedef durumundayız."

"Git."

Slim patikadan aşığıya doğru ilerledi. "Kim bu kız?"

"Sanırım kızları."

"Burada olmaması gerekiyordu. Annesinde olması gerekiyordu."

Ormandan çıktılar ve eve geri döndüler. Kızın arabası hâlâ oradaydı. Çantası, telefonu ve anahtarları hâlâ mutfaktaydı. D, başka bir eve gitmek için en az bir mil yol kat etmeleri gerektiğini biliyordu.

"Ne yapacağız! Ne yapacağız!" Slim bağırdı, panikledi, nefes nefese kaldı.

"Sakin ol," diye yanıtladı D. "Aklını başına topla. Oğlumuzu en başta batıran da buydu, her şeyi enine boyuna düşünmemek. Yapacağımız şey o sırt çantasını almak ve hemen şimdi, planladığımız gibi oradan ayrılmak."

"Ama kız..."

"Tamamen siyah giyinmiş ve kar maskeli iki adam görmüş. Tek gördüğü bu."

iki

"WONDER WOMAN BİR YARDIMCI DEĞİL"

Serin bir esinti yatak odasının penceresindeki perdeleri dalgalandırırken Tori uyandı. Uzun, kaslı kolun şefkatle beline dolandığını, çıplak bedeninin Braddock'un 1.80'lik köşeli vücudu tarafından sıcak bir şekilde sarıldığını hissederek rahat bir nefes aldı. Braddock uyurken göğsünün hafifçe kabarak çıplak sırtının yumuşak tenine değdiğini hissedebiliyordu. Rahatlatıcı bir gece olmuştu. Gölde uzun bir tekne gezintisi yapmışlar, ardından güvertede ızgara tavuk yemişler, bir şişe şarap eşliğinde Netflix'te Fyre Festivali ve üniversiteye kabul skandalıyla ilgili belgeselleri izlemişler ve yatakta geçirdikleri enerjik bir ilk saatle her şeyi tamamlamışlardı. Sonuç olarak, onlarla dolu bir yazın harika bir gecesiydi. Gözlerinin bir kez daha kapanmasına izin verdi ve vücudunu onunkine daha da yaklaştırdı.

Yüzük! Ring! Ring! Ring! Ring!

Onun hareket etmesini bekledi.

Yüzük! Ring! Ring! Ring! Ring!

"Braddock?"

"Evet, duydum," dedi iç çekerek, kolunu isteksizce çekip komodininin yanına yuvarlanırken.

Tori kendi telefonunu kontrol etti: Saat 04:50. Sabahın bu saatinde gelen bir telefon hiç iyi değildi. Braddock'un "Evet?" deyişini dinledi. Dur bakalım. Nerede? Tamam o zaman. Yoldayım."

"Çıkıyor musun?" Telefonu kapattığında Tori uykulu bir sesle konuştu.

"Sanırım bu sefer senin de gelmen gerekiyor," diye cevap verdi.

"Crosslake'in doğusunda çifte cinayet işlendi. Kanlı bir olay ama

Çiftin on yedi yaşındaki kızı bir şekilde hayatta kalmış. O bir tanık."

"Kurtuldun mu? Nasıl?"

"Gidip öğrenmemiz gereken şey de bu."

On beş dakika sonra Braddock kuzeydoğudaki küçük Crosby kasabasına doğru hızla ilerliyordu.

"Şu anda olay yerinde kim var?" Manchester Körfezi'nin doğusundaki 210 numaralı otoyolda hızla ilerlerken Tori sordu.

"Crosby Polisi'nden Dewey, artı bizim çocuklar."

"Dewey." Tori gülümsedi. "Şu adam. O adamı görüyorum ve sadece gülüyorum." "Esprili biri, orası kesin. Cinayet sahnemize gelince, bu bir

Ormanda bir ev. İçeride iki ceset var. Dan ve Heidi Newman." "Başka bir şey var mı?"

"Sanırım..." "Ne?"

"Sahnelenmiş."

"Kurgulanmış mı? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Oraya vardığımızda öğreniriz." "Cal'ı aradın mı?"

"Onu yataktan kaldırmadan önce elimizde ne olduğunu görmek istedim." "Cal'a neden özel muafiyet tanınsın ki?"

"Çünkü patron o ve beni ve şimdi de seni daha sık çalıştırıyor."

"Zam almam gerekecek."

"Siz FBI tipleri, her zaman talepte bulunuyorsunuz."

On iki ay önce, New York'ta görev yapan bir FBI özel ajanıydı. Ve sıradan bir özel ajan değildi. Seçkinlerin seçkini, büronun kayıp çocuk vakalarında başvurduğu kişiydi. Bir anda, o ve seçkin ekibi bir helikopterde ya da uçakta, araştırılacak yeni bir kayıp vakasında olabilirdi. Tori, çocukları bulmak ve onları aileleriyle yeniden bir araya getirmek için sürekli çaba göstererek profesyonel olarak geliştirdi.

Sorun, motivasyonunun kendi kalp kırıklığından kaynaklanıyor olmasıydı. Yirmi bir yıl önce, Manchester Bay Lisesi'ndeki son senesinden hemen önce tek yumurta ikizi kız kardeşi Jessie'nin ortadan kaybolmasıyla başlamış ve bir buçuk yıl sonra babası, efsanevi Shepard County şerifi Big Jim Hunter'ın o Boston'da üniversitedeyken ölmesiyle devam etmişti. Resmi ölüm nedeni kalp krizi olsa da, asıl neden kızının onun gözetiminde kaybolması ve bunun onda bıraktığı kırık kalpti.

Onu oraya bağlayacak bir ailesi kalmayan Tori, Manchester Körfezi'ni terk etmişti. İsteyerek ya da istemeyerek, orayla tüm ilişkisini kesmiş ve birkaç yıl sonra asla geri dönmeyi düşünmemişti. Ancak trajedi onu profesyonel olarak motive etmede etkili olsa da, bunun yarattığı keder yaklaşık yirmi yıl boyunca kontrolsüz bir şekilde metastaz yaptı.

Bir yıl önce, Jessie'nin kayboluşunun yirminci yıldönümünde başka bir kadını kaçıran kız kardeşinin katilinin yeniden ortaya çıkmasıyla Manchester Körfezi'ne geri döndü. Kendisi de ölümle burun buruna gelmesine rağmen, Tori sonunda kız kardeşinin cinayetini ve diğer birçok kadının cinayetini çözmüştü. Davayı araştırırken Braddock'la tanışmış ve ona aşık olmuştu. New York'tan nakledilen ve kendi kayıp geçmişi olan Braddock ona ulaşmış, onu anlamış ve daha önce hiç olmadığı kadar onunla ilgilenmeye başlamıştı.

Kız kardeşinin davasını çözmek ve Braddock'a karşı gelişen duyguları Tori'yi nihayet geçmişiyse yüzleşmeye zorlamıştı. İki ayını yoğun bir şekilde bunun üzerinde çalışarak geçirmişti ve şimdi bile kazanımlarını güçlendirmek için sık sık terapi seanslarına gidiyordu.

Bu günlerde hayat daha yavaştı. FBI'a zaman zaman uzaktan danışmanlık yapsa da, son bir yıl içinde bindiği tek uçak, Braddock'la birlikte Mart sonunda Barbados'a yaptıkları bir haftalık tatildi ve son yirmi yıldaki en rahatlatıcı haftasıydı. Kasabadaki üniversitede birkaç ceza adaleti dersi veriyor ve nadiren de olsa Braddock ve Shepard County Şerif Departmanı'na cinayetten kayıp kişilere ve soyguna kadar uzanan ilgi çekici davalarda yardımcı oluyordu. Son altı ayda o kadar çok çalışmıştı ki, Cal onun varlığını

son departman bütçesi. Tori'nin yetenekleri, itibarı ve Manchester Körfezi'ndeki aile geçmişi göz önüne alındığında, bütçe kalemi övgüyle karşılandı ve ilçe komisyon üyeleri tarafından hızla onaylandı.

"Crosby'ye yaklaşıyoruz," diye belirtti şimdi.

"Ve sıra bizde."

Braddock sola döndü ve Crosby'den kuzeye doğru 6. Otoyol'da ilerledi, ta ki sağda küçük bir açıklık ortaya çıkana kadar sık ormanların içinden geçen çakıllı bir yola sapana kadar. Evin yakınına park etmiş devriye birimini ve yol boyunca departmana ait bir Tahoe'yu görebiliyorlardı. Kısaca Biftek olarak bilinen Jake Williams -Tori'nin çocukluk arkadaşı ve Braddock'un en iyi dedektifi- onların gelmesini beklerken, ortağı Sheryl Eggleston da sarı olay yeri şeridini çekiyordu.

"Belli ki burası o yer," dedi Tori. "Hey, tabelaya bakın." Belki bir ayak boyunda ve üç ayak genişliğindeki ahşap tabela, araba yolunun hemen solundaki büyük beyaz karaağacın üzerine monte edilmişti. Koyu kahverengiydi ve üzerine *Newman'lar* oyulmuştu. Sol tarafa iki yeşil çam ağacı, sağ tarafa da bir grup çiçek resmedilmişti. Kulübeleri ve göl evleri olan pek çok Minnesotalı'nın evlerini işaretlemek için sergiledikleri türden bir tabelaydı. "Seninkine benziyor."

"Öyle sayılır."

Braddock'un kişiselleştirilmiş tabelasının her iki yanında oyulmuş yoncalar bulunuyordu. Tabelayı birkaç yıl önce diğer komşularına uyum sağlaması için özel olarak yaptırmıştı. Bugünlerde göl kenarındaki evlerin önünden geçerken kitsch tabelaları pek fark etmiyordu ama bunu görünce nedense dikkatini çekmişti.

Tahoe'dan iner inmez Steak'e "İçeri girdin mi?" diye sordu.

"Henüz değil. Bir dakikadır buradayız."

Grup olarak araba yoluna doğru yürüdüler. Ev, sık bir ormanla çevrili geniş bir açıklığın ortasında yer alan tek katlı, çiftlik tarzı bir binaydı. Sol tarafta üç arabalık bir garaj vardı. Garajın uzak tarafında, çimento bir levha üzerine park edilmiş, römorklu ve üstü kapalı bir duba tekne, önünde ise beyaz bir VW Jetta ve bir ambulans duruyordu. Ambulansın içinde iki sağlık görevlisi sedyede oturan genç bir kızı tedavi ediyordu.

Braddock, "Bu kızı olmalı," diye mırıldandı.

Tori kızın yüzündeki boş, neredeyse katatonik bakışı gözlemledi. Sıyrıklarını ve yaralarını saran sağlık görevlilerine hiç aldırış etmiyordu.

Evde, Crosby devriye memuru Dwayne Jones onların gelişini bekliyordu.

Braddock'un elini sıkarken alçak sesle, "Bu ölümsüz Will Braddock ve yardımcıları Tori ve Steak değil mi?" dedi.

"Yancılar mı?" Tori kaşlarını kaldırarak ve sinsî bir gülümsemeyle sordu. "Ben bir yardımcı değilim, Dewey."

Steak, "Kesinlikle Wonder Woman olarak geçebilirsiniz," diye espri yaptı.

"Wonder Woman bir yardımcı değil. Onun kendi filmi var.

Ayrıca, Yenilmezler'i seviyorum." "Kötü Cadı o zaman."

Braddock, "Tori olsa olsa Kara Dul'dur," diyerek kız arkadaşından onaylayıcı bir gülümseme aldı.

"Tüm deriyi seveceğinizi düşündüm-"

Braddock Biftek'i durdurarak, "Tamam, yeter," dedi. Jones'a "Elimizde ne var?" diye sordu.

Jones başparmağıyla evi işaret ederek, "Kurbanlar Dan ve Heidi Newman," diye açıkladı.

"Ambulanstaki kız onların kızı mı?" Tori sordu. "Evet. Cara Newman."

"Bir şey söyledi mi?"

"Buraya geldiğimde belli ki travma geçiriyordu. Anlayabildiğim kadarıyla eve girmiş, oturma odasında babasının cesedini görmüş, evin içinde bir adam görmüş, dışarı çıktığında başka bir adam görmüş ve ormana doğru koşarak kaçmayı başarmış. Orada en az iki saat saklandığını düşünüyordu, bu yüzden bizi aradığında katiller çoktan gitmişti. Her tarafı kesilmiş, çizilmiş, ısırılmış ve kanıyordu, ben de ambulans çağırdım."

Braddock Tori'ye baktı. "Neden onunla konuşmuyorsun?"

"Bir dakika içinde," dedi Tori. "Önce içeriye hızlıca bir göz atalım. Bakalım ne görmüş."

Jones, Braddock ve Tori'yi evin arka kapısına kadar götürdü. Tori etrafına uzun uzun baktı. "Burası gerçekten ıssız bir yer," dedi. "Ve sessiz."

"Çok sessiz," diye mırıldandı Braddock. "Komşularımın olmasını seviyorum." "İçeride ne gördün?" diye sordu Dewey.

Yüzünü buruşturdu. "Bence içeri girip kendiniz görseniz daha iyi olur."

"O kadar kötü, ha?"

"Oh evet."

"BCA olay yeri birimi yolda mı?" Braddock sordu. Steak,

"Çağırdılar," diye cevap verdi.

Üçü de beyaz lastik eldivenlerini giydi. Steak, Tori ve Braddock'a ayakkabıları için slip kılıflar verdi ve sonra evin içine adım attılar.

Paslanmaz çelik aletler, beyaz mermer tezgahlar, açık gri boyalı dolaplar ve koyu ahşap zemin göz önüne alındığında mutfak yakın zamanda yeniden modellenmişti. Ahşap zemin, evi önden arkaya ikiye bölen geniş salona ve giriş yoluna kadar uzanıyordu. İleride bir oturma odası görebiliyorlardı. Sağ tarafta yatak odalarına ve banyolara giden bir koridor vardı.

Steak el fenerini yakarak, "Ben sağdan gideceğim," dedi.

Tori, Braddock'u oturma odasına götürdü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tori. Dewey abartmıyordu.

Dan Newman şömineyi destekleyen beyaz sütuna yaslanmış, boğazı kulaktan kulağa korkunç bir şekilde kesilmiş, başı sarkmış ve sola doğru eğilmiş bir halde yatıyordu. Göğsünden ve gri softball formasının önünden kan akıyordu ve şöminenin fayans döşeli eşiğinde etrafında kurumuş bir havuz vardı.

Tori kasıtlı bir şekilde yaklaşarak onun sağ tarafına çömeldi. Newman uzun boyluydu, uzun bacakları vardı ve şakaklarında tek tük grimsi teller bulunan kısa koyu kahverengi saçları vardı. Kolları sütunun arkasına sarılmış ve bilekleri fermuarlı kelepçelerle sabitlenmişti. Ayak bilekleri de aynı şekilde sabitlenmişti ve ağzının üzerine tek bir şerit geniş gri koli bandı yerleştirilmişti. Bulunduğu açıdan boğazındaki derin yarığı da görebiliyordu.

"Tanrım, kafası neredeyse vücudundan ayrılacakmış," dedi Braddock, eğilip diğer taraftan bakarak. "Bıçakla açılan kesik... çok derin. Ve pürüzsüz de değil. Sanki katil bıçağı derine sokmak zorunda kalmış gibi. Bu adam katledilmiş."

"Kan. Bu kadar çok olması... şaşırtıcı." Tori kendi el fenerini çıkardı ve ışını yönlendirdi. "Boynunun arkasında yaka çizgisinin altına kadar inen geniş bir morluk görüyorum."

Braddock adamın önüne doğru ilerlerken, "Alnında da iyi bir morluk var," dedi. "Bence katilimiz sol elini kafayı sütuna yaslamak için kullanmış ve sağ eliyle de ayakta dururken boğazını soldan sağa doğru kesmiş. Böylece kafa sola doğru düşmüş."

"Neden onu buraya bağladınız ki?" Tori söyledi. Ayağa kalktı ve öndeki resimli pencerenin ortasındaki uzun beyaz oturma odası kanepesine bakmak için döndü. Minderlerin hepsi yamuk yumuktu. Yastıklar yere saçılmıştı. Sehpa çarpık bir açıyla tekmelenmiş gibi görünüyordu. Kanepeye yaklaştı ve iki minderin arasına sıkıştırılmış bir çift yırtık kadın iç çamaşırına benzeyen bir şey gördü.

Braddock kanepenin sağ tarafına geçti. "Burada bir pantolon ve... Ah, dostum." Kanepe ile duvar arasında duran siyah bir kadın atleti ve siyah bir sütyeni gösteriyordu. İkisi de sütyenin ortasındaki yıpranmayı ve atletin tırtıklı kesimini görebiliyordu. "Sanki onu kesip çıkarmışlar gibi," dedi neredeyse fısıltıyla.

Tori, "Olay yeri ekibi bu kanepeyi çok dikkatli incelese iyi olur," dedi.

"Bence Bay Newman öldürülmeden önce karısına gerçekten korkunç bir şey yapıldığını izlemek zorunda bırakıldı."

Steak koridordan, "Karısından bahsetmişken, gel de bir bak," diye seslendi.

Onları ana yatak odasına götürdü ve banyoyu işaret etti. "Şurada."

Tori ve Braddock dikkatle içeri girdiler. Duşta, duvara yaslanmış, tamamen çıplak, ıslak ve ölü bir Heidi vardı.

Newman. Kısa siyah saçlı, ufak tefek bir kadındı. Duş başlığından akan suyun, iki yana açılmış bacaklarının arasına yönlendirildiği anlaşılıyordu.

Braddock, "Onu buraya koydular ve duş her türlü kanıtı temizledi," dedi.

Duşa açılan sürgülü kapı kısmen açıktı. Dikkatli bir adım atarak yaklaştı ve içeriye baktı. Heidi'nin boynunda gözle görülür morluklar ve ip izleri vardı.

Tori onun arkasına doğru eğildi. "Boğulmuş."

Braddock, "El ve ayak bileklerinde de bağ izleri var" dedi.

Üçü birlikte banyodan çıktılar ve adımlarına dikkat ederek arka kapıya ve verandaya doğru ilerlediler.

Dışarı çıktıklarında köşeden bir adli tıp ekibi geldi. Braddock Steak'e baktı, o da ekibin yanına giderek onları bilgilendirdi. Tori'ye, "Hızlı düşünceler?" dedi.

"Adli tabip ne bulacak göreceğiz ama gördüğüm kadarıyla koca şöminenin direğine bağlanmış ve karısının kanepede tecavüze uğramasını ve ardından boğularak öldürülmesini izlemeye zorlanmış. Katilin geride bırakmış olabileceği kanıtları temizlemek için duşa sürüklenmiş. Sonra katil her şeyi bitirmek için Bay Newman'ın boğazını kesmiş ve kan kaybından ölmesine izin vermiş."

Braddock evin içinde dolaşmaya başlarken, "Kulağa doğru geliyor," dedi. "Hadi gidip kızıyla konuşalım."

Dewey ambulansın hemen yanında duruyordu.

"Yani içeridekiler annesi ve babası mı?" Tori sordu.

"Babası ve üvey annesi."

"Biri annesini aradı mı?"

"Henüz değil," dedi Dewey. "Önce buradaki işleri halletsek iyi olur diye düşündüm."

Braddock biliyordu ve paramedik kim Basamaklı dışarı . ambulansı aradı ve onu çağırdı. "Durumu nasıl?"

"Morarmış, hırpalanmış, cehenneme kadar sıyrılmış. Sol elindeki yaraya dikiş atılması gerekiyor. Kafasında başka bir kesik olabilir. Böcekler var.

Kollarında ve bacaklarında ısırık izleri var. Kene olup olmadığını kontrol ettim ama hastaneden birinin de bunu yapması gerekir."

"Duyarlı mı?"

"Biraz konuşuyor olsa da şokta. Onu Manchester Körfezi'ndeki hastaneye götürmeliyiz, fazla uzun sürmesin."

Braddock Tori'ye, "Onunla birlikte liderliği sen al," diye önerdi.

Tori ambulansın arkasına tırmandı ve sedyedeki kızın yanına oturdu.

Cara Newman zayıftı ama kaslı bacaklarına bir bakış Tori'ye onun atletik olduğunu söylüyordu. Omuz hizasını biraz geçen kahverengi saçları yumuşak yüzünün etrafına dökülüyordu. Burnunun sol tarafını küçük bir piercing süslüyordu. Siyah bir şort, lacivert bir sweatshirt ve kirli gri spor ayakkabıları giymişti.

"Cara," dedi Tori usulca, "Ben Tori Hunter. Şerifin ofisinde bir dedektifim. Ve şu uzun boylu adam da Baş Dedektif Will Braddock."

Cara başını salladı.

"Baban ve üvey annen için çok üzgünüm. İkimiz de üzgünüz. Onlara ne olduğunu bulmaya çalışacağız."

Cara burnunu çekti ve bir mendille gözyaşını sildi.

"Sana ne olduğunu bana anlatabilir misin?" Tori sordu. "Böylece tüm bunları anlamaya başlayabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Cara tekrar başını salladı. "Eve geldim. Geç kaldım, gerçekten çok geç kaldım," dedi.

"Saat kaç gerçekten geç?"

"Bir buçuk. Saat birde evde olmam gerekiyordu." Eve gizlice girmeye çalıştığını açıkladı. Arka kapıdan girdi, mutfaktan geçti ve aile odasına baktı. "Sonra... babamı gördüm," dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

"Sorun yok, sorun yok," dedi Tori yumuşak bir sesle ve kolunu kızın sırtına doladı. "Bundan sonra ne hatırladığını bana anlatır mısın?" diye sordu bir dakika sonra.

"Kar maskeli iri bir adamın ailemin yatak odasının kapısından dışarı baktığını gördüm. Ve bunun kötü bir şey olduğunu biliyordum. Ben... ben sadece kaçtım."

"Yapılacak en doğru şey de buydu," dedi Tori. Babası ona ve Jessie'ye küçük birer kızken hep bunu söylemişti:

Cehennem gibi koş ve cehennem gibi ılık at. Cara'nın giydiği, yırtık ve kirli eşofman üstündeki tanıdık logoyu fark etti. "Biliyor musun, ben Manchester Bay'de futbol oynadım," dedi. "ok çok eskiden; ikiz kız kardeşim de ben de. Lise takımında mı yoksa kulüpte mi oynuyorsun?"

"İkisi de," diye yanıtladı Cara.

"Hangi pozisyonda oynuyorsun?" "Hcuma dönük orta."

Tori, "Bu, sahanın büyük bir bölümünü kaplamanızı gerektiriyor," dedi. "Yani hızlısın, abuksun, eviksin. Bunu kendi avantajına kullandın. Koştun."

"Evin dışına çıktım ve sonra n t a r a f t a n başka bir adam geldi."

"O zaman iki adam," diye onayladı Tori, Braddock'un notlar aldığını görmek için göz attı.

Cara ormana doğru koştuğunu açıkladı. "Tek şansımın onlardan kaçmak olduğunu düşündüm. Kıyı şeridine kadar gittim." Kayaları fırlattığını ve sıçrayan suyun sesinin adamları kaçıracağını umduğunu anlattı. "Sonra da bu oyuk ağacın içine saklandım."

"Zeki," dedi Tori. "Gerçekten zeki. Seni kovalayan adamlar ne yaptı?"

"Bir süre beni bulmaya çalıştılar. Saklandığım ağacın hemen yanında duruyorlardı. Fısıldaşıyorlardı, bu yüzden ne dediklerini tam olarak anlayamadım. Birkaç dakika sonra eve doğru geri dönmüş gibiydiler. Ortalık gerçekten sessizleşti. Ama ben yine de orada kaldım..."

"Seni tuzağa düşürmeye mi çalışıyorlar?" Braddock sakince sordu.

Cara başını salladı. "Göle atladığımı, başka bir eve ya da başka bir şeye kaçtığımı düşünmelerini istedim. Burada yakınlarda başka bir ev olduğundan değil."

Tori, baskı altında çok iyi tepki verdiğini düşündü. Ona yaşına göre olgun biri gibi gelmişti. "Sonunda risk alıp eve dnmene ne sebep oldu?"

"O ağaçta canlı canlı yeniyordum. Böcekler üzerimde geziniyordu. Dışarı ıktım ve uzun süre etrafı dinledim ve baktım.

hiçbir şey hareket etmedi. Sadece... sessizdi. Eve doğru çok yavaş yürüdüm, telefonumu buldum ve 911'i aradım."

"Bana adamlar hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

Cara omuzlarını silktilti. "Hepsi siyah giyinmişti, ya da en azından gerçekten koyu renk. Biri daha küçük ve zayıf görünüyordu. Diğer iriydi ama o kadar hızlı hareket etmiyordu."

"Onlar hakkında başka bir şey var mı? Yüzlerini hiç gördün mü?" Kadın başını salladı. "Hayır. Kar maskesi takıyorlardı."

"Peki ya buraya nasıl geldiler? Burada başka bir araç var mıydı? Belki ormanda falan?" "Ben fark etmedim."

"Ve geç kaldığınızı söylemişsiniz? Neden geç kaldınız?" Braddock sordu.

"Okuldan arkadaşlarımla dışarıdaydım. Biz..." "İçiyor musun?"

Cara başını salladı. "Sadece birazcık. İki bira içtim."

"Bu gece bizi hiç ilgilendirmiyor," dedi Tori. "Yine de neden geç kaldınız?"

"Manchester Bay'den buraya dönmek için son dakikaya kadar bekliyordum. Ayrılmak için gittiğimde arkadaşım Ashley'in beni eve bırakması gerekiyordu. Kasabanın hemen batısındaki gölde yaşıyor. Onu saat birde bıraktım, o saatte evde olmam gerekiyordu, bu yüzden geç kalacağımı biliyordum."

"Aileni aramaya çalıştın mı?"

"Hayır. Araba kullanırken telefonla konuşmamam gerekiyor."

"Bu iyi bir kural," dedi Braddock. Ona Ashley'nin numarasını sordu ve birlikte olduğu diğer arkadaşlarının isimlerini de aldı.

"Ailenin dün gece ne yaptığını biliyor musun?"

"Cuma geceleri babam birlikte çalıştığı insanlarla Crosby'de bir ligde softball oynuyor. Heidi'nin de katıldığına eminim. Maçtan sonra genellikle bara giderler. Dün gece de öyle yaptıklarına eminim."

Tori kızın elindeki yaraya baktı. Sızıntı yapıyordu. Tedavi ettirmesi gerekiyordu.

"Gerçekten annemle konuşmam gerek. Telefonumu alabilir miyim?" Cara titremeye başlamıştı.

Tori başka bir battaniyeye uzandı ve onu omuzlarına örttü. "Bunu kanıt olarak saklamak zorundayız. Ama onu arayıp iyi olduğunu haber vereceğiz." Ayağa kalktı.

"Bu hafta sonu burada olmamam gerekiyordu," diye ağzından kaçırdı Cara. "Gelmeyecek miydin?" Tori tekrar yerine oturarak sordu.

"Hayır, annem ve üvey babamın Manchester Bay'deki evinde olmam gerekiyordu, ama son dakikada bir cenaze için şehir dışına çıkmaları gerektiğinden, annem ve babam hafta sonlarını değiştirmeyi kabul ettiler."

Tori ve Braddock hızlıca bakiştılar. "Bu ne zaman ayarlandı?" Tori sordu.

"Dün bir tür son dakika olayı oldu."

Cara başıyla onayladı ve sağlık görevlisi ona toparlanması için işaret verdi. "Cara, bizi tekrar göreceksin, tamam mı? Muhtemelen birkaç sorumuz daha olacak ve seni kontrol ediyor olacağım."

Ambulanstan indiğinde, bir sağlık görevlisi tekrar içeri girdi. Tori, Cara'nın boş bakışlarının yüzüne geri dönmesini izledi.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock sordu.

"Sanırım onunla tekrar konuşmamız gerekecek, belki birkaç kez." "Sence bir şey saklıyor muydu?"

"Hayır," dedi Tori yumuşak bir sesle. "Bana kalırsa hatırlama yeteneği oldukça iyiydi. Sadece bakışını biliyorum. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü ve zihninin nasıl döndüğünü... biliyorum. Uyuşmuş, sersemlemiş ve paramparça olmuş durumda."

Braddock başını sallayarak, "Bildiğini biliyorum," dedi. "Bu yüzden gelmen gerektiğini düşündüm."

"Günler geçtikçe ve olayı tekrar tekrar yaşadıkça başka ayrıntıları da hatırlayacaktır. Ben hatırladığımı biliyorum." İkisi de ambulansa baktı. "Babasını öyle görmek, Tanrım."

Braddock Eggleston'ı yanına çağırdı ve not defterinden bir sayfa uzattı. "Bu Ashley'nin gece birde bırakıldığını ve bütün gece Cara ile birlikte olduğunu doğrulamamız gerekiyor. Cara babasının Cuma geceleri iş arkadaşlarıyla softball liginde oynadığını söylüyor. Bunun izini sürmeliyiz."

"Hallediyorum patron."

"Güneş doğuyor. Buralarda olabileceği gibi bir tuval hazırlamaya gidiyorum. Hemen döneceğim." Braddock

Toplanan bir grup milletvekili ve yerel polise doğru.

Tori tekrar ambulansa baktı. Sağlık görevlisi Cara'nın sedyeye uzanmasına yardım ediyor ve onu yolculuk için sabitliyordu. Gözlerini kapattı. Sanki yirmi bir yıl önceki halinin yansımalarına bakıyor gibiydi, futbol tişörtüne kadar. Sağlık görevlisi arka kapıyı kapattı ve Cara ambulansın garaj yolunda geri geri gitmesini ve ardından ışıklar ve sirenle Manchester Bay'e doğru hızla uzaklaşmasını izledi.

Ev gözden kaybolduğunda, bir süre ıssız çevreyi inceledi. Güneş ufukta belirmeye başlamış olsa bile, ormanın sık yapısı nedeniyle başka ev göremiyordu.

Newman'ların evi yolun oldukça gerisinde, arazinin yüksek bir noktasında yer alıyordu. Çimler yemyeşil ve bakımlıydı, düzgün bir şekilde kesilmişti ve etraflarında küçük çiçek tarhları vardı. Tori, çiftin yaz aylarını bahçelerini güzelleştirmek için çalışarak geçirdiğini hayal etti. Arsanın kendisi ormanın içine doğru geniş dikdörtgen bir oyuktu, ancak özellikle evin arka tarafında gölge oluşturmak için arazinin etrafına dağılmış uzun çamlar ve beyaz huş ağaçları karışımı bırakılmıştı. Bu izole ortam pek de hoşuna gitmemişti ama yine de pitoresk bir havası vardı.

Cara'nın Newman'ların softball'a gittiğine dair anlattıklarını düşünerek garaja baktı. "Eğer dışarı çıkmışlarsa, bir noktada eve dönmüşlerdir," diye mırıldandı kendi kendine.

Üç arabalık garajın çift kapılı bir ana kapısı ve solda tek bölmeli üçüncü bir kapısı vardı. Bina, arazide evden belki yirmi ila otuz metre daha derinde yer alıyordu. Yan kapı kilitliydi. Tori evin arka kapısına doğru yürüdü, içeri bir adım attı ve hemen ana garaj kapısının kontrol pedini gördü. Hâlâ eldivenli olan sol eliyle düğmeye bastı. Kapı açılmaya başladı.

Açık garajdan bir metre geride durarak el fenerini açtı, çömeldi ve ışını yere yönlendirerek iki aracın etrafındaki alana odaklandı: bir Honda CRV ve bir Chevy Silverado pikap. Tatmin olmuş bir şekilde içeri girdi. Kamyonetin arka kasasında, içinde alüminyum bir sopa bulunan bir softbol çantası vardı.

Kol. Sopayı dikkatlice dışarı kaydırđı ama hiç kan görmedi. Aracın içinde ya da dışında da kan görmedi. Garajda saldırıya uğramamışlar.

Evin arka tarafına doğru yürüdü ve arka kapıyı inceledi. Zorla girildiğine dair belirgin bir işaret yoktu. Newman'ların güvenlik sistemi yoktu. Bugünlerde insanların neden güvenlik sistemi kurmadıklarını anlayamıyordu. Braddock'ta bile bir tane vardı.

rtleri tekrar ayakkabılarının üzerine geçirerek mutfağa adım attı. Dekor zevkliydi ve Dan, Heidi ve Cara'nın erveledenmiş güzel bir fotoğrafı da dahil olmak üzere fotoğraflar ev havası katıyordu. Fotoğrafa bakan Tori, üçünün arka verandadaki kanepede oturduğunu, önlerindeki ateş çukurunda ateş yandığını gördü. Mutlu bir aile.

Olay yeri teknisyenlerinin konuşmalarını ve oturma odasındaki kameranın hızlı tıklamalarını duyabiliyordu. Kuşkusuz aynı şey ana yatak odasında da oluyordu. Ama dikkatini çeken şey bu değildi.

şimdi onu ilgilendiren şey, katillerin Dan ve Heidi Newman'ı nasıl etkisiz hale getirdikleriydi. İçeride bekliyor olmalılar ve eve girdiklerinde onları yakalamışlardı.

"Hmm," diye mırıldandı ocağın hemen solundaki alt mutfak dolabına bakarken. Alt ekmecenin paslanmaz elik kulpu hafifçe bklmşt. El fenerini açtı ve kulpun sol tarafında koyu bir leke, çekmecenin altında küçük kırmızı bir çizgi ve iki derin çizik buldu.

Braddock kafasını odaya uzattı. "Ne yapıyorsun?" "Hafiyelik."

Ayağa kalktı ve işaret etti.

Braddock ekmeceyi inceledikten sonra adli tıp ekibine haber vermek üzere oturma odasına geçti.

"İki kişinin zapt edilmesi gerekiyordu," diye gözlemledi Tori. "İlki kocası olmalıydı. Dayanıksız bir adam değildi, biraz boyu vardı, softball oynadığına göre iyi durumdaydı. Onu zapt etmek biraz g gerektiriyordu."

Braddock gördü. "Katillerimizden biri ortadaki adanın arkasında saklanıyor. Dan Newman oradan geçiyor ve..."

"Wham!" Tori dedi ki. "Levy'e, sopa, ağır ve sert bir şey onu dolabın içine gönderdi. Daha önce gördüğümüz boynunun arkasındaki morarma bu olabilir. Bu darbe onu bayıltmış."

"Ya Bayan Newman?"

"Belki henüz burada değildir. Belki hâlâ dışarıdadır. Ya da onu gördü ama diğer katil onu da etkisiz hale getirdi."

Braddock, "Her ne kadar çılgılık atmış olsa da, burada kimse onu duyamazdı," dedi. "Bir araştırma başlattım ama yardımcılarım en az bir mil içinde başka bir ev olmadığı konusunda beni uyardılar."

"Başka bir deyişle, burası böyle bir şey yapmak için mükemmel bir yer. Katiller muhtemelen evi ve Newman'ların hareketlerini izlediler. Dün gece dışarıda olduklarını biliyorlardı ve onlar dönmeden önce eve girebileceklerini biliyorlardı. Mesele şu ki..."

"Ne?"

"Bu size amatörce mi geliyor?"

Braddock hızlıca başını sallayarak, "Hayır, hayır öyle değil," diye cevap verdi. "Bana her şeyi dikkatlice düşünmüş biri gibi geliyor. Görünüşe bakılırsa Cara'nın gelişi onları şaşırtmış ama yine de Cara bir büyük, bir küçük adam dışında herhangi bir tanımlama yapamadan sıvışmayı başarmışlar."

"Gerçekten de öyle," dedi Tori, sonra kaşlarını çattı. "Ne oldu?" Braddock sordu.

"Sanki... bunu görmemişim gibi hissediyorum, ama..." "Ama ne?"

"Bu düzenek bazı çanları çalıyor. Duş, bağlı koca, hepsinde bir şeyler var."

"Will?" Telsizden Steak'in sesi duyuldu.

"Evet?"

"Cal burada."

"Anlaşıldı."

Tori, Braddock'u verandaya kadar takip etti, tam o sırada Şerif Cal Lund evin köşesinden hızlı adımlarla yürüdü, lastik eldivenlerini çıkardı, yüzünde boş bir bakış vardı. "Ayakkabılarım için bir çift kılıfınız var mı?" diye sordu, gözleri evdeydi. Braddock

ceketinin cebinden bir çift çıkardı. Cal onları giydi ve içeri girdi.

"Hayalet benziyor," diye mırıldandı Braddock ve telsizini açtı. "Steak, Cal'a ne dedin?"

"Ne olduğunu sordu. Ona olay yerini anlattım ve o da size doğru yürümeye başladı."

Braddock, Tori'ye, "Belki de bunun çağrıştırdığı tek kişi sen değilsindir," dedi.

Tori telefonunu çıkardı ve onunla konuştu. "Minnesota'yı arayın. Öldürülen evli çift. Kadın duşta bulundu. Kocasını bağlamış."

Sonuçlar arasında gezindi. "Aman Tanrım. Hah. Bu yüzden bir ya da iki zil çalıyor."

"Ne?"

"Ben on dört yaşındayken buna b e n z e r bir tane vardı." Önündeki ekranı tarıyordu.

"Bu... yirmi dört yıl önceydi," dedi Braddock. "Evet, ama olamaz."

"Ne? Ne olamaz?"

"Hugh Barr davası." Tori, kül rengi suratlı Cal arka kapıdan çıkıp onlara doğru yürürken, "Hugh Barr davası," dedi.

"Hugh Barr da kim?" Braddock söyledi.

Cal, "Tori'nin babasıyla birlikte yürüttüğümüz en büyük cinayet soruşturmasının katili," diye cevap verdi.

"O dava mı?" Steak'in gözleri irileşti ve bir ısıklık sesi çıkardı. Herkes bir an sessizliğe gömüldü.

"Bununla ilgili ne hatırlıyorsun, Cal?" Tori sessizliği bozarak sordu.

"Sadece her şey, Victoria," dedi Cal. "Sadece her şey."

Üç

"ÖNCE ÇOCUĞU ÇINGIRDATMAYA NE DERSİN?"

Yirmi dört yıl önce

Shepard County Şerif Departmanı'na ait Ford Bronco, İlçe Yolu 2'de doğuya doğru hızla ilerleyerek Pine Center'ın küçük kavşağına yaklaşırken siren sesi ara sıra yoldan çıkan araçları yolun sağ tarafına itiyordu.

Cal, Şerif Jim Hunter'a, "Dur işaretinden düz devam et Jim," diye seslendi.

Hunter, "Anladım," diye cevap verdi. "Kahvaltımızı bölmek için harika bir yol."

"İyi ki H-4 Joint'te yapıyoruz. Yoksa burası şehirden epey uzakta kalırdı."

"Ama Joint'deydik, dostum, Two by Four sipariş etmeye hazırdım."

"Bu yüzden sana Koca Jim diyorlar," diye yanıtladı Cal, kahvaltayı oluşturan iki yumurta, dört krep, dört parça domuz pastırması ve dört parça kızarmış ekmeği düşünerek. "İkimizin de bütün bunları yemesine gerek yok. Lucy zaten birkaç ay önce pantolonumu çıkarmak zorunda kaldı."

"Hey, kendi adına konuş dostum. Jessie ve Tori sağlık ve fitness manyağı oldular. Sürekli göbeğim hakkında yorum yapıyorlar ve

Yoğurt, meyve ve yulaf ezmesi her zaman yanımda. İki aydır bir dilim domuz pastırması yemedim."

Cal kıkırdarak, "Bu senin sorunun gibi görünüyor patron," diye cevap verdi. "Jessica ve Victoria'nın evinizi yönetmesine izin veriyorsunuz."

"Sanki Lucy ve çocuklarınız sizinkileri yönetmiyor."

"Güzel. Sanırım dönüşümüz bu virajın hemen yukarısında... ve orada öyle."

Şerif yavaşladı, sertçe döndü ve toprak yolda ilerlemeye başladı. ormana doğru kıvrılıyordu. Olay yerine yeni gelen bir şerif yardımcısına ait yanıp sönen ışıklar görüldü. Kayarak durduklarında Cal hızla Bronco'dan indi. O ve şerif, şerif yardımcısına ve heyecanlı beyaz Labradorunun tasmaını tutmaya çalışan bir kadına yaklaştı.

"Evin içinde! Evin içinde!" diye bağırdı kadın.

"Hanımefendi, evde ne var?" Şerif Hunter sağlam yapısı, kısa saç kesimi ve sıkıca kesilmiş at nalı bıyığının aksine nazik bir sesle sordu.

Cal köpeği sevmek için eğildi. "Adı ne?" "Moo...

Mooney," diye yanıtladı kadın.

Cal hayvanın kulaklarının arkasını ustalıkla kaşıırken, "Oh, harika bir isim," dedi. "Aferin oğluma."

"Hanımefendi, ben Şerif Hunter. Bu da Baş Memur Lund. İsminiz nedir?"

"Glenda. Yolun hemen aşağısında, Bauman'lardan bir mil uzakta yaşıyorum."

"911'i arayan siz miydiniz?"

"Evet. Köpeğimi yol boyunca gezdiriyordum, güneşin doğuşunun tadını çıkarıyordum, birden Mooney havlamaya başladı. Önce küçük havlamalardı, sonra deli gibi havlamaya başladı."

"Ve bu alışılmadık bir şey mi?"

"Evet. Çok iyi eğitilmiş bir av köpeği." Yolun aşağısını işaret etti. "Baumanların garaj yolundan kırmızı beyaz bir kamyonet çığlık çığlığa çıkıp sola döndü ve kuzeye doğru hızla uzaklaştığında tam ağaçlık alanın kenarındaydık."

"Anlıyorum," diye yanıtladı şerif. "Kamyonla ilgili başka bir şey var mı? Chevy mi? Ford mu? Dodge?"

"Sanırım bir Chevy. Çok uzakta olmama rağmen bagaj kapağındaki altın logoyu gördüm."

"O zaman ne yaptın?"

"Kamyon gittikten sonra buradaki araba yolunun sonuna kadar yürüdüm. Yan kapının açık durduğunu gördüm. O kapı mutfağa açılıyor."

"Daha önce bu evde bulundunuz mu?"

"Evet. Jerry ve Julie'yi iyi tanırım. Kapıya gittim ve içeri seslendim ama kimse cevap vermedi. İçeri girdim ve gördüm ki..." Glenda'nın gözleri sulanmaya başladı. "Ben... Ben... Jerry'yi merdivenlere yaslanmış bir şekilde yerde yatarken gördüm. Kafasından vurulmuştu."

Şerif Cal'a baktı, o da yardımcısına kendisini eve kadar takip etmesi için el salladı.

"Başka bir şey gördün mü?"

"Hayır. 911'i aramak için evden çıkıp benim evime doğru koştum."

"İçeride Bayan Bauman'ı gördünüz mü?"

"Hayır. Julie erken saatlerde çalışıyor. Gidip onu arayayım mı?"

"Hayır, hayır, bunu yapacağız. Lütfen burada bekleyin." Hunter eve doğru yürüdü. İçeri adımını attığında dondu kaldı, sonra burnundan uzun bir nefes verdi.

Bay Bauman sırtını merdivenin dibindeki geniş direğe dayamıştı. Kolları arkadan sarı naylon iple bağlanmıştı. Ayak bilekleri de iple birbirine bağlanmıştı. Büyük ihtimalle yakın mesafeden alından vurulmuştu.

Şerif yardımcısı birkaç metre sağda durmuş cesede bakıyordu. Hunter polis telsizini belindeki şarjörden çıkardı ve ek yardım, adli tabip ve adli tıp ekibi çağırdı.

Bay Bauman'ı incelemek için eğildiğinde, yerde parlayan bir şey dikkatini çekti. "Şerif yardımcısı mı?"

"Evet, Şerif?"

"Adli tıp ekibi geldiğinde onlara dikkatli olmalarını söyle. Bauman ile tirabzanın alt kısmı arasında bir tür kolye gibi bağlantılar var gibi görünüyor."

"Onlara söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." "Dedektif Lund nerede?"

"Üst katta. Suyun aktığını duymuş."

Cesedi rahatsız etmemeye dikkat eden Hunter, Bauman'ın etrafından hafifçe dolaştıktan sonra ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi.

"Cal?"

"Buraya, Jim."

Hunter sola dönerek ana yatak odasına girdi ve sonra tekrar sola dönerek banyoya girdi. Duşta, boynunun etrafında belirgin morluklar olan çıplak bir kadın vardı ve duşun bej renkli fayans duvarına yaslanmıştı. Duş başlığından su damlıyordu. Cal, içinde kulak çubuğu bulunan bir kavanozun kapağını vidalayarak çıkardı ve giderin üzerine yerleştirdi. Onu yerinde tutmak için üstüne dolu bir şampuan şişesi koydu.

"Su akıyor muydu?"

Cal başını salladı. "Kurtarabileceğimiz her türlü kanıtı kurtarmaya çalışıyorum. Duş başlığından gelen akım bacaklarının arasına yönlendirilmişti. Kanıtları yok etmek için kullanıldığını eminim. Adli tabip ve olay yeri ekibini hemen buraya getirmeliyiz."

"Şimdilik yeterince gördük. Olay yeri ekibinin işlerini yapmasına izin vermek için buradan geri çekilelim."

Cal başını salladı ve dikkatle duştan kalktı. "Komşuyla biraz daha konuşalım," diye önerdi. "O bir bilgi pınarı gibi görünüyor."

Glenda, Julie Bauman'ın da öldürüldüğünü öğrendiğinde perişan oldu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Çok üzgünüm Glenda," dedi Şerif Hunter. "Arkadaşınızı kaybettiğiniz için çok üzgünüm."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Benim..." Başını iki yana salladı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet," dedi şerif yumuşak bir sesle. "Bize ne bildiğini, ne gördüğünü hatırladığını anlatabilirsin. Bunların hepsi bize yardımcı olabilir."

"Örneğin, Julie'nin erken saatlerde çalıştığını söylediniz," diye ekledi Cal.

"Nerede?"

O ne yaptı?"

"Manchester Bay'deki Shepard County Tıp Merkezi'nde cerrahi hemşiresiydi. Erken vardiyadaydı."

Adli tabip geldi ve hızla minibüsünden indi. Şerif Hunter uzaklaştı ve onu eve doğru götürdü. "İçeride iki ceset var. Biri ana katta, başından vurulmuş. Diğeri, kadın, üst katta duşta, çıplak. Boynunda morluklar var."

"Boğulmuş mu?"

"Bunu bana sen söyleyeceksin," diye cevap verdi Hunter. "Ölüm zamanına ihtiyacım var. Komşunun gördüğü bazı olayları bir araya getirmeye çalışıyoruz."

Adli tabip koşarak evin içine girdi. Hunter, Cal Glenda'yı sorgularken dinlemek için geri çekildi.

"Ve teyit etmek için söylüyorum, kırmızı beyaz bir kamyonet arıyoruz. Belki bir Chevy?" diye soruyordu.

"Ben de öyle gördüm."

"Kamyonu daha önce görmüş müydünüz?" "Hayır."

"Biraz daha detaylı tarif edebilir misiniz?"

"Çoğunlukla beyazdı ama tekerlek yuvalarının etrafında, şasinin alt kısmında ve kabinin üst kısmında kırmızı süslemeler vardı."

"Tepesi var mıydı?"

"Evet. Beyazdı."

"Peki ya plaka?"

Glenda başını salladı. "Hayır. Özür dilerim. Daha yakından bakmalıydım."

"Şöföre hiç baktın mı?" "Hayır."

"Baumanların herhangi biriyle sorun yaşadığından haberdar mısınız?"

"Hayır. Hiç de değil."

Beş dakika sonra Şerif ve Cal, daha fazla yardımın gelmesiyle Glenda'dan uzaklaştı.

Hunter, "Cal, hastaneye git ve Julie Bauman'ın iş arkadaşlarıyla konuş," diye emretti. "Bu arada ben de Morrison County'yi arayacağım ve birlikte çalıştığı kişilerle görüşmek üzere kocasının Little Falls'taki ofisine birini göndereceğim."

"Peki ya aile?"

"Ben ilgileniyorum. Ama daha acil olarak, kırmızı beyaz bir Chevy kamyoneti tanıyan var mı diye bakmamız gerekiyor."

Cal hastaneyi önceden aramış ve insan kaynakları müdürü ve hemşirelik şefiyle ana kapıda buluşmak üzere randevulaşmıştı. Julie hakkında konuşabileceği en iyi çalışanları çabucak tespit etmeyi başarmışlardı.

Bakım müdürü, "Başına gelenlerle ilgili söylentiler hızla yayılıyor," dedi.

"Planlanan vardiyasına gelmeyen ya da normal iş günü bitmeden aniden ayrılmak isteyen biri olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Sence bunu hastaneden biri mi yaptı?"

"Henüz bilmeme imkân yok ama eğer birisi olması gereken yerde değilse bunu bilmek isterim."

Konuştuğu ilk hemşire Julie ile bir yıldan daha az bir süredir çalışıyordu.

"Ona zarar vermek isteyecek birini düşünemiyorum. Herkes onu severdi. Çok iyi bir hemşireydi. Benim için bir akıl hocasıydı, sırtımı dayayabileceğim biriydi."

"Evde herhangi bir sorunu var mıydı?" "Kocasıyla mı?"

"Evet."

"Tanrım, hayır, bildiğim kadarıyla hayır. Jerry ile birkaç kez karşılaştım. Çok iyi bir adamdı. Julie her zaman mutlu görünüyordu."

"Evde ya da işte tuhaf bir şeyler oluyor mu? Onu takip eden biri var mı? Herhangi bir garip olay? Bunun gibi herhangi bir şey."

"Hayır, aklıma gelmiyor," diye cevap verdi hemşire, gözleri nemlenmişti. "Kırmızı beyaz bir kamyoneti olan birini tanıyor musunuz?"

beyaz bir tepe ile?"

"Hayır," diye cevap verdi hemşire. "Tanrım... Ne olduğunu anlayamıyorum."

Aynı genel cevapları veren diğer dört personelle konuştu. Julie Bauman harika bir hemşire ve sırtını dayayabileceği bir emektardı. Bir hemşire, Jerry ile sadece birkaç yıldır evli olduklarını belirtti. Kadın, "Sanırım Jerry'den önce çok kişiyle çıkmıştı," dedi. "Bay Doğru'yu arıyordu, bilirsiniz. Makul olan her erkeğe bir şans verirdi. Jerry ile sonunda doğru adamı buldu. Gerçekten mutlu görünüyordu."

Dördüncü hemşire, "Asıl konuşmanız gereken kişi Linda Gibb. Şu anda ameliyatta. Linda ve Julie çok yakındılar."

Cal hemşirelik müdürüyle görüştü. "Linda Gibb ile ne zaman vakit geçirebilirim?"

"On beş dakika içinde ameliyattan çıkmış olur."

Cal, Linda Gibb'e haberi ameliyat önlüklerini çıkarırken verdi.

"Öldürüldü mü?"

"Öyle görünüyor."

"Ama... nasıl?"

"Adli tabibin bunu belirlemesi gerekecek ama görünüşe göre boğularak öldürülmüş."

"Ya Jerry?" "O

vuruldu."

"Ama neden?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz. Anladığım kadarıyla Julie'yi oldukça iyi tanıyormuşsunuz."

Gibb oturmadan önce şok içinde başını salladı. Julie Bauman'ın evde hiçbir sorundan bahsetmediğini öğrendiler. Garip olaylar olmamıştı. Julie iyi bir zam almıştı ve Jerry de muhasebecilik işinde iyi gidiyordu. Gibb, "Taşrada bu kadar uzakta yaşamalarını hep biraz tuhaf bulmuşumdur," dedi. "Ama oradaki boşluk ve sessizlikten memnun görünüyorlardı."

"Üstü beyaz olan kırmızı beyaz bir kamyonet kullanan birini tanıyor musunuz?"

"Neden?"

"Biri bu sabah bir tanık tarafından olay yerinden kaçarken görülmüştür."

Gibb'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kırmızı beyaz ve tepelikli mi? Beyaz tepelik mi?"

"Evet."

"Chevy miydi?"

Cal başını salladı. "Tanık da öyle düşündü."

"Hugh Barr. Burada muhasebede çalışıyor," dedi Gibb. "Birkaç yıl önce, Julie Jerry ile birlikte olmadan hemen önce ona karşı bir şeyler hissediyordu."

"Onunla romantik olarak mı ilgileniyordu?"

Gibb başıyla onayladı. "Birkaç kez çıktılar ama sonra Julie, Jerry gelmeden önce pek çok erkekle çıktı."

"Peki aralarında bir ayrılık var mıydı?"

"Bunun için yeterli randevu olduğunu sanmıyorum. Hugh bir süre hemşirelik alanında görünmeye devam etti, sanırım aralarındaki ilişkiyi yeniden canlandırmayı umuyordu, ama o sırada Julie ve Jerry bir ilişkiye başlamışlardı."

"Bay Barr hastanede ne iş yapıyor?"

"Muhasebe bölümünde çalışıyor."

Cal izin istedi ve insan kaynakları müdürünü koridorda buldu. "Hugh Barr bugün burada mı?"

Müdür duvar telefonunu eline alırken, "Bir arama yapmama izin verin," dedi. "CFO'yu arıyorum. O bölgeyi o yönetiyor."

Cal, CFO ile telefonda görüştü. "Barr şu anda işte mi?"

"Evet."

"Zamanında geldi mi?"

"Belli bir programımız yok..."

"Bugün normal saatinde burada mıydı?"

"Hayır," diye yanıtladı CFO. "Her zamankinden daha geç kaldı." "Neden geç kaldığına dair size herhangi bir açıklama yaptı mı?"

"Hayır, ama yine de ben istemedim. Buraya gelip onunla konuşmak mı istiyorsunuz?"

"Henüz değil," dedi Cal. "Ama ona göz kulak olması için yakınına gizlice bir güvenlik görevlisi koyarsanız çok memnun olurum."

Telefonu kapattı ve telsizini çıkardı. "Şerif?"

"Git, Cal."

"Hastaneye gitmeni istiyorum. Glenda'yı da getir."

Cal beklerken Julie Bauman'ın iki iş arkadaşıyla daha görüştü. Bir başka hemşire de kamyoneti sorduğunda aklına hemen Hugh Barr gelmiş. "Julie'ye karşı bir şeyler hissettiğini hatırlıyorum ve onu o kamyoneti kullanırken görmüştüm."

Şerif Hunter yarım saat sonra Glenda'yla birlikte geldi.

"Glenda, bu sabah Baumans'ların evinden çıkan beyaz tepeli, beyaz ve kırmızı bir kamyonet gördüğünü söylemiştin, değil mi?" Cal sordu.

"Bu doğru."

"Benimle gel." Onu köşedeki personel otoparkına götürdü.

"Tam şurada." İşaret etti.

"Tam orada ne var?" Şerif Hunter sordu.

"Şu pikap," diye cevap verdi. Kırmızı beyaz kamyonet çamurluydu, Bauman'ların evinin yakınındaki gibi ıslak toprak yollarda sürülmüş gibiydi. "Gördüğüm kamyonet buydu."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Cal şerife baktı. "Gidip bu adamla konuşmamız gerek."

"Acelen ne?" dedi şerif. "Önce oğlanı ıngırdatmaya ne dersin? Bakalım ne bulacağız."

"Kimi arayacağımı biliyorum," dedi Cal.

Onları binanın içindeki idari masaya götürdü ve bir dahili numarayı tuşladı. "Ben Dedektif Lund. Muhasebe departmanına yükseldiğimizi duyurmanızı istiyorum..."

"Cal?" On beş dakika sonra telsizden bir şerif yardımcısının sesi duyuldu. "Evet?"

"Az önce köşeyi döndüğünü gördüm. Kapıdan çıkmak üzere."

Cal ve şerif Hunter, Barr'ın kamyonetinin yanına park edilmiş arabaya yaslandılar. Barr başı öne eğik, kararlı bir şekilde yürüyordu. Yaklaşık otuz metre uzaklaşana kadar iki adamı fark etmedi ve fark ettiğinde yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

"Oh, sanırım adamımızı bulduk," dedi Hunter parlak bir sesle.

"Bay Barr, bir yere mi gidiyorsunuz?" Cal sordu. şimdi iki polis memuru şüphelinin arkasından yürüyordu ve Manchester Bay polis ekip arabası da yerini almıştı. "Bu sabah iş arkadaşınız Julie Bauman ve kocası Jerry'nin öldürölmesiyle ilgili size bazı sorular sormak istiyoruz."

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye yanıtladı Barr. "Avukatımla konuşana kadar olmaz."

"Henüz tutuklanmadınız."

"Bir avukatla konuşana kadar konuşmayacağım."

"Bak ne diyeceğim. Size bu konuda yardımcı olacağız," dedi şerif yumuşak bir sesle. "Memur bey, lütfen Bay Barr'ı hükümet merkezine götürün ve bir avukat çağırmasına izin verin."

"Evet, efendim."

Şerif, yardımcısı Barr'ı götürdükten sonra Cal'a, "Evi ve kamyonu için arama emri çıkartacağım," dedi. "Bu arada sen de gidip ofisini kontrol et."

"Arama emirlerini aldınız mı?" Cal bir saat sonra Barr'ın masasını dikkatle ararken sordu.

Şerif Hunter, "İşlem devam ediyor," dedi. "Yakında elimizde olurlar. Bir şey bulabildiniz mi?"

"Belki ilgi çekici bir şey olabilir," diye yanıtladı Cal. Barr'ın diğer üç kişiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını kaldırdı. "Sağ bileğine bakın. Ne görüyorsunuz?"

Şerif gözlüğünü çıkarıp taktı ve fotoğrafa yakından baktı. "Bileğinde bir bilezik var."

"Sanırım diyabetik bir bileklik," dedi Cal. "Masasının çekmecelerinden birinde insülin ve şırıngalar buldum. Bu da bana Jerry Bauman'ın yanında yerde gördüğün küçük bağlantıları düşündürdü."

Hunter gülümsedi. "Daha önce kelepçeleri taktığımda böyle bir bileklik takmıyordu."

"Hayır, takmıyordu," dedi Cal. "Belki artık takmıyordur diye düşündüm. Ama sonra bir şerif yardımcısına güvenlik kamerası kayıtlarını incelettirdim." Bir klasörden bir fotoğraf çıkardı. "Bu dün ofisten ayrıldığı ana ait bir görüntü. Otoparka açılan kapıdaki kameradan. Sağ bileğine bakın."

"Bingo."

Braddock, "Katilinizi bu kadar hızlı yakalayamazsınız," dedi. "Harika bir şey, Cal."

"Bileziğini bulabildin mi?" Tori sordu.

Cal başını sallayarak "Hayır," diye cevap verdi. "Ama bu yüzden kamyonuyla birlikte evde olduğunu düşünüyoruz."

"Ah, bileziği almak için geri döndü, değil mi?" Braddock söyledi.

"Bizim teorimiz de buydu zaten." Cal başını salladı. "Ölüm zamanı Big Jim ve ben gecenin bir vakti Jerry Bauman'ın cesediyle uğraşırken bileziğin kırıldığını düşündük. Gittikten sonra fark etmiş ama geri dönmek zorunda kalmış çünkü muhtemelen bileziğin arkasına kendi adı kazınmış. Bileziğin çoğunu almış ama birkaç halkayı kaçırmış."

"Evinde bunu ya da başka bir şeyi hiç bulamadınız mı?"

"Hayır."

"Ve sana hiç açıklama yapmadı mı?" "Tek kelime etmedi."

Braddock, "Yine de bu dava için yeterli gibi görünmüyor," dedi.

"Birkaç hafta sonra asıl olayı çözdük. Kamyonetin aranması. Ön koltukta, sürücü tarafında iki saç teli bulundu. Julie Bauman'inkiyile eşleşti. Böylece Barr birinci derece cinayetle suçlandı."

"Ama hiç konuşmadı?" Braddock tekrar sordu.

"Masum olduğunu iddia etmedi mi?" Tori ekledi. "Başka birini suçlamaya çalışmadı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Cal. "Ne bize ne de bildiğim kadarıyla avukatına tek kelime etti. Duruşma boyunca oturdu ve jüri suçlu kararını açıkladığında bile dudaklarının kıpırdadığını sanmıyorum. O sadece... soğukkanlıydı."

"Tuhaf," diye yanıtladı Tori.

"Sessizdi çünkü suçluydu. Tek şansının hiçbir şey söylememek ve bunu kanıtlayamayacağımızı ummak olduğunu düşündü. Elimizde ikinci dereceden bir dava vardı ama Pen Murphy duruşmada harikaydı."

"Pen'i hatırlıyorum," dedi Tori.

"Bu davada gerçekten çok iyiydi. Özellikle kapanış konuşması sırasında jürinin pür dikkat kesilmesini sağladı. Jürinin karar vermesi birkaç gün sürdü ama sonunda Barr'ı birinci derece cinayetten mahkum ettiler."

"Peki şimdi nerede?"

"Stillwater'daki Minnesota Islah Tesisi. Müebbet aldı."

DÖRT

"AKSI HALDE ON DÖRT YAŞINDA KAYITSIZ BİR ÇOCUKTUN"

Tori ve Braddock arka verandada durmuş kahve içerken, olay yeri inceleme ekipleri ve adli tabip işlerini tamamlamıştı. Cal son yarım saatin büyük bir bölümünü çağrı üstüne çağrı yaparak geçirmişti. Sonunda onlara katıldı.

"Cal, Newman'ları hiç tanıyor muydun?" Tori sordu.

"Hayır, sanmıyorum."

"Bu eski bir vakanın geri dönüşü mü yoksa sadece biraz garip bir benzerlik mi? Çünkü sanki ikincisi değil de birincisiymiş gibi tepki verdiniz."

"Bu biraz Barr sahnesine benziyor ama adam ömür boyu hapiste. Bunu o yapmadı."

"Bilmiyorum, Cal. Suç mahalimiz bize tarif ettiğiniz şeye çok benziyor. Sanki bir ilgisi varmış gibi tepki verdin-"

"İtiraf edeyim, Steak sahneyi anlattığında bir an duraksadım. Böyle bir şeyi tekrar görmek beni şoke etti. Beni Bauman sahnesine geri götürdüğüne şüphe yok. Ama yirmi dört yıl oldu, *yirmi dört*. Buradaki çoğu insan tarafından çoktan unutuldu."

"Belki herkes tarafından değil," diye itiraz etti Tori.

"Hadi ama Victoria," diye uyardı Cal. "Hugh Barr'ın yaptığı çok orijinal bir şey değildi. Bir adamı vurmak, bir kadını boğmak, ona tecavüz ettiğine dair kanıtları ortadan kaldırmak için suya sokmak. Ve unutmayın, bu onun için son derece kişiseldi. Kendisini reddeden bir kadını ve onun kendisini reddettiği adamı öldürdü. O da

ama küçük bir şeyi berbat etti ve bu yüzden ömür boyu hapse mahkum edildi. Hikayenin sonu."

Bu son muydu? Tori, Cal'in ya da kendisinin tepkisinden ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Son bir yıl içinde babasının ve çocukluğunun anılarıyla, gölde bir aile olarak paylaştıkları hayatla daha rahat etmişti. Üçünün birlikte geçirdiği güzel zamanları hatırlamak için kendini özgür bırakabilmişti. Yapmadığı şey, şerif rolündeki babasını düşünmek için fazla zaman harcamaktı. Evet, zaman zaman onu tanıyan insanlar tarafından hatırlatılıyordu. Onu ne kadar sevdiklerini, ona saygı duyduklarını ve bazı durumlarda ondan korktuklarını söylüyorlardı. Ama onun üzerinde çalıştığı davaları pek sık düşünmezdi. Gerçek şu ki, çoğunu gerçekten hatırlamıyordu. Ancak şimdi, Hugh Barr'dan söz edildiğinde, birdenbire zihninde yüzlerce farklı anı uçuşmaya başlamıştı.

"Ah," diye bağırdı sol koluna vurarak. "Lanet sivrisinek."

Güneşin yükselmesiyle birlikte sivrisinekler canlanmaya başlamış, verandadaki herkesi rahatsız etmeye başlamıştı. Braddock Tahoe'sundan bir şişe böcek spreyi alıp Tori'ye verdi, o da arka bahçedeki çimlere gidip önce kollarına sonra da yüzüne sıktı. "Ağzını kapatıyorsun ama yine de tadına bakıyorsun," dedi spreyi bir süre yüzüne ve kulaklarına sürerken. "Tanrım, burada olmayı çok seviyorum," diye alaycı bir şekilde ekledi.

Braddock vücuduna sprey sıkarken "New York seni yumuşatmış," diye iğneledi. Adli t a b i b i n evin arka tarafından çıktığını görünce verandaya geri döndü ve spreyi cildinin açıkta kalan bölgelerine sürdü.

Adli tabip Dr. Galen Renfrow gülümsedi. "Ormanda yaşamak harika," diye gözlemledi. "Tabii ki şafak vakti ve alacakaranlıktaki skeeters dışında."

"Elimizde ne var?" Braddock sordu.

"Karaciğer sıcaklığı gece yarısı öldürüldüklerini söylüyor. Bayan Newman'ın boynundaki morluklar bana boğulduğunu söylüyor. Kocanın ölüm nedeni oldukça açık. Ölümü acı vericiydi. Son anları... Şey, ne olduğunu hayal etmek bile istemiyorum."

"Karısı cinsel saldırıya mı uğradı?"

"Onu inceledikten sonra size söyleyebileceğim. Nasıl bırakıldığı ve kanepenin etrafında bulunanlar göz önüne alındığında, buna dair bazı kanıtlar yoksa şaşıracağım."

"Üzerinde işe yarar bir şey bulma olasılığı nedir?"

"Görmemiz gerekecek. Öldürüldükten kısa bir süre sonra onu suyun altına koyduklarını varsayarsak, üç, belki de dört saat boyunca oradaydı. Senin ve benim bulmak istediğimiz pek çok şey muhtemelen gitmiştir. Avlanacağım, bunu biliyorsun, ama hazırlıklı ol."

Biftek ve Yumurta birlikte köşeyi döndü.

Steak, "Cara Newman'ın arkadaşı Ashley ile konuştum," diye bildirdi. "Cara'nın onu gece birde bıraktığını söyledi. Annesi de onu beklediği için bunu doğruladı, yani bu doğru."

BCA adli tıp ekibinden Ann Jennison yaklaştı. "Yatak odası ve banyoyu neredeyse bitirdik. Oturma odası ve mutfaktaki işlemleri bitirdik, eğer ihtiyacınız olursa oraya geri dönebilirsiniz."

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" Braddock sordu.

"Şimdilik bir şey söylemek zor. Kadının boğazına daha yakından bakabildik. Doktor Renfrow bunları bizim için alacak ama boynundaki yaralarda siyah ve belki de kırmızı lifler var gibi görünüyordu. Hepsini DNA için inceleyeceğiz, belki şansımız yaver gider ve bir şey buluruz ya da ipi tanımlarız. Evin çıktısını aldık, bakalım oradan bir şey çıkacak mı?"

"Kanepemi mi?" Tori sordu.

"Bunu laboratuara geri götüreceğiz. O kanepede kötü şeyler oldu. Eğer orada bir şey varsa, onu çıkaracağız." Cal'a baktı. "Minibüsü eve götürebilmek için garaj yolundaki bazı araçları temizlememiz gerekiyor."

"Hadi, Steak," dedi Cal. "Gidip trafik kontrolü yapalım."

"Tuvalet ne dersin?" Tori Jennison'a sordu.

"Giderin içine girdik, bakalım orada bir şey bulabilecek miyiz? Kanepede olduğunu düşündüğümüz şey olduysa ve sonra duşa götürüldüyse, suyun çalışması için üç ila dört saat vardı. Sürekli su muhtemelen her şeyi temizleyecektir ama göreceğiz."

Jennison onları bıraktı ve evin içine geri döndü.

"Şimdi beni rahatsız eden ne biliyor musun?" Tori Braddock'a baktı.

"Buraya nasıl geldiler?"

"Doğru. Çünkü benim gördüğüm kadarıyla onlar evde Newman'ları bekliyorlardı, yani buraya arabayla gelmedikleri kesin."

Braddock sol tarafına baktı ve Steak ile Cal'ın araba yolunda konuştuklarını gördü. "Biftek! Cal!" Onlara el salladı.

"Ne oldu?" Cal sordu.

"Katillerin arka kapıdan girdiklerini ve Newman'lar eve gelmeden önce evde olduklarını düşünüyoruz. Soru şu ki, nereden geldiler? Burası ormanla çevrili. Siz ikiniz uzman avcılarsınız. Buraya nasıl geldiler?"

Cal, "Biftek ve ben soldan gideceğiz, siz ikiniz sağdan gidin," dedi.

On beş dakika sürdü. "Will?" Cal aradı. "Biftekte bir şey var."

Arazinin kuzeydoğu köşesinde, Steak'i el fenerinin ışığını ormana doğru yönlendirirken buldular. "Buna patika demezdim ama..." ışını yumuşak topraktaki bir ayak izine odakladı, "bu bizim yönümüze doğru geliyor." Bileğini çevirdi. "Ve bu da çıkış yolunda ve bize doğru gelenden farklı. Çok taze değiller ama o kadar eski de değiller."

Tori, "Jennison'ı ben alırım," dedi ve eve doğru yürüdü.

Braddock telefonunu çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı, ardından Steak'e doğru uzattı. Şu anki konumu yanıp sönen mavi bir noktayla gösteriliyordu. Sağ tarafı işaret etti. "Bu bir yol mu?"

"Uh... Sanmıyorum," diye yanıtladı Steak, daha yakından bakarak uydu görüntüsünü daha küçük bir alana odaklanmak için cımbızladı. "Sanırım bu bir... elektrik hattı için geçiş hakkı."

"Orası ne kadar uzakta?"

"Tahminimce yarım milden daha az."

Tori, Jennison ve başka bir adli tıp uzmanıyla birlikte geri döndü. Steak, mülk sınırı boyunca ne bulduğunu açıkladı ve iki müfettiş bölgeyi incelemeye hazırlandı.

Braddock, Steak ve Tori'ye, "Hadi diğer tarafa geçelim," dedi.

Cal, "Burada bekleyeceğim ve sizi görüp göremeyeceğime bakacağım," dedi.

Beş dakikalık bir yolculuktan sonra Tori, Steak ve Braddock, yerel okul otobüsü garajının arkasındaki elektrik hattı geçiş hakkını buldular.

Braddock, "Burada pek çok farklı iz var," diye gözlemledi.

Steak, "Bazıları kamyon lastiği izleri, daha ince olanlar ise üç ya da dört tekerlekli araçlar ve motosikletler için" dedi. "Onları buradan geçerken görebiliyorum."

"Burayı giriş yolu olarak kullandıysa, en azından ne kadar takip etmeleri gerekirdi? Bir mil mi?"

Biftek telefonundaki haritayı değerlendirdi. "Evet, en azından bu kadar."

Tahoe'ya geri döndüler. Braddock sola döndü ve yavaşça yol hakkını takip etti; bu, otuz ayak yüksekliğindeki direklerin tepesindeki bir elektrik hattının ormanın içinden geçebilmesi için ormanda açılmış yirmi ila otuz metre genişliğinde bir boşluktu. Direklerin solunda, kısmen yıkanmış bir eğimin başlangıcında sona eren kaba bir yol vardı. Yıkıntı derin yarıklar ve açıkta kayalar bırakmıştı.

Braddock, "Yeni Ford'unuz ve boşluğu bizde olsaydı, devam ederdim," diye espri yaptı.

Biftek kıkırdadı. "Bir daha kamyonetimi polis işleri için kullanmana izin vereceğimi sanmıyorum." Eski Ford'u, Şubat ayında çok kötü insanlardan kaçarken bir helikopterin arka rotoru tarafından parçalanmıştı. "Sağ taraftan çıkabilirsin."

"Acaba katillerimiz de aynı değerlendirmeyi yapmış olabilirler mi? O tarafa doğru gitmiş olabilirler," diye belirtti Tori.

Braddock gösterge panelinin ekranına baktı. "Çok uzakta değiliz. Geri kalanını toynakla gidelim derim."

Arka bölmeyi açıp birkaç turuncu işaret bayrağı aldı ve uzun otların, yıkanmış çukurların karışımından oluşan engebeli patika boyunca ilerlemeye başladılar

ve açıkta kalan kayalar. Tori gözlerini sola çevirerek Newman'ların evini görmeye çalıştı.

Ağaçların arasından bakarak, "Sanırım Cal'in kolunu salladığını görüyorum," dedi. "Burası o bölge."

"Bifteek?" Braddock patikanın en sağındaki çimenlerin üzerinde lastik izi gibi görünen b i r şeyi işaret etti.

"Bir kamyonetin genişliği diyebilirim," diye yanıtladı Steak. "Tori bu tarafa doğru sürdükleri konusunda haklı olabilir."

"Nasıl geri döndüklerini ve tekrar yola çıkmak için kendilerini nasıl hazırladıklarını görebilirsiniz." Braddock bölgeyi işaretlemek için iki küçük bayrak yerleştirdi, sonra çömelip zemini inceledi.

Steak sağa doğru daha geniş bir adım attı, yürüyüşü yavaş ve dikkatliydi, ağaçların kenarına, otlar büyümeye başlamadan önce düzensiz bir çıplak toprak şeridinin olduğu yere odaklandı. "Sanırım tam buradan ıktılar."

"Sanırım haklısın," dedi Tori.

"Bakalım." Braddock oraya doğru ilerledi ve yumuşak toprakta yeni bir iz buldu. İki gün önce yağmur yağmıştı. Yukarı baktı ve tepesindeki ağaçların yoğun gölgesini görebildi. Çıplak zemin çok az doğrudan güneş işığı alıyordu, bu yüzden henüz tamamen kurumamıştı. Bölgeyi işaretlemeleri için Steak'e bayraklar verdi ve telsizini çıkardı. "Cal, Jennison'a evdeki işi bittiğinde buraya gelmesi gerektiğini söyle."

Yirmi dakika sonra Jennison ve diğer dedektif Cal ile birlikte geldi. Tori onları Braddock ve Steak'in beklediği yere götürdü.

"Sol tarafta turuncu bayraklarla işaretlenmiş birkaç iyi parmak izi var. Buraya geldiler ve ormanın içinden geçerek yaklaştılar. Diğer tarafta, park ettikleri yerin orası olduğunu düşünüyoruz. Lastik izi bulabileceğimiz iki noktaya bayrak koydum. Ormanlık alandan eve doğru ilerleyip bir şey bulabilecek miyiz diye bakmalıyız."

"Bunu yapacağız."

"Ağaçların kenarında iki farklı ayakkabı izi yapıyorum," dedi Steak yaklaşırken. "İlginç olan şu ki, evin içinde böyle bir kir gördüğümü hatırlamıyorum. İçeride ayakkabılarının üzerine örtü mü giyiyorlardı?"

"Eminim yapmışlardır," dedi Tori. "Bence bu adamlar her şeyi oldukça kapsamlı bir şekilde planladılar."

Braddock Cal'a baktı. "Bu hala daha önce bahsettiğin Hugh Barr davasına benziyor mu?"

"Belki biraz. Bir ilgisi var mı? Nasıl olduğunu anlamıyorum." "Ortağı var mıydı?"

Cal başını sallayarak, "Kimseyi onunla ilişkilendirmedik," diye cevap verdi. "Elimizde sadece Barr hakkında kanıt vardı. Sadece o cinayetlerden yargılandı."

"Ama onda bir tane olduğundan şüpheleniyordunuz?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Daha çok sordüğümüz bir soruydu. Bir adam iki Bauman'ı da indirebilir miydi? Barr, Jerry Bauman'a karşı silah kullandı. Bizim bakış açımıza göre bunu tek başına yapmış olması tamamen mümkündü ve herhangi bir yardım aldığını gösteren hiçbir fiziksel kanıt yoktu."

"Peki Barr'ın şu anki durumu nedir?"

"İkinizi ve ne kadar titiz olduğunuzu bildiğimden, muhtemelen araştıracağınızı düşünerek birkaç telefon görüşmesi yaptım. Hâlâ hapisanede ama sorun şu. Bakımevinde. Ölümcül kanser. Sadece birkaç günlük ömrü kalmış olabilir."

"Sadece günler, ha?" Braddock söyledi.

Braddock elinde iki fincanla kahve dükkânındaki uzun masaya yaklaştığında saat sabahın 10'uydu. Tori pencereden dışarı bakıyordu, bakışları mesafeliydi. Newman'ın suç mahallinde işler yoluna girmeye başladığından beri, son bir saattir pek konuşmamıştı. Oturdu ve lattelerini onun önüne koydu.

"Çok sessizsin," dedi.

Tori omuz silkti. "Sadece düşünüyordum."

"Cal'in eski Bauman davasını anlattığını ve babandan bahsettiğini duymak hafızamı tazeledi. Bir şekilde bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tori burnunu kırıştırdı. "Biraz abartılı görünüyor, değil mi?"

"Evet, ama yine de, bununla ilgili ne hatırlıyorsun?"

"Cal'ın yaptığı gibi değil elbette. Herkesin dikkatini çeken bir çifte cinayet olduğunu ve babamın bu yüzden bir iki hafta boyunca evde pek bulunmadığını hatırlıyorum. Aylar sonra mahkumiyet kararından dolayı mest olmuş bir şekilde eve geldiği geceyi çok net hatırlıyorum. Bir kutlama yapmıştık ama bunun ötesinde..."

"Aksi takdirde on dört yaşında kayıtsız bir çocuktun."

"Doğru. Ayrıntılara pek dikkat etmedim. Endişelenmem gereken çok daha önemli başka şeyler vardı," diye geveleyen Tori, Braddock'un kıkırdamasına neden oldu. "Ama babam ve Cal için Barr soruşturmasının bir dava olduğunu yeterince biliyordum. Bu onlar için büyük bir olaydı."

Braddock kahvesinden bir yudum aldı. "Bu sefer oturabilirsin, biliyorsun. Belki de oturmalısın."

"Evet, doğru. Bununla başa çıkabilirim," diye yanıtladı Tori. "Öte yandan Cal..."

"O sahne onu gerçekten etkiledi." "Neden?"

"Eğer böyle bir sahne sizi biraz bile rahatsız etmiyorsa, bu oyunu bıraksanız iyi edersiniz."

"Evet, ama buna verdiği tüm tepki ve ardından eski Bauman davasıyla ilgili sorularımız... tuhaftı. Her şeyi birbirine karıştırdı." "Çok şaşırdı, Tor. Dehşet vericiydi ve korkunç bir anıyı geri getirdi. Elbette mahkumiyet aldılar, ancak üzgünüm, o sahneler, kurbanlar, özellikle de hayatlarını kurdukları evlerinde öldürülen normal çalışan insanlar olduğunda, size yapışıp kalıyorlar. Benim de böyle davalarım oldu. O görüntüler hafızama kazındı. Beni asla terk etmeyecekler. Tıpkı araştırdığınız bazı kayıp vakalarının sizi asla terk etmeyeceği gibi."

Tori başıyla onayladı ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Bauman sahnesi gibi bir şeyin Cal'in aklından hiç çıkmadığına emin olabilirsiniz. Bence onu biraz rahat bırakabiliriz."

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Braddock omuz silkti. "Henüz yeterince bilgim yok." "Satış yok. Seni bundan daha iyi tanıyorum."

"Bu bana çok kötü bir his veriyor. Umudum bunun Newman'lar için bir şekilde kişisel olması. Bir neden bulacağız ve bu bizi katillere götürecektir." Braddock kahvesinden uzun bir yudum aldı ve başını yorgunca salladı. "Bu adamlar hazırlıklıydı. Bir çifti evlerinde vahşice öldürdüler. Büyük olasılıkla Heidi Newman'a tecavüz ettiler ama sonra tecavüzün kanıtlarını temizlemek için onu duşa sokmayı akıl ettiler. Ve tüm bunları kimsenin bir çığlık, bir yardım çağrısı ya da herhangi bir şey duyamayacağı kırsal bir alanda gerçekleştirdiler. Cara'nın beklenmedik dönüşü olmasaydı, fark edilmeleri saatler, belki de günler sürerdi." İçini çekti. "Bunun çok kötü bir şeyin başlangıcı olmasından korkuyorum."

BEŞ

"BUNLARI BILMEK BENİM İŞİM."

Öğleden sonra Newman'ın evindeki çalışmalar bitmişti. Braddock araştırma grubunu hükümet merkezinde topladı. Kullanmaları için bir konferans odasına el koymuştu. Toplantıda Cal'ın yanı sıra Tori, Steak ve Eggleston da vardı.

"Ne durumdayız?" diye sordu, Steak ile başlayarak. "Kurbanlarımız hakkında ne biliyoruz?"

"Dan Newman, Crosby'deki okul bölgesinin bilgi işlem müdürüydü. Yaklaşık yirmi yıldır orada çalışıyordu. Ondan önce de Shepard County'de bilgi işlem bölümünde çalışıyordu. Cal, onu hatırlıyor musun?"

Steak bir fotoğraf uzattı ve Cal bir süre fotoğrafı inceledi. "Bir şey çağrıştırmıyor. Ne kadar zaman önce buradaydı?"

"Yirmi üç yıl."

Başını iki yana salladı. "Onu hatırlamamama şaşmamalı."

"Dan'in iş geçmişi bu kadar. Heidi Newman ilkokulda beşinci sınıf öğretmeniydi. Uzun süredir orada çalışıyordu. Yaklaşık dört yıldır evliydi; bu ikisi için de ikinci evlilikti. Her ikisinin de eski eşleriyle temasa geçtim. Heidi'nin ilk kocası Omaha, Nebraska'da yaşıyor ve onunla yıllardır konuşmamış. Dan'in eski eşi Elise ise burada, Manchester Bay'de yaşıyor ancak bir cenaze töreni için şehir dışındaydı. Onunla kısa bir süre konuştum ve Cara'nın hastanede güvende ve koruma altında olduğunu söyledim. Henüz onu gerçekten sorgulama şansım olmadı. Yine de ne ekleyebileceğinden emin değilim. O

cinayetlerden dolayı yıkılmış gibiydi. Dan ile boşanmış bir çiftte göre iyi anlaştıkları izlenimine kapılmıştım."

Braddock Eggleston'a baktı. "Newman'lar dün gece ne yapıyorlardı?"

"Şimdiye kadar Crosby'deki okuldan yarım düzine arkadaşlarının izini sürebildim. Cara haklıydı; ikisi dün gece kasabadaki softball maçındaydı. Maçtan sonra takım ve sevgilileri Crosby'deki Ed's Tap'e gitmişler. Birkaç kişi Newman'ları akşam on civarında ayrılırken gördüğünü hatırlıyor."

"Olağandışı bir şey gördüğünü hatırlayan var mı? Beyzbol sahasının etrafında dolaşan tuhaf biri var mıydı? Newman'lar kimseye garip bir şey olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır. Bildiğim her yere sordum. Kimse olağandışı bir şey görmedi ya da duymadı. Diğerleri gibi normal bir geceydi: top oynadılar ve bara gittiler. Newman'ların çok sevildiğini ve aktif bir sosyal hayatları olduğunu hissediyorum. Crosby ve çevresinde konuşmam gereken bir sürü iyi arkadaşımın ismi var ama şu anki bilgiler bu kadar."

Cal, "Az önce Ann Jennison ile konuştum," dedi. "BCA olay yerinde tamamlandı. Lastik ve ayakkabı izlerini çıkarmayı başardılar. Kimlik tespiti için çalışmaya başlayacaklar. Elektrik hattı boyunca ilerlemek için biraz açıklığı olan bir kamyon kullanıldığını varsayabiliriz. Kesinlikle bu şekilde geldikleri anlaşılıyor. Muhtemelen Newman'ları da oradan gözlemlemişlerdir."

"Cara'nın kaçtığını söylediği yeri aradılar mı?"

"Evet. Saklandığı ağaç gövdesini buldular. Bölge yoğun bir şekilde toprakla kaplı, bu yüzden kanıt açısından aşağıda bir şey bulamadılar."

"Evin arkasına bakmak için o ormanda kamp kurduklarına dair bir belirti var mı?"

"Belirli bir kanıt mı? Hayır. Sadece mantıklı görünüyor," dedi Cal. "Cesetlere gelince, Doktor Renfrow otopsilere başlıyor. Her ikisinin de ölüm nedeni belli. Umarım Heidi'nin cesedinde katillerin kimliğini belirlememize yardımcı olabilecek bazı kanıtlar bulabilir."

Braddock, "Newman'ın evinin etrafındaki bölgede yapılan araştırmada squadoosh'a rastlandı," dedi. "Tabii ki gerçekten komşuları yoktu. En yakın ev güneyde bir nokta iki mil uzakta. Bölgede çalışan birkaç şerif yardımcım var, elektrik hattının geçtiği yerdeki işyerleriyle konuşup oradan geçen birini görüp görmediklerini soruyorlar. Henüz bir şey yok ve dürüst olmak gerekirse iyimser değilim."

"Henüz elimizde fazla bir şey olmadığını söylüyorsunuz," dedi Steak. Tori, "Barr davasıyla benzerlik var," diye öneride bulundu.

"Bu çok eski bir tarih gibi," diye belirtti Eggs.

Cal kıkırdadı. "Tıpkı benim gibi."

Tori, "Yine de kırsal kesimde bir çift öldürülmüş ve kadın duşta, koca ise öldürülmeden önce bağlanmış halde bulunmuş," diye ısrar etti. "En azından kutuyu kontrol etmek için bakmamız gerekmiyor mu?"

"Newman'ları Barr öldürmedi."

Tori, "Ama en azından bir ortağı olduğuna dair şüpheleriniz olduğunu söylemişsiniz," dedi.

"Baban ve ben o zaman bunu merak etmiştik. Bu bir şüphe değildi."

"Domates, tomahto."

"Hayır, değil," diye karşılık verdi Cal. "Buna dair hiçbir kanıt yoktu Victoria. Hem de hiç. Ayrıca, Barr tek kelime etmedi. Avukat istediğini söyledikten sonra bile bize tek kelime etmedi. Bunca zaman sonra şimdi seninle konuşacağını mı sanıyorsun? Neden konuşsun ki?"

"Çok ikna edici olabilirim." Tori şakacı bir şekilde gözlerini kırıştırarak herkesin kıkırdamasına neden oldu. "Ama ciddiym, eğer bakımevinde ölmek üzereyse ve bir partneri varsa..."

"Ortak ne yapıyor, emeklilikten mi çıkıyor? Yirmi dört uzun yıldan sonra mı?" Cal sordu. "Ve ona yardım edecek birini mi buldu?"

Tori'nin omzu biraz sarktı. "Ben... Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Braddock, "İki vakanın birbiriyle bağlantılı olma ihtimali ne kadar düşük olursa olsun, burada başka bir şey ortaya çıkmadığı sürece, buna bakmamız ve her yolu denememiz gerekiyor," dedi.

"Buna katılıyorum." Cal başını salladı.

Braddock, "O soruşturmayla ilgili elimizde ne kadar kayıt varsa alalım ve nalları dikmeden önce hapishaneye gidip bu kediyle konuşmayı ayarlayalım," dedi. "Newman'lar iki sıradan orta sınıf insandı. Bu tesadüfi olabilir, ancak söylemeliyim ki öyle bir his yok."

"Kişisel bir şeymiş gibi geliyor," dedi Tori. "Çok kişisel, Dan Newman'ın kafasının neredeyse kesilmesi gibi."

"Aynen öyle. Bunun sebebi ne? Steak, Newman'ları araştırmaya başla. Mali durum, iş, her zamanki şeyler. Yumurta, gerekirse yardım al ama arkadaşlarının ve ailenin peşini bırakma. Birinin bu insanlara düşman olması için bir sebep var mı? Tori bunun kişisel görüldüğü ve hissedildiği konusunda haklı. Bir yerlerde bir sebep var. Bul onu."

"Hallediyorum."

Toplantı dağıldı. Tori Braddock'a baktı. "Bir tanışımız var. Gidip onunla tekrar konuşmalıyız."

Cara Newman öğleden sonra hastaneden taburcu edilmişti ve annesiyle birlikte evdeydi. Manchester Körfezi'nin kuzeyinde, Northern Pine Gölü'nün doğu yakasında, uzun ve yapraklı bir yolun sonunda yaşıyorlardı. Evin önündeki yola park etmiş bir şerif yardımcısı nöbet tutuyordu.

Braddock içeride kendisini ve Tori'yi, uzun, düz sarı saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, kısa boylu, zayıf bir kadın olan Elise Peterson'la tanıştırdı. Kocasını Malcolm orta boylu ama tıknaz ve kaslıydı. Fuayede toplandılar. Cara'yla konuşmalarına izin vermeden önce Elise'in kendi soruları vardı.

"Herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu, gözleri kızarmış, yorgun ve üzgündü. "Hiç mi?"

Braddock, "Hayır, ama soruşturmanın henüz başındayız," diye cevap verdi. "Bu konuda çalışan iyi bir ekibim var. Her şeyin peşinde olacağız."

"Başka tanık yok mu? Kimse bir şey görmemiş ya da duymamış mı?" diye sordu öfkeyle.

"Şu anda tek tanışımız Cara."

"Cara'yı bıraktığımda Dan'e oranın güvenli olduğunu düşünmediğimi söylemişim. Çok izole olmuşlardı. Yakınlarda kimse yoktu. O da amacın bu olduğunu söyledi ama bu beni Cara, kendisi ve Heidi için hep endişelendirdi."

"Yakın zamanda Bay Newman ile konuştunuz mu?"

"Perşembe günü. Mal ve benim bir cenaze için Milwaukee'ye gitmemiz gerekiyordu. Cara'nın bu hafta sonu burada olması gerekiyordu ve benim de Dan ile takla atmam gerekiyordu. Her hafta sonu onunla birlikteydi."

"Onunla ilişkiniz nasıldı?"

"Çok makul. Dokuz yıl önce boşanmıştık. Cara'yı büyütmek için birlikte çalıştık."

"Peki bu nasıl sonuçlandı?"

"Şey. Farklılıklarımız ne olursa olsun, konu Cara'ya geldiğinde aynı fikirdeydik. Haftada bir kez onun hakkında konuşmaya özen gösteriyorduk: okulu, arkadaşları, endişeleri, sorunları. Ortak velayetimiz vardı ve Cara'nın zamanının yarısını Crosby'de geçirmesi için ısrar edebilirdi ama onun Manchester Bay'deki okuluna ve arkadaşlarına daha yakın olması gerektiğini biliyordu, bu yüzden fedakârlık yaptı. O iyi bir babaydı. Heidi de iyi bir üvey anneydi. Onu sever ve ona güvenirdim. Onlar iyi insanlardı."

Malcolm, gözleri dolmuş olan karısının koluna girerek, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

"Dan sana onu endişelendiren bir şeyden bahsetti mi?" Tori sordu. "İşyerinde, evde, eski bir tanıdığıyla ilgili tuhaf olaylar, herhangi bir şey?"

Elise başını salladı. "Hayır, ama dürüst olmak gerekirse, böyle bir sorunu olsaydı, muhtemelen bunu konuşacağı son kişi ben olurum. Ama neden birinin ona ya da Heidi'ye taktığını anlamıyorum. Bir okul bölgesi için çalışan bir bilişimciydi. Heidi de ilkokul öğretmeni idi. Bahçeyle uğraşmayı, açık havanın tadını çıkarmayı ve gölde duba gezintisi yapmayı seviyorlardı. Ne tür bir düşmanları olabilirdi ki? Kimin içinde bu kadar nefret olabilir ki?" Başını iki yana salladı.

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz," dedi Braddock.

"Cara nasıl?" Tori sordu.

Elise bir nefes verdi. "Zihinsel olarak güçlü ve olgun bir çocuk ama henüz tam olarak kavradığını sanmıyorum. Bu bir ya da iki gün sürebilir."

"Onunla konuşabilir miyiz?" Tori sordu.

Elise başıyla onayladı ve onları takip etmeleri için el salladı. "Aile odasında."

Onları evin içine doğru götürdü ve yorgun Cara'yı buldular, uzun saçları gevşek bir topuz haline getirilmişti, seksiyonel bir kanepede oturuyordu, etrafına sarılmış bir battaniye ile bir topun içine kıvrılmıştı.

Tori ona gülümsedi ve yanına oturdu. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap verdi Cara sessizce, göz teması kurmadan.

"Biraz dinlendin mi?" Tori hiç istifini bozmadan sordu.

"Biraz."

"Yorgun olduğunuzu biliyoruz, bu yüzden elimizden geldiğince hızlı olacağız, ancak birkaç şeyi tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor, tamam mı?"

Cara içini çekti ve başını salladı. Tori ona eve geldiği andan itibaren yaşananları anlatmaya başladı. Cara'nın tüm olayı kesintisiz olarak anlatmasına izin verdi ve bunu yaparken kız daha hareketli ve ilgili hale geldi. Bitirdikten sonra Tori bazı kilit noktalara geri döndü.

"İlk adamı gördüğün koridorda seni dondurmak istiyorum," dedi gözlerini Cara'ya kilitleyerek. "Bana onun hakkında söyleyebileceğin bir şey var mı? Sanırım tamamen siyah giyindiğini söylemiştin. Ayrıca daha iri olduğunu da söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?"

"İri yarı biriydi. Şişman falan değildi ama kalındı."

"Uzun boylu mu?"

"Babam gibi değil. Dedektif Braddock gibi değil. Ama büyük kolları ve bacakları vardı, biraz Mal gibi. Kafası da büyük görünüyordu. Bir futbolcu gibi."

"Onun hakkında hatırladığınız başka bir şey var mı?" Cara başını salladı.

"Gözleriyle ilgili bir şey var mı? Ağız? Yüz kılları?"

Tekrar başını salladı. "Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Tori. "Ama günler geçtikçe başka ayrıntılar da hatırlayabilirsin ve eğer hatırlarsan bilmek isteriz, tamam mı?"

Cara başını salladı.

"Şimdi, ikinci adam evin önüne geldiği için durduğunuzu söylediğinizde sizi garaj yolunda dondurmak istiyorum. Onun hakkında ne hatırlıyorsun? Daha küçük olduğunu söylemiştin." Cara bir an için gözlerini kapattı. "Öyleydi. O da siyahlar içindeydi ve maskesi vardı. O..." diye durakladı, "zayıf, sıska, çelimsizdi sanırım. Ormanda koşarken arkama bakıp onu gördüğümü hatırlıyorum ve birkaç kez bir dalla ona vurdum.

zamanlar. Boyu
kısaydı." "Kısa
mı?"

"Benden çok uzun olduğunu sanmıyorum, ben de 1.70 boyundayım."

"Tamam, şimdi göle ulaştığında ve sonra o ağaca süründüğünde, o zaman onlara iyice bakabildin mi?"

Cara başını salladı. "Pek sayılmaz. Aşağısı çok karanlıktı. Saklandığım yerin hemen yanında duruyorlardı ama hareket etmeye cesaret edemedim."

Tori onun elini okşayarak, "Doğru olanı yaptın," dedi. "Sadece hatırlayabildiğin kadarını."

"Büyük olanı, gerçekten yaklaşmadan önce gövdeden dışarı baktığımda biraz gördüm, ama sadece gölün kenarında hareket eden bir şekildi. Yine de sesini duydum."

"Ve?"

"Bu biraz..." "Ne
gibi?"

"Bilmiyorum... burun. İri bir adamdı. Sesinin Mal'inki gibi derin olacağını düşünmüştüm."

"Ne dediklerini duydun mu?" Tori sordu.

"Hayır," dedi Cara. "Dinlemeye çalıştım ama boğuktu, fısıltıydı. Sadece büyük adamın sesinin yüksek perdesini duydum."

Braddock bunu not etti. "Bunu bilmek güzel."

"Her küçük parça yardımcı olur," dedi Tori. "Baban ya da üvey annen evde herhangi bir tuhaf olay yaşandığına dair bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?"

"Bahçede açıklanamayan ayak izleri. Birinin orada olduğuna dair bir his. Birinin onları takip ettiği ya da izlediği hissi. Heidi'yi ürküten biri olabilir. Bunun gibi herhangi bir şey."

Cara başını salladı. "Hayır. Evi gözetleyen biri gibi mi demek istiyorsun?"

"Muhtemelen."

"Hiçbir şey söylemediler ama bunu yapacak olsaydınız, bir şey görmek için gerçekten yaklaşmanız gerekirdi."

"Bu ormanlar gerçekten çok sık, değil mi?" Tori konuşarak Cara'yı konuşturmaya devam etti.

"Ve evin yan taraflarında hiç pencere yok, yani eğer biri izliyorsa, arka bahçede olmalı. Eğer bunu yapıyor olsalardı, babam ve Heidi'nin fark edeceğini düşünüyorum çünkü yazın evde olduklarında hep arka verandada olurlardı. Her gece ızgara yaparlardı. Sürekli şenlik ateşi yakarlardı. Babam oraya düz ekran bir televizyon kurmaktan bahsediyordu, böylece spor karşılaşmalarını izleyebilecekti. Durmadan orada oturup golf izleyebileceğinden bahsederdi. Yapacağı bir sonraki şey buydu. Sürekli dışarıdaydılar."

Tori, Newman'ların eviyle ilgili kendi hatıralarını düşünerek başıyla onayladı.

"Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, üzgünüm," diye yanıtladı Cara ve yorulduğu belliydi.

Tori bir kartvizit çıkardı ve arkasına cep telefonu numarasını yazdı. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Eğer bir şey hatırlarsam?" Cara sordu.

"Ya da sadece konuşacak birine ihtiyacınız varsa," dedi Tori. "Yardım etmek için buradayım."

Evin önüne döndüklerinde Elise, Tori'nin yanında yürüdü. "Kaba olmak istemem ama bu konuda biraz... tecrüben var, değil mi? Cara'nın yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu."

Tori başını salladı.

"O zaman onun neler yaşadığını biliyorsun? Hissediyor musun?"

"Biliyorum." Cara'da, kız kardeşinin kaybolmasından sonraki ilk saatlerde ve günlerde kendini gördü, zihninden geçen duyguların karışımı, hayatın o anda nasıl tamamen değiştiğini biliyor ama henüz tam olarak anlamıyordu. "Sanırım algınız doğru; henüz tam olarak oturmadı, gerçekten oturmadı. Olduğunda, bu zor olacak ve sonrası da öyle olacak. Bu konuda biraz yardıma ihtiyacı olacak."

Elise bir damla gözyaşını silerek başını salladı. "Neden birinin Dan'ın peşinden gittiğini anlamıyorum."

"Uzun süre okul bölgesinde çalıştı. Anladığım kadarıyla bundan önce de ilçedeydi," dedi Braddock. "O işten neden ayrıldığını hatırlıyor musunuz?"

Elise bir an düşündü. "Bu çok uzun zaman önceydi. Uh... hatırladığım kadarıyla, ilçede bir işçi arıyordu ve okul bölgesiyle birlikte ondan bilgi işlemlerini yönetmesini, modernize etmesini ve tabii ki ona biraz daha fazla ödeme yapmasını istediler. O zamanlar onun yaşındayken, bu iyi bir adımdı. İşe girdiğinde tüm o yıllar boyunca ilçede kalmaya niyeti var mıydı emin değilim ama öyle oldu."

Malcolm boğazını temizledi. "Şerif yardımcısı ne kadar süre dışarıda kalacak?"

"Birkaç gün," dedi Braddock.

"Gerçekten onun peşine düşeceklerini düşünüyor musun?" Elise sordu. "Söylediklerinden anladığım kadarıyla o adamları teşhis edemiyor."

Braddock Tori'ye baktı. "Elise, bize bazı yararlı bilgiler verdi. Net bir kimlik tespiti mi? Hayır. Ama bazı ayrıntılar, ileride önemli olabilecek bazı parçalar. Bizi endişelendiren şey, katillerin neden Dan ve Heidi'yi seçtiklerini gerçekten bilmememiz. Tüm bunların ne olduğu hakkında bir fikrimiz olana kadar, yakınlarda birinin olması mantıklı, çünkü küçük mahalleniz biraz izole edilmiş durumda. En azından birkaç günlüğüne burada açık bir varlık istiyorum."

Tori, duvardaki güvenlik panelini göstererek, "Bir güvenlik sisteminiz var, hem de iyi bir tane," dedi. "Onu her zaman kullanın. Ve evinize olağandışı bir ilgi gösterenlere karşı gözünüzü dört açın. Eğer birinin sizi izlediğini düşünüyorsanız, bize haber verin."

"Birinin Dan ve Heidi'yi izlediğini mi düşünüyorsun?"

Tori bir an durdu. "Bence bu büyük bir olasılık. Bu yüzden ne yaparsanız yapın, biz durumu daha iyi anlamaya kadar Cara'yı evde yalnız bırakmayın."

"Yapmayacağız," diye cevap verdi Malcolm. "Tüfeğim ve tabancam dolu ve hazır. Ulusal Muhafızlar'da görev yaptım. Onları idare edebilirim."

Tori, Elise'e cep telefonu numarasının yazılı olduğu kartı uzattı. "Cara'nın aklına bir şey gelirse ya da konuşmak istersen her zaman arayabilirsin."

Evden çıktıklarında Tori Braddock'a baktı. "Newman'ların evine geri dönelim."

Braddock saatine baktı. Uzun bir gün olmuştu. "Neden?" "Benimle dalga geç."

"Hayır, neden?"

"Cara'nın söylediği bir şey ilgimi çekti."

Crosby'ye yirmi beş dakikalık bir yolculuk yaptılar, sadece bir şişe su almak için durdular. Olay yeri şeridini geçip evin arka tarafına doğru yürüdükten sonra Braddock, "Tamam, geldik. Aklında ne var?"

Tori verandada dururken, "Bu sabah bunun amatör bir saat olmadığı konusunda anlaşıştık," dedi.

"Bu olayla ilgili her şey planlı olduğunu gösteriyor. Cara hariç her şey. Onun burada olmaması gerekiyordu."

"Doğru," dedi Tori. "Bunu nasıl bilebilirler ki, eğer..."

Braddock başını salladı. "İzliyorlardı, hem de uzun bir süre. Ancak," diye devam etti bir an durup etrafına uzun uzun baktıktan sonra, "Cara haklı, birinin ormanda oturup izlemesi zor olurdu. Herhangi bir şeyi net olarak görebilmek için oldukça yaklaşmanız gerekir. Ayrıca Temmuz ortasındayız. Dan ve Heidi bütün yaz boyunca her gece bu verandada olsalardı, uzakta olmadıkları sürece ormanda oturup onları izleyen birini fark ederlerdi ve uzaktalarsa," başını salladı, "göremezlerdi. Tamam, şimdi beni düşünmeye sevk ettin. Başka ne var?"

"Bu adamlar içeri girdiler ve evin içinde Newman'ları bekliyorlardı, değil mi?" Tori arka kapıya giderken şöyle dedi.

Braddock evin anahtarını çıkarırken, "Evet, ya da en azından büyük olasılıkla öyle oldu," diye onayladı.

İçeri girdiler.

"Katillerimiz burada bekliyorlardı," diye devam etti Tori. "Arkalarında çok az iz bırakmışlar. Evde herhangi bir kirli ayak izi ya da iz gördüğümü hatırlamıyorum, bu yüzden bu adamlar ayakkabılarını örttüler. Ve onlar

Newman'ların burada olmayacağını biliyor olmalıydı. Cuma akşamı softball'da olacaklarını."

"Devam et," dedi, şimdi onun nereye gittiğini görüyordu.

Tori oturma odasına adım attı. "Zorla girildiğine dair bir iz de yok."

"Hayır," diye yanıtladı Braddock. "Güvenlik sistemi yok. Nerede oldukları göz önüne alındığında

arka kapıdaki sürgüyü seçtiklerini söyleyebilirim. İmkânsız değil."

"Newman'lar... avlandılar. Nedenini henüz bilmiyoruz ama avlandıkları açık. Eğer bunu yapacaksanız ve arka taraftaki ormandan yapamayacaksanız, nasıl *yapacaktınız*? Eğer onlara evde saldıracaksanız, içeri girebileceğinizden emin olmalıydınız. İhtiyacınız olan şeylerin evin içinde olduğunu ve yapacağınız şeyi kimse görmeden ya da duymadan yapabileceğinizi bilmeliydiniz. Bu yüzden muhtemelen içeri girer ve içeriğin planını öğrenirdiniz."

Braddock, "Belki, ama yerleşim planı o kadar da karmaşık değil," dedi. "Tek katlı bir çiftlik evi. Ön kapının sağındaki resim penceresi oturma odasının burada olduğunu söylüyor, bu ve şömine evin bu tarafında. İki çift pencere ve soldaki tek pencere yatak odalarının solda, mutfak ve yemek odasının ise arkada olduğunu söylüyor."

"Elbette. Ama Dan'i şöminenin yanındaki direğe bağladılar. Orada olduğunu nereden biliyorlardı? Mutfakta nereye saklanacaklarını nereden biliyorlardı? Bunların hepsini önceden biliyorlardı."

"Geldiler ve kontrol ettiler."

"Belki de. Ya da... evi izlediler," Tori şimdi resimli pencereden dışarı bakıyordu, "önden. Oturma odasını arkadan göremezsin ama önden görebilirsin."

Braddock da ona katıldı ve şimdi onun düşünce zincirini takip ederek dışarı baktı. "Asıl soru, nereden?" Telefonunda haritalar uygulamasına dokunarak bölgenin uydu haritasına baktı. "Huh." Sırıttı. "Ajan Hunter, sanırım bu cinayet dedektifliği işine alışmaya başladınız. Haydi."

Tahoe'ya geri dönen Braddock yarım mil kadar güneye gittikten sonra yavaşladı ve ormanın içine oyulmuş, zar zor görülebilen dar bir toprak yola saptı.

"Bu iş nereye varacak?"

"6. Otoyol'a çıkıyor ama gideceğimiz yer orası değil." "Nereye gidiyoruz?"

"Sanırım... orada." Yavaşlayıp kenara çekerken sağ tarafı işaret etti, hendeğe doğru keskin inişte devrilmemeye dikkat etti. Az ileride eski bir araba yoluna benzeyen bir şey vardı. Yerde, bir zamanlar posta kutusu olarak kullanılmış olabilecek, eğik b i r direk vardı. "Bence inip içeri girmeliyiz."

Bagaj kapağını açıp bir sırt çantası, lastik eldivenler ve bir çift dürbün aldı ve kuzeye doğru dar araba yolu boyunca yola koyuldular.

"Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" Tori sordu.

Braddock, araba yolunun ağaçlarla kaplı olmadığı küçük bir boşluğa adım attıklarında, "Tam burası yüzünden," diye cevap verdi. "Harita uygulamasının uydu görüntüsünde aşınmış lastik izlerini gördüm. Park ettiğimiz toprak yoldan gelmiş olmalılar."

"O toprak yolun orada olduğunu nereden biliyordun?" "Böyle şeyleri bilmek benim işim."

İlerlediler, patika sık ağaçların arasından geçerken sağ taraftaki ağaçlara sıkı sıkıya bağlı kaldılar. Braddock, "Burası terk edilmiş bir araba yoluna benziyor, ancak bu lastik izleri oldukça taze," diye belirtti. "Özellikle de şu çamurlu yerde." Sırt çantasından turuncu bir bayrak çıkardı ve izleri işaretledi.

Yürümeye devam ettiler ve kısa bir tepeye tırmanmaya başladılar. Tepeye vardıklarında, büyük bir kısmı çalılar ve uzun otlarla kaplanmış olsa da bir açıklığa çıktılar.

Braddock çömelerek, "Sanırım burada bir zamanlar bir ev vardı," dedi. "Temellerin ana hatlarını görebiliyorsunuz."

"Sence katillerimiz buradan mı izliyorlardı?" Tori doğuya bakarak sordu. Yükselti, ön cephesi akşamın erken saatlerinde güneş ışığıyla yıkanan Newman'ların evine bakmalarını sağlıyordu.

Braddock dürbününü çıkarıp ona uzatırken, "Muhtemelen," diye cevap verdi. Dürbünle doğrudan evin içine bakabiliyordu.

"Ve burada daha fazlası olabilir."

Döndüğünde Braddock'un bir ağacın altındaki uzun otların arasında solmuş mavi bir süt sandığını işaret ettiğini gördü. İncelemek için çömeldi. "Oldukça iyi bir manzara ama bu sandık çok eski. Yıllardır burada olabilir. Katillerin burada olduğunu nereden biliyoruz?"

"Ayak izleri." Solundaki toprak parçasını gösterdi. "Bu izler evin arkasındaki ormanda bulduğumuz ayak izlerine çok benziyor." Olay yeri fotoğraflarından birini kaldırdı. "Peki burada ne var?" diye ekledi, şimdi on adım ötede, daha kalın ağaç çizgisinin yakınında. "Birisi burada tütün çiğniyor, hem de yakın zamanda." Eliyle yeri işaret ederek kameralı telefonuyla küçük, belki bir santimlik koyu renkli, buruşuk bir kesenin fotoğrafını çekti. "Şuradaki atılmış bir daldırma tütün kesesi."

"Kese mi?" Tori sordu.

"Bir tenekeden tütün içmek yerine, küçük keseyi dişlerinle sakızınız arasına koyuyorsunuz. Şurada bir tane daha var," dedi. "Steak bunları kullanıyor."

"Bu çok iğrenç bir alışkanlık," diye itiraz etti Tori.

"Sanırım o senin gibi şaraptan hoşlanmıyor," dedi Braddock hafifçe.

Tori dürbünü gözlerine dayamıştı. "Eve iki yüz metre falan var. Bütün evi görebiliyorsun, resimli pencere perdeleri açıkken oturma odasının içini bile görebiliyorsun. Ön kapının camlı penceresinden mutfaktaki arka kapıya kadar her yeri görebilirsin. Bu adamlar burada oturdular, onları izlediler, avladılar ve sonra da öldürmeye karar verdiler."

Braddock telefonunu kulağına götürerek, "Jennison bana bayılacak," dedi. "Hey, Ann, ben Braddock. Tahmin et ne oldu?"

Üç saat sonra, karanlık ve sivrisinekler bastırdığında Jennison ve adli tıp ekibi bölgedeki incelemelerini tamamlamıştı. "O poşetlerden dört tane bulduk Will. Lastiklerin izleri

Ayakkabıların izleri de Newman'ların arazisinin arka tarafında bulduklarımızla eşleşiyor."

"Keselerden DNA alabilir misin?"

"Göreceğiz. Birkaç tanesi hâlâ taze ya da yeterince yeni olabilir. Şimdi," dedi Jennison, elleri kalçalarında, "işiniz bitti mi, yoksa bu gece bizim için bulacağınız başka bir yer var mı?"

Braddock, "Bugünlük işimiz bitti," dedi.

Jennison yola koyuldu.

"Sırada ne var?" Tori sordu.

"Ev."

Saat 22:00'den sonra Braddock'un evine döndüler. Uzun bir gün olmuştu ve gevşemeye ihtiyaçları vardı.

"Güvertede bir içkiye ne dersin? Ateşi yakalım mı?" Tori önerdi.

"Aklının olduğu yeri seviyorum."

Bir şişe Chardonnay açtı ve kendine bir bardak doldurdu. Braddock bir burbon tercih etti. Hafif bir esintinin olduğu ılık bir geceydi. Tori kanepenin önündeki dikdörtgen masanın üzerindeki alüminyum örtüyü kaldırdı ve küçük ateşi yaktı. Sonra kanepeye o t u r d u ve Braddock uzun sağ kolunu ona doladı. Sessizce oturdular, sohbet ettiler, içtiler, gevşediler, propan yakıtlı ateş onları serin gece havasında sıcak tutmaya yetecek kadar ısı yaydı.

"Yarın Barr'ı görmeye gidelim mi?" Tori sordu.

"Evet, Cal'a aratıp bizi ayarlamasını söyledim. Müdürle saat 13.00'te buluşacağız."

"Görünüşe göre bu bütün gün sürecek."

"Steak and Eggs Newman'ları tanıyan insanlarla konuşacak. BCA ve Doktor Renfrow'un çalışmak için zamana ihtiyacı var. Crosby polisi de bu konu üzerinde çalışıyor, yani... göreceğiz." Ona döndü

ve saçından bir tutamı parmağına doladı, sonra bir burbon içti. "Hadi başka şeylerden konuşalım. Bugün işim bitti."

"Newman'ların verandasını gerçekten sevdim," dedi Tori, ona yaklaşıp ve vücudunun sıcaklığını hissederek. "Olanlardan sonra böyle bir şeyi fark etmek yanlış geliyor ama..."

Braddock, "Güzeldi," diye onayladı ve gölü işaret etti. "Orada bir alan inşa etmeyi düşündüm. Onlarıki kadar karmaşık değil; sadece bir veranda, gömme ateş çukuru, şemsiyeli bir masa için yer, böylece orada rahatça yemek yiyebilirsiniz. Hepsini güverteden iskeleye inen kaldırım taşı yolla birleştirin. Bu işe yarayabilir."

"Bu güzel olurdu. Hoşuma giderdi."

"Şimdi ister misin?"

"Evet," dedi ve eğilip onu öptü. "Oraya bir kanepa koyabilirsin. Onun üzerinde de öpüşebiliriz," diye ekledi onu tekrar öpmeden önce, bu seferki nemli ve derin bir öpücüktü.

"Hmm," diye mırıldandı, burbonundan bir yudum daha aldı. "Bir tane daha içelim mi?"

"Erken mi başlıyoruz?" diye sordu gömleğinin yakasıyla oynarken.

"Çok erken değil."

Tori ona küçük bir gülümseme verdi ve ardından Chardonnay'inin geri kalanını içti. "Başka bir taneye ihtiyacım yok."

Braddock onun bardağını aldı, masanın üzerine koydu ve içeri girdi. Vücudunu ona doğru çevirdi, bacağını yukarı kaydırıp, kolunu boynuna doladı, onu kendine çekti, öptü, yavaş, kasıtlı, uzun süren bir öpücük. Sol koluyla onu kaldırdı ve üzerine oturması için arkasına yasladı. İki kolunu da onun boynuna doladı ve eğildi. Adam da onun öpücüklerine hevesle karşılık verdi, boynundan başlayıp aşağı doğru indi. Arkasına yaslandı ve bluzunun düğmelerini açtı, sonra da onu şaşırtarak sütyenini açtı.

"Will..."

Ağzını daha da aşağıya götürmeden önce tekrar boynunu öptü. Onu sallamaya başladı.

"Hmm..." diye inledi, sonra mırıldandı, "içeri girmeliyiz."

Adam durmadı. Kollarını tekrar adamın boynuna doladı ve çenesini başının üstüne yasladı, gözleri kapalıydı, adam göğüslerini öperken onun arzusunun tadını çıkarıyordu. Sol eliyle bluzunu biraz daha araladı.

"Bunu burada yapamayız," diye fısıldadı alnını onunkine yaslarken.

"Kim demiş," diye cevap verdi gözlerinin içine bakarak. "Beni içeri alabilirsin."

Braddock ayağa kalktı ve Tori bacaklarını ona doladı. Braddock onu güverteden sürgülü kapıya taşırken, Tori sağ eliyle yavaşça onun yüzünü kavradı. Kapıyı açmak için arkasına uzandığında, adam tekrar boynunu öpmeye başladı. Tori onun durmasını istemediği için küçük bir kıkırdama çıkardı.

İçeride, onu merdivenlerden yatak odasına taşıdı ve yatağa yatırdı.

Tori adamın kemerini çözdü, ilmeklerinden çıkardı ve kot pantolonunun fermuarını açıp aşağıya doğru itmeden önce bir kenara fırlattı, ardından gömleğini başının üzerine kaldırdı. Ellerini adamın kaslı göğsünde gezdirdi ve gözlerinin içine baktı. Adam kırk üç yaşındaydı, kendisinden beş yaş büyüktü ama kendini en az onun kadar formuna adamıştı.

Onu agresif bir şekilde öptü, dudaklarındaki ve dilindeki burbonun tadını aldı. Bluzunu omuzlarından sıyırdı, sonra pantolonunu çekiştirerek çıkardı ve fırlatıp attı.

Yatağın üzerinde onun yanına uzanarak, bronzlaşmış vücudunu inceledi. "Tanrım, çok güzelsin," dedi neredeyse fısıltıyla.

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur," diye mırıldandı Tori onu kendine çekmeden önce, kollarını ona doladı, onu tekrar öptü, onu hissetti, ona ihtiyaç duydu. Hayatında böyle bir şeyin olması, bunun getirdiği yakınlık ve samimiyet çok iyi hissettiriyordu.

Adam boynunu öpmekten vazgeçip tekrar göğüslerine yöneldiğinde, sol eli daha aşağılarda gezinirken sırtını dikleştirdi.

"Oh." Onun dokunuşuyla inledi. "Oh, bu çok iyi hissettiriyor." Artık ona nasıl ve nereden dokunacağını, onu nasıl tahrik edeceğini çok iyi biliyordu. Vücudu titremeye başladığında daha yüksek sesle inledi, ağır nefes aldı, kalbi hızlandı, yaklaştı.

Braddock'u sırt üstü yatırdı, sağ bacağını üzerinden kaydırđı ve onun uzun bedeninin üzerine tırmandı. Vücutları ritm tutarken onu öpmek için eğildi, ağzı onunkinden birkaç santim ötedeydi, kalçaları birlikte hareket ederken nefesleri sabitti, hızları artıyordu. Çok yakındı, çok yakındı.

Yirmi dakika sonra, yastıklar, çarşaf lar ve yorgan her tarafa yayılmış, sırt üstü çıplak yatıyorlar, vücutlarındaki ter soğuyor, tavandaki vantilatör dönüyor, penceredeki perdeler dalgalanıyordu.

"Bu... bu... bu gerçekten iyi hissettirdi," dedi Braddock, hâlâ ağır ağır nefes alıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Tori hafifçe gülerek. "Kesinlikle öyle."

Bir saat sonra, çarşaf ın altında cırılçıplak yatıyordu, Braddock'un kolu ona sarılmış, bedenini kendi bedeniyle sarmalamıştı. Uzun, tatmin olmuş bir nefes verdi ve gözlerini kapattı, güvende, emniyette, mutlu, sevilmişti.

ALTI

"KEMİKLERİNİ KAZANDIKLARI DAVA"

Tori uyandı ve yatağın diğer tarafını boş bulmak için yuvarlandı. Braddock sabah yüzmek için göle giderken sürgülü cam kapıyı kapattığında altında hafif bir titreşim hissetti. Birkaç dakika hareketsiz yattı, yavaşça uyandı, pencere camlarından içeri süzülen serin, temiz sabah havasını soludu. Sonra yataktan kalktı, hızlı bir duş aldı ve siyah bilek pantolonu, krem rengi bir bluz ve açık gri tek düğmeli bir blazer ceket giydi.

Koridorda yürürken Quinn'in odasına uğradı. Braddock'un on bir yaşındaki oğlu, kuzenleri ve büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte Kuzey Michigan'a yaptığı üç haftalık yıllık yaz gezisi için bir hafta önce yola çıkmıştı. Tori yatak örtüsündeki birkaç kırıksıklığı düzelttikten sonra yatağının üzerindeki rafta duran, Quinn'in çok küçükken anne ve babasıyla çekilmiş fotoğrafına baktı.

Braddock'un merhum eşi Meghan Hayes, Manchester Körfezi'nde doğmuş ve büyümüştü. Braddock'la New York'ta üniversite öğrencisiyken tanışmış ve evlenip Quinn'i doğurmadan önce birkaç yıl çıkmışlardı. Ama Quinn beş yaşındayken Meghan beyin kanserinden ölmüştü. Meghan öldüğünde Braddock NYPD Ortak Terörizm Görev Gücü'nde çalışıyordu. Kendisi de tek çocuktı ve anne babası uzun zaman önce ölmüştü, dolayısıyla sırtını dayayabileceği bir ailesi yoktu.

Meghan öldükten birkaç ay sonra, anne ve babası Roger ve Mary onu ziyaret etmek için New York'a gittiler. Quinn'i büyütmek ve işini idare etmek için mücadele ettiğini ilk elden gördüler.

"Seni taşınmaya nasıl ikna ettiler?" Tori, Braddock'a birkaç ay önce Barbados'ta tatildayken, sahilde otururken sormuştu.

"Çok uzun sürmedi aslında. Roger beni evimin sokağındaki bir bara götürdü. Yarım saat kadar konuştuk ve sonra dedi ki, Minnesota'ya taşınacağını biliyorsun, değil mi?"

"Öylece mi?"

"Hemen hemen. Hâlâ yas tutuyordum. Yemek yemiyor ya da uyumuyordum. İyi bir durumda değildim. Roger bana bir can simidi attı. Tek endişem iş için ne yapacağımdı. Beni yakaladığını anladığında, Rog dedi ki, bırak bu konuda ben endişeleneyim. Beni kendi şirketinde işe alacağını düşündüm, ki bu muhtemelen iyi olurdu. Üniversite diplomam var. Dokuzdan beşe masa başı bir iş bulabilirdim, ancak yaptığım işin hareketini, nabzını özleyeceğimi biliyordum. Ama birkaç gün sonra Cal'i aramamı söyledi. Birkaç saat konuştuk ve ne olduğunu anlamadan baş dedektif olarak işe alındığımı öğrendim. Buraya geldiğimde bana ilk görevimin kravatını bile zor bağlayan bu genç adama nasıl dedektif olunacağını öğretmek olduğunu söyledi."

"Biftek."

"Evet. Burada edindiğim ilk arkadaş."

"Bu iyi bir başlangıç. Biftek herkesi tanır." "Bir de bana sor."

Sonraki beş yılını Meghan'ın kaybını atlatmaya ve Quinn ile kendisi için bir hayat kurmaya harcamıştı.

"Meghan'dan sonra başka kadınlar da olmuş olmalı," diye sordu Tori bir başka gece tatildayken, yatakta uzanırken.

Braddock parmaklarını kızın çıplak sırtında gezdirirken, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Yani, elbette, ilgi gösteren kadınlar oldu, birkaç randevuya çıktım, ama Meghan'la ne yaşadığımı anlamalısınız. Güzel, komik, akıllı ve azimli biriydi. New York'a geldi ve kısa sürede o yılan çukuru dünyada küçük bir moda markası kurdu. İnanılmazdı. Tanıştığım her kadını onunla kıyasladım."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Tori, aniden utanmıştı.

"Meghan ve senin aranda çok fazla kadın olmamasının nedeni, sen gelene kadar böyle biriyle tanışmamış olmamdı. Ve ilk geldiğinde beni biraz zorladın."

"Evet, öyleydim."

"Bu yüzden, bir baş belası olmakla birlikte, aynı zamanda son derece zeki, yoğun, azimli, karmaşık ve benim gibi biraz yaralı biriyle çalıştığımı anlamam biraz zaman aldı. Ve tüm bunlara bir de senin ateşli olduğunu ekledim."

"Ateşli miydin?" diye sordu, şimdi onun üstünde yuvarlanıyordu, gülümseyerek gözlerinin içine bakıyordu.

"Evet, beni sabrımın sınırlarına kadar zorladığında bile senin tam bir duman gösterisi olduğunu düşünmüştüm," dedi hafif bir kahkaha atarak.

"Oh, şimdi mi yaptın."

"Çok çekiciydin ve sen de öyle olduğunu biliyordun." "Oh, bilmiyordum."

"Sahte tevazuyu bırak. Pantolon takımlarınla bunu biraz gizlemeye çalıştın, ancak hepsinin ne kadar pahalı ve kusursuz bir şekilde dikilmiş olduğunu biliyordum. Elbette saçlarını arkaya ya da yukarıya topluyordun ve bazen gözlük takıyordun, ama gözlüklerin şık ve pahalıydı, bu yüzden küçümsediğinde bile görebiliyordum. Fark etmemek imkansızdı. Kendine çeki düzen verdiğin, saçlarını gevşettiğin, bluzunun bir düğmesini açtığın ve Gunther Brule'ye oyun oynamak için bara girdiğin geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İşte o zaman anladım. Seni takip ediyordum ve vay canına, çok güzelmiş dedim."

Tori kıkırdadı ve ona küçük bir öpücük verdi.

"Ama bak, gözlerimi açan şey senin güzelliğin değildi. İstedğim, aradığım kişinin sen olduğunu anlamamı sağlayan diğer şeylerdi."

"İddialı nevrotik kontrol manyağını mı kastediyorsun? Hoşuna gitti mi? Aradığınız şey bu muydu?"

"Nevrotik olduğunu düşünmüyorum," dedi gülümseyerek. "Olağanüstü olduğunuzu düşünüyorum. Zorlusun, karmaşıksın ve zaman zaman

tamamen çileden çıkarıcı. Tüm bunları seviyorum."

Meghan'la kıyaslanmasını Braddock'un istediği gibi bir iltifat olarak kabul etmişti. O zamandan beri onun hayatındaki yeri konusunda en ufak bir güvensizlik hissetmemişti. Bu yüzden şimdi raftaki çerçeveli bir başka resme gülümsüyordu; Quinn'le hokey maçlarından birinin ardından kol kola, gülümserken çekilmişlerdi. Aynı fotoğraf telefonunda da vardı ve tüm arkadaşlarına göstermekten gurur duyuyordu.

Mutfakta kendine bir fincan kahve doldurdu ve cep telefonunu aldı, ardından iskeleye doğru yürüdü. Bir sandalyeye oturup dinlendi ve belki de üç yüz metre ötede olan Braddock'un yüzerek geri dönüşünü izledi.

Kahvesinden bir yudum alırken aklı davaya kaydı.

Dan ve Heidi'nin cinayetleri için henüz bir sebepleri yoktu. Rastgele değildi ama Newman'lar peşlerinden gelmek isteyecek düşmanları olan insanlara benzemiyorlardı. Yine de bir şeyler olmalıydı. Cinayetlerin acımasızlığı ona bunu söylüyordu. Neydi peki? Bugün yapacakları şeyin, hapishaneye koşmanın, davayı bu şekilde ilerletmeyeceğini düşünmeden edemiyordu.

On dakika sonra Braddock merdivenden iskeleye tırmanıyordu.

"Dün gecedен sonra yüzecek kadar enerjin olmasına şaşırdım," diye alay etti.

"Dün gece tam da bu yüzden yüzmem gerektiğini gösteriyordu. Kondisyonumu yüksek tutmalıyım."

Tori güldü, ayağa kalktı ve onu öptü. "Günaydın."

"Günaydın."

"Yukarı çık ve hazırlan, bize küçük bir kahvaltı hazırlayacağım."

Yirmi dakika sonra Braddock giyinmiş bir halde mutfığa geldi. Tori simitleri kızartmış ve biraz meyve kesmişti.

"Quinn'den haber aldın mı?"

"Oh, evet. Dün bütün gün sörf yaptıklarını bildirdi." Quinn'in Michigan'lı kuzenlerinin yeni bir Malibu sörf teknesi vardı. Quinn ve yolun hemen aşağısında yaşayan Minnesota'lı kuzenleri tüple gezmekten sörfte geçmeye hazırды.

"Bunlardan bir tane almanı isteyecektir, biliyorsun."

Braddock çiğnerken sırttı. "Şimdiden tohumları ekmeye başladı. Siz farkına bile varmadan beni Manchester Bay Marine'de yeni teknelere baktıracak."

"İkinci el alabilirsin."

"Quinn de öyle dedi. Bana şu anda satılık olan iki tanesinin linkini gönderdi."

"Mahvoldun." "Bir de bana sor."

Braddock ve Tori, İkiz Şehirlere ve eyalet hapisanesine gitmeden önce hükümet merkezine uğrayıp kayıt yaptırıldılar.

Cal, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu aptalca bir iş ve zamanınızı başka araştırma konularına harcasanız daha iyi olur," dedi. "Ancak, yine kayıtlara geçsin diye söylüyorum, eğer Barr ölmeden önce gidip onunla konuşmaya çalışmazsak, daha sonra bir şeyleri kaçırpı kaçırmadığımızı merak edebiliriz. O yüzden sen git."

Braddock, "Katılıyorum," dedi.

"Ve size silahlı olarak gönderiyorum. Geçmişteki Barr soruşturmasının bir özeti. İçinde fotoğraflar, dava özeti ve Barr'ı konuşurma ihtimaline karşı tanıkların bir listesi var. Yirmi dört yıl önceki tecrübelerime dayanarak, bu konuda iyi şanslar derim. Ama kim bilir. Belki itiraf eder ve kafasındaki soru işaretlerini giderir."

Güneye yolculuk yaklaşık üç saat sürdü. Braddock yolculuğun ilk bir saatinde Steak, Eggleston ve ardından Ann Jennison ile telefon görüşmesi yaptı. Bu da Tori'ye St. Cloud'un güneyine varana kadar Barr dosyasıyla iyi bir saat kazandırdı.

"Son durum nedir?" diye sordu adam son aramasını bitirdikten sonra.

"Steak, Newman'ların belgelenmiş geçmişini bir araya getirdi. Mali kayıtlar, vergiler, istihdam ve iş kayıtları. Bunları inceliyor ama şu ana kadar göze çarpan pek bir şey olmadığını söylüyor. Rahat yaşamışlar ama gösterişli bir şekilde değil. finansal alarm zilleri yok."

Eggleston ve birkaç kişi daha arkadaşlarını, iş arkadaşlarını ve komşularını sorgulamaya devam ediyor, ancak henüz yardımcı olabilecek bir şey bulamadılar."

"Peki Jennison?"

"Bugün ilerleyen saatlerde evde buldukları lastik izleri ve gözetleme tüneği üzerinde bir şeyler bulacaklarını düşünüyor. Biz konuşurken kanepeyi incelediklerini söyledi, ama nefesimizi tutmayalım; pek umut verici görünmüyor. Ama Doktor Renfrow ile de konuştu."

"Ve?"

"Heidi Newman tecavüze uğradı. Adam prezervatif kullanmış." "Geride herhangi bir iz kaldı mı?"

Braddock, "Duş görevini yerine getirmiş gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Dikkat çeken bir nokta da Heidi Newman'ın boynundaki yaralardan çıkan siyah ve kırmızı ip telleriydi. Renfrow onları çıkardı ve Jennison onları inceleyecek. İlk düşüncesi bunların bir çekme halatına ait olabileceği yönünde-su kayağı, tubing, sörf, bu tür şeyler -Ama bu kesinlikten çok bir tahmindir." "Peki

ya şu tütün paketleri?"

"İşlemden geçirilecekler. Devlet laboratuvarına gitmeleri gerekiyor ve en az bir aylık bir birikim var, bu yüzden bu daha uzun vadeli ve muhtemelen uzun vadeli bir oyun" dedi. "Ne görüyorsunuz?"

"Dün gece gördüğümüz gibi." "Bir çeşit mi?"

"Evet, ama Cal haklı, tam olarak değil. Jerry Bauman vuruldu, Dan Newman'ın ise neredeyse kafası kopuyordu. İkisi de bir direğe bağlanmış, Bauman merdiven tırabzanına, Newman ise şömine direğine. Bauman naylon iple bağlanmış; Newman'da ise fermuarlı kelepçe kullanılmış. Burada bir benzerlik görebilirsiniz."

"Bauman karısına olanları izlemek zorunda mı bırakıldı?"

"Bu da başka bir küçük fark. Julie Bauman bağlandı, tecavüze uğradı ve duşa sokulmadan önce boğuldu. Ama bu üst kattaki ebeveyn yatak odasında oldu. Jerry Bauman alt katta bağlanmıştı. Bilmedikleri şey, tecavüzden önce mi sonra mı vurulduğuydu. Vücut ısısı kesin değildi, bu yüzden kadının boğulmasından önce vurulmuş olabilir. Tecavüzden sonra vurulduysa, muhtemelen olanları duymuştur."

"Cesedinden herhangi bir adli kanıt elde edildi mi?"

"Hayır. Herhangi bir kıl, meni ya da buna benzer bir şey bulamadılar. Bunun nedeni kısmen prezervatif kullanılmış olması ve kadının uzun süre suda kalmış olmasıydı. Ölüm zamanına ve Cal ile babamın olay yerine varıp suyu kapattıkları zamana göre belki de yedi ila sekiz saat."

"Kesinlikle bazı ortak noktalar var, ancak ben buna..." diyemem.

"Tıpatıp aynı," diye onayladı Tori.

Braddock, "Tamam, iyi, bağlantı zayıf ama bu yolculuğu yaptık," dedi. "Hugh Barr'la görüşme izni aldık. Cal'a göre yirmi dört yıl önce konuşmamış. Peki nasıl farklı bir sonuç elde edebiliriz?"

"Bir fikrim var."

"Olabileceğini düşündüm."

"Koca Jim Hunter'ın kızının liderliği almasına izin verecek misin? Koca Jim'in onunla hiç şansı olmadı. Rahmetli babamın vekili olarak hizmet etmek isterim."

"Ne ile başlayacaksın?"

"Benim adım ve sonra da bu." Tori ona bir fotoğraf gösterdi.

Braddock onun aklında ne olduğunu hemen anladı. "Bu onun dikkatini çekecektir."

Yakın zamana kadar Hugh Barr, maksimum güvenli bir eyalet hapisanesi olan Minnesota Correctional Facility-Stillwater'da kalıyordu. Kanseri artık çok ilerlemiş olduğundan Oak Park Heights'taki geçici bakım ünitesine nakledilmişti.

Güvenlikten geçtiler ve Stillwater tesisinin müdürü Earl Sills ile görüşmeye yönlendirildiler. Kısa bir tanışma faslından sonra Sills, Barr'ın hapisane dosyasını teslim etti. "Son on beş yılı müdür olarak olmak üzere yirmi yedi yıldır bu hapishanedeyim, yani Barr'ın burada geçirdiği süre boyunca yanıdaydım."

"Bu konuda bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Olaysız. Kurallara uydu. Gardiyanlarla sorun yaşamadı. Sessizdi, içine kapanıktı, çok kitap okurdu ve büyük ölçüde yalnız bırakılırdı."

"İçeride arkadaşın var mı?"

"En azından benim bildiğim kadarıyla yakın kimse yoktu. Her gün hücresinde oturur ve kitap okurdu. Düzenli olarak kütüphaneye giderdi. Ve hapishane gazetesi üzerinde çalışırdı."

Tori, "Mesleği muhasebecilikti," diye belirtiyor. "Burada, diğer mahkumların zaman zaman mali konularda ona danıştığına dair bir not görüyorum."

"Bunu ben de gördüm. Soracağınızı düşünerek bu sabah takip ettim."

"O mahkumların kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Öğrenmeye çalışabilirim ama tahmin edebileceğiniz gibi, mahkumlar kendileri için bir şey olmadıkça diğer mahkumlar hakkında konuşmama eğilimindedirler. Yapılacak bir anlaşma."

Braddock, "Şu anda elimizde böyle bir koz olduğundan emin değilim," dedi. "Ya da buna gerçekten ihtiyacımız var. Burada bir tür kutuyu işaretliyoruz."

"Bildiğim tek şey, yardımın düzenli bir şey olmadığı. Barr yanınıza gelip konuştuğunuz biri değildi. Onu tanımak zorundaydınız, o da sizi tanımak zorundaydı ve eğer tanırsa, sizinle konuşabilirdi - ve konuşabilirdi diyorum -. Eğer onu soğukkanlılıkla görmeye gittiyseniz, kim olduğunuzun bir önemi yoktu; size cevap vermez, sadece bakardı."

"Bu uyuyor," diye mırıldandı Braddock.

"Peki ya inanç?" Tory sordu. "Bilmemiz gereken herhangi bir dönüşüm var mı?"

Sills kıkırdadı. "Olumsuz. Burada geçirdiği süre boyunca herhangi bir ruhani rehberlik arayışına girdiğini bilmiyorum. Eğer hayatının son dönemlerinde Tanrı'nın lütfuna mazhar olmak, korkunç günahları için tövbe etmek, Aziz Peter'dan izin almak gibi bir arzu arıyorsanız, Hugh Barr'ın aradığınız adam olduğunu sanmıyorum."

Tori, Barr'ın ziyaretçi kayıtlarının bir kopyasını çevirdi. "Bu doğru mu? Yirmi dört yılda sadece bir ziyaretçisi mi olmuş?"

"Evet. Annesi ilk iki yıl içinde iki kez geldi. O zamandan beri dönmedi."

Sills onları darülaceze bölümüne götürdü ve burada Barr'ın ölümcül durumunu açıklayan doktoru tarafından karşılandılar.

"Bu kadar uzun süre içeride kalmasına biraz şaşırdım. Bu noktaya gelen mahkumların çoğu mücadeleyi bırakıyor. Hapishanedeki hayatın sonunu memnuniyetle karşılıyorlar."

"Ama Barr değil," diye önerdi Tori.

"Yolun her adımında mücadele etti. Dayanmaya çalışıyor."

"Akli başında mı?" Braddock sordu.

"Evet."

"Peki ya konuşkan?"

"Benim tecrübelerime göre değil."

Barr özel bir odada yatağına bağlanmıştı. Ancak, tek bir bakış bile onun hiçbir yere gidemeyeceğini gösteriyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı. Yanakları çukurlaşmış, kolları ve bacakları zayıflamıştı. Burun kanülüyle oksijen alıyordu ve ağrı kesici ilaçlarını sol koluna giden bir tüp aracılığıyla alıyordu. Ancak gözleri oldukça uyanık ve canlıydı. Odanın içine kadar onları takip etti.

"Müdürü tanıyorsunuz," dedi doktor. "Bu diğer ikisi daha önce bahsettiğim dedektifler. Size bazı sorular sormak istiyorlar. Bu Shepard İlçesi Şerif Departmanı Baş Dedektifi Will Braddock. Yanında da Tori Hunter var, ilçede danışmanlık yapıyor."

Tori tanıtıldığında Barr'ın gözleri parladı.

Braddock bir an Barr'ı süzdükten sonra dava dosyasını Tori'ye uzattı ve başıyla onu yönlendirmesini işaret etti.

"Bay Barr, belki babamı hatırlarsınız," diyerek dosyayı açtı ve Barr'ın gözlerinin içine bakmadan önce bir an durakladı. "Şerif Jim Hunter'dı. Ona Koca Jim derlerdi. Sanırım sizi tutuklayan da oydu."

Barr başını salladı ve ilk kez zayıf ve hırıltılı bir sesle konuştu. "Danışmanlık, istediğin zaman çalışabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Ya da beni ne zaman isterlerse," diye yanıtladı Tori, onun yanıt vermesini merakla bekliyordu. "FBI'da çocuk ve genç kaçırma olaylarında uzmanlaşmış özel bir ajandım. Geçen yıl bürodan ayrıldım ve Manchester Körfezi'ne geri taşındım. Şimdi zaman zaman şerif departmanına ilginç davalarda yardım ediyorum."

"Yani..." diye öksürdü ve sonra derin bir nefes aldı, "cinayet masası dedektifi bile değil misin?" Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bana hızlı öğrenen diyebilirsiniz Bay Barr," diye sırtarak cevap verdi.

Braddock kollarını kavuşturmuş, Barr'a bakarak, "Bunu doğrulayabilirim," dedi. Tori devam etti. "Burada olmamızın nedeni dün

Crosby'nin hemen kuzeyinde bir karı kocanın çifte cinayete kurban gitmiş olması. İsimleri Dan ve Heidi Newman'dı." Durdu ve doğrudan

Barr'a baktı. "Bu konuda bir şey biliyor olamazsınız,

Yapar mıydın?"

Barr kaşlarını kaldırdı ve homurdandı.

Tori bir an için ona baktı, başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi, ama o sadece baktı. Nişanlı olduğunu düşündü. Ne kadar olduğunu görme zamanı.

"Hadi hafıza şeridinde bir yürüyüşe çıkalım." Yirmi dört yıl önceki Bauman cinayetlerinin fotoğraflarını ortaya koydu. "Eminim bunlar tanıdık geliyordur."

Barr fotoğraflara baktı. Bir tanesine uzandı ve yakından inceledi. Julie Bauman'ın duştaki fotoğrafıydı bu. Sanki içine çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. Bir süre sonra tekrar açtı ve fotoğrafı yavaşça yere bıraktı. Hiçbir şey söylemedi ama tekrar Tori'ye baktı. Bakışlarından bir şey anladı.

Dikkatle Barr'a odaklanmış olan Braddock'a baktı. O da bir şeyler seziyordu. Devam etmesi için başını salladı.

Tori, "İşte dün araştırdıklarımız," dedi ve Barr'ın önüne iki renkli fotoğraf koydu: Birinde Dan Newman'ın boğazı kesilmiş, gömleği kana bulanmış ve kolları arkadan bağlanmıştı; diğesinde ise çıplak bir Heidi vardı, boynundaki boğma izleri görünüyordu ve duşun fayans duvarına yaslanmıştı. Fotoğraflar grafikti. Seçilmeleri maksatlıydı.

"Şimdi, yirmi dört yıl öncesinden tek fark Dan Newman'ın boğazının kesilmiş olması, hem de acımasızca.

Jerry Bauman gibi kafasından vurulmuş. Aksi takdirde, koca kolları arkadan bağlanmış, bir direğe bağlanmış ve karısına tecavüz edilmesini izlemek ya da dinlemek zorunda bırakılmış olarak bulunmuştur. Daha sonra kadın bir iple boğularak öldürülmüş ve akan bir duşun altına yerleştirilmiştir."

Barr iskelet gibi parmaklarıyla Newman'ın fotoğraflarına uzandı ve onları inceledi. Tori, Barr'ın ağzının kenarlarında kısa bir onaylayıcı gülümseme oluştuğunu ve hafifçe başını salladığını fark etti. Bir süre sonra başını yastığına yasladı ve küçük gülümsemesi bir anlığına tekrar belirdi.

Bu çok ilginç. Ne gördüğünü anlamaya başlıyordu ve Braddock'a baktı. O da aynı darbeyi alıyordu.

"Hepsi bu mu?" Braddock biraz iterek sordu. "Sadece memnun bir sırıtma mı?"

Barr'ın sırıtışı biraz daha arttı.

"Baumanlar böyle bir şeyi hak etmek için ne yaptı?" Tori sordu, ardından vakaları birbirine bağlayarak, "Newman'lar birinin onları bu kadar acımasızca öldürmek istemesi için ne yaptı? Paylaşmak istediğin bir fikrin var mı?"

Barr sırıtmaya devam etti ama sonra elini umursamaz bir şekilde salladı.

"Onları neden öldürdünüz? Masum insanlar, hiçbir suçları yok," diye bastırdı Tori. *"Hiçbir suçları yok."*

"Her neyse," diye mırıldandı sessizce.

"Dan Newman bir bilgi işlem müdürü ve eşi de bir ilkokul öğretmeniydi. Düzgün, dürüst insanlardı. Neden birisi onları Baumanları öldürdüğünüz gibi öldürsün ki? Nasıl bir motivasyonları olabilir ki?"

Barr homurdandı ve başını salladı.

"Baumanlar, tıpkı Newman'lar gibi insanlar, sana ne yaptı?" Tori sordu. *"Sana mı?"*

"O insanlar..." Barr aniden öfkelenerek ağzından kaçırdı. Bu, onları öldürdüğünü itiraf etmesiydi.

"O insanlar *ne*? Sana ne yaptılar, Hugh?" Julie Bauman'ın yazlık elbiseli bir fotoğrafını çıkardı, gülümsüyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü, güzeldi, baştan çıkarıcıydı. "Yoksa bu canlı, zeki kadın, bir ameliyat hemşiresi, hayat kurtaran biri olarak

Jerry için seni sevdiği için, seni değil de Jerry Bauman'ı sevdiği için ölmesi gerekiyordu."

Barr şimdi ağır ağır nefes alıyordu, göğsü kabarıyordu ve gözlerinde öfke vardı. Bir süre sonra başını hafifçe salladı, içini çekti ve sol eliyle ziyaretçilerini uzaklaştırarak yastığına yaslandı.

Fotoğrafları toplayıp dosyaya yerleştirirken gülme sırası Tori'deydi. Kendisine dik dik bakan Barr'a son bir kez daha baktıktan sonra diğerleriyle birlikte dışarı çıkmak üzere döndü. Etkileşim aydınlatıcı olmuştu.

"Baban... aldattı," diye mırıldandı Barr, gözleri kapalıydı, başı yastığa yaslanmıştı.

"Ne?" Braddock arkasını dönerek, "Ne?" dedi.

"Affedersiniz?" Tori yatağa doğru geri adım attı. "Bunu detaylandırmak ister misiniz?"

"Hile yaptı," diye mırıldandı yine, ağzının kenarlarında aynı sinsi sırıtış belirdi, bu sefer hastalıklı bir kısık ses de eklenmişti. Son sözü o söylüyordu.

Tori yataktan uzaklaştı, Braddock onu hafifçe odadan dışarı yönlendirdi.

"Bütün bunlar da neydi?" Sills sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tori. "Ama hiç konuşmayan bir adam böyle şifreli bir şey söylediğinde, bunun... bir anlamı vardır."

Sills, "Sana pek bir şey anlatmışa benzemiyor," dedi.

"Oh," dedi Braddock sırtarak, "aynı fikirde değilim."

"Cal, bize hiçbir zaman doğrudan bir şey söylemeyecekti," dedi Tori geri dönerlerken. "Ama yeterince şey söyledi."

"Bana 'O insanlar' dediğini söylüyorsunuz. Bununla ne demek istedi?"

"Bunu söyleme şekliydi. Gözlerindeki öfke. Sanki ona bir şey yapmışlar gibiydi. Julie Bauman Jerry ile evlendi. Barr için gitmedi. O da onu öldürdü."

"Güzel. Baumanları öldürdüğünü doğruladı. Sebebini doğruladı. Bu beni memnun etti. Doğru adamı kovuşturduk, bunu hep biliyordum. Ama bunun bizi Newman'lar konusunda nereye götüreceğini anlamıyorum."

"Dün gece katillerin kim olduğunu biliyordu Cal," dedi Braddock. "Biliyordu. Bahse girerim Baumanları öldürdüğünde onlar da yanındaydı."

"Bunu o mu söyledi?"

"Kelimelerle değil. Ona bazı fotoğraflar gösterdik. Gözleriyle, yüz ifadesiyle, onaylama ve kabullenme tepkisiyle karşılık verdi. Kendinden memnun sırtışı ve gülüşü. Öfkesi. Hepsi hikayeyi anlattı."

Cal hattın diğer ucundan yüksek sesle kıkırdadı. "Vay be evlat, bunlar tam da bir soruşturmanın dayandırılmasını istediğim türden somut veri noktaları."

Tori onun ses tonundan hoşlanmamıştı. "Bunda komik bir şey mi var Cal?"

"Hayır, Victoria. Bunların hiçbiri komik değil. Ama kendinizi dinliyor musunuz? Siz ikiniz iki kelimeye ve adamın bazı resimlerde nasıl sırttığına, kıkırdadığına ve gözlerini kırptığına çok fazla inanıyorsunuz. Umarım şüpheciliğimi mazur görürsünüz."

"Ben anlatmak Sen, o bilir kim öldürüldü ve Newmans," Tori ısrar etti. "Sanki tatmin olmuş gibiydi. Her şeyi onaylamıştı. Sanki o emretmiş ve yapılmış da ölmeden önce görmüş gibi." "Onları bulmakta iyi şanslar," diye yanıtladı Cal. "Yirmi dört yıl önce onun hayatını tamamen temizledik. Frontenac Falls'daki lisesinden insanlarla konuştuk ve onun yalnız biri olduğunu söylediler. Üniversiteye gittiği Southwest Minnesota State'ten insanlarla konuştuk. Kimse onu gerçekten tanıımıyordu ya da tanıdık olmanın ötesinde bir şey bildiğini iddia etmiyordu. Hastanede birlikte çalıştığı insanlar vardı elbette ama hiçbiri onu yüzeysel bir seviyenin ötesinde tanıımıyordu. Kimse onunla iş dışında sosyalleşmiyordu. Duruşmadan önce onu araştırmak için aylar harcadım ve bırakın olası bir ortak ya da ortakları, gerçek bir arkadaşla işaret eden herhangi birini ya da herhangi bir şeyi bulamadım. Ve ben de bir amatör değildim. Eğer birlikte takıldığı başka bir katil varsa, o da kendilerini gizlemek için iyi bir iş çıkarıyorlar."

"Peki ya aile?"

"Annesi. O zamanlar bizimle konuşmazdı, tıpkı oğlu gibi."

"Böyle bir şeyi asla yapamayacağını iddia etmek için bile mi?" Tori sordu.

"Hayır. Onu da araştırdık ama söyleyebileceğimiz en iyi şey, Barr ile çok yakın olmadıklarıydı. Hayatının büyük bölümünde Frontenac Falls'ta, birkaç saat batıda yaşamış ama Bauman cinayetleri sırasında Pequot Lakes'de Barr'ın yakınında yaşıyormuş ama o zaman bile aralarında çok az temas varmış. Cinayete hiçbir şekilde karışmamıştı - aslında cinayetin işlendiği gece Frontenac Falls'taki insanları ziyarete gitmişti - dolayısıyla ona karşı hiçbir kozumuz yoktu."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Bilmiyorum, kontrol edebilirim. Onu hiç hapisanede ziyaret etti mi?"

"İki kez. Sonuncusu yirmi iki yıl önceydi," diye yanıtladı Tori. "Ve sen sormadan söyleyeyim, Cal, o zamandan beri kayıtlı başka bir ziyaretçisi olmadı."

"Bir tane bile mi?"

"Nada."

"Yirmi iki yıldır hapisanede ziyaretçisi yok ama siz ikiniz dün gece Newman'ları kimin öldürdüğünü bildiğini söylüyorsunuz. Eğer bir ortağı ya da ortakları varsa, yirmi dört yıl önce onları bulmamız için bize hiçbir iz bırakmadı. Şimdi onları nasıl bulacağınızı sanıyorsunuz?"

"Cal, her şeyi Hugh Barr'ın sepetine koyduğumuzu söylemiyorum. Burada takip etmemiz gereken her türlü yol var," dedi Braddock. "Sadece sana söylüyorum: Bence Newman'ları kimin öldürdüğünü biliyordu. *Biliyordu.*"

Hat birkaç saniye sessiz kaldı. "Cal?"

"Buradayım," diye iç geçirdi sonunda. "Sırada ne var?" "Dönüş yolundayız."

"Cal?" Tori sordu.

"Evet, Victoria."

"Barr bir şey daha söyledi."

"Neymiş o?"

"Babama atıfta bulundu; aldattığını söyledi."

"Aldattı mı?"

"Evet," dedi Tori. "Bunu neden söylesin ki? Neyi ima ediyor olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Sorgulamanızla onu biraz etkilemişsiniz gibi görünüyor. Bu sorgulama yönteminin sonunda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Belki de bu onun sizden intikam alma yoluydu."

"Zincirimi sallıyorsun."

"Barr suçluydu. O pislik Jerry ve Julie Bauman'ı öldürdü. Bunu size itiraf etti. Hak ettiğini buldu. *Hile* yaptı, lanet olası kışım." Cal öfkeyle konuştu. "Siz ikiniz ne zaman döneceksiniz?"

"Birkaç saat," dedi Braddock. "Bu arada Bauman davasını bilen tek kişi Pen Murphy. Onunla konuşmamız gerekiyor."

Cal nefes verdi. "Tamam. Ne zaman müsait olduğuna bakarım."

Telefonu kapattı. "Bu konuda bizimle gerçekten mücadele ediyor," dedi Tori. "Anlamıyorum."

"Biliyorum. Büyük bir davaydı. Barr'ı ömür boyu hapse attılar, onu ve babanı. Bu dava onların kemiklerini sızlattı."

"Yani?"

"Bunu lekelemek istemiyor. Belki de tüm sorumluları yakalayamamış olma ihtimalini bile kabul etmek istemiyor. Bir şekilde yetersiz kaldılar. Kız kardeşinizin davası yeniden canlansa ne hissederdiniz? Katilin hala dışarıda dolaşan, yakalayamadığımız, varlığından bile haberdar olmadığımız bir ortağı olsaydı?"

"Haklısın."

"Çekingenliğini anlıyorum. Ama bu bizi durdurmayacak. Barr'da takip edilecek bir şey var. Tüm bunlar hakkında bir şeyler biliyor. Bu nedenle, eski cinayetlerle bir bağlantıyı ortadan kaldırırsanız kadar, bu yolu tamamen tüketene kadar, yanıldığımız kanıtlanana kadar, bu, baktığımız şeyin bir parçası olmaya devam ediyor."

"Beni endişelendiren ne biliyor musun?" "Ne?"

"Barr yirmi dört yıl boyunca sessiz kaldı. Baumans'ta bir ortağı ya da ortakları varsa, tüm yükü onların sırtına yükledi ve onlar da hareketsiz kaldılar."

"Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyoruz."

"Ancak Şimdi onları teşhis edebilecek tek kişi öldüğü işin, nihayet harekete geŐmekte kendilerini zgr hissediyorlar."

"Hapisten kurtulma kartları var." "Ve bunu kullanmak niyetindeler."

YEDİ

"İŞLEVSEL OLARAK İŞLEVSİZ"

Cal, Tori ve Braddock'la Pen Murphy'nin evinde tanıştı. Altı yıldır dul olan Pen, Kuzey Çam Gölü'nün batı yakasında yüksek bir tepede yaşıyordu. Hepsini kapıda karşıladı.

"Merhaba, Pen!" Tori içeri girip ona hızlıca sarılırken "Merhaba Pen!" dedi.

Onun kucaklamasına karşılık verdi. "Bunca yıldan sonra seni görmek çok güzel. Vay, vay, vay, harika görünüyorsunuz, genç bayan."

"Sen de öyle," dedi Tori. "Çok şık," diye gözlemledi. Pen kordovan mokasen ayakkabılar, ütülenmiş hakiler ve hafif pamuklu düğmeli bir gömlek giymişti.

Kendisini takip etmeleri için el salladı. "Kahve ve soda var. Güvertede tentenin altında oturabiliriz."

Hepsi güvertedeki sandalyelere oturdular ve yaklaşık seksen metre aşağıdaki göle baktılar.

"Bu manzara muhteşem Pen," dedi Braddock. "Seninkinden daha mı yüksek, Cal?" Cal'ın Norway Gölü'ndeki evi de bir tepenin üzerindeydi.

"Çok benzer bir yükseklik," diye yanıtladı Cal. "Pen, dün gece Pete'le birlikte inişte balık tutmaya mı gittiniz?"

"Ama tabii ki. Ve onlar da ısırdı. Bizimle olmalıydın."

"Pete?" Braddock sordu.

"Pete, Pen'in balıkçı arkadaşı. İki ev aşağıda oturuyor. Eğer benimle balığa çıkmıyorsa, onunla balığa çıkar."

Pen Murphy sekiz yıl boyunca Shepard İlçe Savcısı olarak görev yapmıştı. Tori çocukken, onun ilk avukatı Pen Murphy'ydi.

tanıştığımızı hatırlıyorum. O zamanlar bile, kırılmış siyah saçları, kusursuz bir şekilde dikilmiş üç parçalı takım elbiseleri ve pürüzsüz, yatıştırıcı konuşma temposuyla seçkin görünümlü bir adamdı. Her hukuki sorunun cevabına sahipti ve bunu en güven verici tavırlarla dile getirebilirdi. Onunla ilgili anıları bir avukatın nasıl görünmesi ve davranması gerektiğini zihnine yerleştirmişti. Bir zamanlar hukuk fakültesine gitmeyi düşünmüş, ancak kariyerini Büro'da sürdürmeye karar vermesinde etkili olmuştu.

Pen tüm yeteneklerini Hugh Barr'ın başarılı bir şekilde yargılanması için kullanmıştı. Bu davayı kazandıktan sonra yıldızı hızla yükseldi. Mahkumiyet kararının üzerinden çok geçmeden Minnesota Eyaleti Bölge Mahkemesi yargıcı olarak atandı. Birkaç yıl sonra Temyiz Mahkemesi'ne ve nihayetinde yetmiş yaşında zorunlu olarak emekli olduğu Eyalet Yüksek Mahkemesi'ne atandı.

"Cal bana Hugh Barr davası ve bunun Cuma gecesi işlenen cinayetlerle ilişkisi hakkında sorularınız olduğunu söyledi."

Cal, "Eğer -ki bu büyük bir eğer- ilişkili ise," diye uyardı. "Bu konuda toptan bir anlaşma içinde değiliz. Şüpheli olan benim."

Tori, "Oysa dün Barr ile konuştuktan sonra Will ve ben o kadar da şüpheli değiliz," dedi.

Cal, "Sana hiçbir şey söylemedi Victoria," diye iddia etti.

"Gerçekten seninle konuştu mu? Yani, kelimelerle mi?" Pen diyet kolasını açarken sordu. "Yirmi dört yıl önce o çocuk bırakın konuşmayı, adını bile doğrulayamazdı. O yaşlı Hugh ne dedi?"

Tori, alaycı bir gülümsemeye sahip olan Braddock'a bakarak, "Dürüst olmak gerekirse, çok fazla değil," diye onayladı. "Çoğu konuşulmamış gibiydi."

"Söylenmemiş mi?"

Tori ve Braddock, Hugh Barr ile yaptıkları röportajı gözden geçirdiler.

"Bu kadar, ha?" Pen dedi ki. "Yüzünde öfkeli bir ifadeyle 'O insanlar' dedi ve hepsi bu mu?"

"Bu konuşulan kısımdı."

"Ve gözleriyle ya da yüz ifadesiyle Newman'ları öldüren adamları tanıdığını söyledi." Bir nefes aldı. "Tüm bunlara çok fazla inanıyor gibisiniz."

Cal, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye mırıldandı.

Tori, "Bana ikinizin hiç bir şüpheliyi sorgulamadığınızı ve ifadelerinden, göz hareketlerinden, nasıl kıpır kıpır olduklarından sonuçlar çıkarmadığınızı söyleyin," dedi.

Braddock, en sevdiği aforizmalardan birini alıntılararak, "Her şey size bir şey söyler," diye ekledi. "Doğru bağlamda."

"Oh, buna katılıyorum." Pen başını salladı. "Vay canına, ondan bizim aldığımızdan daha fazla kelime aldınız. Bildiğiniz gibi bizimle pek iletişim kuramazdı."

Braddock, "Yine de bir mahkûmiyetiniz var," dedi. "Bize anlat bakalım o."

Pen kolasından bir yudum aldı. "İkna olmamla başladı
Cal ve Tori'nin babası tarafından Barr'ın katılımı olduğu söylendi."

Yirmi dört yıl önce

Şerif Hunter elini sıkarak, "Günaydın Pen," diye selamladı.

"Merhaba Jim. Sana da Cal. İçeri gelsene."

Şerif ve Cal, Pen'in hükümet merkezindeki büyük üçüncü kattaki köşe ofisine girdiler. Süslü girişin içinde, uzun bordo deri sandalyelerle çevrili, kiraz ağacından uzun bir konferans masası vardı ve genellikle burada toplantılar ya da konferanslar düzenlerdi. Ancak bu sabah konferans masasından kaçındı ve bunun yerine Big Jim ve Cal'ı maun masasının önündeki yumuşak deri misafir koltuklarına oturtmayı tercih etti, böylece köşede, Kuzey Çam Gölü'nün kristal mavi sularının batıya doğru muhteşem bir manzarasına sahip olacak şekilde aç yaptı. Burası kasabadaki ve belki de tüm Kuzey Minnesota'daki en etkileyici ofisti.

Kahverengi deri koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını dikleştirdi. Bugünün konusu Bauman davasıydı. "Beyler, bu zor bir dava. Hemen hemen her şey ikinci dereceden. Barr'a göre, elimizdeki tek şey onun olay yerinden kaçtığı. Komşusu Glenda kamyonetini teşhis etti. Bu konuda sağlam mı?"

"Evet," dedi Hunter. "Kesinlikle emindi. Barr'ı sürücü olarak tanımlayamıyor ama araçtan emin."

"Ayrıca, saçlarından ikisi sürücü koltuğundaydı," diye ekledi Cal.

Pen, "Sorun onunla birlikte çalışıyor olması," diye cevap verdi. Ayağa kalktı ve sık sık yaptığı gibi masasının arkasında volta atmaya başladı. "Dostça bir geçmişleri vardı. Cinayetten bir ay önce arabası bozulmuş. Adam yardım etmiş ve onu bir benzin istasyonuna götürmüştü. Saçlar kamyonu bu şekilde girmiş olabilir."

Hunter, "Ama yolcu koltuğunda değillerdi," diye itiraz etti. "Giysilerinin üzerinde olduklarını ve bu şekilde sürücü koltuğuna geçtiklerini düşünüyoruz."

"Çok makul," diye kabul etti Pen. "Ama jüri önündeyiz ve standart olan makul şüphe. Bunun gibi her küçük tartışma biraz şüphe uyandırır. Örneğin, saç oraya yaklaştıkları için gelmiş olabilir, romantik."

"Buna dair bir kanıt yok. Hem de hiç. İş yerindeki hiç kimse böyle bir şey söylemedi." "Yine de tarih attılar."

"Yıllar önce, kocasıyla tanışmadan önce."

"Eğer durum böyleyse, neden evden uzaklaşmak için yarışıyorsunuz?" Cal söyledi. "Oraya geri dönmesinin bir nedeni vardı."

"Ah, gizemli diyabetik bilezik."

"Gizemli mi?" Cal cevap verdi. "O lanet şeyi bir gün önce giyiyordu."

"Onu hiçbir yerde bulamıyoruz ve bize nerede olduğunu söylemiyor," diye ekledi Hunter. "Lanet olsun, bu çocuk bize hiçbir şey söylemiyor. Dilsiz kaldı Pen."

"Böyle bir hakkı var, biliyorsun."

"O yaptı, Pen!" Cal ısrar etti. "O yaptı."

Hunter sırtıttı. Kendi çapında kurnaz bir operatör olan Pen'in neyin peşinde olduğunu çok iyi anlıyordu. "Bölge Savcısı Murphy, neden ilk olarak cinayet mahalline geri döndüğünü açıklayın. Ölüm saati gece yarısı civarındaydı. Sabahın altısında orada olmasına gerek yok, tabii ortalığı yıkayıp arkasında bir şey bırakmadıysa. Neden geri döndüğüne dair makul bir açıklama getirdik. Bileziği almak için."

"Bileziği bulamıyorsun."

Hunter başını salladı. "Hayır, yapamayız. O da üretemez. Neden? Baumanlar'ın evinde kırılmıştı. Kırıldığını ve bağlantıların hâlâ orada olduğunu fark etti. Bu yüzden yapması gerekeni yaptı; bulunamasın diye onu attı. Bauman'ların evi ile Manchester Körfezi arasında bir yerde bir hendekte, bir gölette, bir gölde ya da bir derede. Ama o bilezik yüzünden geri döndü. Hugh Barr Bauman'ları öldürdü."

Pen başını salladı. "Evet, öyle yaptı. Bu yüzden onu birinci derece cinayetten yargılıyoruz. Eğer bundan daha azını istiyorsa, bizimle konuşması gerekecek. Anlaşma yapması gerekecek."

"Tanrım, bir an için beni endişelendirdin," dedi Cal.

Şerif Hunter, "Hayır, sadece bize tanıklık ettiriyordu," diye gözlemledi. "Öyle değil mi, Pen?"

"Sayılır. Barr'a karşı açılan davanın sağlam olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun, ama bu noktada o da bu işi yapmaya istekli görünüyor. Beni biraz duraksatan tek şey yardım alıp almadığı. Bu konuda bir gelişme var mı?"

Hunter, "Hâlâ araştırıyoruz," dedi. "Ancak fiziksel ya da başka türlü bir kanıt yok."

"Yine de şüpheleniyor musun?"

Hunter başını salladı. "Hayır. Biz sadece iki kişiyle gerçekleştirmenin daha kolay olacağı teorisini ortaya atıyoruz. Bu iki kişi *olduğunu* düşündüğümüz anlamına gelmiyor. Dediğim gibi, bunu söyleyecek bir kanıt yok. Ayrıca, bir silahı vardı. Onu kullandı. Birine silah doğrultarak çok şey başarabilirsiniz."

"Ama sence bir ortak var mıydı?" Pen bastırdı.

"Bunu söyleyebileceğimizi sanmıyorum. Orada başka bir adamın olduğuna dair hiçbir kanıt yok," dedi Cal, Hunter'a bakarak, o da kayıtsızca omuz silkti.

"Yani iki Bauman'ı da tek başına bağlayabildi mi?" Pen sordu.

"Barr eve giriyor ve onları yakalıyor. Onlara bir silah doğrulttu," dedi Hunter. "Julie'ye 'Onu bağlamazsan vururum' diyor ya da Jerry'ye 'Onu bağlamazsan vururum' diyor. Onlar ne yapıyor? Hayatta kalmak için tek şanslarının bu olabileceğini düşünerek uyuyorlar. Ama Pen, varsayımsal olarak."

Orada başka bir adam olabilirdi ama onu bulamıyoruz, Barr'a göre bunun ne önemi var? O elimizde."

"Bu sadece şüpheyile ilgili. Savunma makamı bunu tek bir kişinin yapmasının mümkün olmadığını, gerçek katil ya da katillerin elimizde olmadığını iddia edebilir. Bu argümanı köreltmek için elimden geleni yapacağım. Beni biraz kemiren şey, sosyal ağına nasıl hakim olamadığımız. Arkadaşları kimlerdi? Kiminle takılırdı? Yani, konuşmaya değer bir tanıdık bulabildik mi?"

Hunter Cal'a baktı, o da başını salladı. "Geçmişini ilkokula kadar götürdük. Pek fazla okul arkadaşı yok. Yıllardır görüştüğü kimse olmamış. Üniversitede dört yıl boyunca aynı apartmanda tek başına yaşamış, ancak apartmanda yaşayanlardan neredeyse hiç kimse onun bir fotoğrafını bile tanımamış, tanıyanlar da koridorda ya da girişte merhaba demenin ötesinde onunla herhangi bir konuşma yaptıklarını hatırlamadıklarını söylemişler. Okuldaki tek sosyal grubu muhasebe kulübüydü. Oradaki üyelerle konuştuk. Pek çoğu onu hatırlamıyordu. Hatırlayanlar da sessiz, utangaç, düşmanca olmayan ama tanınması da kolay olmayan biri olduğunu söylediler. Kampüsteki kulüp toplantılarına katılırdı ama kampüs dışındaki sosyal etkinliklere genellikle katılmazdı."

"Muhasebe kulübü için kampüs dışında ne gibi sosyal etkinlikler var?" Murphy sordu.

"Mutlu saatler. Ev partileri, her zamanki gibi. Kolej çocukları kolej çocuklarıdır. İki sınıf arkadaşım, Randy Hoyer ve Myles Edson, Barr'ın ilk başlarda bir ya da iki etkinliğe geldiğini hayal meyal hatırlıyorlar ama ondan sonra hiçbir şey olmamış. Çok kalabalık bir adam değildi sanırım."

Hunter, "Hastanede pek çok insan tanıyordu ama sosyal olarak sadece bir çift tanıyordu," diye ekledi. "İkisi de muhasebede çalışıyordu ve sosyal etkinlikleri hızlı öğle yemekleri ve ara sıra bira içmekten ibaretti ama Bauman cinayetinin işlendiği gece başka yerdeydiler ve hiçbir şeyle ilgileri yoktu."

"Mesele şu. Eğer bir ortağı olsaydı..."

"Dedektif Braddock, eğer Barr'ın o zamanlar bir ortağı varsa, bunun muhtemelen gizli tuttuğu bir ilişki olduğunu söyledim. Onların ve kendisinin korunması için," diye açıkladı Murphy. "Cal burada diye ya da sen Tori diye boş konuşmuyorum ama Cal ve baban işlerini biliyorlardı. O zaman birini bulamadılarsa, bunca yıl sonra şimdi nasıl bulursunuz bilmiyorum. Ve eğer bir ortak varsa, onu Barr'a bağlayacak hiçbir kaydı olmayan başka bir psikopat olmalı."

"Ya da iki psikopat," dedi Tori. "Newman'lardaki cinayette iki katil vardı. O zamanki ortağı ya yeni birini buldu ya da Barr'ın yirmi dört yıl önce sizin bulamadığınız iki ortağı vardı."

Braddock, "Konuşmama konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu açıklamaya yardımcı olabilir," dedi.

Cal, "Ya da bunun Barr'la hiçbir ilgisi yok ve sadece onun oyun kitabını takip etmeye karar vermiş iki katil," diye savundu. "Cinayetlerin kurgusunda orijinal hiçbir şey yok. İki ilçe ötede gerçekleşmiş olsaydı, asla ikinci kez düşünmezsiniz."

"Annesiyle konuştun mu?" Pen Braddock'a sordu. "O da listede."

"Sana bu konuda şans diliyorum. Cal ve Koca Jim o zamanlar denediler ama o bu fırsatı reddetti. Bize *cehenneme gitmekten* başka üç kelime söylemedi," diye ekledi küçük bir kıkırdamayla.

"Hugh ile yakın değiller miydi?"

"Öyle görünmüyordu," diye yanıtladı Pen. "Pequot Lakes'de ona yakın yaşıyordu ama sık sık konuştuklarına dair çok az kanıt vardı. Hatırladığım kadarıyla sadece birkaç telefon görüşmesi. Duruşmadan sonra Frontenac Falls'a geri taşındığını biliyorum."

"Sence Pequot Lakes'de bağlantı kurmaya mı çalışıyordu?"

"Olabilir, Tori, olabilir," dedi omuz silkerek. "Ama bu benim açımdan bir varsayım olur. Bizimle hiçbir şey hakkında konuşmadı, tıpkı oğlu gibi. Hep konuşmadığını düşündüm çünkü konuşmazsa davayı kanıtlayamayacağımızı düşünüyordu. Onun için işleri daha da kötüleştirecek bir şey söylemek istemiyordu. Garip bir dinamikti. İşlevsel olarak işlevsiz."

Tori, "Bir annenin oğlu yanlış bir şey yaptığında bile koruyucu olması alışılmadık bir durum değil," dedi. "Oğlu yanlış bir şey yaptığında bile

böyle bir şey. Neredeyse onun yaptıklarından dolayı sorumluluk hissedip hissetmediğini merak edeceksiniz..."

Braddock, "Onun için işleri daha da kötüleştirmeyecekti," diye sözlerini tamamladı.

"Evet." Tori başını salladı. "Onun gibi bir şey. Ama şimdi hâlâ böyle mi hissediyor? Bunu öğrenmemiz gerekecek. Ve hâlâ onu araştırmaya devam etmeliyiz. Eğer bu yeni cinayetler eskileriyle bağlantılıysa, o zaman Barr'la olan bağlantısını bulmalıyız."

Pen, "İkinize bir şey söylediğine hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Tori'nin dürtmek gibi bir huyu var." Braddock sırttı.

Pen kıkırdadı. "Bahse girerim birinin derisinin altına nasıl girileceğini biliyordur, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Cal.

Tori sırtarak, "Benimle istediğiniz kadar alay edin," diye karşılık verdi. "Siz ikinizden ya da babamdan daha çok şey aldım."

"Doğru," dedi Pen. "Bana sadece alayla baktı. Sonunda, yaptıklarından dolayı hiçbir pişmanlık duymadı. Yetkin bir muhasebeci olmanın saygın görüntüsü altında tam bir psikopattı. Ama bu geçmişte kaldı."

"Ya da değil," dedi Tori. "Cinayetleri işlediğinde yirmi yedi yaşındaydı. Eğer ortağı ya da ortakları da benzer yaştaysa, bu onları kırklı yaşların sonunda ya da ellili yaşların başında yapar. Hâlâ aktif olabilecek durumdalar."

"Demek bunca zaman sonra öldürmek için geri geldiler," dedi Pen. "Neden? Neden şimdi? Barr'ın Julie Bauman'ı öldürmek için bir nedeni vardı. Dan ve Heidi Newman'ı öldürmek için sebepleri ne?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi Braddock. "Ama iki adam onları öldürmek için oraya belli bir amaçla gitti."

"Newman'lar ile Bauman'lar arasında herhangi bir ilişki olduğunu biliyor musunuz?" Tori sordu.

Pen başını salladı. "Aklıma gelen bir şey yok ama yine de cinayetlerine kadar Newman'ların adını hiç duymamıştım. Peki ya sen Cal?"

"Uh... hayır."

Braddock, "Cinayetin nedenine ilişkin çirkin teorilerden biri Barr'ın ölüyor olması," dedi. "Bir ortağı ya da ortakları olduğunu varsayarsak, şimdi bir kişi

Onları teşhis edebilecek kişiler yakında ölecek, tekrar aktif olmakta özgürler."

"Bu en kötü senaryo," diye ekledi Tori.

Pen kaşlarını kaldırdı ve Cal'a baktı. "Mantıklı bir teori sanırım. Keşke yardım edebilseydim. Size hatırladıklarımı anlattım. Eğer bunlar Barr'ın arkadaşlarıysa -ki bu terimi gevşek kullanıyorum -O zaman onları bulamadığımıza eminim ve şimdi de sizin için yeni bir bilgin yok. Dürüst olmak gerekirse, aradan geçen onca yıl göz önüne alındığında, Barr aracılığıyla onları nasıl bulacağınızdan emin değilim. Sizi doğru yöne kimin yönlendirebileceğini bilmiyorum."

Braddock, "Bunu bize söyleyebilecek tek bir kişi var," dedi. "O da annesi."

D, Slim'e bir viski daha doldurdu ve mutfaktaki masaya oturdu. Pencereleler açıldı. Tek ses cırcır böcekleriydi.

"Burası çok sessiz."

"İşte bu yüzden buraya geliyorum," dedi D. "Ahşap işimi yapıyorum ve kimse beni rahatsız etmiyor. Balık tutabilirim, ateş edebilirim ve kimse beni rahatsız etmez."

Önlerindeki harita ve resimleri incelediler.

"Buradan fırlatacağız." D haritada bir noktayı işaret etti. "Orası kalabalık değil ve indiğimizde de olmayacak."

"Şimdiye kadar oraya kaç kez gittin?" Slim şimdi ayakta, elleri masanın üzerinde, haritaya bakarak sordu.

"Üç kez. Yaklaşık yüz elli metrede oturup içeriği gayet iyi görebiliyordum."

"Güvenlik sistemi mi?" "Evet."

"Bunu nasıl yenebiliriz?"

"Müstakil garajın yan kapısının kilidini açabilir misin?" "Ah, bu tanıdık bir yaklaşım. Bunu yapabilirim. Muhtemelen sadece standart sürgü. Bir deneme yapma şansımız var mı?"

D başını salladı ve viskisinden bir yudum aldı. "Yarın gece ya da Salı günü diye düşünüyordum. Bunlar senin için yoğun geceler değil mi?"

Slim başını salladı. "Muhtemelen halledebilirim. Geç saatte çıkacağız, değil mi?"

"Çok iyi. Tüm yol boyunca bir deneme sürüşü yapacağız."

Bir içki daha doldurmadan önce, "Kulağa bir plan gibi geliyor," diye yanıtladı. Tüm detayları özümserken bakışları dalgındı. Slim her zaman riske odaklanan biriydi, iş olsun olmasın her şeyde.

"Aklında ne var?"

"Geldiğimizi görme ihtimalleri var mı? Bunun tahmin edilme ihtimali var mı?"

D içini çekti ve sandalyesine geri oturdu. "Her zaman bir olasılık vardır."

"Biliyorum, ama başladık. Bir sonraki hamle..."

"İşleri kızıştıracak," diye yanıtladı D. "Bundan sonra işler daha da zorlaşacak ama... avantaj bizde."

"O da ne?"

"Polisin bizim kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri yok. Yirmi dört yıl önce de bilmiyorlardı, şimdi de bilmedikleri kesin."

"Ama bizi arıyor olacaklar."

"Tabii ki."

"Ve muhtemelen Hugh'u görmeye gidecekler." "Bugün zaten gittiler."

"Yaptılar mı?" İnce bağırdı.

"Yapacaklarını biliyordun," diye yanıtladı D. Slim'in çıldıracağını tamamen tahmin etmişti.

"Evet, bir noktada. Şimdiden olacağını düşünmemiştim. Bu kadar hızlı bağlayacaklarını düşünmemiştim. Ya siz?"

"Hiç şaşırmadım. Olay yeri benzerliği, en azından bir göz atacakları anlamına geliyordu ve ölmekte olduğu için, daha geç olmaksızın daha erken gittiler."

"Tanrım."

D, Slim'in zaman zaman kandırılması gerektiğini biliyordu. "Dinle dostum. Koşullar bizim için uygun olmadıkça hareket etmeyeceğiz. Eğer bir

Tuzağa düşersek, çekip gider ve zamanın gelmesini bekleriz. Burada bir zaman çizelgemiz yok."

"Hugh'u bir şekilde bize bağlayacaklarını düşünmüyorsun değil mi?" "Sadece çuvallarsak. O yüzden çuvallamayın."

"Peki ya geçen geceki kız?" Slim sordu. "O hâlâ dışarıda. Bizi gördü. Maskelerimiz falan vardı ama polis artık iki kişiyi aradıklarını biliyor."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

Güneş batarken Tori arka pencereden dışarı baktı. Pen Murphy ile yaptıkları konuşma zihninde dönüp duruyordu. Braddock'la birlikte haklı olduklarından ve Newman'ların başına gelenlerin Bauman davasıyla ve Hugh Barr'la bir bağlantısı olduğundan emindi. Barr'ın katillerin kim olduğunu bildiğinden de emindi. O dönemde arkadaşlarının kim olduğuna dair onlara bilgi verebilecek tek bir kişi vardı, o da annesi Rita'ydı. *Peki şimdi, özellikle de oğlu ölüme bu kadar yakınken ona nasıl yaklaşıp konuşmasını sağlayacağız? Bunu nasıl yapacağız?*

Braddock, "Burada işler çok yakın," diye seslendi.

"Oh, tamam," diye cevap verdi. Kuru fasulyeyi karıştırdı ve ocağın altını kıstı, ardından mağazadan satın aldığı patates salatası küvetini ve servis kaşığını alıp güvertedeki masanın üzerine koydu. İçeri döndüğünde çörek, turşu, marul ve domates dilimlerinin olduğu tepsiyi aldı ve onları da getirdi.

Braddock birasından uzun bir yudum alırken, "Mükemmel," dedi. "Burgerler hazır."

"Harika görünüyorlar," dedi Tori, fasulye tenceresini almak için içeri girerken. "Bir şey daha var." İki taze bira aldı ve şişelerin kapaklarını açtı.

Hafta sonu sona ererken koy artık sessizdi. Kulübelerin ve evlerin yaklaşık yarısında hafta sonu tatilcileri, diğer yarısında ise yıl boyunca ya da en azından yarım yıl boyunca yazlıkçılar oturuyordu. Pazar geceleri, o ve Braddock sık sık uzun bir tekne gezintisine çıkarlardı.

bir şişe şarapla gezmek. Bu gece böyle bir şansları yoktu ama en azından geç saatte bir barbekü yapıyorlardı.

Tori çizburgerinden ilk ısırığı aldıktan sonra, "Sen mükemmel bir ızgara ustasısn," dedi.

"Minnesota'da zorunlu bir beceri. Onsuz yazın tadını çıkaramazsınız."

Braddock'un telefonu çaldı. "Affedersiniz. Braddock... Uh-huh... Uh-huh... Ne zaman? Gitmeden önce bir şey söyledi mi?... Tamam, aradığınız için teşekkürler."

"Kimdi o?"

"Müdür Sills. Hugh Barr öldü."

SEKİZ

"BU BİR İRADE MESELESİ"

Yirmi dokuz yıl önce

D, Marshall, Minnesota'daki Campus Apartments West'in üçüncü katına çıkan merdivenleri tırmandı ve uzun, pis, loş koridorda yürüdü; sesler, kahkahalar ve müzik, bir Perşembe gecesi erken saatlerde binanın ince duvarlarından ve hırpalanmış kapılarından sızıyordu. Solda, en uçta B-310 numaralı birimi buldu ve kapıyı çaldı.

"D, içeri gel," diye sırttan Slim el sıkışarak selam verdi. Üzerinde üniversite amblemi olan gri bir sweatshirt giymişti, sol elinde bir bira vardı.

D stüdyo daireye girdi ve sonbaharlık paltosunu çıkardı. "Güzel yer, Slim."

"Çöplük gibi ama işe yarıyor," diye cevap verdi Slim, sonra küçük aşk koltuğunu işaret etti. "D, okuldan yeni bir arkadaşım ile tanış."

"Ben Hugh." Düz siyah tişörtlü ve mavi kot pantolonlu adam el sıkışmak için ayağa kalktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Üçü dairede bira içerek takıldılar. D, Hugh ile hemen kaynaştı. Birkaç saat, bir kasa bira ve hepsinin biraz gevşemiş hissetmesinden sonra Slim, "Hepimiz yirmi bir yaşındayız, hadi sokağın aşağısındaki bara gidelim" önerisinde bulundu.

Stang, apartmandan üç blok ötedeydi. İçeride, üçü de karanlık arka köşede, barın tamamını görebilecekleri sessiz bir kabin buldular. Rinda adında kıvrımlı bir garson siparişlerini aldı ve gece boyunca onlara hizmet etmek için geri dönmeye devam etti.

"Üniversitede öğrenci mi?" D sordu. "Hayır, sadece buralı," diye yanıtladı Slim. "Bir kere sormuştum."

Slim ve Hugh, kalçaları ve göğüsleri sallanarak masaların arasında salınan kızı aç gözlerle süzüyorlardı. D şaşkınlıkla, ikisinin beceriksizce onunla sohbet etmeye çalışmasını, özellikle de Slim'in onunla flört etmeye çalışmasını izledi. Kar modunda olduğu açıktı ve bu nedenle çok nazikti, birlikte oynuyor, gülümsüyor ve gülüyor, sipariş verirken orada burada omuzlarına veya kollarına dokunuyordu.

"Biliyor musun, bir ara dışarı çıkmalıyız," diye önerdi Hugh emrederken.

Rinda gülümsedi. "Çok tatlısın," dedi ama evet demedi.

Yarım saat sonra, satışı tamamlamaya çalışırken konuyu tekrar açtı.

"Şey, biliyorsun, biriyle görüşüyorum, bu yüzden üzgünüm."

D bunun muhtemelen doğru olmadığını anladı. Slim'e ya da Hugh'ya olan ilgisinin sıfırdan da az olduğu çok açıktı. Her ne kadar bu konuda nazik davranmaya çalışsa da onlar da bunun farkındaydı. Ama bu reddediliş ikisini de, özellikle de Hugh'yu rahatsız ediyordu. İkinci kez sorduktan sonra ona bakışları karardı.

D sorunu çözülebilir olarak görüyordu ama ikisinin de bu konuda gerçekten harekete geçecek, yapılması gerekeni yapacak cesarete sahip olduğunu düşünmüyordu. Rinda'nın nazikçe reddedilmesi onun hakkında konuşmaktan caydırmadı. Biralar yudumlanırken Rinda'nın çekiciliğinden ve ellerine fırsat geçse ona neler yapabileceklerinden bahsediyorlardı, ta ki Hugh "Onu almalıyız" diyene kadar.

"Evet, doğru," diye alaycı bir şekilde cevap verdi D.

Hugh döndü ve onun gözlerinin içine baktı. "Peki ya biz Bu mu?"

Ciddiydi.

D etkilenmişti. Hugh onun ne düşündüğünü okumuştı ve bunu gerçekten yapabileceğini konuşabileceği biriyle birlikte olduğunu biliyordu.

"Eğer onu götürecek o l s a y d ı n , nasıl götürürdün?" diye sordu, öne doğru eğilip ellerini masanın üzerinde kavuşturarak.

"Hmm," diye mırıldandı Hugh, önce D ile göz göze geldi ve sonra dönüp Rinda'ya baktı.

"Siz ikiniz ciddi misiniz?" Slim ağzı açık bir şekilde sordu.

"Onu alt etmek i s t i y o r s u n , değil mi?" D dedi. "Bu yapılabilir. Bu bir irade meselesi."

"Ben olsam göster o küçümseyici kaltak a
şey veya iki," Hugh mırıldandı. Slim'e baktı.

"Hadi ama. Bunu istediğini biliyorsun."

Slim dönüp Rinda'ya baktı, şimdi açıklıkla bu olasılığı düşünüyordu, yavaşça başını salladı, bir şeyin parçası olmaya hevesliydi.

"Bugün Perşembe gecesi," dedi D. "Bir plan yapalım."

Kamyonetini aldı ve üçü birlikte o gece Rinda'yı evine kadar takip ettiler. Ertesi sabah, şehrin oldukça dışındaki bölgelerde dolaştılar ve on beş mil güneyde işe yarayacak bir yer buldular. Cuma gecesi, onu işe kadar takip ettiler, sonra bara girdiler ve masalarında beklerken birkaç bira içtiler, ayrılmadan önce biraz sohbet ettiler. Kadının bardan çıkıp evine gidişini, dört kapılı küçük Mazda'sını apartmanının arkasındaki uzun sıranın sağındaki son garaja park edişini izlediler. Garajın biraz genişliği vardı, bu da ilginçti. Sonra garaj kapısını çekip kapattı ve dairesine doğru yürüdü.

"Bunu fark ettin mi?" D, Hugh'ya sordu. "Evet, orası bizim yerimiz."

"Hangi nokta?" Slim sordu.

D ve Hugh güldüler. Slim avcı değildi.

"Garaj kapısını ne açmış ne de kilitlemiş," dedi Hugh. "Yarın gece gidiyoruz," diye açıkladı D.

Slim ürkekti. "Bilmiyorum çocuklar. Bu... çılgınca."

"Simsiyah giyinir, maske takarız," dedi Hugh, Slim'i ezerek. "Kim olduğunu asla bilemeyecek." Tekrar Slim'e baktı. "Ve sakın altını ıslatıp çuvallama."

"Slim, Hugh ve ben bu işi hallederiz. Eğer onu temizleyemiyorsak, temizlemeyeceğiz," dedi D. "Çekip gideriz. Eğer onu ele geçirirsek, sen onun üzerine gideceksin."

Cumartesi gecesi, onu bardaki işine kadar takip ettiler, ancak bu kez iki araç aldılar, D'nin kamyoneti ve Slim'in arabası. Gece yarısı D ve Hugh ayrılıp onun dairesine gittiler. Slim barda kaldı ve ayrıldığında onu eve kadar takip etti.

Garajın arkasındaki alandan dikkatlice ilerleyen D ve Hugh, garaj kapısını hızla kaldırıp içeri girdiler, sonra kapıyı kapatıp karşı tarafta yerlerini aldılar. Köşelere yaslandılar, dikey duvar çivileri arasındaki on altı inçlik boşluklara sıkışarak duvarların bir parçası haline geldiler.

İki saat sonra bir aracın yaklaştığını duydular. "İşte gidiyoruz," diye fısıldadı Hugh ve D onun istekli ve hazır olduğunu anlayabiliyordu.

Kapı açıldı ve farlar arka duvarı ışıkla doldurdu. D sürücü tarafındaydı. Rinda garaja girdi, park etti, motoru ve ışıkları kapattı. Rinda'nın anahtarları kontaktan çıkarmasını, koltuğun üzerinden çantasına uzanmasını ve arabadan inmesini izledi. Köşeden adımını atar atmaz, kız daha sesini çıkarmadan elini ağzına götürdü, sonra da onu çevirip yere yatırdı. Hugh diğer köşeden fırladı.

D, "Ellerini tut," diye fısıldadı ve Hugh önceden bağlanmış ipi kızın bileklerine ve ayak bileklerine doladı.

"Bant."

Hugh gri koli bandından bir şerit kopardı. D şeridi aldı ve ağzına yapıştırdı, sadece küçük bir ses kaçtı. D ve Hugh hızla dışarı baktılar. Kimse duymuş gibi görünmüyordu. Apartmanda hiçbir ışık yanmıyordu.

"Bagaj."

Hugh arabanın içine uzandı ve bagajın mandalına vurdu. D, Rinda'yı kucağına alıp bagaja attı ve kapıyı çarparak kapattı. Anahtarlarını düşürdüğü yerden alan Hugh arabaya binip geri geri giderek uzaklaşırken, D garaj kapısını kapatıp dışarı çıktığında kendisini son derece gergin bir Slim'in beklediğini gördü. Onlar uzaklaşırken arkasına baktı. Kimse bir şey fark etmemişti.

Rinda'yı kasabanın on beş mil dışındaki terk edilmiş çiftliğe götürdüler. Hugh ve Slim saatlerce sırayla onunla ilgilendiler. D bu fırsatı reddetti, onun yerine gözcülük yaptı. Slim onunla işini son kez bitirdikten sonra, D ceketinin cebinden kasıtlı olarak sarı naylon bir ip çıkardı ve ahırın toprak zemininde bitkin ve kırık bir şekilde yatan Rinda'nın etrafında yavaşça yürürken deri eldivenli ellerine sararak bir gösteri yaptı.

Gerçekten bunun için buradaydı.

Rinda yenilmiş, yorgun gözlerle ona baktı. "Lütfen, hayır. Lütfen... Hayır, hayır, hayır... Kim olduğunuzu bilmiyorum..."

D, onun kendisini görmesini sağlamak için kar maskesini çıkardı ve Hugh da aynısını yaptı.

"Hayır... Lütfen... Neden? Hayır..."

Birkaç dakika sonra D, boynundaki ipi çözdü ve onu ahırın zeminine bıraktı.

"Öldürmeyi seviyorsun, değil mi?" dedi Hugh onaylayarak.

Slim o kadar sakın değildi. "Aman Tanrım! Onu sen öldürdün! Ben... Ben... Ben bunun için kaydolmadım."

"Ne? Ciddi misin? Son birkaç saattir yaptıklarımızı ona da yapabileceğimizi ve öylece çekip gitmesine izin verebileceğimizi mi sanıyorsun?" Hugh neredeyse gülerек söyledi.

"Ama..."

"Düşün dostum. Bu işin bitmesinin tek bir yolu vardı."

"Ama... ama... ama şimdi ne yapacağız?" İnce bağırdı.

"Basit. Kazacağız," dedi D sakince. "Ve arabasından kurtulacağız."

Cesedini harap ahırın hemen dışındaki derin bir çukura gömdüler. Arabasını yakındaki bir gölete götürdüler, camları açtılar, içine ittiler ve yüzeyin altına batışını izlediler.

Rinda'nın iki gün sonra kayıp olduğu bildirildi. Polis ve şerif departmanı ondan hiçbir iz bulamadı.

Hugh ve Slim üniversitenin son yılını birlikte tamamladılar. D, Central Minnesota State'e geri döndü ve kendi okulunu bitirdi. D ve Slim Keller'a yerleşirken, Hugh Pequot Lakes'e taşındı ve Manchester Bay'de bir hastanede muhasebe işi aldı. Üniversiteden mezun olduktan altı ay sonra, Hugh bir Perşembe gecesi Keller'a habersizce geldi. D ile birlikte kamyonetini ve bir kasa birayı alıp

ve köy yollarında araba sürmeye başladılar. Birkaç saat sonra, küçük, ıssız bir göle bakan toprak bir yolda durdular. İçki içip kayalardan atlarken Hugh, "Yine kaşınmaya başladım," dedi.

D onun ne demek istediğini biliyordu. "Yapabileceğini düşünmüştüm. Bunun senin için tek seferlik bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Ya da senin için. Bana bunu tekrar yapmak istemediğini söyle." D, onun cevap vermemesini bir cevap olarak kabul etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Slim'i alalım ve gidip kendimize bir kadın bulalım." "Aklında biri mi var?" D sordu.

"Ben biliyorum. Kuzeye, Warroad'a doğru bir yolculuk."

Uzun bir hafta sonunu avlanarak, plan yaparak geçirdiler. Başka bir kasaba, başka bir kadın. D işini bitirdikten sonra Slim yine çıldırdı.

Hugh gülerek, "Bittiğinde çok sabırsızlanıyorsun, ama sıran geldiğinde kendini tutmuyorsun," dedi.

"Yakalanabiliriz, hepsi bu. Hapishanede pek iyi olacağımı sanmıyorum." "O zaman çuvallama," diye cevap verdi Hugh soğuk bir sesle. "Çuwallarsan sonuçlarına katlanmak. Bu kadar basit."

Küçük masada otururken, boş kahvaltı tabağını bir kenara itmiş, tamamen temizlemiş olan D'nin zihninde birlikte yaptıkları her şeyin başlangıcı tekrar dolaştı. Kahve fincanı yarıya kadar doluydu ve *Star Tribune*'ün ana sayfası önünde açıktı.

Lokanta artık sessizdi, yerel halkın sabah kahvaltısı telaşı gelip geçmişti. Şimdi, ekose kısa kollu gömlekleri ve yeşil ve sarı John Deere şapkalarıyla sadece birkaç çiftçi kahve içerek oyalanıyordu. Hepsi en arka köşedeki bir masada toplanmış, ekinlerden, hayvan raporlarından ve günün ilerleyen saatlerindeki uğursuz şiddetli hava ihtimalinden bahsediyorlardı. D'nin deneyimlerine göre çiftçiler hava durumundan çoğu meteorologdan daha iyi anlıyorlardı, bu yüzden bir şeyler bulduklarından şüpheleniyordu. Gerçekten de havada giderek yoğunlaşan bir nem vardı.

gök gürültüsü, şimşek ve rüzgârdan oluşan kötü bir karışım oluşturalırdı. Yine de şimdilik güneş açıktı ve hava durgundu.

Kahvesinden bir yudum aldı ve Dan ve Heidi Newman cinayetlerini konu alan habere döndü. Muhabir ev ödevini yapmış, bu dava ile Hugh Barr'ın suçlu bulunup ömür boyu hapse mahkum edildiği Jerry ve Julie Bauman cinayetleri arasındaki benzerliklere dikkat çekmişti. Aradaki bağlantıyı sansasyonel hale getirmeden, Barr'ın tesadüfen Cumartesi gecesi vefat ettiğini de haberde belirtmiştir.

Ne Shepard İlçesi Şerifi Cal Lund ne de ilçenin baş dedektifi Will Braddock, her ikisi de resimde görülen benzerlikler hakkında herhangi bir yorumda bulunmadı. Soruşturma devam ediyordu.

Yorum yok, kışımın kenarı, diye düşündü. Polis olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu biliyordu ya da bundan şüpheleniyordu. Ve eğer bu konuda herhangi bir şüphesi varsa, bu şüphesi on saniye sonra ortadan kalktı.

Lokantanın ön kapısının zili şingirdadı. D başını kaldırdı ve kendini toparlamadan önce bir an dondu kaldı. Will Braddock, koyu mavi takım elbisesi ve açık mavi gömleğiyle kasaya yaklaştı, güneş gözlüklerini kafasına takmıştı. Rozeti, beylik silahı gibi kemerine takılıydı. Manchester Körfezi'nin iki saatten biraz fazla batısında, burada olmasının tek bir nedeni vardı.

Bir garson kız ona doğru yürüdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"İki büyük boy kahve ve..." sağındaki kutuyu inceledi, "şu lezzetli görünen elmalı keklerden iki tane lütfen."

"Elbette, tatlım."

Garson arkasındaki tezgâhtan iki büyük strafor bardak alıp doldururken, Braddock da yarım buçukluk krema kapları ve şeker paketlerinden oluşan bir koleksiyon hazırladı.

Gazeteyi kaldırıp sayfayı çeviren D, Braddock'un yanından park yerine doğru gizlice baktı ve polis aracına benzeyen siyah bir Tahoe gördü. Ön koltukta omuz hizasında saçları olan ve güneş gözlüğü takan bir kadın oturuyordu. Cep telefonu ile konuşuyor gibi görünüyordu. Belki de bir ortaktır?

Beyzbol şapkasının kenarını gözlerinin üzerine doğru indirdi ve kağıdı biraz daha yukarı kaldırdı, ama Braddock hiç bakmadı

Bu da iyi bir şeydi. D'nin dükkânına müşteri olarak gelmeyeli birkaç yıl olmuş olsa da, dedektif onu fark etmiş olsaydı, tanıyabilirdi. D'nin polislerle ilgili deneyimi, iyi polislerin yüzler, isimler ve yerler konusunda çelik gibi hafızaları olduğuydu. İnsanları normal bağlamlarının dışında görmek onlara *Neden?*

Braddock dostça bir gülümseme ve teşekkürle iki kahvesini aldı, kavanoza bir bahşış bıraktı ve hemen ön kapıdan çıktı. Tahoe'nun içinde içecekleri kadına uzattı ve park yerinden geri geri çıktı. Bir dakika sonra ana caddeden sola döndü. D nereye gittiğini hemen anladı.

Saatine baktı. Daha zamanı vardı.

Braddock sıranın kendisine gelmesi için gösterge panelindeki ekranı kontrol etmeye devam etti.

"Sana ne zaman döneceğini söyleyeceğim," dedi Tori. "Frontenac Şelalesi o kadar da büyük değil."

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Braddock ağaçlarla çevrili ana caddede ilerlerken sordu.

"Lisedeyken futbol oynamak için Fergus Falls'a giderken okul otobüsüyle buradan geçtiğimizi hatırlıyorum. Bir ya da iki duraklı bir kasabadan fazlası değil," dedi Tori. "Bir sonraki sola dönün."

Döndü ve güneye doğru beş blok boyunca, parlak yeşil çimenli bahçeleri ve önlerinde olgun ağaçları olan bakımlı bir ve iki katlı evlerin yanından geçerek bir yerleşim mahallesine gitti. Mezarlık cadde boyunca beyaz bir çitle çevriliydi. Ana girişte, eskitilmiş siyah dövme demir kemerden geçti. İçeri girdikten sonra, çakıl yol küçük, sık ağaçlı bir alanda kısa bir dikdörtgen döngü çizdi. Sol taraflarında, hafif bir yokuşun yukarısında, kazılmış büyük bir siyah toprak yığını vardı. Yokuşun daha yukarısında iki adam bir kazıcı yükleyicinin yanında durmuş, günlük işlerinin ilk yarısını bitirmişlerdi.

Braddock, büyük bir karaağacın gölgesinin altına doğru geri geri giderek, yüzleri bahçeye dönük hale gelirken, "Çok dikkat çekmek istemiyorum," dedi.

Mezar yeri elli metre ötedeydi. Neme ve durgunluğa rağmen gölge, Tahoe'nun pencereleri açıkken rahatça oturmalarını sağlıyordu. Sabah hareketsizdi, üstlerindeki ağacın gölgesinde kuşlar birbirlerine hoş cıvıltılar çıkarıyordu. İkisi de kahvelerini yudumlarken mezarlığın huzurunu içlerine çektiler. Tori, birçoğu taze çiçeklerle bezenmiş, dik ve yassı mezar taşlarının karışımından oluşan bakımlı araziye göz gezdirdi.

Braddock koltuğun arkasına uzandı ve iki dürbün aldı. "Bakalım izleyen başka biri var mı?"

İkisi birlikte on beş dakika boyunca sessizce etrafı taradılar. "Bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Tori dürbünü gözlerinden indirirken. "Gerçekten kimin geleceğini düşünüyorsun? Çifte katillerin cenazelerine pek fazla insan katılmaz."

"Birkaç kişi gelse de umurumda olmazdı. Pen Murphy haklıydı: kimse adamı gerçekten tanımıyordu. Sanki insanlar için görünmezmiş gibi," diye düşündü Braddock.

"Katiller genellikle öyledir,"

dedi Tori. "İşte geliyorlar."

Sol taraflarındaki mezarlık girişine siyah bir cenaze arabası yanaşıyordu. Arkasında sadece iki araba daha vardı. "Görüşecek yeni insanlar bulmak buraya kadarmış," diye sızlandı Tori.

Cenaze evinin çalışanları tabutu mezara doğru götürürken, bir rahip iki kadınla birlikte yavaşça tepeye doğru yürüdü. Tori'nin elinde bir fotoğraf vardı ve fotoğrafla yas tutanların arasına bakıyordu. "Soldaki kadın onun annesi, Rita Ellis. Ya boşandığında ya da daha sonra oğlu..."

"Hüküm giymiş bir çifte katil oldu."

"Bugün onunla konuşmayı deneyecek misin?"

Braddock başını salladı. "Hayır. Bir katilin annesi olsa bile bu oldukça soğuk bir davranış olurdu."

"Ne olmuş yani?"

"Katil o değildi." "Onu o büyüttü."

Braddock hafifçe başını salladı. "O bir insan. Ve eğer ona bugün, yani tek oğlunu gömdüğü gün yaklaşırsam, açılmasını sağlama şansımı yok etmiş olurum."

"Yumuşuyorsun," dedi Tori, eğlenmek için onu iğneleyerek.

"Hayır," diye yanıtladı Braddock. "Benimle konuşmak için hiçbir yükümlülüğü yok. Onun üzerinde hiçbir baskı gücüm yok. Hiçbir suç işlemedi. Rahip duasını bitirdikten sonra yanına gitsem, benimle konuşacağını mı sanıyorsun? Sence bunu yaparsam benimle konuşur mu?"

"Hayır."

"Sen ve ben yarın tekrar bu tarafa geleceğiz ve kapısını çalıp bazı sorulara cevap verip vermeyeceğine bakacağız."

"Bunun için iyi bir seçenek olup olmadığını merak ediyorum." "Neden olmasın?"

"Hunter. Tori Hunter. Şerif Jim Hunter'daki gibi. Eğer konuşmasını istiyorsanız, belki de oğlunu tutuklayan ve ömür boyu hapse atılmasına yardım eden adamlardan birinin kızı olmadan şansınız daha yüksektir."

"Duruma göre değişir."

"Neye bağlı?"

"Eğer onunla belli bir seviyede ilişki kurmanın bir yolunu bulduysan. Bu tür şeylerde oldukça iyisin. Kendini kurbanla özdeşleştiriyorsun. Seni o şekilde görmesini sağla, kim bilir."

D çocuk parkına park etti ve etrafa hızlıca bir göz attı. Park yeri ve oyun alanının kendisi boştu. Kamyonetten indi ve küçük şehrin parkının çevresini oluşturan çakıl yol boyunca yürüdü.

Uzak batı tarafında, ormana dönmeden önce etrafına hızlıca bir göz attı. Kısa süre sonra ağaçların ve çalılıkların arasından mezarlığın yeşil vadisi görüldü. Sağına doğru yanaşarak çalılıkların arasından dikkatlice on adım yürüdü ve gövdesi dibinden üçe bölünmüş büyük bir ağacın arkasında durdu. Oradan

cenaze arabasının mezarlığa varışını ve ardından iki arabalık kısa korteji izledi.

Cebinden bir mini dürbün çıkararak mezar alanına odaklandı. "Bu kadar yaklaşmaya cesaret edebilirim, eski dostum."

Hugh'un annesi oradaydı. Yanında destek için başka bir kadın daha vardı ve bir de rahip vardı. Batıya doğru baktığında Braddock'un Tahoe'sunu gördü. Dedektif ve ön koltuktaki kadının gözlerinde de dürbünler vardı, etrafı gözetliyorlardı, şüphesiz konuşacak birilerini arıyorlardı. En iyisi ağaca yakın durmak, diye düşündü.

Bir saat sonra D, Braddock'u Frontenac Falls'tan doğuya doğru rahat bir mesafeden takip etti. Keller'a vardıklarında Braddock 10. Otoyol'dan sağa döndü ve kasabanın içinden geçti. D onun Manchester Körfezi'ne geri döndüğünden emindi.

Kendini geriye bıraktı ama doğuya doğru sürmeye devam ederek takip etti.

Manchester Körfezi'ne vardıklarında Tori, "Tuhaf bir... tören, cenaze töreni, ne dersiniz deyin," dedi. "Yani, kimse gelmedi."

Braddock, "Benim için gerçek bir sürpriz olmadı," dedi.

Tori, "Barr'ı kimse göstermiyor, elbette," dedi. "Peki ya annesi? Onu destekleyecek daha fazla arkadaşı yok mu?"

"Olabilir," dedi Braddock. "Ama oğlu bir katildi. Kim bununla ilişkilendirilmek ister ki? Bunu kendi başına halletmesi gerekir. Son yirmi dört yılını onunla temas halinde geçirmiş gibi değil. Hepsi göstermelikti."

Braddock şehirdeki kiralık evinin garaj yoluna dönerken, "Sanırım, ama yine de tuhaftı," dedi.

"Neden yine burada duruyoruz?" diye sordu.

"Birkaç şey almak istiyorum," dedi Tori. "Dışarı çıkarmak istediğim bazı kıyafetler var."

"Hangileri?" Braddock mutfaktan sordu. Buzdolabından bir şişe su almış ve mutfak tezgâhının üzerindeki açık postaları inceliyordu.

"Sadece birkaç koşu takımı. Bazı şeyler sipariş ettim," diye yanıtladı Tori. "Ah, şu alışveriş alışkanlığı."

"Kibar ol," diye cevap verdi koridordan.

Tori'nin eski FBI patronu Richard Graff için birkaç hafta içinde New York'ta düzenlenecek ellinci yaş günü partisine bir davetiye vardı. Bunun altında ilginç bir belge buldu ve kadın omzunda küçük bir spor çantasıyla mutfağa döndüğünde okumaya başladı.

"Meraklı davranıyoruz, değil mi?"

"Sadece bu konuda," diye cevap verdi ve ev sahibinden gelen kira kontratının bittiğine dair mektubu gösterdi.

"Ah, şu."

Braddock ona bir bakış attı. "Alışveriş alışkanlığınız bana para harcamayı sevdiğinizi söylüyor, ama buna hiç vakit geçirmediğiniz bir yerin parasını ödemek de dahil mi?"

"Bu senin yanına taşınmamı isteme şeklin mi?"

"Bence bunu taşınma sürecini tamamlamak olarak ifade etmek daha iyi olabilir."

Tori'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Braddock onun ani endişesini fark ederek, "Ama henüz bu konuda konuşmak zorunda değiliz," dedi.

D, Braddock ve kadını Manchester Koyu'ndaki küçük beyaz evden Northern Pine Like'ın güneybatı ucundaki bir koyda bulunan daha büyük bir eve kadar takip etti. Göle doğru hafifçe eğimli bir arsa üzerinde, güzel, bakımlı, iki katlı bir A-çerçeveydi. Yanında iki arabalık büyük bir müstakil garaj vardı. dan

Güneydoğudaki yolun aşağısında, çeyrek mil ötedeki bir tünekten diğer iki büyük kulübenin arasına bakabiliyor ve Braddock ile kadının güvertede oturduklarını görebiliyordu. Gazlı ızgaranın dumanı tütüyordu ve Braddock birkaç dakikada bir ayağa kalkıp ızgaranın üstünü açıyor, diğer elinde bir bira şişesi tutarken biftek gibi görünen şeyleri çeviriyordu.

Aniden uzaktan gelen bir patlama sesiyle başlarını kaldırına kadar güvertede kaldılar. D de yukarı baktı ve gökyüzünün hızla yasaklayıcı koyu bir griye dönüştüğünü fark etti. Çiftçilerin bahsettiği şiddetli gök gürültülü fırtınalar toplanıyordu. Ama ihtiyacı olan şeyi görmüştü.

D, küçük mutfak masasında Slim'e bir viski doldurdu.

Slim bir içki alarak, "Fırtına burayı fena dağıttı," dedi. "Restorandaki gecemizi tamamen mahvetti."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"İki saat boyunca elektriğiniz olmadığında yemek pişirmek zor."

"Benim için de pek bir şey yapmadı," dedi D. "Bazı insanların sığınmak için dükkânın içine girip en kötüsünün geçmesini beklemesi dışında. Sanırım Verndale'in kuzeyinde, daha batıda küçük bir hortum vardı."

"Herhangi bir hasar var mı?"

"Devrilen ağaçlar, muhtemelen zarar gören bazı mahsuller, ama çok ciddi bir şey yok."

"Demek bugün cenazeye pek katılım olmadı, ha?" Slim konuyu değiştirerek şöyle dedi.

"Hayır," dedi D bardağını kaldırırken.

"Yine de Rita'yı gördün mü?"

D başını salladı. "O ve bir kadın daha. Rahip hemen dualara başladı. Her şey belki on beş dakika sürdü. Olayı soruşturan şerif dedektiflerini de gördüm."

"Cenazede miydiler?"

"Pek sürpriz olmadı, bu yüzden kendimi oldukça gözlerden uzak tuttum. Eminim orada eski dostlarını arıyorlardı."

"Sanırım öyle."

"Biliyor musunuz, bu gecedен sonra önümüzdeki haftanın hava durumu tertemiz olacak."

"Yani diyorsun ki..." "Vakit geldi."

DOKUZ

"SANKI ALTINCI HISSI VARMIŞ GIBİYDİ."

Braddock ve Tori bir kez daha Frontenac Falls'a doğru yola koyulduklarında Çarşamba sabahı geç saatlerdi.

Tori, "Eyaletin bu bölgesini her zaman benzersiz bulmuşumdur," dedi.

"Nasıl yani?"

"Omuz yüksekliğindeki mısır, soya fasulyesi ya da saman gibi yeşil tarlalardan geçiyoruz ve sonra bum, ağaçlarla çevrili güzel bir göle varıyorsunuz ve iki mil sonra tekrar tarlalara dönüyorsunuz. Bunu başka hiçbir yerde göremezsiniz."

Braddock, "Burası On Bin Göller Ülkesi," dedi.

Tori başıyla onayladı. "Manchester Körfezi'nden çıktığınızda batıda daha çok orman ve göl olan bir karışım var. Burada gölün üzerindeyken bir silo ve tahıl asansörü görebilirsiniz, anlıyor musunuz?"

"Bu otoyol üzerindeki küçük kasabaları seviyorum. Klasik vitrinleri olan tüm o eski işyerleri. Zamanda geri adım atmış gibi hissediyorsunuz."

"Bu küçük kasabaların ayakta kalabilmesini umuyorsunuz. Tüm bu işyerlerinin arasına serpiştirilmiş çok sayıda boş tabela olduğunu da fark ettim."

Frontenac Falls'un doğu ucuna girdiler ve ana cadde boyunca ilerlediler. "Biliyor musun, haklısın," dedi Braddock. "Yaklaşık her üç ya da dördüncü binada bir boş yer ya da kiralık tabelası var. Göze batacak kadar bariz değil ama ararsanız görürsünüz."

Gösterge panelindeki GPS haritasını takip ederek, sonunda sessiz bir köşede yer alan, dışı yazlık olan küçük beyaz evi buldular. Kesilmiş çimler, bakımlı çalılar ve hem evin etrafında hem de bahçenin dört köşesini çevreleyen bağımsız yataklarda özenle kesilmiş çiçekler ve bitkilerle iyi bakılmıştı.

Steak, Hugh Barr'ın annesi Rita Ellis hakkında bir biyografi hazırlamıştı. Şimdi yetmiş yaşındaydı. Hâlâ daha önce önünden geçtikleri küçük markette yarı zamanlı kasiyer olarak çalışıyordu. Hugh Barr'ı elli bir yıl önce doğurmuş, o sırada Lance Barr'la evliymiş. Hugh on üç yaşındayken, Rita Lance'den boşanmıştı. Dört yıl sonra Lance, Dickinson, Kuzey Dakota'da intihar etti.

"Belki de üniversiteden mezun olduktan sonra bir katile dönüşene kadar annesiyle konuşmamasının nedeni intihardır," diye tahmin yürütmüştü Tori. "Annesi babasını yüzüstü bıraktı ve sonra da adam kendini öldürdü. Oğlu annesini suçluyor, uzlaşma çabalarına rağmen onu görmezden geliyor."

"Olabilir," dedi Braddock. "Barr'la ilgili elimizdekileri gözden geçirdikten sonra bildiğim şey, onun hakkında yeterince şey bilmediğimiz - Baumanları öldürmeden önce kimi tanıdığı, kiminle vakit geçirdiği ya da sosyal olarak ne yaptığı. Yalnız biriydi elbette, ama eğer ortakları varsa, bunlar hayatının daha öncesine ait olmalı. Boşlukları ayrıntılarıyla doldurabilecek birini bulamıyoruz. Muhtemelen Rita'dır. Başka kimse yok."

"Cal ve Pen'in söylediklerine ve Steak'in araştırmasına bakılırsa Barr o dönemde annesiyle neredeyse hiç konuşmamış. Sence bu boşlukları gerçekten doldurabilir mi?"

"Konuşana kadar bilemeyiz. Ama düşündüğünüzden daha fazlasını bildiğini tahmin ediyorum. Anneler böyledir. Ben büyürken annem ve babam hiç karışmazlardı. Onlar daha büyüktü. Çoğunlukla istediğim gibi gelip giderdim. Yine de annem kiminle takıldığımı ve ne zaman yapmamam gereken şeyler yaptığımı bilirdi. Sanki altıncı hissi varmış gibiydi. Baban da öyle değil miydi?"

"Evet," dedi Tori gülerek. "O şerifti. Jessie ve ben onun her yerde casusları olduğunu biliyorduk. Genelde çizgiyi aşmazdık, en azından

Liseye gidip araba kullanana kadar. Sonra... test etmeye başladık."

"Ve biliyor muydu?"

"Partilere gideceğimizi, içeceğimizi ve diğer liseli çocukların yaptıklarını yapacağımızı biliyordu. Ne yaptığımızı bildiği ve onu utandırmadığımız sürece görmezden geldiği bir tür uzlaşmaya varmıştık. Bu söylenmezdi, sadece anlaşılırdı. Doğrudan söylediği tek şey, onu aramaktan asla çekinmememiz gerektiği idi. Soru sorulmazdı, arardık ve o da gelirdi. Ve birkaç kez aradık, geldi ve hepsi bu kadar."

"Soru yok mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece her zaman 'kızlar dikkatli olun' derdi. Bu kurallara uyduğumuz sürece sorun yoktu. Ayrıca, Jessie'nin çok ileri gitmediğinden emin olmak için genellikle yanımda ben olurdum, çünkü ikimizden sınırları zorlayan oydu. Ben daha çok kurallara uyan biriydim. Ve o ortadan kaybolana kadar her şey yolundaydı. Sonra şerif çok korumacı davrandı ama bu benim gerçekliğimdi."

Tori bir an için gözlerini kapadı ve Jessie'nin ortadan kaybolmasıyla bir yıldan biraz fazla bir süre sonra üniversiteye gitmek üzere evden ayrılması arasında geçen zamanı düşündü. O yıl, Jessie evden her çıktığında babası neredeyse endişeye boğuluyor, geri dönmeyeceğinden endişe ediyordu. Bunu anlıyordu ama bu işleri kolaylaştırmıyordu.

"Asıl sorumuz Barr'ın annesinin haberi var mıydı?" dedi. "Neyin peşinde olduğunu biliyor muydu? Onun neler yapabileceğini biliyor ya da hissediyor muydu?"

"Yirmi dört yıl önce, duruşmaya kadar onun hakkında hiçbir şey söylemedi. En azından onu savunmaya çalışacağını düşünürdüm."

"Tabii Hugh ile aralarında bir tür anlaşma yoksa. Ona konuşmaması için söz verirdi."

"Ve eğer yaptıysa, o olabilir..."

"Bir tür tehlike içinde," diye bitirdi Tori. "Konuşmadığı sürece güvende olacaktı."

"Belki."

"Onu zorlamak için kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla yok. Steak, yararlanabileceğimiz herhangi bir yasal sorunu olup olmadığını görmek için geçmişini araştırdı ama hiçbir şey bulamadı," dedi Braddock. "Sadece onu etkilememiz gerekecek."

"O zaman mahvolduk."

Saat 11:00'de varmışlar ve evin ön kapısını çalmaya gitmişler ama cevap veren olmamış. Tahoe'ya geri döndüler ve bir saat boyunca etrafı izlediler. Braddock, "Dün uğradığımız lokantaya gidelim," dedi.

Eve dönmeden önce erken bir öğle yemeği yediler. Kapıyı tekrar denediler ama Rita hâlâ evde değildi. Bu sefer fazla beklemek zorunda kalmadılar. Saat 13:20'de siyah bir Honda Civic araba yoluna ve tek arabalık garaja girdi.

Tori kapı koluna uzandı.

"İçeri girmesi için ona bir iki dakika verelim."

Haki kapri pantolon ve açık mavi bluz giymiş, kısa tuzlu biberli saçlı, ufak tefek bir kadın garajdan eve doğru yürürken ikisi de onu izledi. İkisi birlikte kaldırıma çıkmadan önce on dakika beklediler. Braddock kapının zilini çaldı.

Rita Ellis kapıyı açtı. "Evet?"

"Bayan Ellis, ben Will Braddock, Shepard İlçesi Şerif Departmanı Baş Dedektifiyim." Rozetini ve kimliğini gösterdi. "Bu Tori Hunter. Benimle çalışıyor."

"Bahçenize bayıldım," dedi Tori, bahçenin bu kadar bakımlı olmasına gerçekten hayran kalmıştı.

"Ne istiyorsun?" Ellis sertçe sordu. Ne için orada olduklarını çok iyi biliyordu.

Soğuk karşılama beklenmedik değildi. Braddock daha yumuşak bir yaklaşıma ihtiyaç olduğunu hemen hissetti. "Hanımefendi, rahatsız ettiğim için içtenlikle özür dilerim."

"O zaman neden izinsiz giriyorsun?"

"İlçemizde yakın zamanda işlenen bir cinayeti araştırıyoruz. Çifte cinayet."

"Yani? Neden bana bunu soruyorsun ki?"

"Şey," dedi Braddock sakince, "bazı gazete makalelerini ve televizyon haberlerini gördünüz mü bilmiyorum..."

"Yaptım."

"O halde şu anda soruşturduğumuz olay ile yirmi dört yıl önceki cinayetler arasında bildirilen bazı benzerlikleri fark edebileceğinizi düşünüyorum."

"Yine mi, yani?"

Tori devreye girdi. "Bunun sizin ya da herhangi bir ebeveynin konuşmak isteyeceği bir konu olmadığını biliyorum. Ama Hugh yirmi dört yıl önce Jerry ve Julie Bauman'ı öldürdüğünde, bunu tek başına yapmamış olabileceğini düşünüyoruz. Başkaları da olaya karışmış olabilir. Oğlunuzun onları bunca yıl koruduğunu düşünüyoruz. Endişemiz o insanların tekrar cinayet işlemeye başlaması ve kimliklerini tespit etmek için yardıma ihtiyacımız var yoksa daha fazla masum insanın ölmesinden korkuyoruz. Bu konuda bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

"Oğlum öldü. Onu dün gömdüm," dedi Ellis öfkeyle. "Onu gömdüm ve şimdi siz burada beni suçluyorsunuz..."

"Hanımefendi, sizi herhangi bir şeyle suçlamıyoruz ve eğer suçluyormuşuz gibi göründüyse içtenlikle özür dileriz," dedi Tori, ses tonunu eşit ve konuşkan tutarak, vücudu rahatlamış bir şekilde. "Yıllar önce oğlunuzun davasının soruşturulması ya da kovuşturulmasıyla hiçbir ilgim yoktu. On dört yaşındaydım ve Manchester Bay'de büyüyordum."

"Soyadın Hunter. Bahse girerim o zamanlar şerifle akrabaydınız."

"Evet. O benim babamdı," diye dürüstçe cevap verdi.

Braddock araya girerek, "Hanımefendi, ben Manchester Körfezi'nden değilim," dedi. "Tüm bunlar olduğunda New York'ta üniversite birinci sınıftaydım."

"İkimiz de zamanlama açısından burada bu soruları sordüğümüz için üzgünüz. Ama Hugh'un ölümü... maalesef zamanlamanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Hugh'un tek başına hareket ettiğini düşünmüyoruz. Ve yüzündeki acılı ifadeden anladığım kadarıyla, Rita, o zamanlar ne yaptığını biliyorsun."

"Ne yaptığını ya da yapmadığını bilmiyorum. Sessiz kalma hakkı vardı. Bu hakkı talep etti."

Braddock iç çekti. Oğlunun bir katil olduğunu inkâr etmedi ama bunu kabul de etmedi. "Hanımefendi, buraya oğlunuzu yeniden yargılamaya gelmedik."

oğlunun davası; şu anda sadece katillerin kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Yardım etmeye istekli olacağınızı umuyoruz."

"Hayır."

"Hanımefendi, lütfen elimizdeki kurbanları ve kurtarılabilecek hayatları düşünün."

"On yedi yaşında bir kız eve geldiğinde babasını katledilmiş olarak buldu," dedi Tori biraz daha aceleyle. "Katilleri görmüş, iki adam. Onlar onu kovalarken kaçmak için ormana doğru koşmak zorunda kalmış. Bunun izlerini ömür boyu taşıyacak. Hayatta olduğu için şanslı. Lütfen bunun başka birinin başına gelmesini engellememize yardım edin."

Rita içini çekti ve omuzları çöktü, gözlerini kapatıp uzaklara baktı ve başını salladı. "Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Her şey olduğunda oğlumla zar zor konuşuyordum. İlişkimiz... Size yardımcı olamam."

Tori, Braddock'un önüne geçerek, "Bunu kesin olarak bilemezsin," dedi. "Tanıkların, ailelerin, arkadaşların genellikle sandıklarından daha fazlasını bildiklerini tecrübelerimden biliyorum. Hugh'nun geçmişinden konuşmamız gereken birini hatırlıyor olmanız mümkün. Biz sadece tanıdıkların isimlerini arıyoruz. Oğlunuzun eskiden tanıdığı kişiler. Bize bu isimleri verdiğinizizi kimse bilmeyecek."

"İnsanlar yine öldürölüyor Bayan Ellis," diye yalvardı Braddock. "Eğer bu katilleri bulamazsak daha fazla insan ölebilir."

"Üzgünüm, ben... yapamam," dedi Ellis, onları el sallayarak.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Braddock sordu. "Arada fark var." "Artık gidebilirsiniz, lütfen..."

"Hanımefendi bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Tori. "Ama-"

"Beni tutukluyor musunuz?" Ellis şimdi öfke dolu bir ifadeyle, elleri kalçalarında, agresif bir şekilde öne doğru adım atarak sordu.

Braddock bir dakika sonra, "Hayır, Bayan Ellis,"

diye cevap verdi. "Sizinle konuşmak gibi bir yükümlölüğüm var mı?"

"Hayır, hanımefendi, yardımcı olmanız dışında yasal bir yükümlölüğünüz yok-" "O zaman basamaklarımdan inin.

Mülkümnden defol. *Hemen!*" diye tersledi,

biraz daha yüksek sesle.

Tori bakışlı etrafındave fark ettimo bazı komşular
bahçelerinde durmuş onları izliyorlardı. "Haydi Will," dedi.
Braddock duraksadı ve hayal kırıklığı içinde kadına baktı. Rita Ellis
evine geri döndü ve kapıyı çarptı. "Gidelim," diye ısrar etti Tori,
Braddock'un kolunu çekiştirerek.
İkisi yavaşça ayrılmak için döndüler.
"Eh, iyi gitti," diye suratını astı.
"Sanırım söylediğinden daha fazlasını biliyor, ama bu konuda
konuşmaya cesaret edemiyor."
"Biraz zaman verin. Bırakın düşünsün. İçimde geri döneceğimize
dair bir his var."

ON

"BURADAN HEMEN GİTMELİYİZ!"

D gölü taradı. Görünürde başka tekne yoktu. Esintili bir Cuma gecesi idi ve suda insanların içeride kalmaya karar vermesine yetecek kadar dalgalı bir hava vardı. Dönüp eve doğru baktı. Tıpkı aysız gökyüzü gibi karanlık kalmıştı. "Saat kaç?"

"On oh iki," diye rapor verdi Slim, pruvada önde o t u r u p dürbünü gözlerine kaldırarak.

"Gitme zamanı."

İkisi de birer kar maskesi taktı. D gaza bastı ve motoru çok yüksek devirlere çıkarmamaya dikkat ederek beklenenden daha ağır dalgaların arasından ilerledi. Bir teknenin m o t o r sesini çok uzaklardan bile duyabiliyordunuz.

Rıhtım genişti, solda iki tekne asansörü, sağda sekizgen bir oturma alanı vardı ve hedeflediği iniş noktası da burasıydı. Yavaşça geldi, rıhtıma yaklaştıkça gazı azalttı. Elli feet açıkta, pruvayı hizalamıştı. Yirmi fit açıkta motoru durdurdu ve rüzgârın onu hafifçe sağa sürüklemesine izin vererek yan yattı. Baş taraftaki Slim, köşedeki direği kolayca kavradı ve rıhtımın yan tarafına geçmelerine izin verdi. Tekne bir direğe bağlandı, eşyalarını topladılar, Slim sırt çantasını, D levyesini aldı ve uzun rıhtımdan avluya çıktılar, her biri diz çöküp dinledi.

"Burası ürkütücü," diye fısıldadı Slim, rüzgâr arkalarındaki sazlıkların ve kedi kuyruklarının arasından hışırdıyor, yukarıdaki ağaç dalları esintiyle sallanıyordu.

"Git!"

Evin soluna ve müstakil garajın yan kapısına doğru koşarken kaldırım taşlı patikanın yanındaki çimenlerde kaldılar. Slim diz çöküp kilidi otuz saniyede açtı ve ikisi içeri girip garaj kapısının iki yanında yerlerini aldılar.

Elli dakika sonra, bir aracın yaklaştığını duyduklarında farların parıltısı yavaş yavaş garajı doldurmaya başladı.

"İşte geliyorlar," dedi D, maskesini yüzüne indirerek. Slim de aynısını yaptı ve gergin bir nefes verdi.

D, hokey bandıyla sardığı levyenin ucunu sıkıca kavradı. Sırtını garaj duvarına dayadı, bahçe malzemeleri ve süpürgelerin bulunduğu bir varil onunla kapı arasına yerleştirilmişti. Slim diğer taraftaki köşeye çekilmişti.

Garaj kapısı açma motoru uğuldamaya başladı ve zincir çift kapıyı çekerek açmaya başladı. Lincoln Navigator yavaşça içeri çekilirken ışık uzak duvara, tezgâha ve raflara vurdu. D levyeyi daha sıkı kavradı, şimdi ayaklarının üzerinde duruyordu, bekliyordu... bekliyordu...

Sürücü tarafındaki kapının açılma sesi duyuldu. Sürücünün sol bacağı ortaya çıktı ve SUV'den açılarak dışarı çıktı ve sonra arkasını dönerek kapıyı kapattı.

D yerinden fırladı, sağ kolunu kaldırdı ve savurdu.

Thud!

Adam garajın zeminine yığıldı.

Thud! Thud! Thud!

Kadın çığlık attı. Slim kadına arkadan saldırırken, D bir fermuarlı kelepçe çıkardı ve adamın bileklerini hızla arkadan bağladı, sonra da ağzına önceden yırtılmış bir parça koli bandı yapıştırdı.

Kendini yukarı itti ve cipin diğer tarafına doğru koştu. Slim karısını yere yatırmış, eliyle ağzını kapatmıştı. D

ikinci bir ip çekip bileklerini bağıladı, sonra ağzını bantla kapatarak çığlıklarını susturdu. Son olarak da ayak bileklerini başka bir iple bağıladı.

Kocası yediğı dayaktan dolayı inlemeye ve kıpırdanmaya başlamıştı. D levyeyi alıp tekrar savurdu ve sırtının üst kısmına, boynunun hemen sağına vurdu.

Thud! Thud!

Hareket etmeyi bıraktı. Dönüp dışarıya baktı, sallanan ağaçları taradı, çakıllı araba yolundan aşağıya baktı, yol kavis çizip solundaki ormanın içinde kayboldu, sonra sağına d ö n ü p göle doğru baktı, esintiyle akan sazlıkları fark etti. Hiç ses yoktu. Slim'in dehşete düşmüş kadını Navigator'ın yan tarafına dayadığı yere doğru yürüdü.

"Onları içeri alalım."

Todd Strom'un kolları arkasında sabitlenmiş ve aile odasının ana koridor girişini çerçeveleyen dekoratif sütunun etrafına sarılmıştı. Karşı taraftaki uzun kanepeyi görmek için mükemmel bir pozisyondaydı. Slim kadını çırılçıplak soymuştu, ağzı tıkalıydı, sadece pantolonu hâlâ üzerindeydi ama fermuarlı bağlarla ayak bileklerine kadar çekilmişti.

D, Strom'un burnunun altında bir koku tuzu salladı. Birkaç dakika sürdü ama adam kıpırdanmaya başladı. D geri çekildi ve adamın gözlerinin titreyerek açılmasını izledi. Strom sersemlemişti ve D ilk başta odaklanmakta güçlük çektiğini söyleyebilirdi, ama odaklandığında, karısını görünce gözleri kocaman açıldı, Slim onun üstündeydi.

"Jen! Jen!" Bağlarını çekiştirirken çığlıkları boğuklaştı.

Slim uzandı ve başını kocasına bakacak şekilde çevirdi. "Gördün mü, izliyor, beni izliyor," diye neşeyle bağırdı.

D eğildi ve Strom'un önüne geçti. "Bahse girerim yıllar önce Portage County'den o telefonu aldığı anda buraya geleceğini hiç düşünmemiştin, değil mi Todd?" Strom'un yüzüne ters bir vuruş yaptı. "*Düşündün mü?*"

Adam anlamayarak kaşlarını çatı, sonra karısına baktı, gözleri yine çılgına dönmüştü. "Jen! Hayır, Jen!"

"Hugh. Hugh Barr," dedi D, adamın kafasını sütuna doğru itmeden önce Strom'a sırtarak.

Strom'un gözleri büyüdü, sonra başını hızla sallamaya başladı.

"İsmi şimdi hatırlıyorsun, değil mi? Ne yaptığınızı ve ne yapmadığınızı biliyorsunuz." D alaycı bir şekilde konuştu. "Günahlarının bedelini ödeme zamanı. Senin ve..." Slim şehre inerken kanepeye doğru baktı, "onun ödeme zamanı."

Strom'un ifadesi korkudan öfkeye dönüştü. Vücudunu çırparak kurtulmaya çalıştı ama kolları sütunun etrafında sıkıca sabitlenmişti.

"Acıtıyor, değil mi? Onu ne kadar kötü hayal kırıklığına uğrattığını bilmek. Bunun sorumlusunun sen olduğunu bilmek. Yıllar önce sana evet dediğinde, onu bu duruma senin sürüklediğini bilmek. Hepsi senin suçun. Senin yüzünden öleceğini bilmek."

Strom kıvranıyor, sütunu çekiştiriyordu ama ne bir gevşeme, ne bir gevşeme, ne de bir kaçış vardı. Bundan değil.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Todd. Bundan kaçış yok, burada bu izole yerde değil, bir mil boyunca komşu yok. Buradaki inzivayı ne kadar sevdiğimi anlatamam."

Strom bağı bacaklarını salladı, tekmeler savurdu.

"Ha! Ha! Ha! İzlemekten başka yapabileceğin bir şey yok," diye tısladı D, sonra da Strom'un suratına bir yumruk daha indirdi.

Slim kadının vücudunu yıkamak için portatif duş başlığını kullanırken, diğer elinde uzatma hortumunu tutuyor ve çıplak ayaklarıyla duşun etrafında manevralar yapıyordu. Hortumu çalıştırıyordu.

On beş dakika boyunca kızın üzerinde su gezdirdi ve bunu yaparken onu sildi. Ayrılma vakti geldiğinde, bacaklarının arasındaki bölge için akıntıyı ayarladı.

D banyoya girdi. "Saat kaç?"

Slim sordu.

"Dört buçuk. Gitmemiz gerek. Onunla çok zaman geçirdin. Hem de çok."

"Çok mu zamanımı aldı?" İnce cevap verdi. "Kendini görmeliydin. Orada ona gerçekten saldırdın. Yani... o bıçakla falan."

"Bunu hak etmişti," diye homurdandı D. "Gitmeye hazır mısın?" "Evet."

Duşa doğru adım attığında, banyo penceresinde bir ışık parıltısı gözüne çarptı. "Bu da ne..."

"Ne var? Ne oldu?"

"Biri geliyor." D hızlıca düşündü. "Oradan çık ama ışığı açık bırak."

D merdivenlerin dibine ulaştı ve sola baktı. Ön kapının penceresinden evin önündeki dairesel yola yaklaşan bir kamyonun farlarını görebiliyordu. Mutfaktan yan kapıya doğru ilerledi ve kapının kilitli olmadığından emin oldu. Burada açık olan tek ışık, ocağın üzerine monte edilmiş mikrodalga fırının altındaki ışıktı.

Koşarak oturma odasına geri döndü, sırt çantasını aldı ve bir sandalyenin arkasına çömeldi. Sırt çantasından tabancayı çıkardı. Sağına bakınca Slim'in merdivenlerin dibinde olduğunu gördü. Yumruk yaptığı sol eliyle Slim'e pozisyonunu korumasını işaret etti, sonra da silahını kaldırdı. Slim başıyla onayladı ve merdivenlerle mutfak arasındaki duvara yaslandı. D sırt çantasına uzandı, susturucuyu çıkardı ve namluya vidalamaya başladı.

İkisi de aralıklı bir vızıltı sesi duydu. Ses Todd Strom'dan geliyordu, cebinden, cep telefonundan. Dışarıdaki arkadaşı

onu çağırıyordu. Yaklaşık otuz saniye sonra vızıltı sona erdi.

İkisi de bekledi. D kalbinin hızla attığını hissetti. Sağ tarafına baktı. Slim kıpır kıpırdı, gergindi ve ağır ağır nefes alıyordu. D onunla göz göze geldi ve fısıldadı, "Sakin ol."

Odağını tekrar yan kapıya çevirdi. "Haydi. Hadi," diye mırıldandı kendi kendine.

Telefon tekrar çaldı. Ziyaretçi dışarıda oturmuş arkadaşının uyanıp uyanmadığını merak ediyordu. D, bu saatte muhtemelen balığa gitmeye geldiğini düşündü. Güneş kırk beş dakika içinde doğmaya başlayacaktı.

Uğultu nihayet kesildiğinde D, Slim'e baktı. "Üst kattaki koridorun ışığını aç," dedi sessizce.

Slim köşeye uzandı ve ışık düğmesini çevirdi. Birkaç saniye sonra dışarıda bir kamyon kapısının çarpma sesini duydular. Bunu, dışarıdaki basamakların ahşap tahtaları üzerinde yavaş ayak sesleri izledi.

Kapı gıcırdayarak açıldı. "Todd?" diye fısıldadı adam. Bir saniye bekledi, sonra daha yüksek sesle, "Todd? Todd, uyanık mısın dostum?"

Bir adım at, bir adım daha at, diye düşündü D kendi kendine, burnundan yavaşça nefes alarak.

Arkadaşından yanıt alamayan adam evin içine girdi ve kapının arkasından hafifçe kapanmasına izin verdi. "Todd?" Bir adım daha attı. D burnundan nefes verdi ve tetiğe bastı.

Çatlak! Çatlak!

Adam orta ada ile sobanın arasında yere yığıldı ve inlemeye başladı.

"Git!"

Slim köşeyi döndü. "Üstüne çıkın!

Tutun onu!"

Slim adamın üstüne atladı. D kanepeden küçük bir yastık kaptı ve mutfığa doğru ilerledi. Adamı göğsünden vurmuştu. Nefes alış verişi zor ve kısaydı, bakışları şoktaydı, gözleri çılgına dönmüştü.

D diz çöktü, yastığı acı çeken adamın yüzüne yerleştirdi ve onu vurdu.

Slim'e baktı. "Eşyalarımızı al. Buradan hemen gitmeliyiz!"

ON BİR

"BU GÜNLERDE OLMAK ACI VERİCİ BİR ŞEY"

Yirmi dört yıl önce

"Güzel kayak pisti, küçük kız. İyi slalom kesimleri."

Tori kurulanırken kocaman bir gülümsemeyle "Teşekkürler baba," dedi. "Su şu anda çok mükemmel, tamamen cam."

Jessie su kayağını suya atarken, "Bunun iyi olduğunu düşünüyorsan, bir de şunu izle," dedi, sonra burnunu tıkadı ve teknenin arkasından göle atladı.

"Siz kızlar her konuda rekabet eder misiniz?" "Ah... evet," dedi Tori.

Jim Hunter gülümsedi ve birasından bir yudum aldı, sürat teknesi körfezin güney tarafındaki durgun suda yüzüyordu. Bu geç Ağustos gecesinde güneş gökyüzünde batıya doğru alçalıyordu. Böyle güzel akşamlar çok fazla kalmayacaktı. Yaz hızla sona eriyordu, yaprakların yeşili solmaya yüz tutmuş, hatta tek tük sarılar belirmeye başlamıştı. Ayrıca, okulların açılmasına bir haftadan az bir süre kalmıştı ve bu gerçekleştiğinde, sıcak hava göçmen kuşlarla birlikte eyaleti terk edecekti.

Jessie çekme halatının ucuna ulaştığında motoru çalıştırdı ve motor gümbür gümbür çalışmaya başladı.

"İşte yoğun bir gün müydü baba?" Tori can yeleğini çıkarırken sordu.

"Oldukça normal."

"O büyük davada yeni ne var?"

"Şüphelimizi tutukladık. Cinayet suçlamaları bugün yapıldı," diye yanıtladı şerif bir içki daha alırken.

"Bir şey alacak mısın... ne diyorlar buna..."

"Mahkumiyet mi?"

"Evet."

"Bu artık Pen Murphy'nin işi. Pen'i hatırlıyorsun, değil mi?" "Evet."

"Biz onları yakalıyoruz, bölge savcısı da haklarında dava açıyor. Garantisi yok ama bu konuda kendimizi iyi hissediyoruz. Ama bu sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil."

"Hey, bana aldırma," diye alaycı bir sesle bağırdı Jessie, suyun içinde arkasına yaslanmış, kayaklarının uçları havadaydı. "Artık her an vurabilirsin."

Jim birasını koltuğunun altındaki bardaklığa koyarken, "Kız kardeşin alaycı bir tavır takınıyor," dedi.

"Bir de bana sor," dedi Tori gülümseyerek. "Vursan iyi olur baba."

"Tamam o zaman. İşte başlıyoruz."

Motor kükreyerek çalıştı ve Jessie sudan dışarı fırladı. "Haklısın,

Tori," dedi Jim Hunter tekrar aşağıya uzanırken.

birası, "su mutlak camdır..."

Tori sabahın temiz havasını içine çekti, gölün kristal mavisi suları yatak odasının kapısından ve evin ön tarafındaki büyük pencerelerden görünüyordu. Yine güzel bir yaz günü olacaktı.

Braddock onu kendine çekti. "Uzun zamandır suya bakıp duruyorsun," dedi onu boynundan nazikçe öperken. "Ne düşünüyorsun?"

"Küçük bir kızken. Yazları bu gölde yaşıyordum. Büyürken suyu çok severdim. Her zaman suyun üzerinde olmak isterdim."

"Hmm."

"Tabii ki hiç görmediniz ama Manhattan'daki dairemin ön tarafında küçük bir balkon vardı. Orayı satın alma nedenlerimden biri de caddenin batısına baktığımda Hudson'ı görebilmemdi." Yüzünü ona dönmek için sırt üstü döndü. "Buradaki gölün tertemiz mavi suları gibi değildi ama yine de su vardı ve onu görebilmek hoşuma gidiyordu. Battery Park City Esplanade boyunca, nehir boyunca koşardım, sadece kokusu ve hissi için."

"Sana burayı mı hatırlattı?"

"Nedense o suya, dalgalanmalara ve dalgalara, açık bir günde koyu yarı mavimsi renge bakabiliyordum ve burada olan kötü şeyleri hatırlamıyordum, sadece iyi şeyleri hatırlıyordum."

"Ne gibi?"

Küçük bir gülümseme verdi. "Oh, geceleri, yemekten sonra, şerif bir yaz gecesinde bizi tekneyle gezdirmekten ya da ateş çukurunun etrafında bir iki bira, belki bir puro ile dinlenmekten, Jessie ve ben marshmallow kızartırken ya da s'mores yaparken Twins maçını dinlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Bunu çok severdi, kızlarıyla takılmayı, her şeyin rahatlatıcı huzurunu. Biz de orada oturur ve onunla birlikte maç dinlerdik."

"Her zaman rekabetçi bir futbolcu olarak beyzbola karşı geçici bir ilgiden daha fazlası olduğunu düşünmüştümdür."

"Bizim yaşımızdaki pek çok kız Twins'in radyo seslerinin Herb Carneal ve John Gordon olduğunu bilmezdi ama Jessie ve ben bilirdik. Boston College'dayken birkaç kez Red Sox maçını izlemek için arkadaşlarla Fenway Park'a gitmiştik. Kendimi hep Twins'in skorunu öğrenmek için şehir dışındaki skor tabelasını kontrol ederken bulurdum."

"İkinci doğasıydı."

"Evet, bir refleks. Babanla hiç böyle bir şey yaptın mı?"

Braddock bir an düşündü. "Annemle babamı severdim, bana karşı çok iyidiler ama çok fazla..."

"Enerji."

"Evet. İkisi de iyi bir iş günü geçirdikten sonra eve gidip yemek yiyen ve dinlenen sessiz işçi sınıfından insanlardı."

"Long Island'da büyüdün. Hiç sahile gitmedin mi?"

Kıkırdadı. "Tatlım, Long Island haritaya bakarsan sadece bir ada. Ben Uniondale'de, Hofstra Üniversitesi'nin ve Nassau Coliseum'un hemen güneyinde büyüdüm. Okyanus kilometrelerce uzaktaydı. Ailem plaj, deniz gibi şeyleri pek sevmezdi. Seyahat içeren çok az tatilimiz vardı. Biz şehirli, mahalleli New Yorklulardık."

"Peki sen ne yaptın?"

"Benim babam da sizinkinden farklı değildi. Sıradan bir Mets taraftarıydı ama onun aşkı basketboldu. Knicks onun olayıydı."

"Bugünlerde bu çok acı verici bir şey."

"Bir de bana sor. Yine de onun zamanında iyiydiler ve onlarla yaşadı ve onlarla öldü. Koltuğunda oturup bira içmekten ve basketbol izleyip konuşmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu."

"Oynadı mı?"

"Lise. Ben küçükken garaja benim için bir basketbol potası koydu, bana nasıl atış yapılacağını gösterdi ve oyuna ilgi duymamı sağladı. Sonunda oldukça iyi bir oyuncu olmam hoşuna gitti. O ve ben bunu birlikte yaptık, bu bizim olayımızdı. O ve annem vefat etmeden önce beni LIU'da bazı maçlarda izleyebildiler. Bunun onları gururlandırdığını biliyorum."

"Sence şimdi ne düşünürler?"

"Sanırım şu anda Minnesota'nın kuzeyindeki bir tatil beldesinde, göl kenarında hokey oynayan bir oğlumla şerif dedektifi olarak yaşadığım için çok eğleniyorlardır. *"Bu nasıl oldu?"* diye düşünürlerdiler. Ona baktı. "Ayrıca şehirli çocuklarının burada yaşamaktan mutlu olduğunu da görürlerdi."

"Evet, öyle." Tori eğildi ve onu öptü. "Aç mısın?"

"Evet, kahvaltı yapalım mı yoksa şehre mi gidelim?"

"Hadi giyinip şehre inelim. Biraz ofise gidebiliriz. Rita'yı nasıl takip edeceğimizi bulmalıyız. Ama sıcak bir öğleden sonra olacak. Kesinlikle göle gitmeliyiz, belki yol üzerinde bir yerde yemeğe çıkarız. Bütün yaz boyunca Channel Stop'a gitmedik. Oraya gidebiliriz."

"Kulağa harika geliyor."

Braddock kalktı, iki dakikalık bir duş aldı, çabucak giyindi ve mutfağa gitti.

Tori onun hemen ardından duşa girdi. Rahatça giyindi ve alt kata indi. Mutfakta Braddock'u telefonuna bakarken buldu. Yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı.

"Ne oldu?"

"Başka bir cinayet daha işlendi. Tıpkı Newman'lar gibi."

ON İKİ

"BİR ŞEYİN SEMBOLİZMİ"

"Bunun olmasından endişe ediyorduk," dedi Tori soğuk bir öfkeyle. "Ve şimdi oldu. Sırada ne olduğunu düşünmek beni ürpertiyor."

Braddock, sık ormanın içinden geçen tünele benzeyen araba yolunda ilerlerken öfkeyle, "Bu herifler dişlerimizi sıkıyor," dedi.

Tori, "Ormanın üç metreden fazlasını göremiyorum," diye belirtti.

Braddock, "Yukarı baktığınızda gökyüzünü bile göremiyorsunuz," diye ekledi.

Garaj yolundan ağaçlarla dolu açık bir araziye çıktıklarında Yukarı Goodwin Gölü'nün kuzeybatı köşesinde tek başına duran bir evle karşılaştılar.

Braddock durmak için kayarken, Steak ve Eggleston arkasından gelirken, "Bu olay duyulduğunda ortalık karışacak," dedi. Cal, Jeff Frewer adında bir şerif yardımcısıyla birlikte olay yerine gelmişti bile.

Tahoe'dan inerken Tori etrafına hızlıca bir göz attı. Solunda yeni yapılmış iki katlı bir ev, sağında ise geniş bir müstakil garaj vardı. Tam karşıda, sazlık ve kuyruksallayanlardan oluşan bir duvar varmış gibi görünüyordu, ancak aralarından bir rıhtımın oyulduğu dar bir yürüyüş yolu ve belki yüz metre öteden görünen iki tekne kanopisi vardı. Durduğu yerden başka bir ev ya da kulübe göremiyordu.

Braddock doğrudan Cal ve Frewer'a doğru yürüdü. "Elimizde ne var?" "Henüz içeri girmedim," dedi Cal.

"Neden olmasın?"

"Ona yapmamasını söyledim," diye cevap verdi Frewer. "Bu insanları tanıyor."

"Öyle mi? Kim onlar?" Braddock sordu.

"Todd ve Jennifer Strom," dedi Cal usulca. "Todd Crosslake'de bir avukat. Jennifer onun ofisini yönetmesine yardım etti. Geçmişte kampanyalarımıza katkıda bulundular. Gerçekten iyi insanlardı."

Frewer garajı işaret etti. "Şurada arabasında oturan kadın Joyce Troy. Arkasına park ettiği yeşil kamyonetin sahibi olan kocası Dennis, arka kapının hemen içinde ölü olarak yatıyor. Onu ve diğer her şeyi içeride bulmuş."

"Hangisi ne?" Braddock sordu.

Frewer başını salladı. "Sadece içeri girip kendiniz görmenez gerekiyor. Kocası ana katta, karısı ise üst katta duşta. Suyu kapattım ve oradan çıktım."

"Biftek." Braddock başını Joyce Troy'a doğru eğdi.

Steak, Eggleston'a eliyle işaret ederek, "Hallediyorum," dedi.

"Haydi, ortak." Tori ve Braddock evin yan tarafındaki kapıya doğru yürürken lastik eldivenlerini çıkardılar. Braddock sol ayağının dışıyla kapıyı itmeden önce yan mutfak penceresinden içeri baktı ve yavaşça kayarak açılmasına izin verin.

Kapının on adım kadar iç tarafında, ortadaki ada ile sol taraftaki ocak ve buzdolabının arasına sıkışmış bir adam yerde ölü yatıyordu. İki kez göğsünden, bir kez de alnından vurulmuştu. Ceset kırk beş derecelik bir açıyla yatıyordu, adamın sol kolu alt mutfak dolabının altıyla zemin arasındaki boşluğa garip bir şekilde sıkışmıştı, sağ kolu ise kendi kanından oluşan bir havuzu tutmak için kasıtsız bir bariyer görevi görüyordu. Yerde, üzerinde bir kurşun deliği olan gri bir kanepe yastığı duruyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tori.

İkisi de içeri adım atmadan önce ayakkabılarına örtülerini geçirdiler.

Tori hemen kapının yanındaki güvenlik sistemi dokunmatik panelini fark etti. "Bu neden çalışmadı?"

Braddock mutfak adasının etrafında dolanırken, "Bunu kontrol etmemiz gerekecek," diye cevap verdi. Tori onu evin içinde de takip etti.

"Tanrım," diye iç geçirdi Braddock. "Benim... Vay canına."

Todd Strom, evin önünden aile odasına uzanan görkemli girişi çerçeveleyen iki süslü beyaz sütundan birine yaslanmıştı. Başı sağa doğru eğilmişti ve

kolları sütunun arkasına dolanmıştı. Gömleği yırtılmış ve gövdesi ortaya çıkmıştı. Bel hizasının hemen üstünden başlayıp karnını ve göğsünü kesen devasa dikey yarığı görebiliyorlardı.

"Tanrım, onun bağırsaklarını deşmişler," dedi Tori.

"Bıçak mı kullanmışlar yoksa testere mi?" Braddock odanın etrafına bakındı. Strom'un cesedine doğru çevrilmiş bir sandalyenin yanında duran yeşil ve mavi kareli mutfak bezini göstererek, "Görünüşe göre bıçağı yanlarında götürmüşler ama gitmeden önce temizlemek için durmuşlar," dedi. "Oturmak için buraya doğru yürüdüğünde yerde birkaç kan damlası var."

"Katil o sandalyeye oturdu ve kurban kan kaybından ölürken sanki önemli bir şey yokmuş gibi bıçağını temizledi." Tori dehşet içinde başını salladı. Braddock başını merdivenlere doğru eğdi ve Tori'yi takip

ederek yukarı çıktı,

İkisi de ayakkabılarındaki örtülere rağmen tırabzanı kullanmaktan kaçınarak dikkatli adımlar atıyorlardı.

İkinci katın sahanlığında geniş ebeveyn yatak odasına girdiler. Banyo içeride sağ taraftaydı ve gömme dolaptan geçilerek ulaşılıyordu.

Çıplak Jennifer Strom duşun fayans döşeli zemininde yanlamasına yatıyordu. Duş başlığından hâlâ aralıklı olarak su damlıyordu. Braddock cam kapıyı tamamen açtıktan sonra içeri eğildi. Jennifer Strom'un da Heidi Newman gibi boğularak öldürüldüğü açıktı.

"Kadını boğup duşa sokuyorlar," diye mırıldandı Tori, "ama kocaya göre değişiyor: vuruluyor, boğazı kesiliyor, karnı deşiliyor. Neden? Bunu anlamıyorum. Neden bu değişiklik?"

Braddock omuz silkti. "Bir şeyin sembolizmi. Kadının desteklenmeyip yerde yatmasına ne diyorsunuz? Kendi açılardan dikkatsiz görünüyorlar."

"Dennis Troy. Sanırım o buraya geldiğinde işleri bitmemişti."

"Bu da bir olasılık. Buradan çıkalım ve bunu adli tıp ekibine bırakalım."

Ana kata geri dönen Braddock mutfığa gitti, yan kapıyı kapattı ve Cal, Steak ve Eggleston'ı buluşmaları için yönlendirdi

Evin önündeki güvertede.

"Elinde ne var?" Tori dışarı çıkarken Steak'e sordu. "Dennis Troy ve karısının Daggett'te bir yazlık kulübesi var.

Crosslake yakınlarındaki göl. Strom'larla yıllardır arkadaşlar. Dün gece onları ağırladılar. Stromlar eve gelmek için saat on buçuk, on kırk beş gibi evlerinden çıkmışlar."

"Peki Dennis nasıl oldu da buraya geldi?"

"Bayan Troy bugün de bir araya gelmeyi planladıklarını söyledi. Todd ve Dennis bu sabah erkenden balığa gideceklermiş, Joyce saat dokuzda brunch için gelecekmiş, sonra da plan duba üzerinde olmuştuk."

Tori döndü ve sazlıkların arasından oyulmuş rıhtıma baktı. En uçtaki iki koyu yeşil tekne asansörünün gölgeliklerinin üst kısımlarını seçebiliyordu. "Bayan Troy kocasının bu sabah saat kaçta ayrıldığını söyledi?"

"Saatin sabahın dördü olduğunu söyledi. Güneş doğmadan önce suda olmayı planlıyorlardı."

Tori ve Braddock birbirlerine bakarken, ikisi de aniden evin içinde neler olduğunu ve Bay Troy'un nasıl öldürüldüğünü hayal ettiler.

"Sırada ne var patron?" BCA'dan iki cip gelip park ederken Steak sordu, adli tabip de arkalarından geliyordu.

"Joyce Troy'u buradan çıkarıp eve götürelim."

"Bunu halledeceğim," dedi Cal.

"Peki ya biz?" Biftek, Eggs'e başını sallayarak sordu.

"Katillerin buraya nasıl geldiğini bulalım. Tüm yardımcılarını yardıma çağırın."

"Hallediyorum," diye yanıtladı Steak.

Tori ve Braddock evin içine geri adım attılar. "Ne haltlar dönüyor burada?" Ann Jennison söyledi.

Doktor Renfrow, "Newman'ın otopsisini yaptık, şimdi üç tane daha var," diye inledi.

Braddock, "Newman'larda olanların bu olayla bağlantılı olduğunu varsayın," diye talimat verdi. "Bu temelde hareket edin."

Jennison ve Renfrow başlarıyla onayladılar ve işe koyuldular.

Tori oturma odasını incelerken Braddock aramanın durumunu kontrol etmek için perdelerin arasından dışarı baktı. Şerif yardımcıları ve devriye memurlarının yayılmış, arazinin kenarını incelediklerini gördü. Kollarını kavuşturmuş, derin düşüncelere dalmış olan Tori'ye baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock'un kendi izlenimleri vardı. "Dennis Troy buraya sabah dört buçukta geliyor. farlar eve yaklaşıyor."

Braddock, "Henüz dışarı çıkmadılar ve şimdi de çıkamıyorlar," dedi.

Tori başını salladı. "Doğaçlama yapmak zorunda kaldılar."

"Böylece pusuya yattılar. Kapı kilitli değil, güvenlik sistemi kapalı. Dennis Troy eve giriyor, Todd'u arıyor. Yeterince içeri giriyor. Bahse girerim ışıklar kapalıyken, tetikçi Todd Strom'a dönük olan sandalyenin arkasına gizlenmiştir. Temiz bir atış yapar yapmaz, bum, bum. Sadece on ya da on beş metre."

"Göğsüne isabet e d e n ilk iki kurşun onu yere serdi," diye belirtti Tori, mutfığa doğru geri adım atarken. "Alnına isabet eden üçüncü kurşun yastığı delip geçmiş ve infaz tarzında işini bitirmiş." Olay yeri inceleme görevlisi yastığın yanına bir numara çadırı yerleştirmişti.

Braddock bir an için sandalyenin arkasına saklandı, silahını çıkardı ve ateş etmeye hazırlandı. Döndü ve arkasındaki büyük suni tuğlalı şömineye baktı.

Jennison'a "Orada hiç fırlatılmış mermi var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bakıyordum, çünkü yastık yüzünü örtmek için kullanılmıştı. Onları yakalamış olabilir. Ya sen?"

"Olumsuz," diye yanıtladı Braddock etrafta boş kovan olup olmadığına dikkatle bakarken. Muhtemelen açık gri halının üzerine fırlamış ve kolayca görülebilirdi. "Pirinçleri temizlemişler ama bahse girerim bunu yapmak için çok fazla kalmamışlardır." "Ellerinde bir silah var ve bunu Dennis Troy üzerinde kullanıyorlar. Neden Strom'da kullanmadılar? Neden Newman'da kullanmıyorlar?" Tori sordu.

"Herhalde

plan bıçakla öldürmektir. Bıçak daha çok..."

"Kişisel," dedi Braddock. "Yakın ve kişisel. Bu katil için daha tatmin edici."

"Oysa silah daha mesafeli ve kişisel değil."

"Dennis Troy sadece soğukkanlılıkla ortadan kaldırılması gereken bir rahatsızlıktı. Hedef Todd Strom'du ve bedelini ödemeliydi. Bağırsaklarının deşilmesi gerekiyordu."

"Çünkü katillerimizin bağırsakları deşilmişti," diye tahmin yürüttü Tori. "Ne yüzünden? Hugh Barr'ın kaybindan mı?"

"Muhtemelen," dedi Braddock. "Ama hepsi birbiriyle bağlantılıysa, neden yirmi dört yıl beklediniz? Bunun dışında..."

"Barr ölüyordu," diye yanıtladı Tori. "Muhtemelen bunun bir parçası, ama..." Başını iki yana salladı. "Sanki burada daha fazlası varmış gibi geliyor."

Braddock, "Başından beri öldürüyor olabilirler ama bu şekilde değil," diye düşündü.

"Belki."

"Bu bizim açımızdan tamamen varsayım. Şu anda bununla ilgilenmemiz ve daha sonra buna geri dönmemiz gerekiyor."

Tori ön kapının yanındaki pencereden dışarı baktı ve araba yolunun yanı sıra araziye çevreleyen ormanı da gördü. Tekrar verandaya çıktı ve mülk sınırını gözlemledi. Steak'in yavaşça kenar boyunca yürüdüğünü ve Eggleston'ın daha uzakta olduğunu görebiliyordu. İlk kez Strom'ların arsalarını, içinde çeşitli gölge çalıları ve bitkileri bulunan beş ayak genişliğinde bir çam samanı şeridiyle çevrelediklerini fark etti. Saman, ağaçların kalın çizgisine kadar uzanıyordu. Ormanın kendisi de sık çalılıklarla kaplıydı. Güvertenin diğer ucuna doğru yürüdü ve arazinin güney tarafını gözlemledi. Çam samanı ve bitkilerden oluşan şerit o taraf boyunca da uzanıyordu. Etrafına uzun uzun baktığında, Strom'ların gerçekten de mahremiyet istediklerini fark etti.

Braddock da çevreyi analiz ediyordu. "Orman daha çok hapisane duvarlarına benziyor."

"Evet, ama bu durumda insanları dışarıda tutmaya yarıyor," diye yanıtladı Tori. Aklına başka bir şey gelmişti, katillerin Strom'ları nasıl gözetledikleri. Newman'ları da gözetlemişlerdi. Burada da aynı şeyi yapacaklarını varsaymak mantıklı görünüyordu. Ama bunu *nasıl* yapmış olabiliyorlardı?

Bir saat sonra tüm arazi didik didik aranmıştı. "Hiçbir şey bulamadık," dedi Steak.

Jennison, Doktor Renfrow ile birlikte evden dışarı çıktı.

"Elinizde ne var?" Braddock ona sordu.

"Şu anda pek bir şey yok. Zorla giriş izi yok. Evin hiçbir yerinde fark edilebilir ayak izi yok. Parmak izi arıyoruz ama bu adamlar eldiven giymiş. Bay Strom'un sırtında ve omuzlarında da ciddi morluklar var. Görünüşe göre arkadan birkaç kez vurulmuş. Sanırım bayılmış, çünkü vücudunun altında kokulu bir tuz paketi vardı."

"Onu uyandırmak zorundaydılar,"

dedi Tori. "Evet."

"Ya Bayan Strom?"

"Oturma odasındaki kanepesi Newman'ın evindeki gibi kullanılıyordu. Bu yüzden onu yanımızda götürüyoruz," dedi Jennison. "Paketlendi. Kısa süre içinde kaldıracacağız."

Dr. Renfrow, "Bay Troy'un ölüm nedeni belli," dedi. "Eğer üzerinde işe yarar bir şey bulursam, analiz için Ann'e göndereceğim."

Braddock başını salladı. "Bir hafta içinde iki çoklu cinayet. İkinci de olayların patlayacağını biliyorsunuz. Üzerinde çalışacak bir şeye ihtiyacımız var."

"Seni duyuyorum Will."

Jennison, "Doktor cesetleri çıkarmaya hazır ama hâlâ yapacak işlerimiz var," dedi. "Bir süre daha burada olacağız."

"Newman'larda yaptığınız işlemlerden bir şey çıktı mı?"

"Öne çıkan tek konu ormanda bulunan tütün keseleri. DNA testi için gönderildiler, ancak belirttiğim gibi, birikmiş iş yükü nedeniyle sonuçları almamız biraz zaman alabilir."

Braddock, "Şu anda burada karşı karşıya olduğumuz şey göz önüne alındığında, çizgiyi atlayabiliriz," dedi ve bunu Cal ile tartışmak için zihnine bir not aldı. BCA komutanını arayarak testin öncelikli hale getirilmesini isteyebilirdi. Renfrow'a döndü. "Peki ya sen, Doktor?"

"Bayan Strom'un ölüm nedeni boğulma. Boğazının etrafındaki yaralarda hâlâ ipler var. Şunu söyleyebilirim ki

Bayan Newman ve şimdi de Bayan Strom'da gördüğüm kadarıyla, kadınları boğan her kimse bunu muazzam bir güçle yapıyor."

"Büyük bir adam mı?"

"Gerçekten güçlü bir tane, kesinlikle." "Ölüm zamanı?"

"Sabah üç ile dört arasında."

Braddock Tori'ye baktı. "Bayan Troy, Strom'ların evinden on buçuk gibi ayrıldığını söyledi, değil mi?"

"Evet."

"Aşağı yukarı akşam on birde eve geliyorlar. Bu adamlar üzerlerine atlıyor ve üç saat boyunca Bayan Strom'a tecavüz ediyorlar, kocasına izletiyorlar, sonra da muhtemelen onu boğmalarını izletiyorlar. Tüm bunlar bittikten sonra da onu dikey olarak ikiye bölmeye çalışıyorlar." Başını tiksintiyle yavaşça salladı. "Bu adamlar lanet olası hayvanlar."

Jennison ve Renfrow anlayışla başlarını salladılar. Renfrow, "Sana bir şey bulmak için elimizden geleni yapacağız, Will," dedi ve ikisi birlikte arkalarını döndüler.

Braddock, "Düşünsenize, Bayan Troy buraya brunch ve güzel bir öğleden sonra gölün etrafında güzel bir duba gezintisi, belki ardından da bir iki kokteyl içmeyi umarak geliyor," diye mırıldandı. "Bunun yerine kocasını ve iki arkadaşını katledilmiş olarak buluyor."

Tori döndü ve sazlıkların arasından dışarı baktı. "Buradan gölü gerçekten göremiyorum."

"Dışarıda bir yerde. Zincirdeki üç kanaldan biri. Güneyde Kuzey Goodwin'i Orta'ya bağlayan bir kanal var ve daha aşağıda Güney Goodwin var."

"Böyle güzel bir evi buraya koymak tuhaf."

Braddock omuz silktilti. "Bu arazi muhtemelen çok daha ucuzdu."

Tori ön bahçeye doğru yürüdü ve iskelenin başlangıcına giden kaldırım taşlı yolu takip etti. Rıhtımın uzunluğu yüz metreden fazlaydı ve kalın sazlıkların içine oyulmuş bir tünelden geçiyordu. Daha önce gördüğü tekne liftleri sağ tarafa yerleştirilmişti; biri duba, diğeri de balıkçı teknesi içindi. Görmediği şey

Daha önce Braddock'un rıhtımının ucunda bulunanlara benzer dört Adirondack sandalyenin bulunduğu sekizgen oturma alanı vardı.

"Gölün bu tarafında fazla kulübe yok," dedi etrafına bakarak.

"Hâlâ katillerin eve nasıl girdiklerini merak ediyorum," dedi Tori sudan eve ve sonra tekrar suya bakarken.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock sordu.

İskelenin sol tarafına geçerek Adirondack sandalyeleri ile kenar arasında durdu. Buradan sadece ikinci katı ve çatının tepesini görebiliyordu. İskelenin kendisini inceledi. Braddock'un rıhtımında, evden açabildiği direk lambaları vardı. Burada bazı yansıtıcılar görmüştü ama herhangi bir ışık yoktu.

Kenardan baktı. Bir tekne burada suyun altında dururdu. Karanlıkta evden hiç görünmezdi.

Braddock onun düşünce zincirini yakaladı. "Bir tekneyle geldiklerini mi düşünüyorsun?"

"Ormandan geldiklerine dair bir işaret yok. Ama etrafa bakın. Söyleyebileceğim kadarıyla en yakın kulübe ya da ev en az bir mil uzakta. Tekneni buraya, rıhtımın kenarına park edebilirsin. Strom'lar eve vardıklarında bunu görmelerine imkan yok. İnsanlar da yaz ortasında, gece vakti bir balıkçı teknesinde iki adama iki kere bakmazlar."

Braddock başıyla onayladı.

"Muhtemelen evden çıkıp gizlice uzaklaştıklarında sabah dört ya da dört buçukta kimsenin balık tutmaya çıkmayacağını bilecek kadar gölde keşif yapmışlardır."

Braddock telefonuna bakarken, "Hem Orta hem de Güney Goodwin Göllerinde halka açık tekne indirme yerleri var," diye ekledi. "Güney Goodwin'deki büyük bir tane. Middle'daki ise daha küçük, uzun bir yolun sonunda. Bahse girerim onu kullanmışlardır."

"Orada bir güvenlik kamerası olma ihtimali var mı?"

Braddock başını salladı. "Gidip bakarız ama ikisinde de bir tane varsa şaşırırm. Ama Dennis Troy buraya saat dört buçukta geldiyse, bu saat beş civarında tekne iskelesine dönmüş olacakları anlamına gelir. O sırada biri onları teknelerini çekerken görmüş olabilir.

Uzun bir ihtimal ama birilerinin etrafta dolaşıp bazı sorular sorması için not alacağım."

İkisi de dönüp evden sedyeyle çıkarılan son cesetlere baktı.

"Sıradaki soru," dedi Braddock. "Tekneyle geliyorlar. Eve nasıl giriyorlar? Güvenlik sisteminden nasıl kaçıyorlar?"

"Strom'lar Troy'ları bırakıp buraya döndüler. Geri döndüler, garaja park ettiler."

Garaja doğru ilerlediler. Ana kapı kapalıydı. Küçük yan kapı kilitliydi, ancak sürgülü olduğu için açılabilirdi. Braddock eve gitti ve garaj kapısı açıcısının düğmesini buldu. İçeride, park halindeki Lincoln Navigator'ın yanındaki zeminde kırmızımsı kahverengi lekeleri hemen gördüler. "Eve gelmelerini burada bekliyorlar," dedi. "Todd kamyonundan indiğinde ona vurdular."

Tori, "Onları buraya bağlayın, eve doğru yürüyün," diye ekledi. "Güvenlik sistemini kapatması için birinin kafasına silah dayayın."

Braddock eve geri döndü ve Jennison'a ne bulduklarını anlattı. Garajın işlenmesi gerekiyordu.

"Tamam, burada ne olduğunu biliyoruz. Newman'larda ne olduğunu biliyoruz. Asıl soru hala..."

"Neden," dedi Tori.

"Bu rastgele değil. Bu insanlar bir sebepten ötürü öldürüldü ve Bauman davasıyla bir tür bağlantıları var. Her şey bir şekilde buna bağlanıyor."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Hükümet merkezine geri dönün. Yapacak işlerimiz var."

ON ÜÇ

"SANIRIM HER ZAMANKI MIKTAR İÇİN?"

"Finlandiya bayrağını da bunun bir parçası yapabilir misiniz?"

D başını sallayarak, "Emin olabilirsin, sorun değil," diye cevap verdi. "Boyanacak ve içinde biraz oyma olacak." Tezgâhın arkasındaki bir resmi işaret etti. "Biraz İrlandalı, İngiliz ya da İsveçli gibi görünecek. Anladınız siz onu."

"Bu kaba görünümü seviyorum."

"Evet, kaliteli görünmesini sağlayan küçük bir doku veriyor."

"Kesinlikle öyle. Bir tane alacağım."

"Harika. Hadi bunu yazalım."

Müşteriyle beş dakika daha çalıştı, siparişi tamamladı, ödeme için kredi kartını çalıştırdı ve tüm süreç boyunca sohbet etti.

"Ne zaman hazır olacak?"

"Üç hafta," diye yanıtladı D ve sonra elini uzattı. "İşiniz için teşekkür ederim. Minnettarım."

Siparişi tamamladıktan sonra market tezgâhına baktı ve iki tezgâhtarın müşterilerle ilgilendiğini gördü. Bir başka çalışan da eğlence bölümünde birine yardım ediyordu. Mağaza müdürü Ryan, elinde imzalanması gereken bazı evraklarla yaklaştı. "Bu soda teslimatı için."

"Çok iyi," dedi D. "Burada her şey yolunda mı?" "Sıradan bir Cumartesi."

D, ofisine giden merdivenleri ağır adımlarla çıktı, masasının arkasına oturdu ve esnedi.

Yaklaşık bir yıl önce, Hugh'nun hapisane arkadaşı ahşap tabelalar için servis masasına geldiğinde yine böyle uykulu bir Cumartesi günüydü. D'nin gözü adamın üzerindeydi çünkü adam dükkânın etrafında oyalanıyor, ara sıra ona doğru bakıyor ama yanına gelmiyordu. Yaklaşık on beş dakika sonra nihayet geldi.

"Sen D
misin?"

"Evet."

Adam fısıldamadan önce etrafına hızlıca bir daha baktı, "Stillwater'daki arkadaşından bir mesaj getirdim. Bahsettiğim kişiyi tanıyor musun?"

D bir an dondu kaldı ve sonra mağazayı dikkatle taradı. "Beni takip edin."

Adamı merdivenlerden ikinci kattaki ofisine çıkardı. Kapıyı kapattı. "Ve sen?"

"Arkadaşının arkadaşı."

"Anlıyorum. Ne zamandır dışarıdasın?"

"Birkaç haftadır."

"Ne için girdin?"

"Biraz hırsızlık ve eskrim yaptım diyelim."

"Anlıyorum. Ortak arkadaşımız nasıl?"

"O kanser."

D içini çekti ve başını salladı. "Ne kadar kötü?"

"Terminal."

"Onun için yapabilecekleri bir şey var mı?"

"Hayır. Ameliyat edilemez durumda. Onu öldürüyor ama çok yavaş. Hala hücresinde yaşayabiliyor ve ağrıları için bazı tedaviler görüyor ama eninde sonunda hastaneye yatacak. Belki bir yılı kaldığını düşünüyor. Ama dinle, bilmen gereken bir şey var."

Hugh'nun arkadaşının Wisconsin'de bir soruşturmaya konu olurken öğrendiği bir şey hakkında anlatacak bir hikâyesi vardı. "Ortak arkadaşımızın avukatının bundan hiç haberi olmadı. Eğer bilseydi..."

"Beraat edebilirdi."

"Bu doğru," dedi adam. "Anladığım kadarıyla, ona karşı açılan dava ikinci dereceden bir davaydı. Bu bilgilerle, kim bilir..."

"Polis ve savcının bu kanıttan haberi var mıydı?"

Adam başını salladı. "Bir arkadaşımın arkadaşına kontrol ettirdim." Arka cebinden bir zarf çıkardı ve uzattı. "Hepsi orada. Ve bir şey daha var..."

Not Hugh'un kendine özgü el yazısıydı. Kısa ve özdü.

D, yıllar boyunca gönderdiğin yardımlar için teşekkürler. Artık fazla zamanım kalmadı. Arkadaşım devam hakkında bildiklerini size anlattı. Bana borçlusun. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. H.

Her şeyi başlatan o andı. D şimdi sıcak bir cumartesi öğleden sonrasının mırıldanarak ilerleyen ritmini izlerken bunu düşünüyordu. Aşağıda on altı benzin pompası vardı. Bir cumartesi günü bunların en az yarısının dolu olmaması çok ender rastlanan bir durumdu.

Dün akşamki fişleri değerlendirdi ve her şeyin dengeli olduğunu gördü. Dükkânın içinde her yeri kameralarla bir şahin gibi izledi. Bunun gerekliliğini zor yoldan öğrenmişti. Dört yıl önce defterler denkti ama tam olarak doğru olmadıklarına dair bir şüphesi vardı. Gelir, iş hacmi göz önüne alındığında genellikle olması gerekenden daha düşüktü. Bir şeyler ters gidiyordu ama bulamıyordu. Sonunda defterleri gözden geçirmesi için Slim'i çağırdı.

Bir muhasebe bilgini olan Slim, birkaç gece ve iyi bir viskiden sonra şablonu buldu. Birisi rekreasyon bölümündeki bazı ürünlerin fiyatlarını ve barkodlarını değiştiriyordu. Diz tahtaları, su kayakları, kanolar ve kürek tahtaları gibi ürünler. Ürün sıralandığında garip görünecek kadar değil, ama yeterince sık yapılırsa bir fark yaratacak kadar.

"Ama bütün kayıklarda yok," diye işaret etti Slim. "Bu gün görüyorsunuz. İki kayığı uygun fiyata sattınız. Bu üçüncüsü farklı bir fiyattan satıldı. Bu kürek sörfü de aynı şekilde. O gün dört tane sattın, üçü uygun fiyattan, bir de bu. Şimdi de tekmeyi mi istiyorsun?"

"O da ne?"

Slim, "Yaklaşık dört ay boyunca bunun yirmi iki örneğini buldum," dedi. "Ve bunun için sadece iki kredi kartı kullanıldı. Yani sanırım

İki kişiyle birlikte çalışan bir çalışan. İçeri girip alışveriş yapmaları için işaret veriyor. Bu ürünleri yeniden satıyorlar ve kârı cebe indiriyorlar. Bahse girerim bu adamlar bu dolandırıcılığı başka yerlerde de yapıyorlardır. Sadece senin yapmana imkan yok."

D ertesi gün hangi çalışan olduğunu anladı. Ancak adam fark edildiğini anlamış olmalı. Bir sonraki vardiyasına gelmedi ve tüm çabalarına rağmen D onu bulamadı.

D asla affedilecek ve unutulacak biri değildi. Bazı verilere erişimi olan bir hükümet çalışanının yardımıyla, eski çalışanını ve suç ortaklarını aynı dolandırıcılığı yürüttükleri kuzey Wisconsin'e kadar takip etmeyi başardı. Orada bu işe bir son verdi. Çalışan ve suç ortaklarından bir daha haber alınamadı.

Bu bağlantı şimdi bir kez daha işe yarayacaktı. D, Rolodex'ine uzandı ve üzerinde *DMV* yazan bir kartı çevirdi. Ofis kasasından ön ödemeli bir cep telefonu çıkardı ve aramayı yaptı.

"Bir iyiliğe

ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

"Bir plaka numarasını araştırmanı istiyorum." "Her zamanki miktar için sanırım?"

"Evet." D numarayı okudu.

"Bana üç saat ver."

Bu görüşme tamamlandıktan sonra D'nin ofis telefonu çaldı. Oyma bir tabela hakkında bilgi almak isteyen başka bir müşterisi vardı. "Hemen geliyorum."

İki saat sonra, bir Cumartesi günü öğleden sonra genellikle olduğu gibi mağazadaki ve pompalardaki trafik azalıyordu. D, bir çalışana bir saat içinde döneceğini söyledi ve kamyonetine binerek mağazanın arka tarafından ayrıldı.

Kimse izliyor muydu?

Kamyonu çalıştırdı ve yola koyuldu. Doğuya doğru giderken kasabayı ikiye bölen dört yol kavşağında bir kez durması gerekti. Yavaşlarken dikiz aynasındaki araçları not aldı. Endişe verici bir şey tespit etmedi. Gideceği yerin güney tarafındaki yüksek tabelayı gördüğünde otoyolda büyük ölçüde tek b a ş ı n a y d ı : Ruthie'nin Evi.

Saat 15:30'da otoparkta sadece bir avuç araba vardı ve bunların en az yarısı muhtemelen çalışanlara aitti. Restoranın içinde, öğle yemeği tezgahının sonundaki her zamanki yerine gitti ve menüye uzandı.

Şimdi seyrek nüfuslu olan restorana baktı. Bir saat önce böyle olmazdı. Ruthie'nin yeri her yerde bilinirdi. Yazın hafta sonları, restoran her zaman geç kahvaltı ve erken öğle yemeği işleriyle meşgul olurdu. Hafta içi ise sürekli olarak yerli halkla doluydu. Yemekler o kadar iyiydi.

D kalabalık olduğunda uzak durma eğilimindeydi. Ve öğleden sonra yemek yemeyi severdi, öğle yemeği telaşından çok sonra ve akşam yemeği kalabalığından önce.

Ruthie onun sağındaki mutfak kapısından çıktı. Onu görünce hafifçe başını salladı ve kahve cezvesini aldı.

"Merhaba."

"Ruthie."

O menüyü incelerken kadın bir fincan doldurdu. "Gelecek hafta planlama komisyonu toplantısına gidecek misin?" diye sordu. "Ön cephedeki yol iyileştirmeleri hakkında konuşuyorlar."

"Ben de komisyondayım," dedi D hoş bir şekilde. "İfade etmek istediğiniz bir endişeniz mi var?"

"Çukurların ve çukurların ele alındığını görmek istiyorum. Müşterilerden birkaç şikayet aldım."

Bugün arabayla gelirken kendisi de birkaç delikten kaçınmak zorunda kalmıştı. "Sorunu ilk elden gördüm. Bu konuyu gündeme alacağımızdan emin olacağım," diye söz verdi. "Hâlâ burada mı?"

"Evet. Onu birazdan göndereceğim. Dün gece kitapları bitirmedi."

D iri yarı bir adamdı. Gözleri küçüktü ve alnının derinliklerine yerleştirildikleri için gözbebeklerinin tamamı görünüyordu. Balkabağı büyüklüğündeki yuvarlak kafası, 1.80'lik sağlam bir vücudun üzerinde oturuyordu. Doğal olmayan kalınlıkta kolları ve güçlü bacakları vardı, kaslarını uzun zaman önce ağır sıklet güreşçisi olarak geliştirmişti. Yıllar ona bir iki kilo daha eklese de, fiziksel olarak heybetli bir varlık olarak kaldı. Bu görünümünü sevimli bir kişilikle, yardımsever bir tavırla yumuşatmaya çalışıyordu.

komşuluk tavrı ve düğmeli gömlekleri ve özel dikim pantolonlarıyla uyumlu koyu çerçeveli şık gözlükler takarak. Bazı günler kravat takar, bazı günler takmazdı ama her zaman güzel giyinir ve çalışanlarının temiz pantolon ve ayakkabılarla birlikte mağaza logolu kıyafetler giymesini isterdi.

Bir garson yaklaştı ve pastırmalı çizburger, patates kızartması ve çikolatalı malt siparişini aldı. Kahvesini de doldurdu. Kahveyi doldururken D'nin yanına bir adam oturdu ve "Paket kahve ve önceden hazırlanmış hindi ve jambonlu sandviçlerden alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Hemen döneceğim."

Garson kız siparişi yetiştirmek için koşuşturdu. Adam sol eliyle bir kâğıt parçasını D'ye uzattı, o da kâğıdı tabağına doğru kaydırıktan sonra pantolonunun cebinden bir zarf çıkarıp tezgâhın altındaki adama uzattı. Garson kız elinde beyaz bir poşet içinde kahve ve sandviçle döndü. Adam ödemeyi nakit olarak yaptı ve gitti.

Restoran sessizleşirken, D kahvesini yudumladı ve gözlerinin köşede yüksek bir yere monte edilmiş düz ekran televizyona kaymasına izin verdi. Televizyon yerel bir kanala ayarlanmıştı ve bir beyzbol maçı yayınlanıyordu. Birkaç dakika sonra oyun bir haber güncellemesiyle kesildi.

Muhabir Shepard İlçesi Hükümet Merkezinin önünde durdu. Şerif Cal Lund'un basına bir soruşturma brifingi verdiği görüntüler oynuyordu. Kumanda tezgahın üzerinde duruyordu ve D sesi açtı.

Slim mutfaktan kapıya doğru ilerledi ve yüzünde endişeli bir ifadeyle ekrana baktı. Haber arası kısa sürdü ve ardından beyzbol maçı yeniden başladı. D sesi kısıtı, sonra kısa bir süre restoranı taradı ama kimse onları duyacak kadar yakın değildi.

Kahvesinden bir yudum almadan önce "Kitapları bitirdin mi?" diye sordu.

"Çok komik," diye cevap verdi Slim. "Umarım temiz kurtulmuşuzdur. Tekne rıhtımı..."

D, tezgâhın üzerindeki kâğıda dokunarak, "İlgileniyorum," diye cevap verdi.

ON DÖRT

"YARATICI DÜŞÜNME"

Braddock, Strom'un evinde olanlardan sonra Cal'ın takviye kuvvet çağıracağını düşünmüştü. Birbiriyle bağlantılı olduğu açık olan iki cinayetin ardından belki de BCA'nın soruşturma bölümünden yardım istenecekti. Ancak konferans odasında toplanan grup sadece Braddock, Tori, Steak, Eggs, Cal ve diğer iki departman müfettişinden oluşuyordu.

"Biz miyiz?" Biftek kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet," diye cevap verdi Cal sertçe. "Bu bok bizim ilçemizde oluyor. Kendi pisliğimizi kendimiz temizleyeceğiz, anlaşıldı mı?"

"Cal-" diye başladı Braddock.

"Anlaşıldı mı, Dedektif Braddock?" Cal öfkeyle baş dedektifine döndü.

"Evet, efendim."

"Hepiniz müfettişsiniz. Araştırın. Birbiriyle bağlantılı olduğu açık olan iki cinayetimiz var. Şüpheliydim ama belki de eski Bauman davasıyla bağlantılıdır. Bunu kimin yaptığını bulun ve tekrar öldürmeden önce onları kafeslerimize götürün. Buna hemen son vermeliyiz."

"Cal, hadi ama-"

Şerif, "Sen FBI'nın soruşturma uzmanısın, Victoria," diye karşılık verdi. "Sana yeterince para ödüyoruz. Bana bir şey göster. Herhangi bir şey."

Tori, Cal'in askerleriyle bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştı. Braddock'a kaşlarını kaldırarak baktı, sanki "Ne oluyor be?" der gibiydi.

Braddock devam etti. "Daha hızlı sonuç almak istiyorsan, Doktor Renfrow ya da Jennison'ın DNA testlerini ön sıraya koyması için BCA'ya baskı yap. Oradan gelecek bir isabet bu işi hızlandırabilir."

"Bunu yapacağım. Şimdi telefon etmeye başlayacağım."

"Sahada daha fazla bota ihtiyacımız olacak Cal. Konuşmamız gereken çok sayıda insan var."

"İhtiyacınız olan üniformalı şerif yardımcısını getirin ve sivil kıyafet giydirin. Tüm fazla mesailer onaylandı. Sorma bile, sadece yap."

"BCA'dan soruşturma ajanlarının yardımını almayı düşünmek istemediğinize emin misiniz?" Braddock, onların yardımcılardan daha nitelikli olacağını bildiğinden sordu.

"Burada bir yankı mı var? Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, Baş Dedektif," diye homurdandı Cal. "Başka bir ajanstan bir sürü fazladan insanın burnunu sokmasına ihtiyacım yok. Bu işi şirket içinde tutun ve halledin."

Telefonu çalmaya başladı; ekranı okudu ve odadan çıktı. "Bu da neydi böyle?" Eggleston dedi ki. "Daha önce hiç Bunu kimseye yaptığını görmedim."

Braddock'un yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Bu bir geri dönüş gibiydi. NYPD'deyken yalancım benimle haftada en az bir kez böyle konuşurdu."

"Yine de..."

"Çocuklar, Cal stresli. Ve adamı duydunuz, şimdi bunun en azından Bauman davasıyla bağlantılı olduğunu kabul ediyor. Asıl soru nasıl olduğu. Hadi işe koyulalım."

Tori kaşlarını çatı. Her zamanki gibi sadık olan Braddock patronunu kolluyor ve omuz silkiyordu ama bu alışverişte stresin ötesinde başka bir şey olduğunu düşündü.

Konferans odasından çıktı ve koridorda Cal'in ofisine doğru yürüdü. "Hey, ne oluyor? Bu senin tarzın değil miydi?"

Cal kollarını kavuşturup masasına yaslanarak, "İş bitiremediğimizi hissettiğim zaman," diye karşılık verdi.

Cal genellikle soğukkanlıydı, fırtınanın içindeki sakin bir gözdü. Tori çocukken bile, her zaman soğukkanlı ve yumuşak başlıydı, bu da genellikle babasının yoğunluğunu dengeliyordu. Ama şimdi öyle değildi. Endişeli ve tedirgin görünüyordu. "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Barr babamın aldattığını söyledi. Aldattı mı?"

"Baumanları Hugh Barr öldürdü, Victoria. Söyleyeceğim şey şu ki, bence sen ve Braddock haklı olabilirsiniz: şu anda olanlarla o zamanlar olanlar arasında bir bağ var. Bu yüzden içgüdülerinizi takip edin ve peşine düşün. Şimdi yapmam gereken bazı görüşmeler var, BCA'dan başlayarak şu tütün keseleriyle ilgili."

Tori konferans salonuna geri dönerken Eggleston şöyle diyordu: "Bu olay Manchester Körfezi'nde yaşanmadı. Her iki olay da şehir dışında gerçekleşti."

Braddock, "Manchester Körfezi, Shepard County ile eş anlamlıdır," dedi. "Belediye başkanı, ilçe yönetimi, iş sahipleri, bankacılar -her zamanki yatak ısıtıcılar topluluğu- sonuç istiyor. Yaz aylarında tatil beldesinde cinayet iş için iyi değil. Hepsi *Jaws* filmindeki belediye başkanı gibi dolar kaybından korkuyor. Burada zor durumdayız. Ve Cal benim hissettiklerimi hissediyor."

"Hangisi?" Biftek dedi.

"Çok gerideyiz. Sırada ne olduğunu merak ediyor." "Ama biz öyle miyiz?" Tori sordu.

"Biz ne miyiz?"

"Arkasında. Bu vakaların hepsi birbiriyle bağlantılı. Ayrıca bize katillerimizin yakın olduğunu söylüyor. Bunu başarmak için öyle olmalılar." Braddock'a baktı. "Cal'la biraz konuştum ve o da Barr'la bir bağlantı olabileceğini düşünmeye başladı."

Braddock, "Sadece bu bağlantının ne olduğunu bulmamız gerekiyor," dedi. "Ve kaybedecek bir dakikamız bile yok. Newman'lar, Strom'lar ve Bauman'lar. Bağlantı nedir? Bulmak zorundayız çünkü bu insanların henüz işlerinin bitmediğini hissediyorum. Devam edecekler."

Konferans salonundaki masanın üzerinde *Bauman* yazan beş kutu vardı. Buna son iki cinayetten elde ettiklerini de ekleyebilirlerdi. Braddock, Eggleston ve diğer dedektiflere baktı. "Gelmeleri için üç yardımcısına mesaj attım bile. Böylece altı kişi olacaksınız. İki kişilik ekipler. Newman'lar ve Strom'larla bağlantılı kişilerle konuşmaya başlamalı ve nasıl kesiştiklerini görmeliyiz. Daha önce konuştuğumuz tüm insanlara geri dönüp

Stroms'un arkadaşları, aileleri, tanıdıkları da listeye eklensin. Eggs, ne yapacağını biliyorsun. Bunu sen yürütüyorsun."

"Üzerinde o, patron," Eggleston cevap verdi,
ve o ve ve diğer müfettişler konferans
odasından ayrıldı.

Braddock, Tori ve Steak'e baktı. "Hadi işe koyulalım."

Cal ofisinin kapısını kapattı. Masasının arkasında, sandalyesine oturup gözlerini kapatmadan önce pencere panjurlarını aşağı doğru çevirdi.

Telefonu çaldı. Gelen çağrı numarasını görünce, önsöz yazmadan cevap verdi. "Newman'ın cinayet mahallini gördüğümde kendimi gergin hissettim ama bağlantılı olmadığını söylemişsiniz."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Peki ya şimdi?" diye kükredi. Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Senin, Jim'in ve benim yaptıklarımızın hepsi bize geri dönüyor. Bunca yıldan sonra bunu atlattığımızı düşünmüştüm ama... Bunu yapmamalıydık. Yapmamalıydık..."

"Sonra ne olacak? Barr muhtemelen yürüyecek mi? Öldürmeye devam etmesini mi istiyorsun? Eğer yürürse, gitmeye devam edecekti. Burada değilse, başka bir yerde. O bir katildi."

Cal iç çekti. "Biliyorum, biliyorum... Sonuçlarının ne olabileceğinden hep korkmuşumdur. Ama bu? Tanrım, aklım almıyor."

"Hâlâ kontrol altına alabiliriz. Hâlâ kontrol altında tutabilirsiniz."

"Bilmem gereken başka biri var mı? Yani, kahretsin, Pen. Todd ve Jennifer'ı izleyen birileri olmalıydı. Onların kanı bizim ellerimizde."

"Bunun olacağını tahmin edemezdik. Bunun bir olasılık olduğunu bilseydim..." Pen'in sesi kesildi. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Bunu evde tutuyorum."

"Bunu ne kadar süre
yapabilirsin?" "Duruma göre
değişir."

"Ne üzerine?"

"Bundan sonra ne olacağına bağlı," dedi Cal. "Bu arada, ben olsam tüfeğinizi doldururdum. Benimkini doldurduğumu biliyorum."

Çin yemeği ve daha sonra da pizza ile güçlenen üçü, Newman ve Strom cinayetleriyle ilgili o ana kadar bildikleri her şeyin yanı sıra Bauman davasıyla ilgili materyalleri de gözden geçirdiler.

"Ne görüyoruz?" Braddock beyaz tahtanın başında durmuş, siyah kalemi hazırda tutarak sordu.

"İki katil," dedi Tori. "Cara'nın Newman'larda ve Dennis Troy'un Strom'larda görünmesine rağmen titizlikle plan yapıyorlar."

Steak, "Cara eve döndüğünde hazır değillerdi ama Troy için hazır oldukları kesindi," dedi.

"Öyleydiler," diye kabul etti Tori. "Hangi gece Newman'ların evine girip pusuya yatabileceklerini biliyorlardı. Bir şekilde Strom'ların dün gece dışarıda olacağını biliyorlardı. Onları garaja götürdüler çünkü evin güvenlik sistemi vardı. Ayrıca Strom'ların evine tekneyle yaklaştıklarını düşünüyoruz. Halka açık tekne iskelelerini kontrol etmeliyiz."

"Lansmanlarda güvenlik kamerası olmadığını söyleyebilirim," dedi Steak. Saatini kontrol etti. "Saat neredeyse on bir. Sabah fırlatma rampalarına birini göndermeliyiz. Eğer biri bu sabah beş civarında denize açıldıysa, yarın sabah da açılabilir. Balıkçılar alışkanlıkları olan yaratıklardır. En sevdikleri yerlere gitmeyi severler."

Braddock telefonunu çıkardı ve Eggleston'ı arayarak ekibinden birinin sabah fırlatmaya gitmesini ayarladı.

"Strom ve Newman'ın Bauman'la bağlantılı olduğunu varsayıyoruz ama ya silah yerine bıçakla öldürmek Barr'ın yirmi dört yıl önce Baumanları öldürmediğini söylemenin bir yoluysa?" Steak bunu öne sürdü.

"Eğer masum olsaydı, masum olduğunu söylerdi," dedi Tori. "Barr Baumanları öldürdü."

Steak, "Bu suçtan hüküm giydi," diye açıkladı. "Bu onun yaptığı anlamına gelmez." Tori'nin buna tahammülü yoktu. "O y a p t ı . Ve katili kimin öldürdüğünü biliyordu.

Newman'lar ve Strom'lar."

"Öyle diyorsun ama bunu neye dayanarak söylüyorsun? Sezgilerinize mi?"

"Onu gördüm. Adamla tanıştım. Onunla konuştum. Katilleri tanıdığından emin olmakla kalmayıp, ölmek üzere olduğu için onları serbest bıraktığını düşünmeye başladım."

Braddock Steak'e, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Bu benim aklıma gelmemiştir ve bu davaya mümkün olan her açıdan bakmamız gerekiyor. Ancak, Barr kesinlikle Baumanları öldürdü ya da en azından kesinlikle bunun büyük bir parçasıydı. Olay yerinde bulunan bağlantılar ve kayıp bileziği, yirmi dört yıl boyunca tek kelime etmemesinden bahsetmiyorum bile, benim için bu konuda satış yapıyor. Eğer o yapmamış olsaydı, masum olduğunu ilan ederdi."

"Barr'la birlikte çalışan iki katil daha mı vardı?" Steak sordu. "Bunun için kanıt nerede?"

"Şu anda olan şey," diye iddia etti Tori. "Bu katiller ağustos böcekleri gibi, tek farkları on yedi değil yirmi dört yıl saklanmış olmaları."

Braddock Steak'e "Şüpheliğinizi anlıyorum, devam edin," dedi. "Her şeyi sorgulamamız gerekiyor. Barr'ın sessizliği konusunda kafamı kurcalayan şey, ona karşı açılan davanın sağlamlıktan uzak olması. Tamamen ikinci derece kanıtlara dayanıyordu. Duruşmada ifade vermemesini anlıyorum. Ama avukatınızla konuşmamak? Savunma yapmamak? Sanki müebbet hapis cezasını yatarak almış gibi."

"Belki de çuvalladığı içindir," dedi Tori. "Bauman'lara geri döndü, komşusu tarafından görüldü ve yine de kamyonunda Julie Bauman'ın iki saç teliyle kaldı. Bu onun hatasıydı."

"Yine de, neden hepsini üstlenelim ki?" Biftek sordu.

Braddock, *üzerinde Barr İstihdamı* yazan bir dosya çıkardı. "Bu kutulardaki tüm belgelerde gördüğüm tek gerçek bilgi onun çalışma kaydı. Personel değerlendirmeleri yüksek performanslı bir çalışan olduğunu gösteriyor. Ve görünüme göre dürüst. Medicare faturalarından dolarları cebe indiren birini ortaya çıkarmış ve o kişi kendisine dolandırıcılığın tadına bakmasını teklif etse bile onu ihbar etmiş. Bunu kabul etmedi."

"Bunu ben de okudum," dedi Tori. "Hastaneye binlerce dolara mal olan bir muhasebe hatası yaptığı bir durum da vardı."

dolar. Sorumluluğu üstünden atmayı deneyebilirdi - diğerkleri de hatayı gözden kaçırdı - ama o bunu sahiplendi. Bunun sorumluluğunu kabul etti."

"Barr'ın... dürüst olduğunu söylüyorsunuz," dedi Steak, şüpheli rolünü yerine getirerek. "Dürüst bir katil mi? Gerçekten mi?"

"Bir bakıma, neden olmasın. Bak, nereye varmak istediğini anlıyorum," dedi Tori. "Çoğu katil, cezalarını hafifletmek için bir başkasını otobüsün altına atabilecek olsalar, bunu gözlerini kırpmadan yaparlar. Böyle insanların sırtından davaları çözersiniz. Ama ya Barr o insanlardan biri değilse? İşleri batırdı ama kimseyi de kendisiyle birlikte batırmadı. Ortaklarını ya da arkadaşlarını alaşağı etmiyordu."

"Hangi arkadaşlar?" Biftek sordu. "Bırakın gerçek arkadaşlarını, hastanedeki çalışanlar ve üniversiteden onu tanıdığını itiraf eden birkaç kişi dışında kimseyi bulamıyorum."

"Bu onların var olmadığı anlamına gelmez," diye yanıtladı Tori. "Belki de arkadaşlarının kim olduğunu söyleyebilecek tek kişi kendisiydi ve o da söylemedi. Biraz profil çıkaracak olursam... Barr bir muhasebeciydi. Disiplinli, düzenli, kurallara dayalı. Muhasebede gri yoktur; rakamlar vardır, siyah ve beyaz. Ve o bunu yaşadı. Birinin kaymağını yediğini gördü ve onu ihbar etti. Bir anlamda onurluydu."

"Evet, gerçekten ilkeli."

"Sadece biraz kafasının içine girmeye çalışıyorum. Barr'ın belli bir düzeyde kurallarla hareket eden biri olduğu açıktı. İşinde dürüsttü. Başkalarından da bunu talep ederdi. Kurallara uyardı. Onun gibi biri için, neden ilkeleri, kuralları Baumanlar'da olanlar için hâlâ geçerli olmasındı? Bilezik konusunda çuvalladı. Ona göre bu onun hatasıydı; bunu sahiplendi, suçu üstlendi."

Braddock, "Suçlu bulunursa ömür boyu hapse girecekti ya da Pen jüriyi suçlu olduğuna ikna edemezse serbest kalacaktı," dedi. "Neden başkalarını da yanında götürsün ki?"

"Diyelim ki haklısın, bu bizi nereye götürür?" Biftek dedi. "Onu anlamak bize dışarıda insanları öldüren bu adamları nerede bulacağımızı söylemiyor."

Braddock, "Bu bize başka bir yol bulmamız gerektiğini söylüyor," dedi. Beyaz tahtaya doğru geri yürüdü. "Görevler. Eggs zaten Newman ve Strom davalarındaki aile, arkadaş, iş arkadaşları ve tanıkların izini sürüyor. Ayrıca Newman ve Strom davalarına

Tekne kalkışları. Halledildi. Steak, Strom'larla ilgili evrak takibine başlayalım, Newman'larla ilgili başlattıklarımıza ekleyelim, Bauman'ları da birleştirelim. Mali bilgiler, kişisel kayıtlar, geçmişler, her zamanki şeyler. Bu insanlar kim, ne iş yapıyorlar ve aralarında bir bağlantı var mı?"

"Buldum. Venn şeması, herkes nerede kesişiyor. Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

"Yaratıcı düşünce," diye yanıtladı

Braddock. "Yaratıcı düşünce mi?" Tori sordu.

"Evet. Yardım edemem ama burada bir şeyi kaçırdığımızı düşünüyorum." "Tüm bunları açıklayan bir şey mi?" Biftek sordu.

"Evet. Newman'lar ve Strom'lar rastgele değildi; avlanmışlardı. Neden? Baumanlarla ne ilgileri vardı? Her şeyi birbirine bağlayan ne? Tori ve ben bunu çözmeye çalışacağız."

ON BEŞ

"AMA ŞUNU ÖĞRENDİM Kİ, ONU TEKRAR YAŞAMADAN ONUNLA
YAŞAMAYI ÖĞRENEBİLİRSİNİZ"

Çarşamba sabahı. Saat 5:45'te çalan alarmla birlikte Tori yatağından fırladı ve "Koşuya çıkıyorum" dedi.

"Pekala," dedi Braddock, doğrulup gözlerini ovuşturarak, "ben yüzmeye gidiyorum."

"Bu bir yarışma değil, biliyorsun."

"Cehennem gibi değil," dedi gülerek. "Senin yanında bir sersem gibi görünmeme izin veremem."

"Ah, demek seni motive ediyorum."

"Tabii ki evet, ama sadece iyi anlamda." Düz karnını sıvazladı.

Doksan dakika sonra Braddock Tori'ye bir kahve fincanı uzattı ve arka kapıdan çıkıp ofise doğru yol aldılar.

"Bugün o gün olacak mı?" Braddock yolda ilerlerken Tori kaprisli bir şekilde konuştu.

"Dostum, Cal'i sırtımdan atmak için bile olsa bir şeyleri kırmamız lazım. Çok acımasız."

"Sana söylüyorum," diye ısrar etti Tori, "onda bu işin stresinin ötesinde bir şeyler var. O iyi değil."

"Ne olduğunu anladığında bana haber ver."

Strom'ların öldürülmesinin üzerinden tam beş gün geçmişti. Newman'lardan bu yana on iki gün. Baskı artıyordu.

Manchester Körfezi'nde küçük bir bölgesel televizyon kanalı dışında fazla yerel medya yokken, Minneapolis/St. Paul medyası

şimdi hikayeye ilgi duyuyor ve
Star Tribune, eyaletin en büyük gazetesi.

Cal her zaman oradaydı, dürtüyor, zorluyor ve düpedüz ayı gibi davranıyor, Braddock'u ilerleme kaydedemediği için yüksek sesle eleştiriyordu.

Son dört gündür harıl harıl çalışıyorlardı ama hâlâ net bir resim ortaya çıkmamıştı. Cal, Braddock'u herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle azarladıktan sonra dün gece bir araştırma ekibi toplantısı yapmışlardı.

"Çocuklar, elimizde bir şey var mı?" Braddock yalvardı. "Yoksa bir dahaki sefere biriniz Cal ile yüzleşmek zorunda kalacak."

BCA adli tıp birimi bazı sonuçlara varmaya başlamıştı. Newman'ların kamyon lastiği kalıpları, son üç yıl içinde satılan Dodge Ram kamyonetlerde yaygın olarak bulunan bir lastiğe aitti. Sorun, Dodge Ram kamyonetlerin özellikle Minnesota'da bol miktarda bulunmasıydı. Sahiplik sayısı birkaç bini buluyordu.

Steak, "Ve bu, katillerimizin kamyonunun Minnesota'da kayıtlı olduğunu varsayıyor," dedi. "Muhtemelen, eyaletin tam ortasında olduğumuz için, bu garanti değil. Ve Dodge bu lastikleri yeni kamyonları için kullanıyor olsa da, model başka birinin kamyonuna da takamayacağı kadar özel ya da sınırlı değil, yani..."

Braddock, "Kamyon türü tek başına bizi oraya götürmek için yeterli değil," dedi. "İki ya da üç olmasa bile en azından bir değişkene daha ihtiyacımız var."

Olası değişkenlerden biri tekne sahipliğiydi. Steak, Minnesota'da kayıtlı yeni Dodge pikapları ve tekne sahiplerini araştırdı. "Hâlâ binlerle ifade edilebilecek sayıdayız," dedi. "Kamyonet ve tekne buralarda bira ve kanat gibi birbirine yaklaşıyor."

"Sabıka kayıtları, o zaman?" Tori bunu önermişti.

Steak aramayı yaptıktan sonra "Hâlâ büyük bir liste," dedi. "Sadece Minnesota'da üç binden fazla hit alıyorum."

"Manchester Körfezi'nin yüz mil yakınına ne dersiniz?"

Steak onun omzunun üzerinden bakarken, "Deneyeceğim," dedi. "İki bine yakın."

Yine de üzerinde çalışmak için çok geniş bir listeydi.

Balistik incelemeler yardımcı olmadı. Dennis Troy'dan alınan kurşunlar Jerry Bauman ya da başka bir vurulma olayıyla eşleşmedi. "Küçük kalibreli. Dokuz milimetre için sıradan," diye mırıldandı Braddock.

Tori, "Minnesota'da silah kaydı zorunlu değil," dedi. Braddock, "Ama taşıma iznine ihtiyacımız var," diye belirtti.

Steak içini çekerek, "*Bu* aramayı yaparsam binlerce kişiye ulaşacağımızı garanti ederim," dedi. "Kamyonet, balıkçı teknesi, silah. Ford kamyonları da dahil edersek, ben de listedeyim. Flanel gömlek ve boklu donu da eklediğiniz sürece Minnesota'nın resmi kıyafeti gibi."

Tori, "Elimizde on üç numara yürüyüş botu ve dokuz buçuk numara ayakkabı var," dedi. Eşleşecek bir şey bulurlarsa muhtemelen eşleştirebilecekleri bir markaları da vardı.

Heidi Newman ve Jennifer Strom'un boyunlarındaki yaralarda bulunan siyah ve kırmızı ipler, büyük olasılıkla kayak, sörf veya tüp çekme halatlarında kullanılan türden bir naylon halata aitti. BCA belirli bir üreticiyi tespit etmeye çalışıyordu, ancak bunu yapabilseler bile, bu tür halatlar Minnesota'da büyük perakendeciler, eğlence kıyafetleri, tekne ve RV satıcılarından küçük anne ve pop benzin istasyonları ve bakkallara kadar binlerce yerde satılıyordu.

Hâlâ sonuçlarını bekledikleri en önemli şey, katillerin Newman'ları gözlemledikleri yerde bulunan tütün keseleriydi.

Braddock, "Bauman cinayetlerinde Hugh Barr ve Barr'ın kamyonundaki Julie Bauman'ın saç telleri dışında toplanan başka bir DNA kanıtı yoktu" dedi. "Hiçbir yerde başka bir şeyle eşleşme yok."

Braddock dün gece mesai saatinden sonra herkesi bir şeyler içmek için kapısı kapalı olan ofisine çağırmıştı. Amaçlanan kaynaştırıcı ve rahatlatıcı etkiyi yaratmadı. Hepsi yorgundu, sinirliydi ve birbirlerini çekiştiriyorlardı.

Braddock, "Bunların hepsi birbiriyle bağlantılı," dedi. "Neden zaman boşluğu var? Bunun tek sebebi Barr'ın artık ölmüş olması mı? Yoksa daha fazlası mı var?"

"Bir olasılık daha var," dedi Tori bıkkınlıkla. "Barr'ın ortakları da hapiste oldukları için aktif değillerdi."

"Bunu kabul edebilirim. Mantıklı bir açıklama olurdu," diye kabul etti Braddock.

Eggleston, "Ya da belki de başka bir yerde, farklı bir şekilde aktiflerdi," dedi.

"Başka bir deyişle, *burayı* tekrar öldürmek için sadece yirmi dört yıl mı beklediler?" Tori, hukuk defterinden rastgele karaladığı bir sayfayı yırtarcasına okudu. Kâğıdı toparladı ve öfkeyle çöp sepetine fırlattı. "Sadece kafa yoruyorum ve elimizdekilerden bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. Başarılı olamıyorum."

Braddock, "Bir tanığın kesinlikle yardımı olurdu," diye inledi. Tek tanık Cara Newman'dı, o da iki katil olduğunu doğrulamış ve katillerin genel tariflerini vermişti ama bu tarifler soruşturmaya herhangi bir ivme kazandırmamıştı.

"Rita Ellis'i tekrar denemeye ne dersin?" Biftek sordu.

"Belki," dedi Braddock. "Strom'ların cinayetinin peşine düşmeye değebilir, ancak verdiği yanıtı bakılırsa, sanırım bunu aşmak için bir tür kaldıraca ihtiyacımız var."

"Kaldıraç mı?" Eggleston sordu.

"Tüm bunlara biraz daha farklı bakmasını sağlayacak bir şey," dedi Tori. "Oraya gittiğimizde bunu sadece kendisi ve oğlu bağlamında g ö r e b i l i y o r d u . Bunu kıracak bir şeye ihtiyacımız var."

"Ne gibi?" Biftek sordu.

"Bilmiyorum," diye başını sallayarak cevap verdi.

Steak'in Venn şeması projesi de aydınlatıcı bir sonuç vermemişti.

"Newman'lar ve Strom'ların yollarının anlamlı bir şekilde kesiştiğine dair hiçbir kanıt bulamadım" dedi. "Gördüğüm tek küçük bağlantı Dan Newman ve Todd Strom'un eskiden Shepard County için çalışmış olmaları. Newman bilgi işlemde, Strom ise ilçe avukatlık bürosunda çalışıyordu, ancak her iki görev de yirmi yıldan fazla bir süre önceydi. Newman üç yıldan biraz daha az bir süre, Strom ise iki yıldan biraz daha fazla bir süre ilçede çalışmış. Kısa bir süreliğine çakıştılar, bu nedenle o zamanlar bazı etkileşimleri olmuş olabilir, ancak buna dair belgelenmiş bir kayıt görmedim. Bilgi işlem departmanı binanın bodrum katında gömülü ve

Her zaman öyleydi ve bölge savcısının ofisi üçüncü katta."

Eggleston, "BT'yi yalnızca bir sorun olduğunda görüyoruz," dedi. "Aksi takdirde görünmezler."

"Doğru," dedi Steak. "Bunun dışında elimde hiçbir şey yok. Dan Newman, Heidi ile birlikte Crosby'nin kuzeyindeki evi satın aldıkları yaklaşık beş yıl öncesine kadar Manchester Bay'de yaşıyordu. Heidi tüm meslek hayatı boyunca Crosby okul bölgesinde öğretmenlik yapmış."

"Stromlar, Todd'un Twin Cities'de hukuk fakültesinde okuduğu, St. Paul'de yaşadıkları ve avukat olarak Manchester Bay'de çalıştığı ilk iki yıl dışında çoğunlukla Crosslake'de yaşıyorlardı. İki çiftin sosyal olarak etkileşimde bulunduğu dair hiçbir kanıt görmedim ve mali kayıtlarında da hiçbir bağlantı yok. Ve siz sormadan söyleyeyim, Stromlar, Newman'lar ve Bauman'lar arasında hiçbir profesyonel ilişki bulamadım."

Eggleston, "Ortak arkadaşları da yok," diye belirtti. "Newman'lar hakkında konuştuğum hiç kimse Strom'ları tanımıyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Aynı şey Baumanlar için de geçerli."

"Neden birbirlerine bağlı olmak zorundalar?" Steak sordu. "Belki de bu adamlar sadece tecavüz etmek ve öldürmek istiyorlar ve izole evlerde yaşayan ve kolay hedef olan iki çifti seçtiler. Neden bu kadar basit olmasın?"

"Çünkü öyle değil," diye yanıtladı Braddock. "Barr yüzünden. Onun söyledikleri yüzünden, çünkü tüm bunlar onun ölümüne yakın bir zamanda gerçekleşiyor."

"Birbirleriyle bağlantılılar," diye ısrar etti Tori. "Bir şekilde hepsi birbirine bağlanıyor."

Steak hayal kırıklığı içinde, "Eğer bir bağlantı varsa bile bulamıyorum," diye inledi. "Üzgünüm ama öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Mezarlıkta ısıklık yapıyoruz."

"Öyle bir şey var," diye karşılık verdi Tori. "Bir şeyi kaçırıyoruz ya da bir şeye sahip değiliz ya da bir şey bulamadık. Newman'lar ve Strom'lar avlandılar. Katillerin bunu yapmasının bir nedeni, özel bir nedeni olmalı. Olmak zorunda."

Braddock, "Strom'lar ve Newman'lar bu ilgiyi çekmek için bir şey yaptılar," diye h e m f i k i r . "Ne olduğunu bile bilmiyor olabilirler."

ama *bir şeyler* yaptılar."

"Bulabilirsem ne olayım," diye karşılık verdi Steak.

Tori eski arkadaşına bakarak, "Ben kimseyi suçlamıyorum," dedi. "Sadece diyorum ki biz..."

"Bir şey eksik. Evet, bunu ilk kez duydum. Bu arada, sen ve Will'in yaratıcı düşüncelerinizle bunu çözeceğinizi düşünmüştüm. Nasıl gidiyor?"

"Hâlâ düşünüyoruz."

"Evet, daha iyi düşün!"

Sinirlerim yıpranmıştı.

Daha sonra evde, Braddock özellikle huysuzlanınca, Tori kendi hayal kırıklıklarına rağmen onu neşelendirmeyi kendine görev bildi ve nadiren yaptığı tek başına yemek pişirme denemelerinden biriyle, ev yapımı soslu tavuklu penne yaparak dikkatini dağıttı. Güzel bir yemek oldu ve Tori bunu güzel bir şişe beyaz şarap ve masada bir mumla eşleştirdi, sade atmosferin her ikisini de sakınleştireceğini umuyordu.

"Çok lezzetliydi," dedi ikinci porsiyondan sonra, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. "Yani, gerçekten. Ah, yanlış anlaşıldığım için özür dilerim, değil mi?"

"O kadar şaşıрма," diye alay etti Tori. "Çok sık yemek yapmıyor olmam mutfakta tamamen beceriksiz olduğum anlamına gelmiyor. Yalnız yaşadığım ve uzun süre yollarda olduğum için pek fazla şey yapacak zamanım olmadı. Şimdi, ortalığı toparlayıp yukarı çıkmaya ve sırtını ovmaya ne dersin..."

Gece çok kısa da olsa bir soluklanmaydı. Braddock ertesi sabah erkenden Tahoe'yu hükümet merkezine park ederken, Tori gerginliğin geri döndüğünü hissedebiliyordu. Steak'i konferans salonunda, bir dizüstü bilgisayarın başında buldular.

"Remer'deki patlamayı duydunuz mu?" Remer, Cass County'de, bir saat kuzeyde küçük bir kasabaydı.

"Patlama mı?" Tori sordu. "Hayır. Ne oldu?"

Steak telsizini kaldırarak, "Çağrı yapıldığında ilk olarak telsizden aldım," diye açıkladı. Web sitesinde fareyle manevra yaptı. "Televizyon kanalı çoktan olay yerine varmış. Görünüşe göre bugün kasabada yapılacak bir geçit törenini haber yapmak için oradaymışlar. Ev patlıyor ve haber yangın oluyor."

"Aman Tanrım, tamamen yutulmuş," dedi Tori.

"On dakika önce daha kötüydü. Şu anda alevleri söndürmeye başladılar. Sanırım ilk başta yakındaki mülklere sıçramadığından emin olmaya çalışıyorlardı. Evi kurtarmak mümkün değildi."

Braddock telefonuna bakarken, "Bahse girerim gaz kaçağı vardır," dedi. "Evde kimse var mıydı?" Tori sordu.

"Umarım değildir," diye yanıtladı Steak. "Öyle olsaydı nasıl hayatta kalırlardı bilmiyorum."

"Patlamayı duydunuz mu?" Eggleston ofise girerek şöyle dedi.

Hepsi bilgisayardan ona baktı.

"Sanırım bu bir evet olurdu. En azından bir kez olsun bizim ilçemizde değil."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Tori işe koyulmadan önce. "Sheryl, dün gece soracaktım ama Orta ve Aşağı Goodwin'deki tekne iskelelerinden bir şey alabildik mi?"

Eggleston kahve doldururken "Hayır," diye cevap verdi. "Pazar gününden bu yana her sabah orada birileri vardı ama kimse o sabah erken saatlerde tekneye gelen birini gördüğünü hatırlamıyor. Aklıma gelen tek şey, katillerimizin, eğer bir tekne kullanıyorlarsa, soğukkanlı davranmış olabilecekleri."

Steak, "Aslında Cumartesi sabahı balığa gittiler," diye önerdi.

"Evet. Strom'ları bırak, sabah sekize kadar balığa çık ve sonra tekneyi çek, belki oltada birkaç balıkla. Bu şekilde tamamen normal görünürler. Ayrıca bıçağı, silahı, kanlı giysileri ve Strom'ların eviyle ilgili olabilecek her şeyi gölün dibine atarak zaman geçirirler."

Tori başını salladı. "Bu biraz mantıklı."

Telefonu çalmaya başladı. Numarayı tanıımıyordu, 218 alan kodu dışında. "Alo?"

Tori Peterson'ların evine vardığında, Elise Peterson ön kapıdan sıvıştı.

"Günaydın," dedi Tori'nin elini sıkarak. "Sormak istiyordum.

Size nasıl hitap etmeliyim? Dedektif mi? Ajan mı? Bayan Hunter?" "Tori gayet iyi çalışıyor."

Elise aramıştı çünkü Cara mücadele ediyordu. "Bu katillerin hala dışarıda olduğu ve onları gördüğü ve başka bir çifti öldürdükleri gerçeğinden endişeleniyor. Ve bence daha da kötüsü, babasının başına gelenler için kendini suçluyor."

"Anlıyorum."

"Geçen yaz kız kardeşinizin kaybolmasıyla ilgili gazete haberini tekrar okudum. Haddimi aşmak istemem ama Cara'nın yaşındayken senin de böyle bir şey yaşadığını biliyorum. Her şeyi bir şekilde atlatmış görünüyorsun."

Keşke bunu ne kadar kötü idare ettiğimi bilseydin, diye düşündü Tori, ama Elise Peterson'ın nereden geldiğini anlıyordu.

"Onunla konuşabileceğinizi ve ona biraz tavsiye verebileceğinizi umuyordum. İyi bir durumda değil. Onun için gerçekten endişeleniyorum."

"Henüz bir profesyonelle konuşmadı mı?"

Elise başını salladı. "Mal ve ben buna ihtiyacı olduğunu biliyoruz ama hâlâ bu konuda yardımcı olabilecek birini bulmaya çalışıyoruz. Bu arada sizin de biraz ışık ve umut verebileceğinizi umuyordum."

"Deneyebilirim ama ben psikolog değilim."

"Biliyorum, biliyorum," diye yanıtladı yıpranmış bir Elise.

"Yardım edebilecek iyi birini tanıyorum. İlginç vakaları sever ve Cara da bir tane sağlayabilir. Kesinlikle arayıp sorabilirim."

"Bu gerçekten çok iyi olurdu," diye yanıtladı Elise. Evin ikinci katındaki pencereye baktı. "Yine de, şimdi buradayken onunla konuşabilir misin? Şu anda içine kapanmış durumda, odasından çıkmıyor."

Tori başını salladı ve Jessie'nin kaybolmasından sonraki günlerde kendisinin de neler hissettiğini düşündü. O zamanlar ne hissettiğini ve ne yaşadığını gerçekten anlayacak kimseyle konuşmamıştı. Eğer olsaydı, belki de bu duruma düşmezdi.

Her şeyi en sonunda yaptığı gibi gömmek. Belki de Cara'nın bunu yapmamasına yardımcı olabilirdi. "İçmeyi sevdiği bir şey var mı?"

"Kredi kartı ekstrem bana o kahve soğutucularını sevdiğini söylüyor."

Elise, Tori'yi üst kata çıkardı ve Cara'nın yatak odasının kapısını çaldı. "İçeri gel" sesini duyduktan sonra Elise kapıyı açtı. "Cara, bir ziyaretçin var."

"Merhaba Cara," dedi Tori.

"Merhaba," dedi Cara sessizce ama gülümsemeye yakın bir ifadeyle.

"Biliyor musun, canım gerçekten buzlu kahve istiyor. Benimle bir tane almak ister misin?"

Cara, Lululemon koşu şortu, lacivert bir tişört ve beyaz spor ayakkabılar giymişti. Tori, Cara'nın yolcu koltuğunda biraz toparlanmış bir şekilde oturduğunu, sanki savunmacı, koruyucu bir duruşta olduğunu gözlemledi.

Tori hiçbir şeyi zorlamak istemiyordu, bu yüzden onları Central Minnesota Eyalet Üniversitesi kampüsünün bir blok ötesindeki hareketli bir kafeye nispeten sessiz bir şekilde götürdü. Yaz olmasına rağmen etrafta çok sayıda üniversite öğrencisi ve Tori'nin Cara'yı rahatlatacağını umduğu neşeli bir ortam yaratan yakınlardaki dükkanlar vardı. Kahvelerini aldılar ve sonra Tori şöyle dedi: "Dışarısı çok güzel. Hadi kampüsün etrafında b i r yürüyüşe çıkalım."

Yaklaşımı, ilk sözlü hamleyi Cara'nın yapmasına izin vermektir. Kızı caddenin karşısına, kampüsü batıdan doğuya kesen uzun çimenli alışveriş merkezine götürdü. Birkaç dakika sonra Cara nihayet buzları eritti. "Annem seni aradı, değil mi?"

"Evet," dedi Tori buzlu vanilyalı kahvesini yudumlarken. "Senin için endişeleniyor, ben de gelip seni göreceğimi söyledim."

Cara başını salladı. "O geceyi düşünmeden edemiyorum." "Nasıl düşünmezsin bilmiyorum."

"Sizi Google'da arattım," dedi Cara. "Geçen yaz dava hakkında bir şeyler okumuştum. O adam... seni o odaya kapatan adam."

Tori başını salladı.

"Hala bunu düşünüyor musun?"

"Evet," diye başını sallayarak cevap verdi. "Yedi ya da sekiz ay önce olduğu kadar sık düşünmüyorum ama zaman z a m a n aklıma geliyor. Biriyle bu konu hakkında konuşmuştum. Hâlâ da konuşuyorum."

"Annem bunu yapmam gerektiğini söylüyor."

"Haklı," diye yanıtladı Tori. "Annen ayrıca babana ve üvey annene olanlar için kendini suçladığını söylüyor."

"Eve daha erken dönmüş olsaydım diye düşünüp duruyorum..."

"Bunu kendine yapma," dedi Tori uzaktaki bir banka bakarken. "Bu senin suçun değil."

"Ama orada olsaydım..."

Tori durup Cara ile göz göze gelerek, "Ölmüş olurdun," diye cevap verdi. "Bu senin suçun değil. Katilin suçu."

Cara başını salladı ve tekrar yürümeye başladılar. "Annem benim yaşımdayken senin de böyle bir şey yaşadığını söyledi."

"Ben yaptım." Tori sola, banka doğru yöneldi. "Kız kardeşinle mi?"

Başını salladı.

"Özür dilerim, yapmamalıydım..."

"Hayır," dedi Tori, Cara'nın elini okşayarak. "Sorun yok. Artık bu konuda konuşabilirim. Nasıl konuşacağımı öğrendim." Düşüncelerini toparlamak için bir an durdu. "Kız kardeşimin adı Jessie'ydi. İkizdik." Durakladı. "Doğduğumuz günden beri birbirimizden ayrılmazdık. Annemiz biz küçükken öldü, bu yüzden babamız tarafından büyütüldük. O iri yarı bir adamdı, biz de onun küçük kızlarıydık. Boyumuzun uzun olmamasını annemizden aldık. Bu koca herifle evli küçük bir peri kızıydı. Babam yıllarca buralarda şeriflik yaptı. Herkes ona Koca Jim derdi."

"Bunu bilmiyordum."

"Jessie ve ben her şeyi birlikte yaptık. Futbol, okul, arkadaşlar, aklınıza ne gelirse."

"Giysiler ve diğer şeyler."

Tori gülümsedi. "Hayır, aslında paylaşmadığımız tek şey buydu. Çok komik, tek yumurta ikiziydik ama çok farklı insanlardık. Dur sana göstereyim." Telefonunu çıkardı ve Jessie'nin öldürülmesinden bir ay önce çekilmiş bir fotoğrafını buldu. "Bak."

"Vay be, tıpatıp aynıymışsınız. Yine de farklılıkları görebiliyorum. Kıyafetler, saçlar, gözlük takmışsın."

"Çok farklı kişiliklerimiz ve zevklerimiz vardı ve farklı tarzlarımız insanların bizi birbirinden ayırabileceği anlamına geliyordu ama biz çok iyi arkadaştık. Her zaman birlikteydik ve birbirimizi kollardık. Futbol sahasında biri Jessie'ye faul yapsa, o oyuncu benim önüme gelse ne olurdu sizce?"

"Sırtına faul yaptın."

"Haklısın, çok daha sert bir faul olurdu. Biriyle uğraştın, diğerini de aldın, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Birbirinizin arkasını mı kolladınız?"

"Kesinlikle," dedi Tori ama sonra küçük bir iç geçirdi. "Bir gece hariç. Sadece bir gece. Jessie'nin öldürüldüğü gece yeni erkek arkadaşım ile birlikteydim. Bana onunla birlikte olmamı söyledi. Neredeyse her şeyi o ayarladı. Ama bu yüzden, sorun çıktığında orada değildim. Uzun bir süre, Cara, çok uzun bir süre, *ya olsaydı* diye düşündüm. Hâlâ da ediyorum."

"Bunu nasıl atlattın?"

"Yapmadım. Bildiğini de sanmıyorum." "Oh," diye yanıtladı Cara.

"Sadece dürüst olmak istiyorum, tamam mı? Nasıl hissettiğin sihirli bir şekilde ortadan kalkacak bir şey değil. Ama yeniden yaşamadan da bununla yaşamayı öğrenebileceğini öğrendim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım öyle." Cara başını salladı. "Bununla yaşamayı nasıl öğrendin?"

Tori tuhaf bir gülümsemeyle, "Uzun zamandır pek iyi değil," dedi. "Ama işte burada uzman yardımı sunabilirim. Size yapılmaması gereken her şeyi söyleyebilirim."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak, bundan kaçmayın. Kız kardeşim öldükten sonra Boston'daki üniversiteye gittim çünkü eve yakın olmayı kaldıramıyordum. Sadece kaçmak ve kimsenin olanlarla ilgili bir şey bilmediği bir yerde olmak istiyordum. Sonra ben üniversite birinci sınıftayken babam öldü. Uzun bir süre bunun için de kendimi suçladım, onu ve yaşadıklarını düşünmeyecek kadar bencil olduğum için. Ondan sonra pek çok açıdan darmadağın oldum. I

Yardıma ihtiyacım vardı ama almadım ya da almamı önerenleri dinlemedim."

"Ne yaptın sen?"

"Yirmi yıl boyunca bundan kaçtım. Bunun hakkında konuşmadım. Sadece görmezden gelmeye çalıştım ve geçip gideceği umuduyla gömdüm. Sanki uyanmam gereken kötü bir rüyaymış gibi."

"Ama değildi."

Tori uzun bir kafa sallayışla, "Hayır, o şekilde olmuyor," dedi. "Ve bir yıl önce Jessie'nin cinayetini çözdüğümde bile, bu da bana bir kapanış sağlamadı, çünkü asıl suçluluk duygusu ya da kayıpla hiç başa çıkmamıştım. Belki bir ay sonra bir gece New York'taki dairemde yalnızdım. Büyük bir davayı yeni çözmüştüm, oldukça önemli insanlardan tebrik telefonları almıştım. FBI kariyerimin en yüksek noktası olmalıydı ve ben yalnız ve mutsuzdum. İşte o zaman bir şeyleri değiştirmem gerektiğini fark ettiğim o berraklık anını yaşadım. Hayat beni geçip gidiyordu ve ben onu kaçıırıyordum. Sonunda gerçek bir yardım aldım. Ve sonra iyileşmeye başladım."

"Sana kim yardım etti?"

"İlk olarak üniversitedeki eski oda arkadaşımdı. Kendisi bir psikolog ve bu sorunu aşmamda bana yardımcı oldu. Sorun şu ki, o Boston'da yaşıyor ve ben buraya geri taşınmak istedim."

"Neden?"

"Dedektif Braddock." "Oh, sen ve o..."

"Evet," dedi Tori gülümseyerek. "İyileşmek istememin bir başka nedeni de oydu. Onunla birlikte olmak istediğime karar verdim ama yine de kendi üzerimde biraz daha çalışmam gerekiyordu. Şimdi burada sık sık konuştuğum biri var. Üniversitede psikoloji profesörü. Ofisi şu koridorda, tam şurada." Brooks Sosyal ve Davranış Bilimleri Binası'nı işaret etti.

"Annem bir psikologla konuşmam gerektiğini söylüyor."

"Ne kadar erken yaparsanız o kadar iyi. Bunun gerçekten yardımı olur. Profesör Lane'e sizinle oturup konuşmak isteyip istemediğini sorabilirim."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hem de çok. Birkaç haftada bir ofisinde buluşur, bir fincan kahve içer ve bir şeyler hakkında konuşuruz."

"Bunun gibi mi?"

"Evet, sayılır, ama tavan aranızı kurcalamakta ve konuşulması gereken şeyler hakkında sizi konuşturmakta iyi olan bir profesyonel."

"Eğer iyi olduğunu düşünüyorsanız, onu görmeye gideceğim."

"Güzel. Ve bana bir söz vermeni istiyorum." "Ne?"

"Bunların hiçbiri için kendini suçlama. Bunu söylediğimi ona asla söyleme ama Dedektif Braddock çok bilge bir adamdır. Bir keresinde bana kız kardeşimin başına gelenlerin trajik olduğunu ama benim suçum olmadığını söylemişti. Babanın ve üvey annenin başına gelenler de korkunç ama senin suçun değil."

Cara başını salladı ve gözleri nemlenerek içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Biliyor musun, bana gençliğimi hatırlatıyorsun," dedi Tori yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Öyle mi?"

"Oh evet. Futbolcu, zeki, analitik... sevimli. Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır. Şu anda değil. Bir tane vardı."

"Şimdi de sahada mı oynuyorsun?" Tori kaşlarını kaldırarak konuştu. "Belki de."

Güldü. "O zaman Jessie'den hoşlanıyorsun. Lisede futbol antrenmanları ne zaman başlıyor?"

"Birkaç hafta. Şu anda kaptanların antrenmanlarını yapıyorlar."

"Sen gitmiyor muydun?"

"Hayır."

"Futbol oynamayı seviyor

musun?" "Bayılıyorum."

"O zaman git oyna," diye ısrar etti Tori. "Senin için iyi olur." "Annem de öyle diyor."

"O haklı. Baban seni oynarken izlemekten keyif alıyor muydu?" "Evet, çoğu maçıma geldi."

Tori, "O senin oynamanı isterdi, o yüzden oyna," dedi.

Telefonu çalmaya başladı. Arayan Braddock'tu. "Selam, Cara ve ben de şimdi bitiriyorduk."

"Güzel. Sana burada ihtiyacım var. Bir fırsat yakalamış olabiliriz," dedi Braddock. "Tütün keselerinde DNA eşleşmesi bulduk."

"Neye?"

"Sorun da bu. Yirmi beş yıl önce işlenen başka bir cinayetle eşleşiyor."

ON ALTI

"KANITIN NE OLDUĞUNA TEK TARAFLI OLARAK KARAR
VERDİĞİNİZDE İŞİNİZ KOLAY"

"Wisconsin mi?" Tori konferans odasına dalarken "Wisconsin" dedi.
"Ciddi misin?"

"Tam olarak Plover, Wisconsin," dedi Braddock. "Yirmi beş yıl önce.
DNA, Paul Harstad ve Melanie Solmes'in cinayet mahallinde bırakılan
bir saç telinde bulundu."

"Plover, Wisconsin nerede?" Tori sordu.

"Kendim bakmak zorunda kaldım." Braddock ona telefonundaki
haritayı gösterdi. "Eyaletin ortasında, Stevens Point'in güneyinde küçük
bir banliyö."

"Bu dava hakkında ne biliyoruz?"

"Hepsi bu kadar," dedi Braddock. "İsimler dışında hiçbir şey
bilmiyoruz. Daha fazla bilgi almak, dava dosyalarının bir kopyasını
almak için Portage County şerif Departmanını aradım. Ne
söyleyeceklerini görmek ilginç olacak."

"Pen ve ben ne söyleyecekleri konusunda oldukça iyi bir fikre sahibiz."

Braddock ve Tori, Cal ve Pen Murphy'yi görmek için döndüler. Cal
konferans odasının kapısını kapatıyordu.

"Cal?" Tori söyledi. "Ne oluyor?"

"Peki Pen neden burada?" Braddock sordu.

"Portage İlçesi şerif Departmanı, DNA eşleşmesiyle ilgili dava
dosyasını incelediğinde size söyleyeceklerinden dolayı."

"Hepinizin bilmesi gereken bazı şeyler var," diye ekledi Pen.

Yirmi dört yıl önce

Şerif Hunter ofisinin kapısını kapattıktan sonra Pen Murphy'ye, "Portage County'nin elindeki DNA Barr'la eşleşmiyor," dedi. "Buna ve cinayetlerinin on dört ay önce işlenmiş olmasına rağmen, davalarının Bauman cinayetleriyle benzerliği nedeniyle aradılar."

"Ne kadar benziyorlar?" Pen söyledi.

"Dikkatimi çekecek kadar, Avukat Bey."

Pen bir an için gözlerini kapadı. "Jim, sana bir şey gönderdiler mi?"

"Bana bir araştırma raporunu e-postayla gönderdiler ve ben de davayı onlarla tartıştım." Hunter masasına oturdu ve bir klasörü açtı. "Kadın sarı naylon bir iple bağlanmış, tecavüze uğramış ve sonra boğulmuş. Adam da aynı iple bağlanmış ve boğazı kesilmiş. Kadın yatak odasında, adam ise aile odasında ölü bulunmuş."

"Onun izlemek için yaratıldığını mı düşünüyorlar?" Pen kollarını kavuşturarak sordu. "Yoksa duyabiliyor muydu?"

"İzlemek mi?" Hunter başını salladı. "Emin değiller. Duymak mı? Hiç şüphe yok. Ev küçük. Bağlandığı yer yatak odasından sadece 20 metre uzaktaydı. Dedektif adamın tecavüzü kesinlikle duymuş olabileceğini söyledi. İpe karşı mücadele ettiğine dair kanıtlar var ama boşuna."

"Bir ya da iki katil mi?"

"Yine emin değiller. Olay yerinden elde edilen tek kanıt kadının üzerindeki kıllar ve bunlar da beyaz bir erkeğe ait. Katillerin kaç kişi olduğu konusunda kesin bir şey yok."

"Ne düşündüklerini söylediler mi?" Pen bastırdı. "En az iki adam olduğunu düşünüyorlar."

"Bana davalardaki farklılıklardan bahset."

"Kadın yatağa bırakıldı, duşa sokulmadı. Adam vurulmak yerine boğazı kesilmiş. Baumanlar şehir dışında bir arazide yaşıyorlardı. Plover'ların evi ise kasabanın kenarındaki ormana bitişik iki dönümlük bir arazideydi. Çevrede komşular varmış ama kimse bir şey duymamış. Çift Pazar sabahı erken saatlerde öldürülmüş ancak Pazartesi gününe kadar fark edilmemiş."

"Ölüm zamanı mı?"

"Gece bir ile üç arasında olduğu tahmin edilen kurbanlar o gece arkadaşlarıyla Plover'da bir bara gitmiş, daha sonra katil ya da katillerin dönüşlerini beklediği eve geri dönmüşlerdir."

"Jim, Barr'ın orada olması mümkün mü?" Pen gözlerini kocaman açarak sordu.

Hunter yüzünü buruşturarak, "Bu... mümkün," dedi. "Cal buna bir göz attı."

"Bunu biliyor mu?" Pen kaşlarını kaldırdı.

"Ne de olsa baş dedektif o. Buradan Plover'a arabayla beş buçuk saatte gidilir. Barr'ın kredi kartından Cumartesi akşamı buradaki bir marketten alışveriş yapılmış. Ertesi sabah yine Manchester Bay'de bir kredi kartı harcaması daha var. Bu harcamalar arasında on dört saatten biraz fazla zaman var." Şerif içini çekti ve sandalyesine geri oturdu. "Hesabı siz yapın. Arabayla gidip, eylemi gerçekleştirip geri dönebileceği bir zaman aralığı var. Çok dar bir zaman, fazla hata payı yok. Ayrıca Cal kontrol etti ve Barr'ın Plover, Stevens Point ya da Wisconsin'de herhangi bir kredi kartı geçmişi yok."

"Bana kurbanlardan bahset. Evli bir çift miydiler?"

"Evli değillerdi," diye yanıtladı Hunter. "Birlikteydiler ama çok uzun süre değil. Evli ya da nişanlı falan değillerdi, birlikte yaşamıyorlardı bile. Paul Harstad kırk iki yaşındaydı. Plover'daki evi on sekiz ay önce satın almıştı. Melanie Solmes daha gençti, yirmi yedi yaşındaydı. Portage County'nin bizi aramasının nedenlerinden biri, Harstad'ın iki yıl öncesine kadar Minnesota'da -Wadena'da, ondan önce de Keller'da- yaşamış olmasıydı; bu nedenle, özellikle benzerlikler göz önüne alındığında, Bauman davasıyla bir bağlantısı olup olmadığını merak ettiler."

Pen volta atmaya başladı, burnunun kenarını sıkıyordu, gözleri kapalıydı. Duruşmaya bir ay vardı. Bir ay. Ve şimdi bu. Ne yapmalıydı? "Jim, Plover'la irtibatına dair hangi kayıtlar var?"

"Kendi notlarım, bu e-posta raporu ve Portage County ile yapılan görüşmelerin kaydı var. Ayrıca ofisinize gelen ve asistanınızın alıp bana ilettiği orijinal arama da var. Bu noktada, siz, ben, Cal ve asistanınız bu konuyu biliyoruz."

"Herhangi bir testin, kanıtın, raporun, olay yeri fotoğrafının kopyasını talep ettiniz mi? Plover davası hakkında burada herhangi biriyle görüştünüz mü?"

"Hayır," dedi Hunter. "Portage County bizi aradı ve sadece sorular sordular. İzlenimlerimiz ve ilgimiz için raporu gönderdiler. Şu anda sadece balık avlıyorlar, davalarını çözmeye çalışıyorlar. Cal ve ben işbirliği yaptık, yardımcı olduk ama bir bağlantıya dair açık bir ilgi ya da inanç ifade etmedik."

"Ve DNA'yı kontrol eden Portage County idi, biz değil."

"Evet. Barr'ın DNA'sını aylar önce sisteme yükledik. Kontrol ettiler. Eşleşme yok. Ama yine de arayacak kadar benzerlik vardı."

Pen köşedeki cezveye gidip iki fincan doldurdu, birini Jim'e uzattı ve sonra ofiste yavaşça dolaşarak kahvesini içti, derin düşüncelere daldı. Birkaç dakika düşündükten sonra Hunter'a baktı. "Dürüst ol Jim. Sen ne düşünüyorsun? Bu gerçek mi? Bir ilgisi var mı?"

"Sanırım Baumanları Barr öldürdü."

"Kahretsin Jim, bu benim sorum değildi."

"Hunter, "Sen benim soruma cevap verene kadar ben de senin lanet soruna cevap vermeyeceğim," diye karşılık verdi. Bunun Barr'a karşı açılan davaya ne gibi bir etkisi olabilir?"

Pen basitçe, "Bu onu öldürebilir," diye cevap verdi. "Duruşmadan bir ay önceyiz. Keşif yanıtlarımızı çoktan verdik."

"Takviye yapmak gibi bir görevimiz var mı?"

"Eğer konuyla ilgili bir şey varsa, evet," diye cevap verdi Pen. "Barr'a karşı davamız ikinci dereceden. Duruşmada birkaç darbe alabilir ama Wisconsin'de çözülmemiş benzer bir cinayeti de işin içine katarsanız, özellikle de Barr'ın oraya gitmiş olması mümkün görünmüyorsa ve

geri..." İçini çekti ve başını salladı. "Bu, jürinin onun bizim adamımız olmadığını söylemesi için yeterli olabilir."

"Bunu satın mı aldın?"

"Elbette. şu an itibariyle, savunma avukatı bir savunma bile yapmayabilir ve sadece Barr'ın makul şüphenin ötesinde suçlu olduğunu kanıtlamadığımızı iddia edebilir. Eğer apraz sorguda bizim davamızı başarılı bir şekilde ürütebilirse bu yaklaşım işe yarayabilir. Bu Plover davası, bizimkiyle benzerlikler ve Barr'ın oraya gidip dönmesi için çok dar bir zaman olması, eğer seni ve Cal'i bu konuda çapraz sorguya çekmeye başlarsa bizi tamamen tökezletmeye yetebilir. Bunu doğru yapabilecek kadar tecrübeli mi bilmiyorum ama bir ya da iki jüri üyesinin şüphe duyması yeterli olur ve Barr gider. *O gider.* Ve eğer Barr bu Wisconsin cinayetini ve bizimkini işlediye, bu onun bir katil olduğu anlamına gelir. Eğer şimdi serbest kalırsa, tekrar öldürecektir."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Pen uzun bir nefes verdi ve pencereye doğru yürüdü. Birkaç dakika boyunca dışarı baktı, derin düşüncelere daldı, sahip oldukları seçenekleri tarttı, hiçbirini iyi değildi.

Hunter ona birkaç dakika verdikten sonra sandalyesinden kalkıp yanına gitti. "Pen?" dedi sessizce.

"Başka bir şey yazma Jim. Hiçbir rapor yazma, hiçbir aramayı kaydetme ve onları bir daha arama. Sen ve Cal bu konuda Portage County ile hiç konuşmadınız."

"Bunu açıklamıyor muyuz? Emin misiniz?" Hunter kaşlarını kaldırarak sordu.

"Barr bir katil."

"Katılıyorum,
ama-"

"Baumanları o öldürdü, Jim," diye iddia etti Pen. "Portage County ile herhangi bir temas kaydı tutmuyoruz. Daha sonra ortaya çıkarsa, bunun önemsiz bir soruşturma olduğunu söyleriz. Aramayı nezaketen kabul ettik. Bir sürü telefon alıyoruz. Kaydedilmedi, idari hata, her neyse. Raporu bulamıyoruz, e-posta silinmiş olmalı."

"Bu riske değeceğine emin misin?"

"Barr'ın yürümesi konusunda iyi olduğunuzu söylemediğiniz sürece aramayı ben yapacağım."

"Huh." Hunter sinirlenerek başını salladı. "Bütün suçu benim üzerime mi yıkacaksın?"

"İkimiz de aynı fikirde olmadığımız sürece bu iş yürümez."

Gergin bir nefes verdi. "Lanet olsun."

"Bak, bu gerçekten benim kararım Jim. Sadece bunu büyütmemeni istiyorum. Cal'ı kontrol altına al ve sistemindeki tüm kayıtları yok et. Ben de kendi departmanımda aynısını yapacağım. Eğer bir şey ortaya çıkarsa, eğer bir darbe alırsam, ayağa kalkar ve bunu yaparım."

"Bu çok büyük bir risk, Pen."

"Ödül bazen risk gerektirir."

"Belki Barr'a tekrar yalvarmayı deneyebilirsin. Bizi bu pislikten kurtarırsın."

"Gözümü kırpmadan savunma yaparım Jim. Avukatı da bunu biliyor. Ama savunma için Barr'ın bize bildiklerini anlatması gerekecek ve o bunu yapmayacak. Neden bilmiyorum ama yapmayacak. *Anlaşma* dışında avukatına tek kelime *etmeyeceği* söyleniyor. Davayı denemek zorunda kalacağız. Onu yakalamamızın tek yolu onu mahkum etmemiz. Bunu ifşa edersek, mahkum etme şansımız azalır. Kaybedeceğiz, serbest kalacak ve o zaman ona yapabileceğimiz hiçbir şey kalmayacak."

"Tabii tekrar öldürmezse."

"Doğru, bir daha öldürmezse."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tori şok içinde. "Kanıt sakladınız."

"Dur tahmin edeyim Pen. Bölge savcısı yardımcısı Todd Strom'du," diye ekledi Braddock.

"Evet," diye yanıtladı Murphy. "O zaman bilmiyordum ama Portage County'deki aramaların ve e-postaların sistem kanıtlarını silen IT çalışanının Dan Newman olduğundan şüpheleniyorum. Bunu Jim Hunter ayarladı ve ben ona bunu kimin yaptığını hiç sormadım."

"Ben de öyle," dedi Cal.

Pen, "Ama bakın, o zaman bunu ifşa etmemek için geçerli nedenler olduğunu düşünmüştüm," diye savundu. "Bu kararı bugüne kadar savunacağım."

Cinayetler arasında, araştırdığımız konuları tam olarak açıkladığımızı inandırıcı bir şekilde iddia etmem için yeterli farklılıklar vardı. Portage davasını araştırmadık. Sadece birkaç telefon görüşmesi yaptık."

"Bu tartışmayı nerede yapacağını biliyor musun, Pen? Mahkemede," diye iddia etti Braddock. "Bunu ifşa edersin ve sonra sahip olduğun tüm ikna kabiliyetini kullanarak bunun konuyla ilgisiz olduğunu savunur ve yargıcın duruşmada kabul edilemez olduğuna karar vermesini sağlarsın. Hangi yasa ve kurallara uyup hangilerine uymayacağınızı seçme şansınız yok. Kanıt saklayamazsınız. Neden biliyor musunuz? Çünkü eninde sonunda ortaya çıkar. Ve eğer bu ortaya çıkarsa, Cal'in ya da Şerif Hunter'ın soruşturduğu her dava, Pen, savcılık yaptığı ya da yargıç olarak başkanlık ettiği her dava incelemeye açık hale gelir. Her dava!"

"Bence aşırı tepki veriyorsun..."

"Aşırı tepki mi veriyorum? Dalga mı geçiyorsun Pen! Yirmi dört yıl önce yaptığı şey yüzünden beş kişi öldü. Burada oturup bunca yıl sonra sen ve Jim Hunter bunun olacağını tahmin etmeliydiniz demeyeceğim ama ikinizin de bundan sorumlu olduğunuz kesin."

"Şimdi bir dakika bekleyin," dedi Tori. "Babam iyi bir adamdı."

"Eminim öyledir," dedi Braddock, sonra Cal'a baktı. "Sen de biliyordun ki bu konuda?"

Cal yavaşça başını salladı.

"Cal yirmi dört yıl önceki kararın bir parçası değildi. Bu Jim ve benim kararımızdı," dedi Murphy.

"Ama biliyordum. Ve bunun ne kadar riskli olduğunu da biliyordum," dedi Cal. "Bir şeyler yapabilirdim, Jim'e meydan okuyabilirdim ya da etrafından dolaşabilirdim ama yapmadım."

"Tamam Cal, biliyordun. Ama bu senin kararın değildi. Nihayetinde benim kararımı. *Benim kararım*," diye ısrar etti Pen. "Ben karar verdim ama sana söylemek zorundaydık çünkü Wisconsin'deki dava hakkında her şeyi biliyordun."

"Peki ya Şerif Hunter?" Braddock sordu. "Jim de onunla gitti. O da kabul etti."

"O yapmasaydı sen yapabilir miydin?"

"Hayır. Ama o ve ben Barr'ın gitmesine izin vermeyecektik. Adam suçluydu. O bir katildi. Julie ve Jerry Bauman'ı öldürdü. Ayrıca, suç mahalleri arasında önemli farklılıklar vardı. I

haklı olarak Plover davasının devamıyla ilgisi olmadığını ve ifşa edilmesi halinde davamıza zarar vereceğini düşünmüştür."

Braddock, "Bu sadece bir avuç avukat saçmalığı değil mi?" diye homurdandı.

"Siz orada değildiniz. Sen de savcı değilsin."

"Haklısın, ama şimdi yapmaya karar verdiğin şeyin sonuçlarıyla uğraşıyorum. Senin ve Şerif Hunter'ın yarattığı karmaşayla baş başa kaldım."

Cal, "Açıkçası, geriye dönüp baktığımızda, belki de yanılmışlardır," dedi. "Belki *de biz hatalıydık*."

"Cal, buna katılmayacağım." Pen gruba döndü. "Koşulları anlamak zorundasınız. Bauman'ların öldürülmesi toplumda şok dalgaları yarattı. Masum bir çift kendi evlerinde vahşice öldürüldü. Ve bunu Barr yaptı. Jim ve ben bunun bir daha olmamasını sağlayacaktık."

Tori öfkeyle, "Ama az önce iki kez daha oldu," dedi.

"Newman'ları bu olayla ilişkilendirmedim," dedi Pen. "Olay gerçekleştiğinde değil. Jim'in Portage County ile olan bağlantılarının kanıtlarını silmek için kimi kullandığını hiç bilmiyordum."

"Peki ya şimdi!" Braddock, Pen'den Cal'a bakarak söyleniyordu. "Peki ya Stromlar öldürüldüğünde?"

"O noktada... düşünmedim..." Cal kekeledi.

"Hadi ama Cal," diye öfkeyle homurdandı Tori. "Strom'ların öldürüldüğü gün senin ofisindeydim. Sana açıkça bilmemiz gereken bir şey olup olmadığını sordum."

Cal başını salladı. "Ben de hayır dedim." "Yalan söyledin."

Utanç içinde başını eğdi.

"Bana yalan söyledin," diye tekrarladı Tori üzüntüyle. "Cal..."

Braddock, Cal'a dönmeden önce Pen'e, "Kıçını kolluyordun," diye bağırdı. "Ve siz beni azarlarken, bir yandan da bu küçük sırrı kendinize saklayıp s a k l a y a m a y a c a ğ ı n ı z ı anlamaya çalışıyordunuz."

Steak, Braddock ile Cal'ın arasına girerek, "Sakin ol patron," diye uyardı. "Sakin ol."

Braddock, "Sakin ol," diye karşılık verdi. "Bu Plover vakası şu anda uğraştığımız katillerle aynı."

"O zaman bunu bilmiyorduk," dedi Pen. "İyi bir nedenim vardı-"

"Saçmalık!"

"Şimdi biliyoruz ama o zaman bilmiyorduk. Yirmi dört yıl önce, bu davayı makul şüphe yaratmak için kullanmalarına izin vermeyecektim. Savunmaya üzerinde çalışması için o davayı vermeyecektim. Bunu asla kendi başına bulamazdı. Neden ona vereyim ki?"

"Çünkü ceza muhakemesi kuralları bunu gerektiriyordu," diye yanıtladı Braddock. "Bunun için barodan atılabilirdin, Pen. Belki de öyle olmalıydın."

"Şimdi bekle..." Cal başladı.

"Bunun yerine, bu davayı eyalet yüksek mahkemesinde bir koltuğa kadar götürdünüz."

"Bunu onurlandırmayacağım."

"Dignity yirmi dakika önce odadan çıktı, dostum."

"Will..." Cal tekrar denedi.

"Aldığın riskin farkında mısın? Jim Hunter'ın alınmasına izin verdiği riskin?" Cal ve Pen'e baktı. "Ve şu anda içinde bulunduğumuz durumun farkında mısınız? Davanın konusuyla ilgili olduğu açık. Ve şimdi beş kişi daha öldü ve iki hafta önce itiraf etseydin bazıları ölmeyecekti ve ölmeyecekti. Cal, Newman'larda bir şeyler olduğunu hissetmiştin. Bir hayalet kadar beyazdın."

"Bağlantıyı ben yapmadım-"

"Saçmalık."

"Nasıl yapabildin?" Tori sordu. "O zaman nasıl itiraf etmezsin? Stromlar hâlâ hayatta olabilir."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Cal. "Yapmalıydık..."

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Pen onun yerine konuştu. "Jim'in kullandığı şeyin Newman olduğunu bilmiyordum. Bana sadece halledildiğini söyledi. Belki de ona ayrıntıları sormalıydım ama sormadım."

Braddock Cal'a, "Plover'daki bu davayı biliyordun ve bize söylemedin," diye çıkıştı. "Anlamıyorum."

"Çünkü o zamanlar bunu durdurabilirdim ama yapmadım. Tüm bunlar ortaya çıkmadan bu işi çözebileceğinizi ummuştum."

"Cal, bu senin kararın değildi," dedi Pen.

"Bu benim kararım değildi ama benim kararım olmasını sağlayabilirdim. O sırada çekincelerim vardı, bunları dile getirebilirdim ve güçlü bir şekilde dile getirebilirdim. Jim'in etrafından dolaşabilir ya da davaya bakan hakime gidebilirdim. Şu anda bu karar kesinlikle bana ait ve ben bunu yapmadım ve bu yüzden bazı iyi insanlar öldü. Bundan sen ve ben sorumluyuz, Pen."

Pen, "Barr suçluydu," diye ısrar etti.

"Evet, öyleydi, bu konuda tereddüt etmeyeceğim," diye yanıtladı Cal. "Ama şimdi sen, ben ve Jim ne yapıyoruz? Will haklı. Beş kişi öldü."

"Olabilir," diye karşı çıktı Pen. "Ama yaptığımız şeyi yapmamış olsaydık Barr ve yandaşları daha kaç kişiyi öldürebilirdi?"

Braddock, "Bu kendini haklı çıkarmak için uygun bir argüman değil mi?" diye sordu.

Tori neredeyse fısıltıyla, "Hile yaptı," dedi. İnançsızlıkla Cal ve Pen'e baktı. "Barr bana babam hakkında böyle demişti. Hile yapmış. Bahsettiği şey buydu, değil mi?"

"Nereden bilebilirdi ki?" Pen sordu. "Barr bunu nasıl bilebilirdi?"

Braddock neredeyse fısıltıyla, "Nasıl olduğu önemli değil," diye cevap verdi, başını sallayarak. "Önemli olan tek şey onun yapmış olması. Birlikte öldürdüğü adamların yaptığı."

"O zaman neden kullanmadı? Madem o zaman biliyordu, neden kullanmadı?" Pen iddia etti.

"Bilmiyorum. Belki o zaman bilmiyordu. Belki de daha yeni öğrendi. Ama bir şekilde, bir şekilde, ne yaptığınızı biliyordu," dedi Braddock. "Bize anlatmadığınız başka biri var mı? Şu anda koruma altına almamız gereken başka biri?"

"Hayır," dedi Cal. "Başka kimse yok."

"Hayır," diye onayladı Pen.

"Siz ikiniz hariç. Sırada siz ikiniz olabilirsiniz ve şu anda onların sizin peşinizden gelmesine izin vermeyi düşünüyorum."

"Hadi patron," dedi Steak Braddock'a. "Hepimiz sakinleşelim."

"Ya da belki de istedikleri budur," diye iddia etti Pen. "Yapmayı düşündüğün şeyi yapman için."

"Hangisi?"

"Beni ve Cal'i kurtların önüne atmak. Bunun için bizi ifşa etmek. Yaptığımız şey yüzünden tüm bu ölümlerden bizi sorumlu tutmak."

Braddock duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Kulağa çok cazip geliyor," diye karşılık verdi.

"Elbette bunu yaparsanız, bizi cezalandırmış olursunuz ama yine de katilleri yakalayamazsınız."

Braddock tiksintiyle homurdandı. "Kendini aklamak için bana patronluk taslama. Düzgün oynamadığınızda böyle olur. Kurallarla hızlı ve gevşek oynadığınızda. Lanet olsun, bizim iyi adamlar olmamız gerekiyordu."

Tori, Braddock'a dönerek, "Babam iyi adamlardan biriydi," dedi. "O iyi bir adamdı."

"Bunda değil. Bu sefer düzgün oynamadı ve sonuç olarak masum insanlar öldü. Dan Newman babanızın ondan yapmasını istediği şeyi yaptı. Bu yüzden öldü."

"Bu ne cüret," diye çıkıştı Tori. "Nereye gidiyorsun-"

"Beş ceset nerede, Tori. Bunu Cara Newman'a açıklamaya hazır mısın?"

"Seni... piç!"

Pen, "Sanırım hepimiz Will Braddock'un soruşturma etiği okuluna gitmedik," diye karşılık verdi.

"Pen, ifade verme zamanı geldiğinde, eli İncil'in üzerinde doğruyu ve tüm gerçeği söyleyeceğine dair yemin edebilecek kişi ben olacağım. Bir bok uydurmak zorunda kalmayacağım."

Cal, "Kimse hiçbir şeye tanıklık etmiyor," diye haykırdı.

Braddock, "Bu odadaki herkes sonunda ifade verecek," diye haykırdı.

"Bu yüzden beş cesedimiz var. Ve şimdi Barr'ın asla hapse girmemesi gerektiğine dair inandırıcı bir argüman var. Lanet olsun!"

Tori, "Barr'ın masum olduğunu bir an bile düşünmüyorsun," diye cevap verdi.

Braddock, "Baumanları Hugh Barr öldürdü ya da kesinlikle oradaydı," diye cevap verdi. "Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Plover davası ile Bauman arasındaki benzerliklere bakarsanız, bu sıkı

ve birçok insan yanlış adamı yakaladığınızı düşünebilir. Bu davayı önemli kılan da buydu."

"Yanlış adamı yakalamadık."

"Senin de yaptığını sanmıyorum. Ama yine de davayı kanıtlamak zorundasın." "Kanıtladım."

"Kanıtın ne olduğuna tek taraflı olarak karar verdiğinizde işiniz kolay. Sanırım gerçekten yargıç olmadan önce yargıç olmaya karar verdiniz."

Pen başını salladı. "Bunu almam gerekmiyor."

"Cehenneme kadar yolun var. Bu gerçek bir sorun. Artık bir DNA eşleşmemiz var. Plover davasının gerçeklerini bile bilmiyorum, henüz o soruşturmanın bir parçasını bile okumadım ama konuyla ilgili olduğunu biliyorum. Ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Şimdi de biliyorsun, o zaman da biliyordun. Portage County'nin soruşturma dosyasında o zamanlar bu departmanla olan temasları hakkında neler olduğunu düşünmek beni ürpertiyor. Ve eğer bir şey varsa, bölge savcılığının bu konuda bazı soruları olmayacağını mı düşünüyorsunuz? Şu anda buranın rahatsız olduğunu düşünüyorsanız, bekleyin."

Pen, "Top oynayacaklar," diye iddia etti.

Braddock, "Ben o kadar emin değilim," dedi. "Bölge Savcısı Backstrom ve Bölge Savcısı Yardımcısı Wilson, benim tecrübelerime göre, böyle bir el bombasının üzerine düşüp kendi kariyerlerini mahvedecek tipler değiller. Size bir haberim var. Oynadığınız bu oyunda onların hiçbir payı yok. Sen ve Şerif Hunter Tanrı'yı oynamaya karar verdiğinizde etrafta değillerdi. O ikisi senin kim olduğunu umursamayacaklar."

"Dağınıklığı istemeyecekler. Bunu ortadan kaldıracaklar."

"Emekliliğin kolay sokağında otururken bunu söylemek sizin için kolay."

"Vicdanım temiz."

Braddock güldü. "Beni kusturmak istiyorsun."

"Yeter!" Cal havladı ve sonra sıcaklığı düşürmeye çalışarak bir nefes aldı. "Will bir konuda haklı. Elimizde bir karmaşa var." Braddock'a baktı. "Ne öneriyorsun?"

"Davadan alındın."

"Ben şerifim. Öylece-"

"Ya bunu yaparsın ya da Backstrom ve BCA'yı arayıp onları hemen buraya getiririm. Muhtemelen yapmam gereken bu. Bunu ister misin?"

"Hayır."

"Tamam o zaman. Sen şuraya otur. Seni ve Pen'i korumak için elimden geleni yapacağım ama bunu daha da kötüleştiremeyiz." Braddock Tori'ye baktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin de geri adım atman gerekiyor."

"Ben mi? Neden?"

"Sen Jim Hunter'ın kızıydın. Dava zaten kirli; senin devam etmen sadece daha kötü görünmesine neden olur."

"*Ben* mi kirletiyorum?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Tori öfkesi yeniden yükselirken cevap verdi. "Bu çok ilginç. Babamın adından korunması gereken biri olarak bahsettiğini duymadım. Son bir saatin büyük bir kısmını onun itibarını yok etmekle geçirdin. Bu konuda onu ve anısını otobüsün altına mı atmak istiyorsun?"

"Tori..."

Steak, "Tori, hadi ama, öyle demedi," diye itiraz etti.

"Babamla ilgili çizdiğin resim hoşuma gitmiyor, Will."

"Dikkatli olacağım-"

"Çünkü bunun nasıl sonuçlanacağını görebiliyorum. Kafanın içinde dönen çarkları görebiliyorum. Bu pisliği mümkün olduğunca az zararlar nasıl temizlerim? Seninkini de Cal-oh, seni de Pen, özellikle seni. Hepinizin kafasında bir kaçış planı oluştuğunu görebiliyorum. Yirmi yıldır ölü olan şeriften daha iyi kim suçlanabilir ki? Kendini savunmak için burada olamaz. Tüm suçu ona yükleyin, bu onun kararıydı, siz ikiniz serbest ve temiz kalırken bırakın o da cezasını çöksin."

"Bunu babana yapacağımı mı düşünüyorsun Victoria?" Cal itiraz etti.

"Tor," dedi Braddock, ona doğru bir adım atarak. "Hadi ama. Yapmayacağımı biliyorsun-"

"Çok büyük bir bedel ödedi. Ailem... Benim... Benim hiç ailem kalmadı. Sahip olduğum tek şey anılarım. Babamdan geriye kalan tek şey onun iyi ismi. Onu da al..."

Braddock, "Kimse için bir kaçış planım yok," dedi. "Bundan kaçış olduğunu sanmıyorum. Herkes sonunda lekelenir. Babana gelince, Pen bunu onsuz yapamazdı. Riskin ne olduğunu biliyordu ve isteksiz olsun olmasın yine de yaptı. Yirmi dört yıl önce yapılanların bu adamlara ödün verdirmesine izin veremem."

Eylemlerin sonuçları vardır. Bazen bazı şeylerin zor yoldan halledilmesi gerekir."

"Evet, sanırım öyle, değil mi?" diye yanıtladı Tori ve çantasını aldı.

"Tori," diye yalvardı Braddock, koluna uzanarak. "Gel hadi."

"Yapma. Sakın buna cüret etme," dedi. Bir süre daha ona ters ters baktı.

sonra yanından geçip konferans odasından çıktı, girerken neredeyse Cal'ın asistanına çarpıyordu.

"Portage İlçe Şerifi telefonda."

Cal Braddock'a baktı. "Sanırım bu senin alsan iyi edeceğin bir karar."

Tori evinin kapısını açtı ve son bir damla gözyaşını silerek içeri girdi. Omuz çantasını mutfak masasının üzerine attı ve küçük şarap dolabına giderek yarım kalmış bir Cabernet şişesini çıkardı ve kendine dolu bir bardak doldurdu.

Şerif, aklından *ne* geçiyordu? Şaraptan bir yudum alırken kendi kendine söyleniyordu. "Lanet olsun sana!" diye bağırdı ve bardağı mutfak dolabına fırlattı.

Yerdeki kırık camlara bakarken telefonu çaldı. Şöyle bir baktı. Arayan yine Braddock'tu. Reddetme düğmesine bastı. Bunu üçüncü kez yapıyordu. Ondan da bir ya da iki mesaj gelmişti ama onları okumaya hiç niyeti yoktu. Babasına olduğu kadar ona da kızgındı.

Telefonu posta yığınının yanında duruyordu. Yığının en üstünde Richard Graff'ın yarın akşam New York'ta vereceği ellinci yaş günü partisi için bir davetiye vardı. Davetiyeyi eline aldı. Parti McCall's'daydı, işten sonra sık sık içki içmeye gittikleri bir bar ve restorandı. New York FBI Saha Ofisi'nin hemen alt sokağındaydı.

Buradan çıkıyorum, diye düşündü.

On beş dakika sonra, yarın sabah için New York'a bir uçak bileti ayırtmıştı.

YEDİ

"ESKİ İŞİNİ GERİ İSTİYORMUŞSUN GIBI KONUŞUYORSUN."

Braddock sabah yüzdükten sonra erkenden ofise geldi. Yarı boş bir yatakta uyumuştı ve bu his hiç hoşuna gitmemişti. Tori'nin birkaç günlüğüne uzaklara gideceğini bildiren bir mesaj dışında telefonlarına ve mesajlarına cevap vermemesinden daha da az hoşlanmıştı.

Nerede? Ne kadar süre için? Söylemedi. Ne zaman dönecekti? Bunu da söylemedi. Onu tamamen karanlıkta bırakmıştı.

Ofiste asistanı, yirmi beş yıl önce Plover, Wisconsin'de işlenen cinayetlerle ilgili olarak Portage İlçesi Şerif Departmanı'ndan gelen e-postaların çıktısını almış ve düzenlemişti. Braddock sabahın ilerleyen saatlerinde o ofisten bir dedektifle bir görüşme ayarlamıştı.

Plover cinayetleri Baumanların öldürülmesinden on dört ay önce işlenmişti. Melanie Solmes'in vücudunda bulunan kıllardan elde edilen DNA, Newman'ların evinin çeyrek mil batısında, daha yakın bir zamanda buldukları casus tüneğinden çıkarılan tütün keselerinden elde edilen DNA ile eşleşti.

Braddock, "Yani bir DNA eşleşmemiz var," diye mırıldandı. "Şimdi Plover vakası ile bizimki arasındaki bağı bulmamız gerekiyor."

Steak ve Eggleston ofise vardıklarında Braddock onları bilgilendirdi ve ellerine küçük bir yığın belge tutuşturdu. "Bunlar yirmi beş yıl önce öldürülen Paul Harstad ve Melanie Solmes'in geçmişleri. Hugh Barr ile hiç kesişiyorlar mı? Baumanlarla herhangi bir nedenle kesişiyorlar mı? Harstad Keller ve Wadena'da yaşıyordu; orada herhangi bir sorunu var mıydı?"

Burada ilginizi çekebilecek bir şey var mı? Konuşmamız gereken düşmanlar var mı?"

Onlara görevlerini verdikten sonra Steak bir dakikalığına geri çekildi. "Tori ile konuştuğun mu?"

Braddock başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Şehir dışına çıkacağına dair bir mesaj gönderdi."

"Nerede?"

"Söylemedi ama tahmin etmem gerekirse New York City. Orada arkadaşları var."

"Ne kadar süre için?"

"O da öyle bir şey söylemedi."

"Onu tekrar deneyebilirsiniz."

Braddock yorgun bir şekilde iç çekti. "Sayısız mesajıma yanıt vermediyse ya da üç telefon görüşmeme cevap vermediyse, bir girişimde daha bulunmanın hiçbir yararı olmayacaktır."

"Denemeye devam et."

"Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Bu kadar ateşliyen onunla konuşmak mümkün değildir."

"Aptalca bir şey yapmasına izin verme, dostum."

"Şu anda bu konuda hiç kontrolüm yok. Top onun sahasında. O konuşmaya hazır olduğunda ben de konuşmaya hazırım."

Portage County'den Dedektif Len Pratt saat 11:30'da aradı.

Çağrı öğleden sonraya sarktı.

"Dedektif Braddock, burada geçirdiğim on yıl boyunca bu davayı bir ya da iki kez hayal meyal duymuştum, ancak BCA'nız DNA eşleşmesi için ofisimizle iletişime geçene kadar hiç inceleme fırsatım olmamıştı. Eminim sizin de yaptığınız gibi dün gecenin bir kısmını ve bu sabahı dosyayı inceleyerek geçirdim."

Braddock, "Ve ben hâlâ inceleme yapıyorum," dedi. "Bana ne anlatabilirsin?" Pratt davanın geçmişini gözden geçirdi. Paul Harstad ve

Melanie Solmes, Haziran ayında bir Pazar sabahı saat 1:00 ile 3:00 arasında öldürülmüştür. Cesetleri saat 5:00'e kadar bulunamadı.

Ertesi gün öğleden sonra, Bay Harstad'ın bir arkadaşı tarafından

İşe gitmek için. Çift en son Cumartesi gecesi gece yarısından hemen sonra yerel bir bardan birlikte çıkarken görülmüştür.

Pratt, "O zamanki dedektifler katillerin evin içinde pusuya yatmış bekledikleri sonucuna vardılar," diye açıkladı. Pratt, Bay Harstad'ın sırtının üst kısmı ve boynundaki iki morluk çizgisinden de anlaşılabileceği üzere arkadan vurulduğunu da sözlerine ekledi. "Morluklara bakılırsa, muhtemelen bir levye ile vurulmuş."

Melanie Solmes tecavüze uğramış, boğulmuş ve boynunda hâlâ ip sarılı, ayak bilekleri ve elleri bağlı bir şekilde yatak odasında bırakılmıştı. "Yüzünün etrafında morluklar vardı. Saldırganlarla elinden geldiğince mücadele etmiş. Adli tabipler morluklardan birinin kafa darbesinden kaynaklandığını düşündü. Onlarla savaşmış."

Paul Harstad'ın yaraları daha ilgi çekici ve acımasızdı. "Harstad'ın boğazı kesilmiş, ancak bu karnından birkaç kez bıçaklandıktan sonra olmuş."

Braddock, "Bu sabah dokuz kez bıçaklandığını fark ettim," dedi. "Ona... işkence mi yapılmış?"

"O zamanki yorum buydu," diye cevap verdi Pratt. "Adli tabibin raporunda bıçak yaralarının çok büyük acı verdiği ama hiçbirinin tek başına ölümcül olmadığı belirtiliyordu. Bulgular ilk yaranın göğüs kafesinin hemen altında olduğu ve daha sonra her biri biraz daha derin olmak üzere aşağıya doğru ilerlediği yönündeydi."

Braddock fotoğrafları karıştırdı. "Şu bıçak yaraları. Bunun çok... kişisel olduğunu gösteriyor, değil mi?"

"Olabilirdi. Ona kesinlikle acı çektirmişler. Adli tabibin raporuna göre sıra boğazını kesmeye geldiğinde, katil Harstad'ın kafasını bağlı olduğu direğe bastırmış ve soldan sağa doğru kesmiş. Son kurbanlarınızdan herhangi biri böyle bir şey yaşadı mı?"

"Tekrarlayan bıçaklamalar, hayır. İlk kurbanımız kulaktan kulağa kesilmiş, neredeyse kafası kopacaktı. İkinci erkek kurbanımızın bağırırsakları dikey olarak deşilmiş. Kan miktarı şaşırtıcıydı."

Pratt, cinayetin işlendiği sırada geçerli olan teorinin, katillerin eve arkadan, ormanın içinden yaklaştıkları ve arka kapının sürgüsünü çalıştırdıkları yönünde olduğunu açıkladı. "İçeri girmenin tek yolu buydu."

Braddock, "Artık iki katilimiz var," diye belirtti. "On üç numara bir ayak izimiz ve dokuz buçuk numara bir ayak izimiz var. Böyle bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Kadın kurbanın üzerinde bulunan iki saç teli dışında adli bulgular sınırlı. Önemli olan tek şey, evin arka kapısının hemen içinde yerde bulunan birkaç taze lekeydi. Müfettişler bunların aks yağı ve motor yağı izleri içerdiğini düşündüler."

"Bunlar kurbanlardan mı geldi?"

"Harstad'ın evinde ya da Solmes'in dairesinde ya da evin garajında her iki kurbanı ait ayakkabılarda da bu maddelerin izine rastlanmamıştır. Harstad ve Solmes ofis ortamında çalışıyorlardı."

"Buradaki kurbanlarımızın aksine, Harstad ve Solmes uzun süredir birlikte değıllermiş gibi görünüyor."

"Hayır," dedi Pratt. "**G ö r ü n ü ş e** göre üç ya da dört aydır çıkıyorlarmış. Harstad bizim buralara Minnesota'dan taşınmıştı. Birkaç yıl Wadena'da yaşamış. Ondan önce beş yıl Keller'da, ondan önce de Fargo, Kuzey Dakota'da yaşamış. Hiç evlenmemiş."

"Notlar onun bir kadın erkeğı olduğunu gösteriyor."

"Bunu ben de gördüm. Zamansız ölümünden önce yoğun bir flört geçmişı vardı. İzini sürdüğümüz eski kız arkadaşlarının isimleri dosyada. Bir sürü röportaj."

"Davada çalışan dedektiflerden hala buralarda olan var mı?" "Hayır, ne yazık ki. Biri on beş yıl önce kanserden öldü. Diğeri de O zamanki şerif. Şu anda bir hafıza bakım tesisinde. Size yardım edemez."

Yirmi dört yıl önce

Tori Jessie'yi eve kadar takip etti. Futbol çantalarını dolaplarına yerleştirirlerken Jessie fısıldadı, "Tommy Press arayacak

birkaç dakika içinde. Odayı biraz kendime ayırmamın sakıncası var mı?"

Tori gülümsedi. "Ödevimi mutfak masasında yapacağım." "Teşekkürler, abla. Sen en iyisisin."

Jessie'nin sırt çantasını alıp "Merhaba Şerif," diyerek mutfağa doğru hızlı adımlarla yürümesini izledi. Babalarına her zaman böyle seslenirlerdi.

Tori buzdolabını karıştırdıktan sonra portakal suyu sürahisini çıkardı ve kendine bir bardak doldurdu. Babası mutfak masasında oturuyordu, önünde bir şişe viski ve yarısı dolu bir bardak vardı.

Onun karşısına oturdu ve ders kitaplarını yaydı, ancak babası sanki onu görmemiş gibi boş boş pencereden dışarı baktı.

"Şerif? Şerif, iyi misin?"

"Uh..." Kekeleyerek transtan çıktı. "Uh... iyi, tatlım, her şey yolunda."

"Biraz dalgın görünüyorsun."

"Oh... şey, sadece düşündüğüm bazı iş konuları var." "Şu büyük çantayla ilgili bir şey mi?"

Şerif gülümsedi. "O güzel kafanı endişelendirecek bir şey yok. Futbol antrenmanı nasıldı?"

"Çok iyiydi. Koç beni liberoda oynatıyor."

"Peki bu hangi pozisyon?" Şerif kızlarını oynarken izlemeyi seviyordu ama oyun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu onun için bir gizemdi.

"Hâlâ bir defans oyuncusuyum ama etrafta dolaşabiliyorum, bir o yana bir bu yana oynayabiliyorum." "Sanırım bu daha fazla sorumluluk demek, değil mi?"

Tori başını salladı ve meyve suyundan bir yudum aldı.

"Kız kardeşin bir erkekle telefonda konuştuğu için mi odanda buz tuttun?"

Omuz silkti.

Şerif alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi. "Ne aldığımı biliyor musun?"

"Ne?"

"Biraz elma..."

"Turta mı?"

"Biraz ister
misin?" "Uh-
huh."

"Güzel, bana yardım et."

Tori iki küçük tabak ve çatal çıkarırken şerif de ikisine birer dilim turta kesti. Yemek yerken hâlâ alışılmadık derecede sessizdi. Tori bir okul gecesini onunla masaya oturduğunda, genellikle her şey hakkında yirmi soru sorardı, kızlarının okulda dikkatini verdiğinden emin olmak için sınavlar yapardı.

"Şerif, iyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim, gerçekten tatlım."

"Okuldan biri Cal Amca ile üzerinde çalıştığınız davanın yakında duruşmaya çıkacağını söyledi."

"Gelecek ay."

"Bunun için endişeleniyor musun?"

Gülümsedi. "Tatlım, bir dava duruşmaya çıktığında hep endişelenirim. Tanık olmak ve jüriye soruşturmada ne bulduğumuzu anlatmak zorundayım. Ve suçladığımız adamın avukatı da bana sorular soracak. Bu sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil. Şerif iyi olacak."

Uçak Newark'a doğru son inişini yaparken Tori pencereden dışarı baktı, sol tarafında Manhattan'ın gökdelenleri görünüyordu. Yıllar önceki o konuşmayı düşündükçe, Şerif ve Pen'in kader kararlarını verdikleri günün o gün olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Dün Braddock'a karşı babasını savunmuş, onu eleştirdiği için Braddock'u azarlamıştı ama kendine karşı dürüst olsaydı, onun haklı olduğunu biliyordu.

Jim Hunter kızlarını, zor durumda kaldıklarında, biri onlardan şüpheli bir şey yapmalarını istediğinde kendilerine basit bir soru sormaları için yetiştirmişti: *Yapılacak doğru şey bu mu?*

Tori lise ikinci sınıftayken arkadaşı Lizzy ile sosyal bilgiler sınavında kopya çekerken yakalandığında ona böyle söylemişti. Öğretmeni şerifi aramış ve şerif de onu mutfak masasına oturtup sormuştu: *Tori, yaptığın doğru muydu?*

Babası kanıt saklamak için kurulan komplonun bir parçasıydı. Bu, suçlu bir adamın muhtemelen serbest kalmak yerine hapse girmesi anlamına geliyordu. Ayrıca beş kişinin daha öldürülmesine yol açmış olabilir.

Tori soru sormadan duramıyordu: *Şerif, bu yaptığın doğru muydu?*

Pratt ile yaptığı görüşmenin ardından Braddock öğleden sonrasını Plover cinayetlerinin aile ve arkadaşlarıyla yapılan görüşmeleri inceleyerek geçirdi.

Kurban olarak Harstad ve Solmes diğerlerinden farklıydı. Evli değillerdi ve sadece birkaç aydır çıkıyorlardı. Solmes, Harstad'dan on beş yaş daha gençti. Geçmişinde iki uzun süreli ilişkisi vardı ama onun dışında düzensiz bir flört geçmişi vardı. Yerel bir bankada kredi memuru olarak çalışıyordu ve sabıka kaydı yoktu.

Paul Harstad kırk iki yaşındaydı ve tıbbi malzeme satışında çalışıyordu. Cinayetlerden iki yıl önce Plover'a taşınmış. Çıktığı kadınların uzun bir listesi vardı ve müfettişler birçoğuyla görüşmüştü. Braddock beş görüşmeyi okuduktan sonra, Harstad'ın sekiz yıl öncesine dayanan flört geçmişinin kabaca bir zaman çizelgesini oluşturmaya başladı. Zaman çizelgesinde çok fazla boşluk yoktu ve birkaç tane de çakışma vardı.

"Seni köpek," diye mırıldandı başını sallayarak.

Harstad'ın evli kadınları takip etmekten hoşlandığına dair bir yorum dikkatini çekmiştir. Bir kadın müfettişe şunları söylemişti: "Görüşmeyi bıraktıktan birkaç ay sonra bir barda ona rastladım. Dürüsttü. Evliyken beni daha çok çekici bulduğunu söyledi." Neden böyle düşündüğü sorulduğunda ise şu cevabı verdi: "Baktığımda

Geriye dönüp baktığımda, sanırım evlendiğimde ayrılmak, eve gitmek zorundaydım."

Bir başka kadın ise, "Sanırım sonsuza dek bekâr kalacaktı. Kovalamacayı, takip etmeyi, yakalamayı seviyordu ama bir süre sonra sıkılıyor ve her şeyi yeniden yapmak istiyordu."

Dosyada bir fotoğraf vardı. Harstad'ın koyu renk dalgalı saçları, geniş bir gülümsemesi, yakışıklı bir yüzü, bir satıcının bakışları vardı. "Gerçekten iyi vakit geçiren bir Charlie," diye mırıldandı Braddock.

Solmes'in Harstad'ın kim olduğunu anladığı anlaşılıyordu. Arkadaşlarından biri Solmes'in onunla ilişkisinin ne kadar süreceğine dair sağlıklı bir kuşkusu olduğunu söyledi. "Eğlenceli bir adamdı ve onunla eğleniyordu, ama onun bir yuva kurmaya çalıştığı hissine kapılmamıştı."

Harstad'ın Wisconsin'e taşınmasından birkaç yıl önce, Wadena'da birlikte olduğu bir kadının kocasıyla yaptığı bir bar kavgası nedeniyle yarı sabıkalı bir kaydı vardı. Dosyada kocanın adına dair bir kayıt yoktu. Braddock, Wadena'nın takip etmesi için soruşturma dosya numarasıyla Steak'i aradı.

Belgeler arasında gezinirken sonunda korktuğu bölüme geldi: *Shepard İlçesi* başlıklı sayfa. İçini çekti ve sayfayı çevirdi.

Ah, New York, diye düşündü Tori, elinde alışveriş poşetleri, kaldırım boyunca rahatça yürürken, öğleden sonra geç saatlerde caddeler kalabalıktı, Empire State Binası uzaktaki güneşte parlıyordu.

Uçağı sabah 10:50'de Newark'a varmıştı. Otele olan yolculuğu, şoförü Sal'ın dönüşümlü olarak diğer sürücülere havlaması, trafiğe girip çıkması ve onunla Yankees ve Twins hakkında yoğun bir sohbet sürdürmesiyle olaylı geçti. Kız Twins beyzbol şapkasını takıp arabaya bindiği anda hemen konuya girdi ve ona Minnesota ya da kısaca Sota diye seslendi.

"Hadi ama Sota, Yanks'in Ekim ayında Twins'i ezip geçeceğini biliyorsun, değil mi? Twins sezon sonrası üst üste on sekiz ya da on dokuz maç kaybetti ve bunların çoğunu Yanks'e kaybetti."

"Bu da demek oluyor ki İkizlerin zamanı geldi, Sal."

"Atış yok, atış yok. Sizinkiler Yankileri yener, ve sweeparoni zamanı, bebeğim."

Yarım saatlik yol boyunca bu konuda ileri geri konuştular. İndiğinde Tori ona fazladan yirmi dolar bahşış verdi. "Ekim'de Twins kazandıktan sonra geri almaya geleceğim, Sal."

"Olur böyle şeyler, bedava binersin bebeğim," dedi ve ona bir kartvizit uzattı.

"Anlaştık."

"Görüşürüz, Sota."

Oteline yerleşti ve hemen parti için bir elbise alışverişine çıktı; bunun için de uygun aksesuarlar ve ayakkabılar gerekiyordu. En sevdiği mağazalardan bazılarını ziyaret etmekten, bir köşeden sosisli sandviç almaktan, etrafta dolaşırken buzlu bir çay almaktan ve şehrin tanıdık havasına alışmaktan keyif aldı.

Şimdi, öğleden sonra geç saatlerde oteline geri döndüğünde, büyük resim penceresinin perdelerini geri çekerek batıdaki Hudson Nehri'nin panoramik manzarasına bakıyordu. Beş kat aşağıda, yine nehre bakan açık hava barını ve verandayı görebiliyordu. Boynunu eğdiğinde, birkaç blok güneydeki eski apartman kulesinin kenarını bile seçebiliyordu.

Otele dönmeden önceki son alışveriş durağı bir içki dükkânı olmuştu. Şimdi kendine bir burbon doldurdu. Saat 5:00'ti. Parti saat 19:00'da başlamıştı ve otelin karşısındaki bardaydı.

Bu sabah uçağa bindiğinden beri telefonunu bilerek görmezden gelmişti. Hızlıca bir kontrol ettiğinde iki cevapsız arama gördü, ikisi de Cal'dan. Dün gece birkaç günlüğüne şehirden ayrılacağını mesajla bildirdiğinden beri Braddock'tan ses çıkmamıştı. Sadece cevap vermişti: *Tamam*.

Onun kendisini aramaya devam etmesini, konuşmak istemesini mi, yoksa birkaç günlüğüne kendisini rahat bırakmasını mı istiyordu?

Düşünmemeye karar verdi

bu konuda. Bunun yerine içkisini bitirdi, bir tane daha doldurdu ve banyo zamanının geldiğine karar verdi.

Aynada V yakalı siyah sundress elbisesine, topuklu ayakkabılarına ve küçük Coach çantasına son bir kez baktığında saat 7:25'ti. İyi görüldüğünü biliyordu.

McCall's'a girdiğinde, parti tabelasının arka tarafı gösterdiğini gördü, orada verandaya erişimi olan özel bir oda olduğunu biliyordu. Kalabalık bara doğru ilerledi ve birkaç tanıdık yüz görerek odanın içine göz attı. Saçına son bir fiske vurarak partiye girdi. Çok uzun sürmedi.

"Aman Tanrım!" Geno Harlow yüzünde kocaman bir sırıtışla seslendi. "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Harlow, Graff'ın yanında duruyordu ve Graff arkasını dönüp onun sürpriz görüntüsünden memnun bir şekilde genişçe gülümsedi. "Geç kaldınız, Özel Ajan Hunter."

Bu çağrı herkesin dikkatini çekti.

"Doğum gününüz kutlu olsun efendim. Sizi gördüğüme sevindim," diye selamladı Tori ve eski patronuna sıcak bir şekilde sarılmak için eğildi.

"Seni görmek de çok güzel," dedi Graff, yüzünde kocaman bir sırıtışla. "Görünüyorsun..."

"Muhteşem!" Harlow yüksek sesle haykırdı. Belli ki çoktan birkaç tane içmişti. Ona doğru bir adım attı. "Biraz da bana ver."

"Geno!"

"Vay canına," diye bağırdı Tracy Sheets, tüm bu kargaşayı duymuş olarak arka taraftaki verandadan içeri girerken. "Bana gelemeyeceğini söylemiştin."

"Bu bir son dakika olayıydı. Herkese sürpriz yapmaya karar verdim." "Üzerinde çalıştığınız o büyük davayı çözmüş olmalısınız."

"Hayır," diye yanıtladı Tori, sonra eğildi, "daha çok zorunlu bir ara vermek gibi."

"Ah," diye cevap verdi Tracy kaşlarını kaldırarak. "Peki ya senin adam, o da seninle mi? Onu da getirdin mi?"

"Hayır," dedi Tori tekrar. "Ama bu kadar yeter. Hadi bir kokteyl alalım." Kolunu Tracy'ninkinin arasından geçirdi. "Bütün dedikoduları duymak istiyorum."

Biftek Braddock'un kapısını çaldı. "Geç mi kalıyorsun?"

Braddock başını salladı. "Evet. Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Birkaç işi hallediyorum," dedi Steak. "Masandaki şişede hiç burbon kaldı mı?"

"Birkaç kahve fincanı alın ve kapıyı kapatın." Braddock zula şişesini çıkardı ve ikisine de birer viski doldurdu.

"Sheryl ve benim şu ana kadar Melanie Solmes veya Paul Harstad ile Baumanlar arasında herhangi bir bağlantı bulamadığımızı söyleyebilirim."

"Peki ya Wadena'daki olay?"

"Kavga ettiği adam öldü. Yıllardır öyle. Dosyaya bir not koydum."

"Çıkmaz sokak o zaman," diye mırıldandı Braddock. "İki suç mahalli için DNA eşleşmesi, isim yok, kimlik yok."

Steak, "Plover davası diğer her şeye uyuyor," dedi.

"Elbette öyle." Braddock başını salladı. "Harstad'ı defalarca bıçakladıkları kısmı gördün mü?"

"Evet."

"Kişisel bir şeydi. Birileri onun canının yanmasını gerçekten istiyordu."

"Evli ya da ilişkisi olan kadınlardan hoşlanan bir çapkındı. Bunlar balık tutmak için tehlikeli sulardır," diye gözlemledi Steak ve sonra konuyu değiştirdi. "Dosyada Pen Murphy ya da Şerif Hunter'la temas hakkında ne var?"

Braddock iç çekti. "Daha kötüsü de olabilir." "Öyle mi?"

"Jim Hunter'la iki, bölge savcılığından Todd Strom'la da bir telefon görüşmesi yapıldığını belirtiyorlar. Şerif Hunter'a bir dosyanın e-posta ile gönderildiğine dair bir not var, ancak e-postanın bir kopyası yok. I

Dosyanın ikimizin de okuduğu ana özet olduğunu tahmin ediyorum, ancak kesin olarak bilmenin bir yolu yok."

"Yani iki kurum arasında Pen, Hunter ve Cal'ın açıklamadığı derinlemesine görüşmeler ve soruşturma koordinasyonu olduğunu söyleyecek pek bir şey yok."

"Hayır."

"Güzel."

"Aksini biliyoruz. Yine de bunu yapmamalıydılar." Biftek homurdandı. "Yüksek atından iner misin?"

"Affedersiniz?"

"Ne yani, astının sana pisliklerini söylemesi hoşuna gitmiyor mu?" Steak şaşkınlıkla sordu. "Dün gece Cal'a, Pen'e ve hatta Tori'ye nasıl gürledin? Bu konuda tam bir pislik gibiydin."

Braddock omuz silkti.

"Pek çok insan patronuna eşeklik etmekten kurtulamaz. Bu arada gerçekten iyi bir patron."

"Şu anki şirketten mi yoksa Cal'den mi bahsediyorsunuz?"

"Sen de gerçekten iyi bir patronsun. Belki sadece şu anda değil."

"Yanılmamışım. Pen'in onlara yaptırdığı şey her davayı-" "Evet, evet, evet." Biftek umursamazca el salladı. "Bir tane falan var bunun gerçekleşme olasılığı yüzde."

"Portage soruşturma dosyasını gördüğümüze göre bunu söyleyebilirsiniz. Ama ya-"

"Madde konusunda tamamen hatalı olduğunuzu söylemiyorum. Bu konuda sana katılıyorum. Sadece üslup konusunda hatalıydınız."

"Ton?"

"Kendinden çok daha kutsal göründün. Sanki hiç bir kuralı ya da yönetmeliği çiğnememiş ya da gri bir alanda çalışmamışsın gibi. Ortak Terörizm Görev Gücü'nde çalıştın. Yıllar boyunca bir ya da iki özgürlük almadığınızı mı söylüyorsunuz? Her dava incelemeye tabi mi? Pfft, bana bir şans ver."

Braddock burbonundan bir yudum aldı.

Steak durmadı; içindikileri dökmek için yuvarlanıyordu. "Ve yirmi dört yıl önce ne yaptıklarına gelince, senin için kolay

Tarihin avantajıyla onları şimdi yargılamak için. O zaman orada değildiniz."

"Ya Barr'ın masum olduğu ortaya çıkarsa?"

"Masum değildi."

"Ya öyleyse?"

"Değildi," diye yanıtladı Steak. "Ve sen de öyle olmadığını biliyorsun, o yüzden dur. Masum olma ihtimali olduğunu düşünselerdi bunu yapmayacaklarını da biliyorsun. Sence Cal bunu yapar mıydı? Ya da Pen? Ya da Tori'nin babası?"

"Cal? Hayır. Jim Hunter mı? Adamı hiç tanımadım ama Tori'yi düşününce buna inanmakta zorlanıyorum. Kendin yürümeden birini bu kadar adanmış ve ilkeli yetiştiremezsin. Pen? Buralardaki insanların onu çok sevdiğini biliyorum ama ben o kadar emin değilim."

Biftek omuz silkti. "Dün pek iyi görünmüyordu. Aslında ona vurmana aldırmadım."

"Ellerinde kan var. Tanrı ruhunu şad etsin Jim Hunter'ın ve Cal'ın da öyle." Braddock viskisini yudumladı. "Ve sözlerime kulak verin, bir şekilde, bir yolla, bunların hepsi gün ışığına çıkacak. Bu bir "eğer" meselesi değil, sadece "ne zaman" meselesi."

"Cal'ın geri adım atmasını sağlamakta haklıydın. Bu muhtemelen akıllıca bir hareket."

"Bu en azıydı. Peki ya Tori? O nasıl?"

"O Jim Hunter'ın kızı." Steak fincanından uzun bir yudum almadan önce başını salladı. "Biliyor musun patron, onu davadan aldığın için sana kızgın değil, gerçi bu onun da hoşuna gitmedi. Bunu yapma *şeklin* yüzünden kızgın. Babasının mezarı üzerinde tepindin."

Braddock afallamıştı. "Ben onun mezarına basmadım."

"Onunla ilgili anılarının üzerinde tepindiğin kesin. Onun için pek bir fark olduğunu sanmıyorum," dedi Steak. "Ailesinin kalmadığını, sadece anılarının kaldığını söylediğinde *beni* gerçekten etkiledi. Yirmi yaşından önce çok fazla kayıp yaşamış ve bunu tek başına yaşamış. Uzun süre yalnız kaldı."

"Artık yalnız değil."

"Dün gece buradan çıkarken, sanırım kendini yine çok yalnız hissetti."

Braddock içini çekti ve kendinden iğrenerek başını salladı. "Evet, öyle olabileceğini tahmin ediyorum," dedi, viskinin geri kalanını içip kendine bir tane daha doldurmadan önce. "Yine de New York'a kaçmak zorunda değildi..."

Giderek daha fazla insan gelip Tori'yi selamladı. Birkaç saat boyunca etrafta dolaşp eski dostları ve iş arkadaşlarıyla merhabalaştı. Sonunda, partilerde her zaman olduğu gibi, o ve en yakın arkadaşları verandada bir köşede toplandılar.

Geno Harlow'un eşi Britt, Tori'nin kıyafetine hayran kaldı. "Bu elbiseye bayıldım," dedi hüzünle. "Yine de böyle bir şeye param yetmez."

"Üniversitede okuyan çocuklar," dedi Geno, kolunu onun omuzlarına atarak. "İkisi de. İkisi de birkaç yıl içinde maaştan kesilecek ve o zaman tatlım, sana o elbiseyi alacağım. Tori'den. Hem de indirimli."

"Ha!" diye kıkırdadı Britt. "Bu kulağa doğru geliyor."

"Bugünlerde büyük dava nedir?" Tori sordu. "İlginç bir şey üzerinde mi çalışıyorsunuz?"

Grup adına konuşan Tracy, "Hayır, her zamanki gibi öğütüp duruyoruz," dedi. "Sadece daha fazla. Şu anda işe alımlar dondurulmuş durumda."

"Evet," diye inledi Harlow. "Şu anda dosya yığınının boyu iki metreyi buluyor. Yardımın işimize yarayabilir, Tor."

Tori güldü. "Sizi özledim çocuklar, gerçekten özledim," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Başını kaldırıp etrafına, tepesindeki gökdelenlere baktı. "Ben de New York'u gerçekten özliyorum. Şehrin uğultusunu. Ormanda yaşamak bazen çok... sessiz oluyor. Çok sessiz."

Graff, "Eski işini geri istiyor gibi konuşuyorsun," dedi. "İşe alımların dondurulduğunu sanıyordum."

"Var. Eski işini geri mi istiyorsun?" diye sordu, bu kez biraz ciddiyetle.

"Bana bir teklif mi yapıyorsun?"

"Birini mi arıyorsun?"

"Şey..."

Tracy kolunu Tori'ye dolayarak, "Hayır, bir tane aramıyor," diye araya girdi. "Olduğu yerde gayet iyi."

"Söyleyeceğim. Yani, şu haline bak," dedi Ruby Gaines. "Elbisen, uzun, muhteşem saçların, toparlanmışsın ve çok iyi görünüyorsun. Minnesota'da her ne yapıyorsan sana çok yakışıyor."

"Evet," dedi Tori, sahte bir dönüş yaparak.

Ruby daha ciddi konuştu. "Çok... farklı görünüyorsun. Artık sende bu rahatlık var."

"Öyle mi?"

"Oh evet."

Graff güldü. "Eğer geri dönmek istersen, seni kesinlikle kullanabiliriz. Kapımız her zaman açık, söylemeniz yeterli."

"Bunu aklımda tutacağım, efendim," dedi Tori, onunla kadeh tokuşturarak. Graff gruptan geri çekildi, karısı kolundan çekiştiriyordu.

Tracy kocasının bileğini kaldırıp saatini gösterdiğini gördü. Gitme vakti gelmişti. "Bana bir dakika izin ver," dedi ve Tori'yi kenara çekti. "Dinle, gitmem gerekiyor. Kocan ve benim sabah halletmemiz gereken bazı işler, randevular var. Ama dinle, yarın akşam yemeğe geliyorsun."

"Ben mi?"

"Evet," dedi Tracy, ses tonu ciddiydi. "Konuşmamız gerek." "Ne hakkında?"

"Gerçekten neden buradasın?"

SEKİZ

"NE KADAR AZ BİLİRSEN O KADAR İYİ"

Braddock erkenden uyandı. Gölün serin sularında yüzerken Cal, Pen ve Tori'yle olan tartışmasını kafasında tekrar tekrar canlandırırdı. İskelenin önünde sırt üstü yüzüyor, açık mavi gökyüzüne bakıyor ve her şeyi zihninde tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

Biftek haklıydı.

Kendini beğenmiş bir pislik olmuştu. Bu doğruluğu Pen'e ve daha az ölçüde Cal'a yöneltmek ona göre haklıydı ama Tori konusunda çok ileri gitmişti. Evet, Koca Jim işleri berbat etmişti ama bu onun yerine sorumluluğu üstlenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Duş alıp giyindi ve evin ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Birkaç dakika boyunca Quinn'in odasında durdu ve bir hafta daha uzakta olacak oğlunu özledi. Kendisinin, Quinn'in ve Meghan'ın fotoğrafını eline aldı. Quinn o zamanlar üç yaşındaydı. Fotoğrafı çektirdikleri günü hatırladı, Central Park'taki oyun parkında. Meghan'ın baş ağrıları yeni başlamıştı, migren olduğunu düşünüyordu ve belki doktora gitmekten bahsediyordu.

Başlarına gelecekleri asla tahmin edemezlerdi. İki yıl sonra, o gitmişti.

Başka bir rafa baktı ve orada Quinn ile Tori'nin hokey sahasındaki fotoğrafı vardı. Güzel bir geceydi. Quinn büyük bir gol atmıştı ve o da bunu görmek için oradaydı. Eve pizzayla dönmüşler ve üçü masanın etrafında oturup bir aile gibi saatlerce konuşmuşlardı. Bir şey vardı ki

Quinn'in Tori'den bu kadar hoşlanmaya başlaması onu mutlu ediyordu. İkisi de birbirlerine çok düşkün hale gelmişti. Ev son birkaç aydır çok hareketli bir yer olmuştu. En azından şimdiye kadar.

Mutfakta kahve pişirdi ve evin sessizliğinin onu boğduğunu hissetti. *Buradan çıkmam lazım.*

Kamyonetinin anahtarlarını aldı ve Wavy Café'ye doğru yola çıktı. Sonraki iki saat boyunca lokantanın tezgâhında oturup kahvaltı etti, buraya uğrayan hokeyci babalarla sohbet etti, *Star Tribune* gazetesini baştan sona okudu ve ardından telefonundan *New York Times*'i açtı. Doğma büyüme New Yorklu olduğu için evini takip etmeyi severdi. Geri dönmeyeli birkaç yıl olmuştu ve artık şehri takdir edecek yaşa geldiğine göre Quinn'i oraya götürmenin zamanının geldiğini düşünüyordu. Ve görmek istediği eski arkadaşları vardı. Tori'nin de bunun peşinde olduğundan şüpheleniyordu.

Telefonuna bakıyor, onu aramayı düşünüyordu ki ekranda tanıdık bir yüz belirdi.

"Şerif Corbin Hansen, bu güzel sabahta sizin için ne yapabilirim?"

"Senin için ne yapabilirim, dostum," Cass County şerifi cevap verdi. "Benimle Pine River'da buluşmanı istiyorum." "Pine River mı? Neden?"

"Az önce ikimizin de konuşması gerektiğini düşündüğüm bir adamdan bir telefon aldım. Onunla sadece birkaç dakika konuştum ama içimden bir ses araştırdığım iki cinayet hakkında bir şeyler bildiğini söylüyor ve sizin de aradığınızı duyduğum bir şeyi görmüş olabilir. Benimle ne zaman buluşabilirsin?"

Braddock saatini kontrol etti. "Bir saate ne dersin?"

Corbin Hansen yaşlı ve bilge bir baykuştı. Mesajı her ne kadar şifreli olsa da, Corb Braddock'un bu konuya dikkatini vermesi gerektiğini düşünüyorsa, bu yolculuğu yapmaya degeceğine inanmak zorundaydı. Yerel bankanın otoparkına girdiğinde Şerif Hansen'i park etmiş ve Explorer'ında beklerken buldu.

"Bana pek bir şey vermedin Corb. Neden sen ve ben bu adamla ilgileniyoruz?" dedi.

"Bu hafta başında Remer'de meydana gelen patlamayı duydunuz mu?" Hansen bankaya doğru yürümeye başladıklarında sordu. "Yerel haberlerde vardı."

"Evet. Gaz kaçağı gibi bir şey, değil mi? Görüntüleri izledim. Büyük bir alev topu."

Hansen bankanın kapısını açarken, "İşte bu," dedi. "Gaz hattı sızıntı yapıyordu. Ev dumanla dolmuştu. Ev sahipleri kapıyı açmışlar, elektrik düğmesini çevirmişler ve *bum*. Ama bu bir kaza değildi. Bu bir cinayetti."

"Cinayet mi? Emin misiniz?"

"Gaz hattı kasıtlı olarak k u r c a l a n m ı ş . Hiç şüphe yok ki o."

"Kurbanlar kimlerdi?"

"Alan ve Jan Sampson," dedi Hansen. "Ve Leo'nun Brooks, şu konuşacağımız adam, içeri giriyor. Kendisi buranın müdürü ve Sampson'ların arkadaşıymış. İkimizi de ilgilendiren bir şeyler biliyor olabilir."

Brooks kırklı yaşlarının ortasındaydı, saçları ağarmıştı ve hafif yapılıydı. Onları bir konferans odasına götürdü ve panjurları kapattı. Herkes oturduğunda, Alan Sampson ile geçen Cumartesi sabahı erkenden Orta Goodwin Gölü'nde balık tutmak için buluştuklarını anlattı. "Ben burada Pine River'da, Alan ise Remer'de yaşıyor, dolayısıyla balığa çıkacağımız zaman genellikle Emily'de buluşur ve gideceğimiz gölü belirlerdik. Geçen Cumartesi Alan, Middle Goodwin'de karar kıldı."

"Saat kaçta?"

"Sabah beşte çıkmayı planladık. Dört kırk beşte Emily'de buluştuk, kahve ve çörek aldık, sonra da fırlatmaya gittik."

"Peki hangi tekne iskelesine gittiniz?"

"Orta Goodwin'deki daha küçük olan. Aşağı Goodwin'deki büyük olana kıyasla trafik genellikle oldukça hafif. Hızlıca girip çıkabiliyorsunuz ve park edecek yer var. İlginç olan şey, biz oraya vardığımızda bir kamyonun sudan bir tekne çıkarıyor olmasıydı."

"Bunun için erken değil mi?"

Brooks başını sallayarak, "Evet," dedi. "Eğer biri orada denize indiriyorsa, bu tamamen normal. Ama o noktada bir tekne çıkarmak tuhaf görünüyordu. Bütün gece balık tutmak duyulmamış bir şey değil ama bunu yapan insanlar genellikle gölde yaşarlar. Yine de o anda bir şey düşünmedim. Tekneyi çıkarıp yola koyuldular ve biz de denize açılıp balık tutmaya başladık. Suyu açılıp oltalarımızı bıraktığımızda güneş doğmaya başlamıştı."

"Ertesi gün balık tuttun mu?" Braddock sordu.

"Pazar günü mü? Hayır."

"Peki Şerif Hansen'i aramaya nasıl geldiniz?"

"İlk olarak, şerif ofisinden bir dedektif Alan'ın evindeki patlamayla ilgili yürüttükleri soruşturma hakkında beni aradı. Bana Alan ve Jan'ın başına gelenleri olası bir cinayet olarak değerlendirdiklerini söyledi. Dedektif, birinin neden onları öldürmek isteyebileceğine dair sorular sordu. Ona verecek bir şeyim yoktu. Alan ve Jan'ın dünyada bir düşmanı yoktu."

"Yine de buradayız," dedi Şerif Hansen.

"Doğru," diye cevap verdi Brooks, konuya girerek. "Dün gece teknesini gezdirmeyi seven başka bir balıkçı dostumla konuşuyordum. O da Alan'la birlikte balık tutardı ve geçen Pazar günü Middle Goodwin rampasındayken şerif yardımcılarının Cumartesi günü orada olan ve o sabah erken saatlerde gölden çıkan birini gören olup olmadığını sorduklarını söyledi."

"Gölden çıkarken gördüğünüz adamlar. Kamyonu ve tekneyi tarif et," diye sordu Braddock.

"Kamyon Dodge Ram'dı, bunu hatırlıyorum. Siyahtı, tıpkı balıkçı teknesi gibi."

"Peki ya tekne?"

"Dediğim gibi, siyah, fiberglas bir gövdesi vardı ve suda alçakta duruyordu. Sanırım 20 metrelikti. Büyük siyah dıştan takma motoru vardı, yani çok güçlüydü. Çok yakından bakmadım. Ama karanlıkta siyah bir kamyon ve siyah bir tekne görmek aklımda yer etti."

"Ne marka tekne?"

"Keşke hatırlayabilseydim, Dedektif. Dediğim gibi, o kadar yakından bakmadım ve balık tutmayı sevmeme rağmen, tüm tekneleri takip etmiyorum."

modeller. Bunu Alan'a bıraktım - o bu tür şeylerle gerçekten ilgileniyordu."

"Ama bir Dodge Ram kamyonet olduğunu hatırlıyor musun?" Hansen dedi ki. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Tekneyi suya indirme alanına giden o dar yoldan aşağı indiğimizde gördüm. Römorku geri çekmişler, tekneyi sudan çıkarıyorlardı. Kamyonun burnu dışarıdaydı. Dodge Rams'lerin kendine özgü ön ızgaraları vardır. O kamyonda da vardı, parlak krom bir ızgara."

"Plaka numarası?" Braddock cevabı bildiği için sordu.

Brooks başını salladı. "Hayır. Bunu anlamadım. Bakma zahmetine bile girmedim."

"Tekneyi çıkaran bir kişi miydi yoksa iki kişi mi?"

"İki tane," dedi Brooks. "Gerçi onları sadece kısa bir süre gördüm. Ve gerçekten sadece bir adam. Tekneyi römorka bağlayıp sabitlemeyi bitirmek üzereydi."

"Onu tarif et?"

"Uh..." Brooks bir an düşündü. "Bunu sürekli söylediğimi biliyorum ama karanlıktı, pek ışık yoktu. Kafkasyalıydı ve biraz sıksa görünüyordu."

"Nasıl giyinmişti?" Hansen sordu.

"Biliyor musunuz, bu da biraz garip bir şeydi. Tamamen siyah giyinmişti. Gece dışarıda olsaydınız, kendinizi biraz daha görünür kılmak için yansıtıcı veya açık renkli bir şeyler giyeceğinizi düşünürdünüz."

"Ama bu adam tamamen siyahlar içindeydi?" Braddock kontrol etti.

"En azından koyu renklerde oldukları kesin," dedi Brooks. "Sanırım Alan, bu adamların balıklara gizlice yaklaştığını söyleyerek şaka yollu bir şey bile söyledi."

"Diğer adama baktın mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bir şoför olduğunu gördüm. Size onun hakkında bir şey söyleyemem."

"Büyük adam mı? Küçük adam mı?"

"Emin değilim. Sadece gördüğüm adamın sıksa olduğunu biliyorum. Ama dediğim gibi, karanlıkta elli metre uzaktan ona sadece on ya da on beş saniye baktım. Yani, onu bir sıralamadan seçebileceğimi sanmıyorum."

"Bana cevap verin. Normal bir şekilde mi çekildiler yoksa yarışarak mı uzaklaştılar?"

Brooks durdu, düşünüyordu. "Biliyor musun, onları yaparken gördüğümü sanmadığım bir şey var."

"Fişi çıkaralım mı?" Hansen sordu. "Suyu boşaltmak mı?"

Brooks başını salladı. "O ve teknenin arkasını da römorka bağlamamışlar. Belki biraz aşağı inip bunları halletmiş olabilirler ama genelde hemen orada halledersin. Fişi çıkarmak bir anahtarla yirmi saniye mi sürer? Tekneyi bağlamak da en fazla bir dakika. Oradan yarışarak çıktılar." Braddock bazı notlar aldı ve Brooks'un kendisine anlattıklarını düşündü. Adamın durumu iyi görünüyordu ve Geç de olsa önemli olduğunu fark ettiği bir şey.

"Son bir soru," diye sordu. "Dodge Ram'i ve tekneyi römorkta birlikte bulursam kimliğini tespit edebilir misiniz?"

"Tüm bağlantıları görebilseydim?"

Braddock başını salladı.

"Muhtemelen. Eğer düzenek doğru görünseydi muhtemelen size söyleyebilirdim. Alan ve Jan'ı öldürenler bu adamlar mıydı?"

Braddock, Hansen ile bakıştı. Bunların Strom'ları öldüren adamlar olması muhtemel görünüyordu. Gün ışımadan kaçmaya çalışıyorlardı ve Sampson ile Brooks tesadüfen onlara rastlamıştı.

"Bu mümkün," diye kabul etti Braddock. "Bu iki adamın Yukarı Goodwin'de göl kenarında bir evleri olan Todd ve Jennifer Strom ile arkadaşları Dennis Troy'u öldürmüş olmaları da mümkün. Alan'ın kamyonetinin plakasını almış ve onu takip etmiş olabilirler."

"Karım ve ben şehir dışına çıkmalı mıyız?" Brooks sordu. "Yani Alan ve Jan'ın başına gelenler, patlama ve diğer şeyler göz önüne alındığında, artık endişeleniyorum."

Braddock tekrar Hansen'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bay Brooks, size yalan söylemeyeceğim," dedi Hansen. "Eğer arkadaşlarınızın başına gelenler Dedektif Braddock'un ve benim araştırdığım şeylerle ilgiliyse ve bir haftalığına gidebileceğiniz bir yer varsa, benimle irtibatta kaldığınız sürece bunu yapmaktan sizi caydırmam."

"Bu konuda şerifle aynı fikirdeyim," dedi Braddock. "Sadece o kamyonu ve tekneyi bulursam size ulaşabilmem gerekiyor."

On beş dakika sonra Braddock ve Hansen otoparkta vedalaştılar.

"Bu adamla irtibatta kal, Corb."

"Katillerini gördü, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Braddock. "Keşke onları biraz daha iyi görebilseydi."

Geri dönerken, Braddock Brooks'la yaptığı konuşmayı tekrarladı. Cal'ı aradı.

"Bunu senden duyduğuma şaşırdım," dedi

Cal. "Geçen gün işler kızıştı."

"Evet, olur böyle şeyler. Haklısın, ortalık karıştı ve ben her şeyi berbat ettim. Ne oldu?"

"İlçe için yeni bir bilgi işlem müdürümüz var, değil mi?"

"Evet. Birkaç aydır orada. Adı Kathryn Turner. Çok zeki bir bayana benziyor."

"Onunla tanışmadım ama sanırım bir şey yapmasını istiyorum. Tanıştırıcı bir telefon görüşmesi yapıp sonra da beni aramasını sağlayabilir misin?"

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Neyiniz var?"

"Kontrol edilmesini istediğim bir şey var ve ilçedeki sınırlı görev süresi göz önüne alındığında, bu iş için mükemmel olabilir."

Cal, "Hemen bir telefon görüşmesi yapacağım," diye yanıtladı.

"Tori'den haber aldın mı?"

"Dostum, herkes bana bunu sorup duruyor."

"Herkes mi?"

"Sen ve Steak."

"Bu kesinlikle herkes olarak nitelendirilebilir," diye espri yaptı Cal.

"Ona birkaç mesaj bıraktım ama geri dönmedi."

"Sanırım New York'ta bazı arkadaşlarını ziyaret ediyor."

"Bu ani oldu." "Evet,
şey..."

"O hissi bilirim. Turner'ı arayacağım. Bana ne hakkında olduğunu söylemek istemediğine emin misin?"

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Turner on beş dakika sonra onu aradı. "Şerif Lund acil bir konu hakkında konuşmak istediğinizi söyledi."

"Olabilir," dedi Braddock. "Şu anda on beş d a k i k a n ı z ı
çalabilir miyim?"

"Elbette."

"Nerede yaşıyorsun?"

Kathryn Turner, Kuzey Çam Gölü'nün doğu yakasında, kasabadan iki mil uzakta yaşıyordu. Braddock arabayı yanaştırdığında kocasını hokey sahasından tanıdı. Oğulları Quinn'den birkaç yaş gerideydi. Kathryn onu evin arka tarafına götürmeden önce birkaç dakika spor sohbeti yaptılar. Verandadaki şemsiyenin altında bir masaya oturdular.

"Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu hassas bir konu... ya öyle ya da sizi boşa kürek çekmeye gönderiyor olabilirim."

Güldü. "Görev iyi tanımlandığı sürece sorun yok."

"Bakalım bunu sizin için yapabilecek miyim? İlk soru, size bir plaka numarası versem, son bir iki ay içinde herhangi bir ilçe çalışanının buna erişip erişmediğini takip edebilir misiniz?"

Turner bir an düşündü. "Evet, bunu çözebilirim."

"Bunu yapabilir misiniz yoksa sizin için birinin yapması mı gerekiyor?"

Gülümsedi. "Ben direktörüm ve direktörler genellikle yönetim tipleridir, teknik tipler değil. Ama benim felsefem de muhtemelen sizinkine çok benziyor: Çalışanlarınızın işlerini anlamadığınız ve nasıl yapacaklarını bilmediğiniz sürece yönetici ya da direktör olamazsınız."

"Bunu duydum," dedi Braddock. "Güzel, çünkü işte ikinci görev. Bu daha zor ve gerçekten sağduyulu olmanı gerektiriyor çünkü sana belki de bilmemen gereken ve başkalarına anlatamayacağın bazı şeyler söyleyeceğim. Ayrıca bunu yaptığınızı başka kimsenin bilmemesine de dikkat etmeniz gerekiyor."

Turner biraz daha dik oturdu ama başını salladı. "Anlıyorum."

"Şu anda uğraştığımız büyük soruşturmayı biliyor musun?"

"Herkesin bahsettiği şu çoklu cinayetler mi?"

"Evet," dedi Braddock. "Yirmi dört yıl önce, o zamanki ilçe şerifi Jim Hunter'ın Dan Newman adında bir IT çalışanı vardı."

Turner elini ağzına götürerek, "Cinayet kurbanlarından biri," dedi.

Braddock başıyla onayladı. "Şerif Hunter'ın Newman'a ilçe sistemlerinden bazı bilgilerin kanıtlarını sildirdiğinden oldukça eminiz. Bu bilgiler Hunter ile Portage İlçesi Şerif Departmanı arasındaki telefon görüşmelerinin yanı sıra Portage İlçesi Avukatlık Bürosu'ndan ilçe avukatlık bürosunda çalışan Todd Strom'a yapılan bir telefon görüşmesiyle ilgiliydi."

"Todd Strom da bir kurban değil mi?"

"Evet. Şerif Hunter ayrıca Newman'a Portage County'den gelen ve bir rapor içeren bir e-postayı kaldırttı. Şimdiye kadar takip ettiniz mi?"

"Evet."

"Newman'ın şerif için yaptıklarından dolayı öldürüldüğünden şüpheleniyoruz. Birinin bunu bilmesinin tek yolu kendi sistemlerimiz, muhtemelen e-posta ve telefon aracılığıyla olabilir. Büyük ihtimalle yakın zamanda bu bilgiyi aramaya çıkmışlar ve bir şekilde bulmuşlardır."

"Neden biri bunu yapsın ki?"

"Onlara sormak istediğim soru tam da bu."

"Ve siz de bunun ilçe için çalışan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Bence *sizin* için çalışan biri olabilir."

"Sence katil benim için mi çalışıyor?" Turner endişeyle ağzından kaçırdı. "Aman Tanrım."

"Sanırım bunun küçük bir ihtimali var, ancak içgüdülerim bana katil tarafından birini bulması için para ödenmiş olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylüyor."

bilgi. Sistemleri bilen, açıkların nerede olduğunu, verilere ve bilgilere nasıl ulaşılacağını bilen ve muhtemelen izlerini nasıl örtecekleri konusunda fikir sahibi olan biri."

"Ve yirmi dört yıl önce olduğu gibi sistemlerimiz bu bilginin bulunabileceği tek yer mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Bunu birinin yaptığına dair kanıtınız var mı?"

"Belirli bir kanıt mı? Hayır. Varsayım mı? Evet. Birinin Todd Strom'un yirmi dört yıl önce bir telefon görüşmesi yaptığını öğrenmesinin başka bir yolu olabilir. Bu Portage County'deki bir dosyada belgelenmiş. Ama Dan Newman'ın olaya karıştığı sadece Şerif Hunter tarafından biliniyordu ve o da öleli yirmi yıl oldu."

Turner ayağa kalktı ve derin düşüncelere dalmış bir halde sol işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak avluda volta atmaya başladı. "Tüm bunlardan emin misin?"

"Emin misin? Hayır. Ama bence bu çok mümkün. Katillerin Dan Newman'ın bu olaydaki rolünü bilmeleri için başka bir yol düşünemiyorum."

"Ben de yapamam."

"Eğer haklıysam, o kişiyi bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, o da denemek. Sanırım ne kadar erken o kadar iyi?"

"Evet." Braddock not defterinden bir kâğıt parçası kopardı. "İşte kontrol etmeniz gereken plaka. Şimdi, sanırım eğer biri bunu araştırdıysa, geçen Cumartesi sabahından itibaren araştırmış olmalı. Ya da en azından benim ilgilendiğim zaman dilimi bu."

"Ve bu plaka. Kime ait?"

Braddock, "İçlerinden birinin görmüş olabileceği bir şey yüzünden geçen hafta Remer'deki evleri havaya uçuruldu," dedi.

"Bunu haberlerde gördüm." Turner'ın gözleri kocaman olmuştu.

"Kathryn, beni dinle. Senden bir şey yapmanı istediğimi sadece Şerif Lund ve ben biliyoruz. Şerif senden *bunu yapmanı* istediğimi bilmiyor. Eğer bu konuda rahatsızsan söylemen yeterli, seni anlayacağım ve başka bir yol bulacağım."

Turner, "İzlerimi nasıl *kapatacağımı* biliyorum," dedi.

"Burada gereksiz yere riske girme," diye emretti Braddock. "Bunu yapmayacağına söz ver."

"Yapmayacağım."

"Tamam. Bir şey bulursan beni ara, başka kimseyi arama.

Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Braddock Kathryn Turner'ın evinden uzaklaşırken, en azından dava konusunda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Günlerdir ilk kez bir şeylerin yolunda gittiğini hissediyordu.

NINETEEN

"SEVDİKLERİNLE FARKLI OLMASI GEREKTİĞİNİ SANIYORDUM"

Akşam yemeğinde biftek, salata ve tatlıdan oluşan bir barbekü vardı ve şarap Tori tarafından sağlandı. Tatlıdan sonra Tracy'nin kocası Sam, "Bulaşıkları ben hallederim. Siz ikiniz gidip arayı kapatın."

Küçük arka avluya çıktılar ve şezlonglara oturdular. Tracy hiç vakit kaybetmedi. "Braddock'la ne hakkında kavga ettiniz?"

"Kim kavgadan bahsetti ki?"

"Gerçekten o dansı yapacak mıyız?" Tracy, Tori'nin gözlerinin içine bakarak söyledi. "Davadan alındın. Ne dün gece ne de bu gece ondan neredeyse hiç bahsetmedin. Ben onun adını anıyorum ve sen hançer gibi bakıyorsun. Ne oluyor?"

Tori şarabından uzun bir yudum aldı.

"Buraya uçman ve geri dönmekle ilgili yarı ciddi sorular sorman için seni fena halde kızdırmış olmalı."

Tori'nin gözleri nemlenmeye başladı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Ne oldu?"

"Aslında babamla ilgili..."

Tori sonraki yarım saati Tracy'ye durumu özetleyerek geçirdi. Newman'lar ve kızları, Strom'lar, Barr, açıklanmayan Plover davası, Braddock'un Cal'a saldırması, Pen Murphy ve babası, sonra da kendisinin davadan alınması. Tracy'nin her şeyi gizli tutacağına güvenebileceğini bildiği için ona her şeyi anlatabilirdi.

"Yani, on yedi yaşındaki Cara'yı görüyorum, sevimli, atletik, futbol oynuyor ve kendimi görüyorum, Trace. Jessie kaybolduğunda kendimi görüyorum. Ambulansta otururken yüzündeki o boş bakış. Keder, suçluluk, hissedebiliyordum, gerçekten *hissedebiliyordum*. Ve sonra babamın... kararını ve bunun doğru mu yanlış mı olduğunu ve ellerinde bu zavallı kızın babasının kanı olup olmadığını ve... Tanrım."

"Bu kesinlikle büyük bir karmaşaya benziyor."

"Öyle mi dersin?"

"Braddock seni davadan aldı. Muhtemelen buna mecburdu, biliyorsun değil mi?"

Tori başını salladı.

"Peki sorun nedir?"

İç çekti. "Sadece bu konuda pek... hassas değildi." Tracy yüksek sesle güldü.

"Ne?"

"Çok hassas değil miydi? Hepiniz onun duyarlı olmasını mı istediniz?"

"Kimin tarafındasın?"

Tracy, Tori'nin kolunu okşayarak, "Senin, her zaman senin kardeşim," diye cevap verdi. "Ama dürüst ol, duyarlılık her zaman senin güçlü yönlerinden biri olmamıştır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada konuştuğun kişi benim, Tori." Sinsi bir sırıtışla şarabından bir yudum aldı. Psikiyatristçilik oynarken eğleniyordu. "Seni ne zamandır tanıyorum? On beş, on altı yıldır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadın ya da erkek, gördüğüm en küstah ajanlardan birisiniz. Aptallara ayıracak vaktin yok. Filtre yok. Yapılması gerektiğini düşündüğün şeyi üstlerine söylemekten çekinmiyorsun."

"Şimdi bekle..."

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Tracy. "Ve senin bu yönünü seviyorum. Keşke ben de senin gibi konuşabilecek cesarete sahip olsaydım. Ben hep güvenli oynuyorum. Bir şey söylersem, bunun kariyerimi nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Sen bunların hiçbirini umursamıyor gibisin."

"Muhtemelen en sevimli özelliğim bu değil."

"Bu seni bana sevdiriyor. Ama bak, eğer açık sözlü olursan, insanlar da sana karşı aynı şekilde davranacaktır. Sevdiklerin bile ve sen o adamı kesinlikle seviyorsun, bu yüzden de ona bu kadar öfkелisin."

"Sevdiklerinizle farklı olmanız gerektiğini sanıyordum."

Tracy yine güldü.

"Sam'le aranızdaki ilişki böyle mi?"

"Avukat ve FBI özel ajanı, ne düşünüyorsun?" Başını sallayarak tuhaf bir şekilde kıkırdadı. "Yıllar içinde bazı tartışmalar yaşadık ama evlilik bu. Tartışmalar olacaktır."

"Ben evli değilim."

"Ama Braddock birlikte bu kadar uzağa gittiğin ilk erkek."

"Bu yolda ilk kez ilerliyoruz."

"Bu yüzden işler biraz zorlaştı, sen de paniğe kapılıp New York'a ve konfor alanına kaçtın."

"Panik yapmadım."

Tracy bir kaşını kaldırdı.

"Hadi ama," diye yalvardı Tori. "Beni biraz rahat bırak." "Buraya gevşeklik için mi geldin?"

"Şey... evet."

Tracy başını sallayarak, "Hayır, hayır, hayır," diye cevap verdi. "Buraya soğuk bir doz gerçeklik sağlamak için geldim. Bu senin son kavgan, tartışman, münakaşan ya da ağız dalaşın olmayacak. Sen ve Braddock gibi iki alfayla olmaz. O bir New York'lu, Tori. NYPD'de kalkanı vardı. Sence geri adım atar mı, doğruyu söylemez mi?"

"Şey..."

"Senden biraz daha yumuşak başlı olabilir ama o da kesinlikle A tipi."

Tori isteksizce başını salladı. "Öyle."

Tracy genişçe gülümsedi. "Çok stres altında olduğunu varsayıyorum. İş ve üzerine yıkılan bu pislik yığını yüzünden çok sinirlendi ve o anın sıcaklığıyla muhtemelen geri almak isteyeceği bazı şeyler söyledi ama..."

"Ama ne?"

"O haklı. Baban her şeyi berbat etti. Savcı daha beter batırdı ve sanki en sevdiğin amcanmış gibi övgüyle bahsettiğin şu Cal da bir nevi çuvalladı. O zamanlar o kadar değil, ama şimdi kesinlikle. Yaptıkları şey, sonunda patlayacak bir saatli bomba yaratmaktı."

Tori tekrar başını salladı. "Babamın bunun olacağını tahmin etmesine imkân yoktu."

"Hayır, muhtemelen değil. Ama o büyük bir risk aldı, sıcak sobaya dokundu ve şimdi başkaları yanıyor. Kurallara uyduğunuzda böyle şeyler olmaz."

Gülme sırası Tori'deydi.

"Ne?"

"Braddock da öyle dedi." Gözlerini kapadı ve bir iç çekti. "Biliyor musun, muhtemelen benim ona kızdığım kadar o da bana kızgındır."

"Muhtemelen."

"Yani, ben buradayım ve o da orada. Şimdi ne olacak?"

"Bence cevaplamanız gereken asıl soru ne istediğiniz?" Tracy söyledi. "Dün gece seni iş hakkında soru sorarken duydum ve sadece ufak tefek hisler beslediğini söyleyebilirim."

"Bundan emin değilim."

"Öyleydin."

"Peki ya öyleysen?"

"Bunun bilgeliği hakkında uzun uzun düşünmen gerektiğini söyleyebilirim. Seni bir yıldır görmedim ama seninle sık sık konuştum ve ne kadar sağlıklı olduğunu söyleyebilirim. Bunu görebiliyorum, zihinsel olarak, fiziksel olarak. Yani kesinlikle harika görünüyorsun, ama yine de her zaman öyleydin."

"Kes şunu."

"Tori, sen çekicisin. Erkekler sana çekiliyor, hep çekildiler. Dün gece bunu bir kez daha gördüm, o elbisenin içinde sana bakanlar, sarılmak ya da ayaküstü sohbet etmek için yanına sokulan erkekler. Sen uzaklaşırken gülümsemeler, uzun bakışlar."

"Fark etmedim."

"Evet, doğru," diye cevap verdi Tracy, buna inanmamıştı. "Benim için büyüleyici olan şey, senin bir ya da iki haftadan fazla kalmanı sağlayan ilk adamın Braddock olmasıydı - New York City'den nakledilmişti."

sen, ama eski memleketinde bir şerif dedektifi. Bunun olacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bu bana yakışıklı bir adam olmanın ötesinde, kendisinde de özel bir şeyler olduğunu gösteriyor."

"Öyle."

"Seks iyi mi?"

"Aman Tanrım, evet," dedi Tori kocaman bir sırıtışla. Tracy kıkırdadı. "Ee kızım, sorun nedir?"

"Neden burada olamadı ki?" Tori iç çekerek şöyle dedi. "Tracy, neden onunla Manchester Bay'de değil de burada tanışamadım? Yani, bu dava..."

"Sadece bir dava."

"Braddock bu konuda haklı. Babam, Cal ve Pen'in yaptıkları, eğer ortaya çıkarsa, babamın hatırlanma şeklini gerçekten değiştirebilir. İnsanların bana onu ne kadar sevdiklerini ve saygı duyduklarını söylemeleri çok hoşuma gidiyor. Son bir yıldır bunu duymak güzeldi. Buna tutunuyorum. Onu biraz olsun hayatıma geri alabildiğimi, anıların geri gelmesine izin verdiğimi hissediyorum. Ama bu dava..."

"Geçecek."

"Geçen yaz Jessie'ydi. Şimdi de babam. Sırada ne var? Yani bir psikiyatristle konuşuyorum ve o harika biri, Braddock da her zaman yanımda."

"Onu seviyor musun?"

Tori başını sallayarak, "Ah, biliyorum," dedi. "Biliyorum. Hissediyorum, biliyorsun, derinlerde. Bu gerçek. Ama her şey çok... bilmiyorum, karmaşık. Bazen beni etkiliyor, gerçekten etkiliyor."

"Hayat bu."

"Ama bazen bunu neden yaptığımı merak ediyorum. Her yerde yaşayabilirim. Neden orada yaşıyorum?"

"Nedenini"

biliyorsun." "Bu yeterli mi?"

"Bu sadece sizin cevaplayabileceğiniz bir şey," dedi Tracy. "Bu konuda görüş bildirmek için kendimi yeterli görüyorum, ama o senin için gerçekten çok iyi oldu, bu açıkça görülüyor. Onu seviyorsun ve bunu söylemeni duymak çok hoşuma gidiyor. Aklından her ne geçiyorsa, onun hakkında düşündüğünden emin ol."

Çünkü seni bu şekilde etkileyen birini bulman uzun zaman aldı."

Tori başını salladı ve sandalyesine geri oturdu, gözleri kapalıydı. Birkaç dakika sonra, "Biliyor musun, dün gece yalan söylemiyordum. New York'u gerçekten özleyorum."

"Tamam, ama bir şeyden kaçtığın için geri dönme. Geri dön çünkü gerçekten ama gerçekten derinlerde istediğin şey bu."

Bir süre daha sessiz kaldı ve şarabını yudumladı. "Küçük patlamandan beri Braddock'la konuştun mu?"

"Hayır. Duyarsızlığından yakınmama güldüğünüzü biliyorum ama babamın peşine düşme şekli... Ona hâlâ çok kızgınım. Haklı olup olmaması umurumda değil."

"Geri dönene kadar öyle kalabilirsin," dedi Tracy. "Ama sonra kaldırın. İkiz de üzgün olduğunuzu söyleyin ve ateşli bir makyaj seksi yapın."

"Oh, ve bu her şeyi daha iyi mi yapıyor?"

"Hayır, ama acıtmaz. Uçuşun ne zaman?"

"Yarın akşam, sekiz on beşte."

Birkaç dakika oturup Brooklyn mahallesinin uğultusunu dinlediler.

Tracy, "Bana anlattığınız vakayı düşünüyorum," dedi. "Ve?"

"Birinin şu Barr denen adamın annesini konuşturması lazım."

"Braddock ve ben denedik."

"Tekrar dene. Kurbanlarla şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha iyi empati kuruyorsun. Seni bir dedektif ya da ajan olarak değil, bir kurban olarak görmesini sağla, Tori. Bunu yap ve bahse girerim onu konuşturacaksın."

"Bilmiyorum. Bulunduğu konumda oldukça sertleşmiş görünüyordu." "O zaman yaratıcı ol."

"Bunu dikkate alacağım."

"Hava karanlık," diye karşı çıktı Şerif Yardımcısı Lewis Cal'a. "Saat gecenin onunu geçti. En azından Pen ve seninle birlikte dışarı çıkmama izin ver."

"Gerek yok," diye yanıtladı Cal, elinde oltaları ve olta takımı kutusuyla. "Yukarıda küçük bir ayın olduğu güzel bir gece. Balıklar böyle ısırırken içeride oturacak değilim."

"Ama patron..."

"Kulübenin önünde olacağız, birkaç, belki üç yüz metre," dedi Cal. "Ve arkadaşlarımızın arasında. Her şey yolunda gidecek."

"Bilmiyorum. Braddock eğer-" "Silahlıyım, hem de çok iyi silahlıyım. Ben gidiyorum."

Lewis içini çekti ve sonra yavaşça başını salladı. "Sanırım patron sensin."

Balık tutmak için mükemmel bir geceydi, böcekleri uzak tutmak için hafif bir esinti vardı ve rıhtım boyunca yürürken gölde hafif dalgalar vardı. Güneyde çeyrek mil ötedeki tekne gruplarını görebiliyorlardı. Cal, "Çocuklar bana balıkların gerçekten ısırıldığını söylüyor," dedi.

"O zaman payımızı alalım," diye cevap verdi Pen.

İki saat sonra, oltada birkaç balık vardı. Cal, Pen'in onları temizlemesine izin verecek ve yarın öğle yemeği için kendilerine bir balık kızartması yapacaklardı.

"İçeri girme vakti gelmiş olabilir," dedi Pen. Gruplarındaki diğer tekneler halatlarını çekmiş ve saat gece yarısını geçerken kıyıya doğru ilerlemeye başlamışlardı. Açıkta sadece bir tekne daha vardı. Belki yüz metre kadar güneylerindeydi ve görebildiği kadarıyla onlar da toparlanıyor gibiydi. Dıştan takmalı motorun gürültüsünü duyabiliyordu.

"Muhtemelen haklısın. Dur bir saniye..." dedi Cal heyecanla, koltuğunda geriye yaslanarak. "Pen, bir tane buldum. Bir tane buldum. Sanırım büyük bir tane."

Pen ağla birlikte teknenin ön tarafına doğru ilerlerken, "Evet, oltanın kıvrımına bak," dedi. "Gergin tutmaya devam et dostum."

"Yakaladım," diye homurdandı Cal makarayı yavaşça çevirip balıkla mücadele ederken, onu yüzeye çekerken misinayı gergin tuttu.

Pen küçük bir el feneri çıkardı ve ışığını suya tuttu.

"İşte orada! Şuradaki yüzeyde görebiliyorum," diye bağırdı Cal. "Şimdi onu sana geri getireceğim."

Pen sağ eliyle ağı suya bıraktı. Cal sandalyesinde sağa döndü, makarayı tekrar çevirdi ve balığın geri döndüğünü hissetti.

"Ve... onu yakaladım," diye bağırdı Pen ağı kaldırırken. "Oh, bu büyük bir tane. Çok güzel!"

"Kesinlikle öyle," diye yüksek sesle cevap verdi Cal, ağa uzandı ve tam diğer tekne yanaşırken büyük walleyi çıkardı. Balığı havaya kaldırdı. "Şuna bak, ha?"

Yoldan geçen tekne parlak bir el feneri yaktı ve Cal ile balığın üzerine tuttu.

"Vay canına, bu büyük bir tane!" diye seslendi tiz bir ses. "Harika yakaladın."

"Uh, Cal..." Pen gözlerini kısarak diğer tekneye baktı.

"Çok büyük, değil mi?" dedi Cal kancayı walleye'in ağzından çıkarmaya başlarken.

"Evet, bu harika bir balık," diye onayladı başka bir ses.

"Cal?"

Cal başını kaldırdığında Pen'in gözlerinin aniden şiştiğini gördü. "Baksana-"

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Pen tekneye geri yığıldı.

Cal döndü ve diğer tekneye baktı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Slim tekneyi hızla gölün karşısına geçirirken D, "Onları yakaladım," diye haykırdı; Kuzey Çamlığı'nda kuzeye doğru ilerlerken navigasyon ışıkları yanmıyordu.

"Kanal için mi?" "Evet."

Slim arkasına bakıp takipçileri aradı ama göremedi. Kuzey Çam Gölü'nün kuzeybatı ucundaki dolambaçlı kanala girdiklerinde navigasyon ışıklarını tekrar yaktı. "Onlar gidince işimiz bitti, değil mi? İşimiz bitti mi?" diye sordu endişeyle.

"İşimiz bitti."

YİRMİ

"NE DEDIĞİMİ DUYUYOR MUSUN?"

Braddock aile odasındaki büyük roadster koltuğunda bir anda uyandı. Sol bacağı kolun üzerine sarkmış, yarısı bitmiş birası hâlâ sağ elindeydi. Üç boş bira sehpanın üzerinde duruyordu. Televizyon açıktı. Dışarısı zifiri karanlıktı.

Onu uyandıran neydi? Bir çeşit sesti. Sesi tekrar duydu ve sehpanın altında yere düşmüş olan cep telefonu olduğunu fark etti. "Evet?" Braddock yorgun bir sesle konuştu. "Bekle... ne? Vuruldun mu? Nereden? Dalga mı geçiyorsun benimle? Oraya gidiyordum."

On beş dakika sonra hastanenin önünde durdu ve acile koştuğunda Lucy Lund'u perişan bir halde buldu. "O nasıl?"

"Ameliyatta," dedi. "Göğsünden dört kez vurulmuş." "Peki ya Pen?"

"O... öldü, Will. O öldü."

"Ne yapıyorlardı Lucy?"

"Oh, sadece balığa gittiler, o iki yaşlı aptal," dedi kızgınlıkla. "Cal, Pen'in evinin önünde oturan şerif yardımcısına kulübenin önünde başka teknelerle balık tutacaklarını söylemiş. Frewer bizim evdeydi ve Cal ona kalıp beni korumasını, sorun olmayacağını söyledi. Frewer'ın itiraz ettiğini biliyorum ama Cal'ın buna tahammülü yoktu. Yatmaya gittim. Sonra bir baktım, Frewer kapıyı yumrukluyor..." Kadın ağlamaya başladı ve Cal'in oğullarından biri ile karısının acile koştuğunu görmek için arkasına baktı.

Braddock Lucy'nin ailesiyle birlikte olmasına izin vermek için geri çekildi ve Frewer'la konuşmak için koridorda ilerledi. "Ve?"

Şerif Yardımcısı Frewer içini çekerek başını salladı ve koridorda Steak ve Eggleston'la konuşan Şerif Yardımcısı Lewis'e baktı. "Patrona hayır dedim ama beni dinlemedi. Gideceğini söyledi. Lewis ve ben de onlarla birlikte tekneye binmek için gönüllü olduk. Bizi başından savdı. Arkadaşlarıyla gideceklerini, sorun olmayacağını, silahlı olduğunu söyledi. Belki *sen* ona kuma gitmesini söyleyebilirsin ama ben söyleyemem. Lew yapamaz."

"Seni anlıyorum," dedi Braddock. "Ne oldu?"

"Teknede Cal'in ayaklarının dibinde kocaman bir walleye vardı. Tahmin etmem gerekirse, balık oltadaydı ve onu tekneye almak için birlikte çalışırken, bu adamlar başka bir tekneyle gelip onları duman ettiler."

"Onları kim buldu?"

"Pen'in evinin hemen güneyindeki açıkta balık tutuyorlardı. Gruptaki adamlardan biri tekneyi asansörüne aldıktan sonra evine doğru yürürken silah sesleri duyduğunu sanmış. İskeleye geri dönüp dışarı baktığında teknenin orada durduğunu görmüş ve bu ona doğru gelmemiş. Tanrıya şükür Cal'in iyiliği için kontrol etmek için geri dönmüş. Pen ölmüş, biri kafasından. Cal vurulmuştu ama nabızı atıyordu. Adam hemen 911'i aramış ve tekneyi içeri çekmiş."

"Cal ne kadar kötü?"

"O vardı..." Frewer bir an için gözlerini kapattı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Göğsünden dört kez vurulmuş. Bir sağlık görevlisinin onu ambulansa kaybettiklerini ama sonra geri aldıklarını söylediğini duydum."

"Diğer tekneyi gören var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Yani karanlıkta dışarıdaydılar. Sen yaptın. Ben de yaptım. Orada bir bok göremezsin. Bir tekne diğerine benziyor. Ama bu adamlar bir şekilde aralarına karıştılar ve Pen ve Cal'in hangi teknede olduğunu bildiklerini garanti ederim."

Biftek ve Yumurta Braddock'u gördüklerinde koridordan aşağı indiler. "Devriyeler tüm fırlatma rampalarına saldırın," dedi.

Steak, "Will, Kuzey Çam gölü zincirinde on tane tekne indirme yeri var," diye itiraz etti.

"Biliyorum. İki saat önce oldu ve bu adamlar muhtemelen şimdiye kadar gölden ayrılmışlardır, ama yine de kontrol edin."

"Telsizle bildireceğim. Ne arıyoruz?"

"Koyu renkli bir kamyonet, belki bir Dodge Ram, koyu renkli bir tekne ile. Bu kombinasyonu herhangi bir yerde görürsek kenara çekin."

Braddock hastanedeki koltuğunda bir anda uyandı ve tanıdık bir yüz gördü. "Hey, Doktor."

"Nasıl iyileştin?" Arayan, geçen yaz onu iyileştiren cerrahı.

"İyi. Güzel bir yara izim var ama onun dışında iyiyim. Cal nasıl?" "Yaşıyor," diye yanıtladı doktor. "Yine de onu iyi yakalamışlar."

"Ben aileden değilim, korunmana gerek yok. Sonuç olarak. Başaracak mı?"

Doktor iç çekti. "Sanırım öyle. Bütün delikleri açtık. Hayati göstergeler iyi. Yakından izliyoruz ama iyimserim. Şimdi eve gidip biraz uyumalısın."

Braddock acı bir kahkaha attı. "İşim daha yeni başlıyor. Tekrar."

Sabah geç saatlerde Braddock, Steak ve Eggleston'ın yanı sıra Lewis ve Frewer ile ofisinde yeniden bir araya geldi.

Steak, "Gölün tüm ş e r i d i boyunca kapıları çalıyorduk," dedi. "Birkaç kişi gece yarısından hemen sonra silah sesleri duyup duymadıklarını merak etti ama hiçbir şey görmediler."

"Gruptaki balıkçılardan ne haber?"

"Onlarla konuştuk. Haftada birkaç gece denize açılan grupta beş tekne var. Genellikle başka teknelerin de çıktığını söylediler. Yılın bu zamanlarında o bölge çok popüler oluyor. Bir adam dün gece bölgede on tekne olabileceğini söyledi. Bir başkası da

on bir, bir başkası da sekiz olduğunu düşündü. Gerçek şu ki, geldiler ve gittiler. Ama bakın, dışarısı karanlık. Sadece bir teknenin orada olduğunu gösteren küçük navigasyon ışıkları dışında kimse bir şey göremiyordu. Geriye kalan tek tekne Pen ve Cal olunca, katiller şanslarını gördüler ve kullandılar."

"Gruplarından bir adam oraya geri döndüğünde, tetikçiler çoktan gitmişlerdi. Kuzey Çamlığı'nın diğer tarafına kadar gitmiş ya da kuzeye, Uzun Kanal'a ve oradan da her türlü yere gitmiş olabilirler," diyor Eggleston. "Kapsanacak çok fazla su var."

Braddock başını salladı. "Peki ya fırlatmalar?"

Steak, "Dışarıda sorular soran insanlar var," dedi. "Şu ana kadar bir şey yok. Pek iyimser değilim. Cal'daki güvenlik durumu nedir?"

"Orası bir kale gibi," dedi Braddock. "Kimse ona ulaşamıyor."

"Tori'yi arayan oldu mu?"

Braddock gözlerini kapattı. "Muhtemelen yapmalıyım." Saatini kontrol etti. Saat 11:30'u biraz geçiyordu. Cep telefonuna uzandı ve aramayı yaptı.

Tori, Geno ve Britt Harlow'a "Brunch'ı ayarladığınız için teşekkür ederim," dedi. "Harikaydı."

Britt ona tekrar sarılarak, "Seni görmek çok güzeldi," dedi.

"Evet," diye onayladı Geno, kolunu onun beline dolayarak. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Tori, "Evet, ama o zamanki kahvaltılarımız, adında Express geçen bir otelin büfesinden alınan bayat çörek ve kahve çamuruydu," diye şaka yaptı.

"Ama sohbet de bir o kadar iyiydi," dedi Geno onu kendine çekerek. "İster burada ol, ister binlerce kilometre uzakta, önemli olan da bu. Ne dediğimi anlıyorsun."

"Evet."

Geno gülümsedi. "Yabancı olma. Arada sırada bana bir satır yazmaktan çekinme, ormanda nasıl olduğunu bana bildir."

Tori güldü. "Yapacağım."

El salladı ve otele geri dönmeye başladı, küçük bir parkta bir bank bulup oturmadan önce bir buzlu kahve için durdu. Tracy'yle yaptığı konuşmayı tekrar gözden geçirdi, hayatının neresinde olduğunu, Braddock'u, Manchester Bay'i ve tüm bunlarla başa çıkıp çıkamayacağını düşündü.

Telefonu mükemmel bir zamanlamayla omuz çantasında çaldı. Braddock.

En azından konuşma vakti gelmişti.

"Selam," diye sıcak bir şekilde selamladı. "Ben de seni düşünüyordum."

"Ben de seni düşünüyordum. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Evet, var. Bak-"

"Yine de beklemek zorunda," dedi aniden.

"Uh... tamam."

"Hemen buraya geri dönmelisin."

"Neden?"

"Pen öldü. Cal vuruldu. Dört kez."

Tori gözlerini kapattı. "Yaşıyor mu? Söyle bana, yaşıyor mu?"

Tori'nin uçağı saat 10:30'da geldi. Havaalanından çıktığında saat 11:00 olmuştu. Manchester Körfezi'nin kuzeyine gitmek iki saatten fazla sürmüştü. Evin içine doğru ilerledi ve Braddock'u aile odasında bir sandalyeye yayılmış, önünde boş bir bardak ve yarısı boş bir burbon şişesi, rozeti ve silahıyla birlikte buldu.

Gözleri birden açıldı. "Merhaba," dedi uykulu bir sesle, doğrulup otururken.

Yanına gitti ve kucağına oturdu, kirli sakalını hafifçe okşamadan önce dudaklarını gagaladı. "Tıraş olman gerek."

Başını salladı, gözleri yorgun, ifadesi melankolikti. Ama kolları onu sıkıca sardı ve başını ona gömdü

Omuz.

Tori onu birkaç dakika boyunca tuttu, başını hafifçe okşadı, tek kelime etmedi. Sonunda arkasına yaslandı ve yüzünü iki elinin arasına alarak onu bir kez daha şefkatle okşadı. "Hadi," dedi, ayağa kalktı ve onun eline uzandı. "Hadi seni yatağına götürelim, küçük çocuk."

YİRMİ BİR

"ÖNEM VERDİĞİNİZ İNSANLAR BAZEN SİZİ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATIR"

Tori sabah saat yediyi biraz geçe uyandı ve Braddock'u hâlâ yatakta, sırt üstü yatmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, dönüp duran tavan vantilatörüne bakarken bulunca şaşırdı. Başını onun göğsüne yasladı.

Birkaç dakika sonra "Cal uyandı," dedi. "Bir saat önce Lucy'den bir mesaj aldım. Bilinci yerinde, zayıf ama iletişim kurabiliyor."

"Gidip onu göreceğim," dedi Tori.

"Cal için bir kız çocuğu gibisin," dedi parmaklarını hafifçe sırtında gezdirirken. "Seni görmeye ihtiyacı var. İkinizin arasında her şeyin yolunda olduğunu bilmeye ihtiyacı var."

Başını salladı ve onun kalp atışlarının rahatlatıcı ritmini dinledi.

Birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra, "Kalkıp gitsem iyi olacak," dedi. "Önümüzde uzun bir gün var."

"Sen duş al. Ben aşağı inip bir şeyler hazırlayayım," dedi Tori, yataktan kalkıp bir bornoz giyerek.

Mutfakta kahveyi demledi, sonra ocağı yaktı ve bir yandan çırpılmış yumurta ve sosis yaparken bir yandan da masayı hazırladı. Braddock yeni tıraş olmuş, koyu lacivert takım elbisesi ve açık mavi kareli gömleğiyle aşağı indiğinde her şeyi tamamlamıştı.

Geride durdu ve ona baktı. Adam hâlâ yorgun görünüyordu, gözleri torbalanmıştı ama kadın, "Bu takımı gerçekten giymişsin," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle, gözleri bir parça parlayarak.

"Evet, çok şık."

Ona kahvaltı tabağı hazırladı.

"Harika görünüyor," dedi.

"Seni izlerken bir iki şey öğrendim," dedi. Masaya küçük bir tabak dilimlenmiş meyve koydu ve kahve cezvesi ile portakal suyu şişesini getirdi.

Kahvaltı edip sohbet ederek normal rutinlerine döndüler, ancak aralarında kesin bir mesafe vardı. Cal'in vurulması onları tekrar bir araya getirmişti ama Tori doğru zaman geldiğinde aralarındaki havayı temizlemeleri gerekeceğini hissediyordu. Şimdilik sadece onun için endişeleniyordu. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca onu hiç bu kadar keyifsiz görmemişti.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bu işte senin çalışmanı tercih ederim, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Ve herhangi bir nedenle beynini kullanmam gerekirse bir telefon uzağımdasın."

"Evet, öyle," diye cevapladı Tori, telefonuna cevap vermediği için azarlanmanın dolaylı acısını hissetti ama geçmesine izin verdi.

"Bu sabah duş alırken aklıma gelen bir düşünce var." "Neymiş o?"

"Baban, Cal ve Pen'in yaptıklarıyla ilgiliyse, artık herkesi yok etmiş olmaları anlamında bu iş bitmiş olabilir."

"Cal değil. O yaşıyor."

"Evet, durumu kötü. Uzun bir süre sahalardan uzak kalacak. İşe dönüp dönemeyeceğini kim bilebilir?" dedi Braddock. "Göğsüne dört kurşun. Bu yaşta, bu sağlıkla neden yapsın ki? Başarabileceği hiçbir şey kalmadı, ayrıca gelebilecek incelemelere dayanıp dayanamayacağını da merak ediyorum. O ve ben Bölge Savcısı Backstrom'u oyalıyorduk, ama şimdi? Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum. Yarına kadar bir görüşme talep edeceğini tahmin ediyorum. Pen'in ölümü ve Cal'e olanlarla birlikte her şey ortaya çıkacak."

"Sonra ortaya çıkıyor," dedi. "Babamın tüm bunları öngörebileceğini hiç sanmıyorum."

"Hey, ben de bilmiyorum. Babanın iyi bir adam olduğunu biliyorum ve sana aksini düşündürdüysem özür dilerim."

Tori başını salladı. "Ama haklıydın. O büyük bir çocuktuk, riskleri biliyorduk. Onları göze aldı."

Braddock, "O burada suçu üstlenmek için bulunmuyor," dedi. "Ve ne benden ne de bir başkasından bunu almanızın adil olduğunu düşünmüyorum."

"Ben daha çok Cara Newman'a babasının, o doğmadan yedi yıl önce babamın ondan yapmasını istediği bir şey yüzünden öldürüldüğünü söylemek zorunda kalacağım için endişeleniyorum." Uzun bir nefes verdi. "Bu... bu zor olacak."

Braddock ona baktı ve başını salladı. "Yardım edebilirim."

"Hayır," dedi. "Senin yeterince işin var. Ayrıca, bu benim yapmam gereken bir şey. Bunu benden duyması gerekiyor. Sadece doğru zamanı bulmam gerekecek. Henüz o noktada değiliz, sanmıyorum."

"Bu arada neden ikimiz de hastaneye gidip Cal'i görmüyoruz?"

Yarım saat sonra hastaneye vardılar. Lucy onları koridorda karşıladı. "Oldukça zayıf, o yüzden çok uzun sürmesin, tamam mı? Ama uyanık, bilinci yerinde."

"Onunla birlikte mi?" Tori sordu.

"Evet. Neler olup bittiğinin tamamen farkında. Ve huysuz."

"O zaman belli ki iyi olacak," dedi Braddock küçük bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Hepsi hastane odasına girdiler. Braddock ve Tori yatağın bir tarafını tuttular. Cal sırtüstü yatıyordu, başı hafifçe yukarı kalkıktı. Sol kolunda tüpler vardı ve solunum desteği için bir burun kanülü takılmıştı. Cılız, solgun ve zayıftı ama gözleri oldukça canlıydı. Braddock'a baktı. "Bir şey var mı?" diye sordu hırıltılı bir fısıltıyla.

Braddock başını salladı, patronunun her şeyden önce davayı tartışmak isteyeceğini biliyordu. "Ne hatırlıyorsun?"

"Büyük bir balık yakaladığımda içeri girmeye hazırlanıyorduk. Makarayı sarıyordum, Pen'in elinde ağ ve el feneri vardı. Balığı ağın içine aldım ve başka bir tekne yaklaşırken onu tutuyordum."

"Teknede kimin olduğunu görebildiniz mi?"

"Hayır," dedi Cal. "İki adam, suyun dibinde. Yirmi, otuz metre açıktaydılar. Ellerinde parlak bir el feneri vardı, ben balığı tutarken üzerimize tuttular ve sonra... ateş ettiler."

"Sanki bir çift geyiği parlatıyorlardı." "Aynen öyle.

Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"Tamam patron, sen dinlen, iyileş. Her şey kontrolüm altında, tamam mı?" Braddock Cal'ın elini sıktı. "Gitmem gerekiyor ama sanırım Tori bir süre daha kalacak."

Cal başıyla onayladı ve Braddock gitti.

"Ara vermek ister misin?" Tori Lucy'ye şöyle dedi. "Git bir fincan kahve ya da başka bir şey al. Ben onunla oturabilirim."

"Sen iyi misin?" Lucy Cal'a

sordu. "Hiç daha iyi

olmamıştım," diye mırıldandı.

"Komik. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Tori onun gidişini izledi, sonra Cal'a baktı, gözleri nemlendi. "Cal..."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Yapma. Buna bir son vermeliyiz. Pen'i ele geçirmiş olabilirler, beni neredeyse öldürüyorlardı ama bu adamlar? Onlar katil."

"Bitti, Cal. Sanırım bütün bunlarla işleri bitti."

"Hayır," diye tekrarladı. "Hayır, öldürmeye devam edecekler. Bir süreliğine durabilirler ama... tekrar başlayacaklar."

"Cal..."

"Will'in seni davadan aldığını biliyorum Victoria. Ama bu adamların kokusunu bile alamıyoruz. Ve şimdi muhtemelen saklanacaklar."

Tori, "Will, Steak ve Sheryl'de bulmacanın parçaları var," diye ısrar etti. "Sadece zamana ihtiyaçları var. Sadece iyi bir molaya ihtiyaçları var."

Cal tekrar başını salladı. "Yapılması gereken bir şey var ve bence bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Ne?"

"Barr'ın annesi. Günümüzden geçmişe uzanan tek köprümüz o. Onun ne bildiğini bilmemiz gerek. Ne yapman gerektiği umurumda değil, sadece onu konuştur."

"Peki ya Will?"

"Patron o mu?"

"O ve ben zaten bir noktada halletmemiz gereken bir kavga yaşadık. Bir tane daha istemiyorum. Ve seninle tartışmak istemiyorum ama sen... sen bana yalan söyledin. Yalan söyledin, Cal."

Cal gözlerini kapadı ve başını salladı. "Değer verdiğiniz insanlar bazen sizi hayal kırıklığına uğratır."

Tori başını salladı ve adam uzanıp onun elini tuttu.

"Git onu tekrar gör. Onu konuşturun ve sonra işiniz bitsin."

YİRMİ İKİ

"RUTHIE?"

Tori Audi'sini Peterson'ın garaj yoluna çekti. Elise onu eve aldı. "Cara'yı görmek ister misin?"

"İstiyorum ama önce seninle konuşmak istiyorum. Pen Murphy ve Şerif Lund'u duyduğunuzu varsayıyorum?"

"Evet. Berbat bir şey."

"Dan ve Heidi'nin yanı sıra Todd ve Jennifer Strom'u öldürenler de aynı kişiler. Her şey yirmi dört yıl önceki çifte cinayetle ilgili." Elise'e detayları ve dava teorisini anlattı, saklanan kanıtlarla ilgili bir şey söylemedi. "Bu adamları bulmalı ve bu işe bir son vermeliyiz. Bize gerçekten yardımcı olabilecek bir şeyler *bilebilecek* -belki de altını çiziyorum- bir kişi var. Onu benimle konuşmaya ikna etmeliyim. Ve sanırım Cara bunu yapmama yardımcı olabilir."

"Nasıl?"

Tori düşündüklerini ve bunun neleri gerektireceğini hızlıca not etti. Elise dudaklarını büzdü, gergindi. "Bilmiyorum. Cara güvende olacak mı?" "Benimle olacak," dedi Tori, lacivert çantasını açarak. silahını ortaya çıkarmak için blazer ceketini çıkardı. "Arabadaki çantamda bir tane daha var. İşimi şansa bırakmayacağım. Frontenac Falls'ta da bir desteğim olacak."

"Bunu sormamın nedeni," dedi Elise, "Cara'nın bunu yapmak isteyecek olması."

"Biliyorum, bu yüzden *senden* izin istiyorum. Sen hayır dersin, ben giderim ve bu iş biter. Ve tamamen anlarım eğer

böyle hissediyorsun. Evet demek zorunda değilsiniz." "Sence faydası olur mu?"

"Evet."

"Hadi o zaman."

Üst katta Cara, Tori'nin açıklamasını bitirmesini beklemedi. "Ben gitmek istiyorum. Anne, gitmek istiyorum."

"Tori ne derse onu yapacaksın. Tam olarak ne diyorsa. Sapma yok."

"I olacak, I söz veriyorum." Caradedi, Bobbing onu Kafa, onu vücudu aniden canlandı ve isteklendi.

Tori batıya doğru giderken Cara'ya ne yapmayı umduğunu tekrar tekrar anlattı.

"Başka bir deyişle, ben sadece bir dekor muyum?" Cara sordu.

"Evet," dedi Tori gülümseyerek. "Bu rolde oldukça etkili olacağınızı umuyorum."

Önceden telefon etmişti ve Frontenac Falls'a vardığında hemen polis karakoluna gitti. Polis şefi de onu takip edeceğini söyledi. "Bölgede devriye gezecek iki ekibim daha var. Seni koruyoruz."

On dakika sonra Tori, Rita Ellis'in evinin önündeki sokağa park etti. Sıcak, güneşli bir yaz günüydü, gökyüzünde tek bir bulut yoktu, sadece hafif bir nem bulutu vardı. Yakın çevreyi taradığında, bahçelerinde başka bir komşu ya da yakındaki pencerelerden bakan meraklı gözler görmedi. Polis şefi sokağın hemen aşağısına, güneşe park etmişti. Dikiz aynasından başka bir devriye ekibinin kavşaktan geçtiğini gördü. Elllerinde iki katilin temel eşkâli olduğu halde bölgeyi çaprazlama geçiyorlardı. Bisikletleriyle kuzeydeki ana caddeye doğru giden iki çocuk dışında başka bir trafik ya da hareketlilik görmedi. Dikkatini küçük beyaz eve çevirdi.

Rita bahçede çalışıyordu. Bronz bir güneş şapkası ve bahçe eldivenleri takmıştı ve dizlerinin üzerinde bir çiçek yatağıyla ilgileniyordu. Kovaındaki çöplere ve üzerindeki kir miktarına bakılırsa

Tori onun bir iki saattir bu işle uğraştığından şüpheleniyordu. Salınımlı bir fıskiye ön kapıya giden renksiz bir alanı suluyordu.

Bunu denemek için çok iyi bir zamandı. "İşini yap," dedi Cara'ya.

"Anladım."

Tori bugün federal ajan görünümünü tercih etmişti. Saçlarını kalın bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve mükemmel bir şekilde dikilmiş lacivert bir pantolon, açık mavi bir bluz, topuklu ayakkabılar, erkek arkadaşı Movado saat ve siyah omuz çantası giymişti.

Sokağın karşısına geçip kaldırımdan yukarı doğru yürüdükten sonra sola, evin yan tarafına dönerken, "İşte bir şey yok," diye mırıldandı. "Bahçeniz hâlâ çok güzel görünüyor," diye seslendi.

Rita Ellis elinde küçük bir demet yabancı otları başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, sanırım yapabilirsin."

Tori'yi aniden tanıyan Ellis'in bakışları daraldı. "Size söyleyecek bir şeyim olmadığını söylemiştim. Neden beni rahatsız etmeyi bırakmıyorsunuz? Oğlum öldü. Her ne yaptıysa uzun zaman önce yaptı. Artık benimle hiçbir ilgisi yok." Ayağa kalktı ve kovalarını alarak uzaklaştı.

Tori de onu takip etti. "Evet öyle, Rita. Geçen sefer buraya geldiğimde adımları babamdan dolayı hatırlamıştın. Ama tanımanın tek nedeni bu değil."

"Öyle mi?" Rita yürümeye devam etti.

"Geçen yaz Shepard County'de medyanın çok ilgisini çeken bir dava vardı. Tüm o kızları öldüren ve arazisine gömen adamın tutuklandığını hatırlıyor musunuz?"

Rita durdu ve döndü. "Herkes bunu duydu."

"Öldürdüğünü kızlardan biri benim ikiz kardeşim Jessie'ydi. Aslında ilk kurbanıydı, yirmi bir yıl önce bu ay öldürüldü. O zaman on yedi yaşındaydı."

Rita'nın sert bakışı biraz yumuşadı. "Sizin için üzgünüm, Bayan. Hunter, ama yine de bunun ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Görüyorsunuz, aslında o katille yüz yüze geldim. Kız kardeşimi öldüren adamla."

"Polis olduğunuz için öyle olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Hayır," diye yanıtladı Tori. "Ellerim arkadan bağlıydı, ayak bileklerim de bağlıydı. Bodrumda bir kulübenin altında kapana kısılmıştım ve bana bıçak tutan bir katile bakıyordum."

Bahçe kovalasını yere bırakırken Rita'nın sert duruşu biraz daha gevşedi, daha az çatışmacı oldu. "Kaçırılan ve sonra kurtarılan bir kadın, bir polis hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum ama daha fazla ayrıntı yoktu..."

"Elimizden geldiğince haberlerden uzak tuttuk," diye yanıtladı Tori. "Ama kaçırılan bendim. Katil göğsüme ve boğazıma bıçak dayamıştı. Önce bana tecavüz edecek, sonra da öldürecekti. Tıpkı kız kardeşime yaptığı gibi."

Rita'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Tori şimdi onu dinlediğini biliyordu.

"Kurban olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye devam etti. Gözlerini kapattı, şimdi yeniden yaşıyordu. "Öleceğini düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm birine dönüp bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Birlikte büyüdüğüm ve güvendiğim birine. O benim kız kardeşimi öldürdü. Beni de öldürecekti."

"Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm, ama ben sadece-"

"Ve iki hafta önce," Tori'nin sesi biraz daha kısıldı ve alçaldı, dönüp arabaya yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, ellerini belinde kavuşturmuş, başı hafifçe eğik, utangaç ve gergin görünen Cara'yı işaret etti, "o da benzer bir şey yaşamak zorunda kaldı. O güzel, masum on yedi yaşındaki kız, sabahın bir buçuğunda evine girdiğinde babasının boğazının kulaktan kulağa kesildiğini ve her yerin kan içinde olduğunu gördü. Sonra arkasını döndüğünde, koridorun sonunda onu ve üvey annesini öldüren adamlar vardı. Onlarla yüz yüzeydi, tamamen siyah giyinmiş, kar maskesi takmış iki adam. Katiller. Bundan kurtulma ihtimali var mıydı? Aklım almıyor."

Rita'nın ağzı açık kalmıştı. "O daha çok genç."

"Hayatı için kaçtı, ormanda saklandı ve bir şekilde - bir şekilde - Tori öfkeyle devam etti, Cara'nın yaşadıklarını düşündükçe sesi yükseliyordu. "Rita, oğlunun öldüğünü ve onun yaptıklarını tekrar yaşamak istemediğini biliyorum. Sadece seni rahat bırakmasını istiyorsun."

Yalnız. Bunu anlayabilirim. Ancak bunu gerçekten sona erdirmenin tek yolu benimle onun hakkında konuşmak ve şimdi konuşmak."

"Neden?"

Tori Rita'ya doğru bir adım atarak koluna uzandı. "Hugh o cinayetlerden yargılanan ve hüküm giyen tek kişiydi ama tek başına hareket etmedi. O zaman birlikte öldürdüğü kişi yine cinayet işliyor ve davasının kovuşturulmasında yer alan masum insanların peşine düşüyor."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tori, pek de doğru olmayan bir şekilde. "Katillere sormak istediğim soru da bu. Onlar öldürmeye devam ettikçe polis de buraya gelmeye devam edecek. Masum insanlar öldürüldüğü sürece, Cara onları gördüğü için bu adamların kendisi için geri döneceği korkusuyla yaşamak zorunda olduğu sürece."

"Hâlâ onun peşindeler mi?"

"Öyle olduklarını varsaymak zorundayız."

"Aman Tanrım," dedi Rita, Cara'ya bakarak.

"Bence bu cinayetleri durdurmamıza yardım edebilirsin. Bunu bilmenin tek yolu Hugh hakkında konuşman. Lütfen, Rita. Lütfen."

Rita içini çekti ve sonunda başını salladı. "Hadi içeri girelim. *Hepimiz* içeri girelim."

Evin içinde Tori, Rita'yı sıkı bir tokalaşmayla selamlayan Cara'yı tanıştırdı. Rita onları mutfığa götürdü ve ellerini yıkadıktan sonra hepsine birer bardak limonata doldurdu.

"Cara," dedi derin bir nefes alarak. "Şu koridordaki dolapta, en üst rafta kahverengi bir karton kutu var. Onu benim için alır mısın?"

Cara kutuyu aldı ve mutfak masasının üzerine koydu.

Rita üst kapakları açarak, "Hugh'ya ait elimdeki tüm eşyalar bunlar," dedi. "Bazı belgeler var, sanırım çoğunlukla lise ve üniversiteden, birkaç fotoğraf, hatıralar. Duyunca şaşırmayacağınıza eminim Bayan Hunter, o pek duygusal bir tip değildi."

Tori bazı belgeleri karıştırmaya başlarken, "Lften bana Tori deyin," dedi. "Bunları yanıma almamın bir sakıncası var mı?"

Rita bir an için düşündü. "Sanırım hayır. Onları nasıl kullandığınız konusunda... terbiyeli olacak mısınız?"

"Tabii ki."

Tori kutuyu karıştırırken, Rita da Cara ile konuşmaya başladı. Biraz garipti ama Rita çok nazikti. Sanki sonunda Tori'nin gönlünü almış ve taşıdığı bir yükten kurtulmuş gibi ydi. Sonunda konuşmaları futbola döndü ve Cara, Tori'nin niversiteye gitmeden ve FBI zel ajanı olmadan önce futbol oynadığından bahsetti.

"Eskiden FBI için mi çalışıyordun?"

"Evet." Tori Rita'ya kariyeri, geri dönüşü ve neden burada kaldığı hakkında kısa bir bilgi verdi. şerif departmanındaki kimliğini gösterdi. "Zaman zaman davalara yardım ediyorum."

"Ve geçen hafta birlikte geldiğin adam, o senin..."

"Erkek arkadaşım," diye yanıtladı Tori gülümseyerek. "Gerçi burada olduğumu bilmiyor."

"Seni o göndermedi mi?"

"Hayır, başka biri yaptı. şerif Lund. Oğlunuzun davasını da o soruşturdu."

"Anlıyorum."

"Size burada olmamın bir başka nedenini daha söylemek istiyorum." Tori, ilçenin Portage davasından haberdar olduğu gerçeğinin etrafından dolanırken, artık mevcut davalarla Baumanlar arasında bir bağ olduğunu kesin olarak bildiklerini açıkladı. "Birbirleriyle bağlantılı olduklarını biliyoruz, Rita. Ve Hugh..."

"Başka birini daha öldürebilirdi."

"zr dilerim," dedi Tori, "ama evet. Bauman cinayetlerinden aşağı yukarı bir yıl önce oldu."

"Biliyor musun, onun için hep endişelenmişimdir," dedi Rita yavaşça, başını sallayarak. "ocukken bile böyle... karanlık ve sessiz bir öfkesi vardı. Sanırım bu anlamda babasına benziyordu."

"Hugh'un babasının adı Lance'di, değil mi?"

"Evet."

"Boşandınız mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Uzun hikâye ama Lance bir kamyon şoförüydü. O çok sık giderdi ve ben de... yalnız kalırdım." Rita bu son kelimeyi neredeyse fısıltıyla söyledi.

"Biriyle mi tanıştın?"

"Evet. Burada, kasabada. Lance öğrendi ve bizi terk etti. Bir daha geri dönmedi. Ve sanırım onun daha sonra..."

"İntihar mı etti?" "Evet."

"Hugh tüm bu olanlardan dolayı
üzgün müydü?" "Çok."

Tori başını salladı ve babasının ölümünün genç ve dengesiz Hugh Barr üzerinde yaratacağı etkiyi hayal etti.

"İlçenin yirmi dört yıl önceki soruşturmasını inceledim. Müfettişlere göre siz ve Hugh birbirinizle çok fazla iletişim kurmamışsınız. Pequot Lakes'de yaşarken bile."

Rita başını sallayarak, "Haksız değillerdi," diye cevap verdi. "Oğlum yalnız büyüdü, erkek ya da kız kardeşi yoktu. Her zaman bu şekilde daha iyi işliyor gibiydi. Sanırım insanları biraz rahatsız etme eğilimindeydi."

"Şu bahsettiğin karanlık mı?"

"Evet. Hep oradaydı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ona rahatlamasını söylemeye çalışırdım, çünkü çok gergin görünüyordu, sanki..."

"Snap?"

Boyun eğerek başını salladı. "Öyle görünüyordu ama onu bunu yaparken hiç görmedim."

"Eminim tutuklandığında şok olmuşsunuzdur," dedi Tori sessizce. "Ama tamamen şaşırmadığınızı hissediyorum."

Rita hafifçe başını sallamadan önce içini çekti.

"Okulda hiç sorun yaşadı mı?"

"Hayır. Bana her zaman umut veren şey de buydu. Eğer bir şey varsa, o bir kural takipçisiydi. Başkalarının kurallara uymaması ya da taahhütlerini yerine getirmemesi onu kızdırırdı. Eğer ben belki

Ebeveyn olarak iyi yaptığım tek bir şey vardı, o da onun uslu durmasını sağlamaktı. Bunu nasıl başardım bilmiyorum. Dünyaya kızgın görünen birine göre, hiç yaramazlık yapmadı. Ta ki daha sonrasına kadar."

"Belki de üniversitede onu muhasebeye çeken şey buydu. Kurallar. Rakamlar uzlaşmak zorundaydı. Somut cevaplar vardı."

"Belki," diye yanıtladı Rita. Limonatasından bir yudum aldı ve sonra hepsine birer bardak daha doldurdu.

Tori konuyu değiştirdi. "Rita, büyürken hiç iyi arkadaşı var mıydı?"

Rita başını salladı. "Pek sayılmaz. Hatırladığım kadarıyla hiç kimse." "Peki ya üniversitedeyken?"

"Hayır..." Durdu ve bir an düşündü. "Şey, bir arkadaş vardı, dürüst olmak gerekirse biraz çirkin, sıska görünümlü bir adam, ama Hugh onu hafta sonları birkaç kez üniversiteden eve getirdi. Sanırım ikisi de muhasebe programındaydı."

"Adını hatırlıyor musunuz?"

"Adı *neydi*? Neydi adı?" Rita karton kutudaki küçük fotoğraf yığınına karıştırmaya başlarken düşüncelere daldı. "İşte muhasebe kulübünden bir fotoğraf... Orada!" İkinci sırayı işaret etti. "Hugh'un yanında duruyor. Adı..." Parmağı alttaki isimleri takip etti. "İşte burada. Larry. Larry Derner."

Fotoğrafı Tori'ye uzattı, o da inceledi. Kulübün tüm üyeleri beyaz gömlek giymiş ve kravat takmışlardı. Hugh gülümsemedi, solunda ise hafifçe yanlamasına gülümseyen Larry Derner vardı.

Tori fotoğrafı Cara'ya gösterdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sessizce. "Adamlardan biri zayıftı ama o muydu bilmiyorum."

"Sorun değil, bakmaya değer," dedi Tori; sonra Rita'ya, "Hugh ve Larry'nin üniversiteden sonra arkadaş kalıp kalmadıklarını biliyor musun?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Rita. "Daha önce de söylediğin gibi, Pequot Lakes'de yaşarken bile Hugh ve ben pek fazla iletişim kurmuyorduk. Biz böyleydik işte. Bugünlerde insanlar buna işlevsiz diyebilir."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Tori. "Ama Larry ve Hugh'un arkadaş kaldıklarına inanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir Cumartesi günü habersizce Hugh'un evine gittim. Biraz alışveriş yapmıştım ve evde olup olmadığına bakmaya karar verdim. Garajdaydı. Kamyonetin ön tarafı blokların üzerindeydi ve altında bir adam vardı - bacaklarının dışarı çıktığını gördüm. Larry de oradaydı. Beni hatırladı ve merhaba dedi."

"Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Tüm o kötü olayların yaşanmasından bir yıl önce olabilir."

"Peki kamyonun altındaki adam kimdi?"

Rita bir an düşündükten sonra, "Adını hatırlamıyorum," diye cevap verdi. "Hatırladığım kadarıyla daha iri bir adamdı. Kamyonun altından çıktı ve Hugh beni tanıştırdı ama adını hatırlayamıyorum. Kısa bir şeydi, sadece ilk adıydı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve o zamandan beri de görmedim."

"Ve bunun Bauman cinayetlerinden yaklaşık bir yıl önce olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Rita.

"Daha kesin olabilir misin?"

"Haziran ayıydı sanırım. Hatırlamamın tek nedeni Hugh'un bana bir kredi kartı vermesiydi."

"Kredi kartı mı?"

"Evet. Kıt kanaat geçiniyordum. Hugh bana kartı birkaç aylığına almamı, böylece biraz daha ilerleyebileceğimi söyledi."

"Bunu daha önce hiç yapmış mıydı?"

"Hayır," dedi Rita başını sallayarak. "Ve birkaç ay sonra kartı geri aldı. Sanırım içindeki muhasebeci faturanın görünüşünden hoşlanmadı."

Tori gülümsedi. "Yine de çok nazikti," dedi ama aynı zamanda zihni hararetle Plover cinayetlerinin zaman çizelgesini ve kredi kartı harcamalarının yarattığı dar pencereyi hatırlıyordu. O zaman aralığında kart Rita'nın elindeydi. Barr'ın suçluluğuna dair kafasındaki son şüphe kırıntıları da yok olmuştu.

"Diğer adamın büyük bir adam olduğunu söylemiştin. Nasıl iri?" diye sordu.

Rita hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Sadece iriydi. Kilolu falan değildi ama güçlüydü, büyük kolları, geniş omuzları, büyük bir kafası vardı. Bunun ötesini hatırlayamıyorum."

Tori, açıklamayı dikkatle dinleyen Cara'ya gizlice baktı.

"Başka bir şey hatırlıyor musunuz - yüzü ya da sesiyle ilgili herhangi bir şey, belki?"

Rita başını salladı. "Üzgünüm, çok uzun zaman önceydi."

"Sorun değil," dedi Tori. "Larry Derner'i nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Rita. "Üzgünüm."

"Sorun değil. Onu bulacağız."

Audi'ye geri döndüklerinde, Tori arabayı Frontenac Falls polis şefinin yanına sürdü. "Benim için bir ismi kontrol edebilir misin?"

"Elbette."

Ona Derner'in adını, fiziksel eşkalini ve yaşını verdi. İki dakika sonra şef şöyle dedi: "Keller'da Lawrence Derner diye biri var. Yaşı, boyu ve kilosuna uyuyor gibi görünüyor. Ekranımda bir fotoğrafı var."

Tori Audi'den indi ve DMV fotoğrafına bakmak için şefin kamyonetinin içine eğildi. Aradan geçen yıllar göz önüne alındığında, Rita'nın muhasebe kulübünden ona verdiği fotoğrafla eşleşiyor gibi görünüyordu.

"Keller'daki polis şefini tanıyor musun?"

"Elbette. Bu Errol Thompson. Cal onu da tanıyor."

"Benim için bir arama yapabilir misin?" Tori sordu.

On dakika sonra, Keller'ın kuzeydoğusuna doğru giderken sonsuz gibi görünen mısır ve soya fasulyesi tarlalarını geçerek iki şeritli otoyolda hızla ilerlerken telefonu çaldı. Arayan Frontenac Falls şefiydi. " ile Errol ile konuştum. O dedi ki Larry Derner bir yerel

Keller'da bir iş adamı. Sizin için onun hakkında bilgi topluyor. Uğrayıp alabilirsiniz."

Şef telefonu kapattıktan sonra Tori Cara'ya baktı. "Rita o iri adamı tarif ettiğinde bu sana tanıdık geldi, değil mi?"

"Evet. Sanki gördüğüm adamı tarif ediyor gibiydi. Büyük kafa, omuzlar, kollar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tamam, burada işin bitti." "Ah, hadi ama."

"Hayır." Tori ikinci bir telefon görüşmesi yaptı, bu sefer Elise Peterson'ı aradı. Onlarla Keller'da buluşacaktı.

"Ne yapacaksın?" Cara sordu.

"Benim işim," dedi Tori gülümseyerek. "İyi iş çıkardın Cara. Gelmen yardımcı oldu. Seni görmek Rita'yı yıktı ve konuşturdu sanırım."

"Babamı ve Heidi'yi öldürenleri bulmanıza yardımcı olacak mı?"

"Olabilir. Bunu öğrenmenin tek yolu bu adamı araştırmaya başlamak ve ne bulacağımızı görmek."

Cara başını salladı. "Şu Rita, o kadar da kötü biri gibi görünmüyordu." "Öyle değil," dedi Tori. "O acı çeken bir anne ve oğlunun nasıl bir canavara dönüştüğünü düşün."

Bir saat sonra Keller'a vardılar ve ilk durakları polis karakoluydu. Elise otoparkta Cara'yı eve götürmek için bekliyordu.

Karakolun içinde Errol Thompson Tori'yi küçük bir dosyayla karşıladı. "Cal Lund'u ne zamandan beri tanıdığımı bilmiyorum. Muhtemelen o da benim gibi uzun zamandır buralarda olduğu içindir. O nasıl?"

"O yaşıyor, Şef. Başaracak," dedi Tori. "Ve ziyaretçi kabul edebiliyor, yani gidip onu görmek isterseniz, bundan hoşlanacağını biliyorum."

Thompson, "Bunu yapabilirim," diye cevap verdi. "Larry Derner ile mi ilgileniyorsun?"

Tori dosyayı karıştırırken "Belki," dedi. "Onu tanıyor musun?"

"Evet. O ve karısı şehrin doğu ucundaki Ruthie'nin Evi'nin sahibi."

"Bunu duymuştum," dedi Tori başını kaldırarak. "Manchester Körfezi'ndeki insanlar yemeklerini öve öve bitiremiyor."

Şef başını salladı. "Gerçekten çok iyi."

Ruthie'nin Evi'ne gitmek beş dakika sürdü. Restoran küçük bir evde başlamış olabilir, ancak çeşitli bölümlerin geometrik formuna bakılırsa belki de birkaç kez genişletilmişti. Çiftin başarılı bir iş yürüttüğü açıktı.

Tori erken kahvaltıdan beri bir şey yememişti. Arabasını park etti ve içeri girdi. Her köşe ve bucağa sıkışmış masa ve kabinlerden oluşan alanlar vardı ve ev sahibi standının hemen arkasında bir öğle yemeği tezgahı bulunuyordu. Ortada oturan ve salata yiyen takım elbiseli bir adam ile en uçta oturan ve büyük bir çizburger ve malt gibi görünen bir şeye başlayan, kısa saç kesimli, elbise gömleği ve pantolon giymiş bir adam dışında çoğunlukla boştu. Tori üçüncü koltuğa oturdu ve menüye uzandı.

D çizburgerinden bir ısırık daha aldı, yanına birkaç patates kızartması ekledi ve sağına, tezgâha oturmuş, önüne bir dosya, omuz çantası ve telefon koymuş olan kadına doğru baktı.

Ruthie mutfak kapısından çıktı ve yeni geleni gördü. "Merhaba. Size bir şey getireyim mi?"

"Gerçekten hızlıca yapabileceğiniz bir şey var mı? Menüde şef salatası görüyorum. Buna ne dersiniz? Çabuk olur mu?"

"Bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. Yine de büyük olduğunu söyleyebilirim." "Oh."

"Ama sizin için bir tepside hazırlayabiliriz. Şimdi biraz yiyebilir ve kalanını yanınızda götürebilirsiniz. Kapta taze kalacaktır."

"Kulağa harika geliyor. Kabul ediyorum."

Ruthie siparişı yazarken, "O zaman hemen getiriyorum," dedi. "Biliyor musun, seni daha önce burada gördüğümü hiç sanmıyorum. Sanırım hatırlardım. Ben Ruthie."

"Ruthie mi?"

"Tek ve biricik." "Ben

Tori. Tori Hunter."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Tori. Umarım şef salatasında iyi bir iş çıkarırsınız ve bir ara tekrar bizi ziyarete gelirsin," dedi Ruthie.

"Eminim

yaparım."

Tori Hunter.

D başını eğdi, gözleri tabağına odaklandı, birkaç saniyede bir sağına hızlı bir bakış attı. Beş dakika sonra, Ruthie paket salatayı getirdi.

"Aman Tanrım, yalan söylemiyormuşsun. Bu şey devasa, Ruthie."

"Amacımız memnun etmek. Keyfini çıkarın."

Hunter kabın üstünü açtı, biraz salata sosu karıştırdı ve salataya daldı.

Onun adını duyan D, Hunter'ı geçen yaz Manchester Körfezi'ndeki büyük soruşturma sırasında gördüğü medya fotoğraflarından tanıdı. Onu şahsen görmek çarpıcıydı. Bu kadar ufak tefek olmasına şaşırmişti. Ve şimdi, ondan sadece on metre uzaktayken, Frontenac Falls'taki mezarlıkta Braddock'la birlikte Tahoe'nun içindeki kadının o olduğunu da fark etti. Hugh'nun cenazesinden sonra onları takip ettiği Manchester Körfezi'ndeki küçük beyaz evin onun olduğundan şüpheleniyordu.

Slim mutfaktan kapıya doğru geldi, kasaya gitti ve dokunmatik ekrana dokunmaya başladı.

D gözlerini sağa kaydırды. Hunter kurnazca Slim'i süzüyordu. Önündeki kırmızı dosyanın kapağını çevirmişti ve içinde Slim'in vesikalık bir fotoğrafının olduğunu görebiliyordu.

Ağzının kenarını peçeteyle sildi, yirmi dolarlık bir banknot bıraktı ve hızla Hunter'ın yanından geçip ön kapıdan çıktı.

Ne yapmalıyım?

Birkaç dakika sonra, kamyonetinin dikiz aynasından Hunter'ın elinde salata kutusuyla restorandan çıktığını gördü. Ona izin verdi.

yola koyuldu ve 10. Otoyolda doğuya doğru gitmek için hemen sağa döndüğünü gözlemledi. Vites kolunu bıraktı ve onu takip etti. Parlak Audi SUV'si içinde kolayca görülebiliyordu. Kullan-at telefonunu çıkarıp Slim'i aradı ve dördüncü çalışta cevap verdi.

"Bir sorunumuz var."

Tori, Braddock'a telefonda ulaştığında onu "Merhaba," diye selamladı. "Günün nasıl geçiyor?"

"Hâlâ uzun."

"Yeni bir gelişme var mı?"

"Hayır. Ama yine de geç saate kadar ofiste olacağım. Medyadan yoğun talep alıyoruz ve Bölge Savcısı Backstrom yarın görüşmek istiyor. Asistanı Anne Wilson'ı da getirecek, yani..."

"Özür dilerim."

"Neredesin?"

"Evime gideceğim. Orada takılacağım çünkü biliyorsun, parasını ben ödüyorum. Sence bu gece kaçta evde olursun?"

"Emin değilim. Geç saatlerde, muhtemelen dokuz ya da on."

"İşin bittiğinde bana haber ver, ben de arabayla çıkıp seni bekleyeyim." Tori telefonu kapattı ve arka koltuğa geçip kutuya ve üstünde duran dosyaya baktı.

YİRMİ ÜÇ

"PLANLARDA DEĞİŞİKLİK"

Tori'nin telefonu bipledi.

9:45 gibi evde olurum, Braddock'tan gelen mesajı oku.

"Bu bana kırk beş dakika verir," diye mırıldandı Tori, arka verandaya açılan perdeli sürgülü kapıdan dışarı kısa bir süre bakarken. Uzakta çok az bir güneş ışığı vardı. Beş dakikadan az bir süre içinde hava tamamen kararacaktı. Sandalyesine geri oturdu ve kollarını gererek artık gergin olan omuzlarını gevşetmeye çalıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Rita Ellis'le görüşmesinden döndüğünden beri salatasını bitirmeyi başarmış ve akşamını Ellis'in almasına izin verdiği kutuyu karıştırarak geçirmişti.

Kutuda birkaç fotoğraf dışında çoğunlukla lise ve üniversite belgeleri vardı. Not çizelgeleri Barr'ın oldukça iyi bir öğrenci olduğunu, lise not ortalamasının 3.2, üniversite not ortalamasının ise 3.1 olduğunu gösteriyordu. Ve incelendiğinde, matematik ve muhasebe notları diğer derslerinden çok daha yüksek olduğu için sayılara karşı bir yeteneği olduğu açıkça görülüyordu. Doğru alana yönelmişti.

Üniversitede kaldığı dairenin kira kontratını buldu, dört yıl boyunca aynı binada aynı dairede kalmıştı. Dostum, üniversitede insanlarla tanışmak istiyorsan, birinci sınıftayken yurttan kalmalısın, diye düşündü. Üniversitedeki tüm iyi arkadaşlarıyla ilk yılında yurttan tanışmıştı. Yol boyunca başka arkadaşlar da edinmiş miydi? Evet. Ama onlarla birinci sınıf yurdundaki arkadaşları sayesinde tanışmıştı. Bir apartman dairesinde, hatta diğer üniversite öğrencileriyle dolu bir binada bile tek başına yaşamak işe yaramayacaktı. "Yani, eğer arkadaş edinmek istiyorsa,"

mırıldandı. Belki de bir yatakhane onun için çok fazla insan demekti.

Kutuda bulunan çok az şeyden bile Hugh Barr'ın yalnız biri olduğu anlaşılıyordu. Bu, onun hakkında bildikleriyle tutarlıydı. Yine de muhasebe kulübüne katılmıştı, yani en azından benzer düşünen insanlarla tanışmak için bir arzusu olduğu anlaşılıyordu. Bu da gecenin sorusuna yol açtı.

Larry Derner, Hugh Barr'a ne kadar benziyordu?

Sadece bir isim, rastgele bir arkadaş mıydı, yoksa daha fazlası mıydı? Rita, Larry'yi Cara'nın dikkatini çeken iri yarı adamla birlikte görmüştü. Yirmi beş yıl öncesinden yetmiş yaşında bir kadının ve adamı karanlıkta, aşırı baskı altında gören on yedi yaşındaki bir çocuğun belirsiz tarifine ne kadar güvenebilirdi?

Masanın üzerinde Derner hakkında bir araya getirmeyi başardığı dosya duruyordu. Keller'daki polis karakolunda topladıklarıyla evdeki dizüstü bilgisayarından çıktı alabildiklerinin bir birleşimiydi. Bulunacak fazla bir şey yoktu.

Larry Derner Keller'da doğmuş ve büyümüştü. Tek çocuktur. Ailesi o küçükken boşanmıştı. Babası Howard Derner'in yasal sorunları vardı; sarhoşluk ve düzensizlik, saldırı ve darp ve ardından aile içi saldırı suçlarından tutuklanmıştı. Küçük sürelerle hapse girmiş ve sonra tekrar suç işlemiş. Sonunda üç yıl hapis yattı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir bar kavgasında öldü.

Larry babasının izinden gitmiş gibi görünmüyordu. Sabıka kaydı yoktu; aslında birkaç motorlu taşıt ihlali dışında hiçbir suç işlememişti. Bunun yerine üniversiteye gitmiş ve orada Hugh Barr ile tanışmış. Barr gibi o da muhasebe bölümünden mezun oldu, ancak hiçbir zaman yeminli mali müşavir olduğu görülmedi. Üniversiteyi bitirdikten sonra Keller'da küçük bir muhasebe bürosunda işe girmiş, ancak üç yıl sonra eşi Ruth ile birlikte restoran açmak için oradan ayrılmış.

Ruthie's House'un bir web sitesi vardı ve Tori geçmişini okudu. Restoran şu anda yirmi ikinci yıldönümünü kutluyordu. İki katlı eski bir evde açılmıştı ve tahmin ettiği gibi geçen zaman içinde birçok kez genişletilmişti.

yıllar. İşlek bir otoyolun hemen dışında yer almasına rağmen, son derece başarılı bir iş gibi görünüyordu - tam olarak bir bahçe yeri değildi. Derner'lerin bir çocukları vardı, şimdi yirmi üç yaşında olan ve Missouri, St. Louis'de yaşayan bir kızları.

Derner, Barr'ı hapishanede hiç ziyaret etmemişti. Onunla orada temas kurduğuna dair hiçbir kayıt ya da kanıt yoktu.

Restoranda gördüklerine ve internette bulduğu fotoğraflara bakılırsa, Rita Ellis'in adamla ilgili tarifi doğruduydu. Çok zayıf bir adamdı. Özellikle güçlü ya da çevik görünmüyordu. Üniversitedeki fotoğrafı Cara'da, Rita'nın gördüğü diğer adamı tarif ettiği gibi bir tepki uyandırmamıştı.

Tori sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Bu gerçekten de Hugh Barr için değerli bir bağlantı mıydı?

Uzaktan bir havai fişek patladı, bu yaz aylarında mahallede ya da Braddock'un evinde sık rastlanan bir olay değildi. Ardından bir tane daha. *Çat! Çat! Çat! Çat! Çat!*

Tekrar dizüstü bilgisayarına ve masanın üzerine yayılmış belgelere baktı.

Derner hakkında ne düşünüyorsun, Tori? Hugh Barr'ın suç ortağı mı? Yoksa sadece birkaç sosyal tanıdığından biri olan sersem görünümlü bir arkadaş mı? "Nesin sen Larry?" diye mırıldandı.

Bir havai fişek daha patladı. Sonra bir tane daha. Kafasını kaldıracak kadar yakındı.

Pop!

Atış başının yanından vızıldayarak geçti ve arkasındaki duvarda patladı.

Tori sağa doğru atılarak omuz çantasını da beraberinde yere, sürgülü kapıdan uzağa sürükledi.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Kapının camı paramparça olurken, çantasını da yanında sürükleyerek mutfığa girdi ve silahını çıkardı. Sonra ışık düğmesine uzandı.

Pop! Pop! Pop!

Kadının elinin duvara uzandığını gördü. Tekrar ateş etti.

Pop! Pop! Pop!

Hunter'ın evindeki ışıklar söndü. Onu yakalamış mıydı?

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Arka bahçenin dış ışıkları yanmaya başladı. Döndü ve koştu.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Kaçarken ayaklarının etrafından yere kurşunlar isabet etti.

Tori koşan birinin silüetini gördü. Kendini yukarı itti, masanın üzerinden cep telefonunu aldı ve müstakil garaja açılan yan kapıdan evden çıktı. Sağa döndü ve arka bahçeye doğru koşmaya başladı.

Komşularından birinin arka dış ışıkları yanıyordu ve kapısını açmıştı. Tori'nin bahçede koştuğunu gördü.

"Bunlar havai fişek miydi, yoksa biri ateş mi ediyordu?"

"911'i arayın. *Hemen!*" Tori koşarak yanından geçerken bağırdı. "Biri beni vurmaya çalıştı. Benim adımlı kullan."

Evlerin arasında koştu, soldakine yakın durdu. Ön köşede her iki yöne de baktı ama hiçbir hareket görmedi. Başka evlerin ışıkları yanıyordu. Sokağı koşarak geçti, iki evin arasındaki geniş boşluğa doğru ilerlerken silahını doğrultmuştu.

Tetikçi ilerideki bir evin arkasından çıktı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Tori, adamın bir susturucu kullandığını fark etti. Sola daldı ve bir pencere kuyusunun arkasında sol omzunun üzerine inerken kendini peyzaj taşlarına sürttü. "Ah, kahretsin," diye inledi, derisini hissetmişti

Gözyaşı. Kuyunun çelik muhafazasının kenarından baktı ama kimseyi göremedi. Tetikçi bir yere doğru koşuyor olmalıydı. Bir araca.

Kendini yukarı itti ve dikkatlice ilerledi, köşeye varıncaya kadar evin kenarına sıkıca tutunarak çömeldi.

Ka-thunk!

Sağında bir kapı çarptı.

Arka bahçede hızla ilerledi, salıncak setinin etrafından dolandı ve müstakil garaj ile tek katlı ev arasındaki boşluğa yaklaşırken yavaşladı.

"*Git! Git! Yürü!*" D haykırdı.

Slim gaza bastı ve hızla ilerledi, dur işaretinden geçti ve dikiz aynasını kontrol ederek caddede hızlandı.

Köşeyi dönüp ön bahçeye doğru koşarken motorun kükremesini duydu, silahı havadaydı. Kamyonet zaten bir blok kuzeydeydi.

Çok uzak, çok karanlık ve çok tehlikeliydi. "Kahretsin!"

Arka cebinden telefonunu çıkardı ve Braddock'u aradı. "Evime gelmen gerek."

"Neden? Ben de tam eve gitmeye hazırlanıyordum. Benimle orada buluşacağını sanıyordum."

"Planlar değişti."

YİRMİ DÖRT

"BELA ARAMAYA GITMEZSİNİZ, AMA BELA SIZI NASIL BULACAĞINI
BILMIYORSA LANET OLSUN"

Yanıp sönen ızgara ışıkları ve sirenle Braddock sertçe sola döndü ve yanıp sönen polis ışıklarına doğru hızlanarak ilerledi. Oraya vardığında Tori'nin evinde iki ekip arabası buldu. İçeride iki üniformalı memur Tori'yle konuşurken, Tori de sol kolunun arkasındaki sıyrığı temizliyordu.

"Şuna bir bakayım," dedi Tori'ye ve bez parçasını ondan aldı. "Konuşmaya devam et. Ben dinleyeceğim."

Devriye memurlarından biri "Kaç el ateş edildi?" diye sordu. "Evin içinde en az beş ya da altı kişi var," diye yanıtladı Tori. Eliyle evi işaret etti.

duvara. "İlk çekim orada. Masada oturmuş bilgisayarımın başındaydım. İkinci yayılım ateşi ben mutfığa doğru saklanmak için çabalarırken oldu. Işıkları söndürdüğümde birkaç tane daha."

"Sonra ne olacak?"

"Işıkları kapattıktan sonra arkadan birinin koşarak çıktığını gördüm."

"Erkek mi? Kadın mı?"

"Adamım, daha büyük bir adam."

"Kovuldun mu?"

"Üç kez."

"Ona vurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Yaptıysam da onu yavaşlatmış gibi görünmüyorum, ama onu kanatlayıp kanatlamadığımı ve biraz kan olup olmadığını görmek için dikkatli bir arama yapılması gerekiyor. Eğer varsa, arka taraftaki iki evin arasındaki bahçede olacaktır."

"Sonra kovaladın mı?"

"Evet." Tori olayların akışını anlattı. "Ben köşeyi döndüğümde kamyonet bir blok ötedeydi."

"Aracı tarif edebilir misiniz?"

"Koyu renkliydi. Blue Heron Caddesi'nde kuzeye doğru ilerledi. Birkaç blok kuzeyde sola döndü ve bu onu son görüşüm oldu."

"Bir tabak gördün mü?" Braddock kolundaki sıyrıklara biraz merhem sürerken sordu.

"Hayır. Çok uzakta."

"Peki ya marka ve model?" Başını salladı.

"Tamam, geri döneceğiz," dedi devriye memuru dışarı çıkarken, omuz telsiziyle konuşarak. "Siyah ya da koyu renkli bir kamyonet, en son ihbarın yapıldığı yerin iki blok batısında, şehrin kuzeyindeki mahallelerde hızla ilerlerken görüldü. O bölgeyi tarayan memurlara ihtiyacımız var."

Biftek ve Yumurta evin içine itildi. "Ne oluyor, Tori?" Biftek haykırdı.

"Ben iyiyim." Braddock iki büyük kelebek bandaj uygularken kolunun arkasına bakmak için döndü.

"Bu uzun çizik biraz daha derin. Dikiş ihtiyacınız yok ama merhem düzgün bir şekilde iyileşmeye başlamasına yardımcı olacaktır."

Tori onun çalışmasını inceledi. "İğneler."

"Çok başvurdum," diye mırıldandı Braddock onaylamaz bir tavırla ve sıradakini haber verdi. "Şimdi, sormadıkları soruya gelelim."

"Neden?" Tori arkasını dönüp herkesle yüzleşirken cevap verdi. "Neden birisi bana ateş ediyor? Özellikle de soruşturmadan alındığımdan beri."

"Neyin peşindesin?" Braddock gözlerini kaldırarak sordu. "Çünkü hiçbir şey değil. Bir masa dolusu belge ve resim, yarısı boş bir kutu ve dizüstü bilgisayarını görüyorum. İtiraf et?"

"Cal benden bir şey yapmamı istedi ve bunu başardığıma artık eminim."

"Neye?"

"Rita Ellis'le
konuştum." "Hugh
Barr'ın annesi mi?"

"Evet. Buradaki pek çok şey ona ait." "Barr'ın annesi mi konuştu?"

"Evet," diye yanıtladı Tori. "Benimle ve Cara'yla konuştu."

"On yedi yaşındaki Cara Newman'ı yanına mı aldın?" Braddock kaşlarını kaldırarak sordu.

"Rita'ya kurban olduğum gerçeğiyle oynayarak ulaştım, ki öyleydim ve ona Cara'nın yaşadıklarını anlattım. Cara'ya bir kez baktı - bu arada o da masum bir genci oynuyordu - ve pes etti. Şimdi, ne öğrendiğimi bilmek mi istiyorsun yoksa yöntemlerim yüzünden benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Peki sana ne söyledi?" Braddock sordu.

"Hadi oturalım." Tori onları oturma odasına götürdü ve bir şişe su içerken gününü gözden geçirdi.

"Yani size Larry Derner'in adını veriyor," dedi Braddock, DMV fotoğrafının bir kopyasını göstererek, "ve Keller'daki restoranda duruyorsunuz. Onu gördünüz mü?"

"Evet," dedi Tori.

"Onunla konuştun mu?" "Hayır."

"O zaman neden durdun?"

"Sadece görsel bir değerlendirme yapmak istedim. Karısı Ruthie ile tanıştım. Çok cana yakındı, beni daha önce orada görmediğini söyledi."

"Ve kendinizi tanıttınız?"

Tori küçük bir kahkaha atmadan önce gözlerini kapattı. Bu muydu? Bütün bunları tetikleyen şey bu muydu? "Evet. Ama bana ateş eden Ruthie değildi. Larry Derner da değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Derner zayıf, çelimsiz ve biraz kambur yürüyor. Bana kimin ateş ettiğini tam olarak göremedim ama ufak tefek bir adam değildi, bunu söyleyebilirim."

"Bu pek kesin değil..." Biftek başladı.

"DMV fotoğrafına bak. Beş-dokuz, ve bunun muhtemelen biraz cömertçe olduğunu söyleyebilirim. Yüz elli beş kilo. Hiç de iri bir adam değil," diye karşı çıktı Tori. "Ayrıca, o ve karısının SUV'leri var, pikapları değil."

"O zaman kimin peşindeydin?"

"Bahse girerim Cara'nın tarif ettiği ve belki Rita Ellis'in de tarif ettiği büyük adamdı. Ona tam olarak bakamadım ama dış hatlarını gördüm. Daha iri, daha kalındı."

"Anladım." Braddock döndü ve kapıya doğru yöneldi. "Dışarı çıkıp etrafa bir göz atmak istiyorum." Tekrar Tori'ye baktı ve parmağını salladı. "Hadi gel."

"Bunun için üzgünüm," dedi dışarı çıktıklarında.

"Bela aramaya gitmiyorsun ama bela seni nasıl bulacağını bilmiyorsa ne olayım."

Slim arabayı şehrin bir mil dışına kadar kuzeye sürerken D'nin gözü sürekli dikiz aynasındaydı. "Sağa dön, H-4'e geçelim."

"Onu özledin mi? Hâlâ hayatta mı?" Slim arabayı sürerken bağırdı. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Durmalıyız D. Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Şimdi durmalı ve bir şey bulmamalarını ummalıyız."

H-4'e ulaştıklarında Slim sağa döndü ve Manchester Körfezi'nin güney ucuna geri döndüler.

"Çok ileri gittiler. Artık bizi aramayı asla bırakmayacaklar. Asla. Buna bir son vermeliyiz, D. Durmalıyız. Sessiz ol ve dur."

"Başını dik tut Slim," diye yanıtladı D. "Bizi fuar alanına götür."

Beş dakika sonra 210 numaralı otoyoldan çıktılar. Derner arabasıyla Shepard County Fuar Alanı'nın arka tarafına gitti ve Honda Pilot'u tribünlerin arkasına park etti.

Hızla kamyonetten indi. D yolcu koltuğundan inmeden önce elini sağ cebine attı.

Slim kamyonun arkasından, "Acele geri dönmeliyiz," dedi. "Biri aramaya gelirse diye."

"Gelecekler Slim. Senin için." D elini cebinden çıkardı ve ileri atıldı. Bir anda ipi Slim'in boğazına dolamıştı.

Slim homurdandı, vücudunu çılgınca kıvrarak parmaklarını ipin altına sokmaya çalıştı.

"Polis senin peşinde Slim," diye tısladı D. "Ellerinde fotoğrafın var. Tori Hunter bugün senin restoranındaydı. DNA'nı alacaklar. Wisconsin'le eşleşecek. Bu konuda konuşmana izin veremem. Asla dayanamazsın. Bunun için çok zayıfsın."

İpi daha sıkı çekti ve Slim'in bacakları altından büküldü. D sağ dizini Slim'in sırtının alt kısmına sapladı. Slim D'nin başını pençeledi, nefes nefese kalmıştı.

Kolları güçten titreyen D, Slim'in direncinin zayıfladığını hissetti. Onu kaldırdı ve kamyonla Pilot'un arasına yüzüstü yatırdı, dizini Slim'in omurgasına sıkıştırdı ve ipin uçlarını çekti. Slim homurdandı. D artık fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu. Cüssesi ve kaldırıcı vardı ve ipi daha sıkı çekebiliyordu.

Slim'in bedeni altında hareketsiz kaldı. İpi on beş saniye daha tuttukten sonra onu ters çevirdi ve nabzını kontrol etti. Sonra hızla ceplerini aradı, Slim'in cüzdanını ve ona verdiği kullan-at telefonu çıkardı.

Çorak otoparkın etrafına göz gezdirdi. Tek ses, uzaktaki otoyolda yarışan araçların sesiydi. Etrafta başka kimse yoktu. Slim'in cesedini hızla kaldırıp Pilot'un arkasına itti ve bagaj kapağını kapattı.

Saatini kontrol etti. Saat 22:15'ti.

Kamyonetine bindi ve Keller'a ne kadar çabuk dönebileceğini hesapladı.

Braddock, Tori, Steak ve iki devriye memuru el fenerleriyle Tori'nin evinin arkasındaki alanı aradılar. Tori silah seslerinin nereden geldiğine dair bir fikre sahipti. Kendi evinin arkasındaki ve sağındaki evin yan çitinin arkasında mermi kovanları buldu. Ateş eden kişi oradan sürgülü cam kapıya doğru iyi bir açıya sahip olabilirdi.

"Ben sağ tarafta oturuyordum. Duvardaki deliği buradan görebiliyorum."

Braddock ağzı açık bir Şekilde, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Aniden solgunlaŐan Tori sadece başını salladı.

Steak, "Sola doğru iki santim gitseydi, ışıklar s nerdi," dedi.

Tori ve Braddock ona sert bir bakış attı.

"Dostum, ciddi mi?" Braddock bıkkınlık içinde konuştu.

"Oh... uh... Belki de gidip bu bölgeyi iŐaretlemesi için birini bulmalıyım." Braddock hâlâ ters ters bakarak, "Hey, iyi fikir," dedi.

"Tamam o zaman." Steak hızla eve doğru yürümeye başladı.

"Bazen filtre onda arızalanıyor."

"Sorun değil. Onun doğal eğilimi Şaka yapmak, ortamı yumuŐatmaktır," dedi Tori. "Söylenecek en iyi Şey bu olmasa bile."

"Bir sorum var," dedi Braddock. "Onun geldiğini duymadın mı?"

Tori başını salladı. "Ateş etmeye baŐlamadan hemen önce mahallede havai fiŐekler patlıyordu. Sürekli değil, ama onları fark etmeme yetecek kadar. G r lt l yd  ve çok uzakta değillerdi. Kim bilir, belki de yaklaştığını gizlemek için onları patlatıyordu ya da ateş etmeye başladığında kimsenin fark etmemesini umuyordu."

"Tamam, Şimdi nereye?"

"Onu koşarken gördüm ve işte o zaman ateş ettim."

Onu yavaşça evlerin arasına götürdü, her ikisi de el fenerleriyle tetik iyi vurduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığını tarıyordu.

"Ben bir Şey göremiyorum," diye mırıldandı Braddock. "Olay yeri teknisyenlerinin çalışmasına izin vereceğiz."

"Bana tekrar ateş ettiğinde pencerenin arkasına saklanmak için atladım."

"Buradaki  l m kutusuna doğru geliyordun."

"Hiçbir Şey göremedi. Ama aslında o da göremezdi."

Braddock el feneriyle etrafı tarayarak dümdüz ilerledi ve bir klima ünitesinin yanındaki çimenlerde pirinç bir parıltı yakaladı. Küçük peyzaj taŐlarıyla işaretledi.

Tori onu evin önünden dolaştırdı. "Buradan sağa doğru çıktım ve işte o zaman kamyonun arkasının Blue Heron'a doğru hızla gittiğini gördüm."

Bir blok ötede, Manchester Bay'de görevli bir polis memurunun kuzeyi işaret eden bir kadın ve erkekle konuştuğunu gördüler. Tori ve Braddock hızla onlara doğru yürüdüler.

Memur, "Will, bu insanlar Nelson'lar," dedi. "Dedektif Braddock ve Bayan Hunter'a az önce bana anlattıklarını söyle."

Bayan Nelson konuştu. "Maçtan yeni dönmüştük. Çim sandalyelerimizi ve soğutucumuzu boşaltıyorduk ki bu kamyonetin geçtiğini gördük."

"Ne tür bir kamyon?"

"Dodge Ram," dedi Bay Nelson. "5. Cadde'de köşeyi döndü."

"Bir plaka gördünüz mü?" Braddock sordu. "Ya da sürücüyü?"

"Hayır," diye cevapladı Bay Nelson. "Siz?" diye sordu karısına.

"Hayır. Özür dilerim. Kamyonun Dodge Ram olduğunu biliyorum, çünkü yakın arkadaşlarımızda buna benzer bir tane var. Şeklinden tanıdım."

"Rengi nasıl?"

"Koyu," dedi Bay Nelson. "Siyah ya da koyu mavi diyebilirim."

"Kamyonda kaç kişi olduğunu gördün mü?" Tori sordu.

Bayan Nelson kocasına baktı, o da bir an düşündükten sonra başını salladı. "Bunu size söyleyemem. Dediğim gibi, hızlı gidiyordu."

"Ben de öyle," diye ekledi Bayan Nelson.

"Teşekkürler," dedi Braddock ve Tori ile birlikte evine doğru yürümeye başladı. "Dodge Ram pikap."

"Önceleri Larry Derner'ın araştırmaya değer olup olmadığına bile karar veremiyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Will, Keller'a gitmen gerekiyor," dedi. "Şimdi gitmelisin."

"Hadi o zaman."

"Ben de mi?"

"Şimdilik evet."

YİRMİ BEŞ

"BU BİR TEORİ"

Tori ve Braddock batıya, Keller'a doğru yanıp sönen ışıklarla yol aldılar. Kırk beş dakikalık yolculukta sol şeridi onlar için boşalttı. İlk yarım saat boyunca sessiz kaldılar, tek bir kelime bile etmediler. Sonunda Tori daha fazla dayanamadı.

"Bir şey söyle."

"Söyleyecek ne var ki?"

"Doğru."

"Cal'ın senden ne yapmanı istediğini bana söyleyebilirdin."

"Sanki geçen gece soruşturma ve kanıt etiği üzerine yaptığın ukalaca konuşmadan sonra evet diyecekmişsin gibi. Beni reddederdin. Yapmak istediğim şeye evet demezdin, ben de haydutluk ettim ve yaptım. Eğer Rita Ellis konuşmasaydı, bu işin sonuydu ama ben onu konuşturmayı başardım."

"On yedi yaşında bir kızı kullanarak."

"Yapmam gerekeni yaptım. Annesinden izin aldım. Oraya gittiğimde polis desteğim vardı. Ve ne oldu biliyor musunuz? İşi hallettim. Fark etmediyseniz, Larry Derner'ın adını duydum ve kıyamet koptu. Bu bir mola, hadi gidelim."

"Tamam."

"Kızgınsın."

"Çok haklısın. Sadece bu konuda da değil."

Braddock birkaç dakika daha sessiz kaldı.

"Geçen gece tam bir ahmaktım," dedi başını sallayarak. "Tüm bu olanları kafamda yaklaşık yirmi kez tekrar ettim. Sanırım ben

pek çok konuda *haklıydım*, ama tam bir pisliktim." Ona doğru baktı. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Bir an durma sırası Tori'deydi. "Pen'e, Cal'e ve babama çok kızgınım. Cal bana yalan söyledi, hem de yüzüme karşı. Keşke Koca Jim hayatta olsaydı da onun boynunu kırabilseydim."

Braddock, "Bildiğiniz gibi ben de sizinle aynı fikirdeyim," dedi. "Aynı zamanda Plover davasını da inceledim. Hugh Barr bir katildi. Ve bu adamların üzerinde muhtemelen bilmediğimiz daha fazla ceset olduğundan her zamankinden daha eminim."

"Sence başkaları da var mıdır?"

"Evet ve bence Pen, Cal ve babanız da durumun böyle olduğundan şüpheleniyordu. Bence motivasyonları fedakârcaydı. Bence hayat kurtardıklarını düşünüyorlardı ve bu temelde risk aldılar."

"Nasıl sonuçlandı?"

"İyi değil," diye kabul etti Braddock. "Bence yaptıkları, nasıl yaptıkları yanlış bir oyundu. Ancak zor bir durumdaydılar ve zor bir karar verdiler. Şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundayız. Pen öldü. Cal yoğun bakımda. Bu gece biri seni öldürmeye çalıştı. Dediğin gibi, kıyamet koptu. Artık bunu gömmek mümkün değil."

"Sanırım yok."

Braddock başını salladı ve uzun bir iç geçirdi. "Tanrım, Tori, evde oturduğun yer... nasıl hayatta olduğun... Adamım."

"Ben iyiyim Will, ben iyiyim," dedi Tori, koluna uzanarak. "Şimdi ne istiyorum biliyor musun?"

"Bunu bitirmek için." "Tabii ki."

"Birkaç dakika içinde bunu yapmaya başlayacağız. Şu anda Derner'in üzerine çok gidiyoruz."

"Onu hazırlıksız yakalama fikri hoşuma gidiyor," dedi Tori. "Bir şeyler biliyor. Bilmek zorunda."

"Tabii bu adamlar bu gece Hunter adında birinin peşine düşmedilerse," diye uyardı Braddock. "Murphy'yi aldılar ve neredeyse Cal'i de alıyorlardı. Babanı alamazlar, o zaman neden senin peşine düşmesinler. Ne de olsa davayı sen soruşturuyorsun."

"Buna inanmıyorum. Sen inanıyor musun?"

Braddock, "Hayır. Bugün yaptığınız şey bir şeyleri karıştırdı," dedi. "Ancak, size ateş edenin Derner olduğunu düşünmediğinizi söylemişsiniz, doğru mu? Eğer o değilse, kimdi?"

"Üçüncü adam. Şu anda iki katil olduğunu düşünüyoruz, bir de Barr var. Derner *olmayan* o."

"Yani Derner ya da karısı Ruthie sizi restoranda gördü, soruşturmaya dahil olduğunuzu ya da Frontenac Falls'ta Rita Ellis ile konuştuğunuzu biliyor..."

"Yanımda Derner'in resminin olduğu bir dosya vardı. Bunu nasıl bilebildiğini bilmiyorum. O arkadan çıktığında bir saniyeliğine açmıştım. Görmüş olmasına imkan yok. İmkânı yok."

Braddock bir an için çenesini kaşıdı. "Güvenlik kamerası mı?"

"Kontrol etmemiz gerekecek," dedi Tori. "Oradayken bunu aramamıştım."

Keller şefi Errol Thompson saat 23:30'da, kasabanın on dakika doğusundayken aradı.

"Az önce restorandaydım. İçerideki küçük barda oturan birkaç garson vardı, mesai sonrası içkilerini içiyorlardı, ama bu gece için hepsi kapalıydı. Bana Ruthie'nin yarım saat kadar önce ayrıldığını söylediler."

"Peki ya Larry?" Tori sordu.

"Hizmetçilerden biri bu akşam buralarda olmadığını söyledi. Sanırım yapılacak en iyi şey benimle Derner'lerin evinde buluşman. Caddenin hemen aşağısına park etmiş, Explorer'ımla sizi bekliyor olacağım."

On dakika sonra Braddock, kamyonetinden sivil kıyafetlerle çıkan Thompson'ın arkasına yanaştı: haki pantolon, spor ceket ve golf gömleği. Elinde taşınabilir bir polis telsizi vardı, rozeti ve silahı kemerine takılıydı. Tori'yi selamladı, o da Braddock'u tanıttı.

"Bu ikisinin yolunuzun üzerindeki cinayetlere karıştığından emin misiniz?" Thompson kuşkuyla sordu. "Kahretsin, Larry bir portmanto. Büyük bir efor sarf etmeden yerden bir karahindiba bile koparamaz."

"Onu iyi tanıyor musun?" Kaldırımında yürürlerken Braddock sordu.

Şef başını salladı. "Hayır, pek sayılmaz. Onu sadece kasabamdaki bir işadımı olarak selamlaşmak için tanıyorum. O restoranın perde arkasındaki adamı. Öte yandan Ruthie'yi herkes tanır."

Tori, "Bugün onunla tanıştığımda çok cana yakındı," dedi.

"Evet," diye kabul etti Thompson. "Kocasıyla nasıl bir araya geldiklerinden pek emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, onu her zaman biraz itici bulmuşumdur. Ruthie konuşkan, cana yakın, şen şakrak, gerçekten hoş bir hanımefendi, ancak hiç şüphemiz olmasın, yetkili kişi o ve ya sözünü dinlersiniz ya da gazabına uğrarsınız."

"Zor patron mu?"

"Ama adil. Çok sayıda uzun süreli çalışan var." "İyi iş adamları olmalılar."

Thompson da aynı fikirde. "Bence Larry iyi bir rakam adamı ve Ruthie de gurme bir gurme ve yüz. Restoran kasaba için güzel bir cazibe merkezi. İkisinin de bir şekilde sizin uğraştığınız işe karışmasını hiç istemem. Açıkçası, bunun mümkün olduğunu düşünemiyorum."

Derner'lerin evi, pencerelerinde siyah panjurları ve üstü kapalı bir ön verandası olan iki katlı beyaz bir evdi. Tamamen karanlıktı. Şef Thompson kapının zilini çaldı ama cevap gelmedi. Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar çaldı ve kapının solundaki pencereden içeri bakmadan önce üç kez bastı. Ev sessiz ve hareketsizdi.

"Tuhaf," diye mırıldandı.

Braddock, Tori'yle birlikte verandadan geri çekildi, el fenerini çıkardı ve diğer elini silahının kabzasına dayadı. Evin etrafındaki kaldırımını takip ederek arka tarafa gittiler. Braddock verandadan arka kapıya doğru birkaç basamak tırmandı ve el fenerinin parlak ışığını mutfağa yönlendirerek evde birinin olduğuna dair bir hareket ya da işaret aradı.

"Bir şey var mı?" Tori sordu.

"Olumsuz," diye yanıtladı kapıyı deneyerek.

Tori döndü ve kaldırımdan hafif bir yokuş çıkarak arka sokakta yer alan iki arabalık müstakil garaja ulaştı. Garaj kapısı

kapalıydı. Parmak uçlarında durdu ve küçük yan pencereden içeri baktı.

"Psst."

Braddock döndü.

Tori garaja doğru başını salladı.

Braddock koşarak ona katıldı, Thompson da hemen arkasındaydı.

"İçeride park etmiş bir SUV var," diye fısıldadı. "Tavan lambası açık."

Bir lastik eldiven çıkardı ve kapı kolunu çevirdi. Kapı kilitli değildi. Soru sorarcasına arkasına baktı. Braddock ve Thompson silahlarını çıkarmışlardı ve ona başlarıyla işaret ettiler. Kapıyı iterek açtı, sonra geri çekilerek Braddock'un el feneriyle dikkatlice içeriyi taramasına izin verdi. Hareket yoktu. Soluna doğru uzandı ve baş üstü lambasının düğmesini çevirdi.

Tori cipin etrafından dolaşarak sürücü tarafına doğru yürüdü ve omuzları çöktü. Ruthie yerde sırt üstü yatıyordu. Tori ona doğru koşup boynunda nabız kontrolü yaparken, "Kahretsin," diye bağırdı. "Hayır, hayır, hayır."

Braddock çömeldi ve Ruthie'nin koluna dokundu. "Hâlâ sıcak. Uzun zaman olmadı." Kadının boynuna baktı. "Boğulmuş."

Tori cipin içine baktı ve bir çanta ile anahtarlar gördü. "Ev. İçeride olabilir."

"Olaylı bir gece oldu. Burada dikkatli olalım," diye uyardı Şef Thompson. Telsizle acil destek istedi.

Birkaç dakika içinde iki devriye ekibi geldi. Tori, Ruthie'nin anahtarlarını karıştırdı ve evin anahtarı olduğunu düşündüğü şeyi buldu. Arka kapıyı açtı ve geri çekildi. Devriye memurları, ardından Braddock ve Thompson, ışıkları açarak içeri girdiler. Memurlar ikinci katı temizlerken Braddock ve Tori ana katı, Şef Thompson da bodrumu taradı.

Larry Derner'dan iz yoktu.

"Kocası nerede?" Tori sordu. "Burada ikinci bir SUV yok."

Braddock, "Kendisi ve aracı için alarm vermeliyiz," dedi.

"Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor." Thompson silahını kılıfına geri soktu.

"Ben de," diye yanıtladı Braddock. Telefonunu çıkardı ve bir numara bulmak için ekrana dokundu. "Steak, buna inanamayacaksın."

D, Slim'in garajının yan kapısını usulca kapattı. Bir adım attı ve sonra evin önünden gelen seslerin mırıltısını duydu. Soluna doğru eğildiğinde, cadde boyunca uzanan kaldırımda küçük bir grup insan gördü. Hızla garajın arkasından dolandı, sokağı geçti ve iki evin arasındaki boşluktan geçerek bir sonraki bloğa ve kamyonuna ulaştı. Kamyonetin içinden sağ tarafındaki evlere ve Slim'in evinin arka bahçesine baktı. O bölgeyi tarayan bir el feneri gördü.

Çok hızlıydı.

Park ettiği yerden garajın küçük yan penceresini görebiliyordu. Garajın iç ışıklarının yandığını görünce kamyonetini çalıştırdı ama farları kapalı bıraktı. Uzaklaşarak mahallenin içinden birkaç dönüş yaptı ve evle arasına hızla mesafe koydu. Kısa süre sonra Keller'ın güney ucuna ve dört yol ağzına geldi. Sola döndü, sağdaki dükkân ve servis istasyonu hâlâ aydınlıktı, kapanmalarına on dakika vardı. Ara sokaklardan dolanarak, servis istasyonunun arka otoparkına sırtını dayamış olan evine doğru ilerledi.

Evin içinde hızla kıyafetlerini değiştirdi ve ardından arka bahçeden geçerek dükkânın arka kapısına gitti.

İş yeri binası iki katlıydı. Geniş ilk katta bir market, bir eğlence satış alanı ve tamir garajı ile araba yıkama yeri bulunuyordu. İkinci katta ise ofisi ve ürün deposu bulunuyordu. Servis garajının arka kapısından girdi ve iki çalışanın o günkü fişleri incelediği kasaya doğru yürüdü.

"Yoğun bir gece mi geçirdik?" diye sordu.

"Ah, evet," diye cevap verdi çalışanı Ryan, önünde bir yığın kâğıtla. "Ben de tam bitiriyordum."

"Güzel. Kapanmadan önce gelip bazı şeyleri kontrol edeyim dedim."

"Bu gece balığa gideceğinizi sanıyordum?" dedi diğer çalışan Tony.

"Hayır, bu gece olmaz. Evdeydim, bir kitabı bitiriyordum." D köşedeki ciltsiz kitap rafını çevirdi ve yeni bir tane aldı. Kitabı havaya kaldırdı. "Kaydını tutacağım. Kayıtlar nasıl görünüyor? Her şey dengede mi?"

"Her zamanki gibi her şey yolunda," diye yanıtladı Ryan.

D duvara doğru yürüdü ve benzin pompalarının üzerindeki gölgelik için ana ışıkları kapattı. Kredi kartıyla ödeme yapmak için gelenler için pompalar açık kaldı ama mağaza artık kapalıydı. "Biliyor musunuz, siz ikiniz buradan defolup gidin. Madem buradayım, ben bitiririm."

"Evet, tamam," dedi Tony ve Ryan'a baktı. "Gidip hızlıca bir bira içmek ister misin?"

"Elbette."

D, çalışanlar çıkarken kapıyı arkalarından kilitledi. Son ışıkları da kapattı, alarmı kurdu ve arka otoparktan geçerek eve doğru yürüdü.

Daha önce giydiği her şeyi toplayarak bir çöp torbasına doldurdu ve kamyonete attı. Sonra kasabadan kuzeye doğru, çiftlik tarlaları ve ormanlık alanlardan geçerek bir ilçe yolunda ilerledi.

Yirmi dakika sonra, gölete doğru kıvrıla kıvrıla giden çakıllı bir yolun sol sapağına ulaştı. Gecenin sessizliğini sadece cırcır böceklerinin tempo sesleri bozuyordu. Çöp torbasını üçe katladı, ardından kullandığı silahı, eldivenleri, ipi ve botları, ayrıca yolun sonundaki küçük bir yığından aldığı bir avuç taşı ekledi. Küçük, çimenli bir noktanın sonunda torbayı ileri geri salladıktan sonra yüksek bir homurtuyla havaya kaldırdı. Havada süzüldü, otuz metre açıkta yere indi ve hızla su yüzeyinin altında kayboldu.

Sonra doğuya doğru gitti ve müstakil garajı olan küçük kulübeye ulaşana kadar yaklaşık kırk dakika boyunca zikzaklar çizerek ilerledi. Kamyonetini garajın içine çekti ve kapıyı kapattı. İstiflenmiş

köşede, belki de on bin mil aşınmış dört yarı aşınmış lastik vardı.

Kamyonundaki dört lastiği de değiştirdi ve çıkardıklarını kamyonun kasasına attı.

Batıya, Wadena kasabasına doğru bir saatlik bir yolculuk yaptı ve hurdalığın arkasından dolaşarak dört eski lastiği yüksek tel örgülerin üzerinden diğer hurdaların arasına attı.

Keller'a döndüğünde saat sabahın üçüydü. Kamyonunu servis istasyonuna çekti, araba yıkama makinesini çalıştırdı ve işi bittiğinde pırıl pırıl olması için aracı iki kez yıkattı. Eve dönüp viski şişesini aldığı anda ve masaya oturduğunda saat 3:30'du.

Her şeyi enine boyuna düşünmek zorundaydı.

Saat 02:00'den hemen sonra Morrison İlçesi Şerif Departmanından dedektifler Derner'in evine vardılar ve hemen Shepard İlçesi ile koordinasyon kurmaya karar verdiler. Larry Derner ve Honda Pilot'u için alarm verildi.

Şef Thompson restoranda uzun süredir çalışan bir garson tanıyordu ve Derner'in cep telefonu numarasını almak için ona ulaştı. Bir saat boyunca her beş dakikada bir aramayı denedi. "Cevap yok."

"Bence kaçıyor," dedi Tori. "Cipi burada değil. Telefonuna cevap vermiyor. Ne düşünüyorsun?" diye sordu Braddock'a.

"Bu bir teori."

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Yeterince bilgimiz yok. Burada değil, bu yüzden ondan şüphelenmek doğal, özellikle de bugün olanları göz önüne alırsak, ama... size ateş eden adam o değil."

"Peki, tamam, ateş eden o değildi, ama o zaman hangi cehennemde?" Şef kendi dedektifleriyle koordine olmak için yanlarından ayrıldığında,

Tori ve Braddock biraz uzaklaşmak için dışarı çıktılar. "Larry Derner'in üzerine kayıtlı bir teknesi var mı?" Braddock sordu.

"Hayır."

Braddock'un telefonu çaldı. Arayan Steak'ti. Hoparlöre aldı. "Evet, dostum."

"Shepard County Fuar Alanı'ndaki tribünün arkasında gümüş renkli bir Honda Pilot'un yanında duruyorum. Araç Lawrence Derner adına kayıtlı."

"Larry Derner'dan bir iz var mı?"

"Eğer onun içine tıkılmış olmasını bir işaret olarak görüyorsanız, o zaman evet."

Braddock Tori'ye baktı. "Ne haltlar dönüyor?"

Çoğunlukla boş olan 10. Otoyol'da Manchester Bay'e dönüş yolunun yarısında, yolcu camı açık, temiz kır havası hâlâ sıcak ve nemliyken, Tori Braddock'a döndü. "Sen ve ben iyi miyiz?"

"Konuşmamız gereken bazı şeyler var," diye cevap verdi. "Yani, New York'a kaçmak mı?"

"Evet." Tori başını salladı. "Buradan kaçmamalıydım. Ben sadece... üzgündüm."

"Şimdilik davaya odaklanalım. Bu iş bittiğinde tüm bunlar hakkında uzun uzun konuşacağız."

Uzandı ve hafifçe sağ kolunu tuttu. "Gerçekten çok üzgünüm."

Manchester Körfezi'ne geldiklerinde Tori mırıldandı, "Neden içimden bir ses bu yolculuğu son kez yapmayacağımızı söylüyor?"

Braddock, "Başım dönüyor," diye onayladı. "Bu gördüğüm en çılgın gece ve New York Polis Teşkilatı'ndayken Yılbaşı ve Cadılar Bayramı'nda çalışmıştım."

Manchester Körfezi'nden bir devriye arabası, farları yanıp sönerik uzakta, ilçe fuar alanının ana girişine park etmiş halde görünüyordu. Braddock dönüş için yavaşladı. Fuar alanının önündeki çakıllı park alanı sık ağaçlık ve sulak alanlarla çevriliydi.

"Burası her zaman tüylerimi ürpertmiştir," dedi Tori. "Eski, harap ve karanlık. Yani, bir ya da iki ışık eklemeyi hiç düşündüler mi?"

Braddock, "Burası bataklık, alçak bir arazi," dedi. "Fuar alanı burası için uygun olan tek kullanım alanı. Ve hayır, ilçenin burası için altyapıya büyük yatırım yaptığı görülmüyor."

Devriye memuru onlara baktı, Braddock'u tanıdı ve ilerlemelerini işaret etti. "Tribünün arkasına, Will," dedi.

Braddock arabayı boş şişe ve teneke kutularla dolu otoparka doğru çekti.

"Burası çöplüğe benziyor."

"Geçen hafta sonu bir rodeo vardı. Temizlik ekibinin elinden geleni yaptığını sanmıyorum."

"Kokuyor."

"Bataklık, bataklık ve çit boyunca uzanan Portatif Tuvalet sırası muhtemelen bunu halledecektir."

Park alanı sola doğru dönerek rodeo alanını çevreleyen soluk beyaz çitlerin kıvrımını takip etti ve devasa tribünün uzun ahşap tribünlerine ulaştı. Sağ tarafta ışıkları yanıp sönen birkaç polis aracı ve adli tabibin minibüsü duruyordu. Taşınabilir ışıklar etrafı aydınlatıyordu.

Steak onlara el salladı ve onlar da olay yeri şeridinin altına girdiler. Geniş çemberin içinde, adli tıp müfettişleri gümüş renkli bir Honda Pilot'un etrafında dolaşıyorlardı. Bagaj kapağı açıktı.

"Bu nasıl bulundu?" Braddock sordu.

Steak, "Devriye polisi burada rutin bir tarama yapıyordu," diye açıkladı. "Bazen liseliler buraya gizlice girip içki içip bir şeyler yapıyorlar. Pilot için arama bülteni duymuş ve plaka eşleşmiş. İçeri bakmış, arkadaki cesedi görmüş ve ihbar etmiş."

SUV'de Doktor Renfrow muayenesini yapıyordu. "Bu ay beni çok meşgul ediyorsunuz."

Braddock, "Ben de en az senin kadar olayların yatışmasına hazırım, Doktor," dedi. "Kelime oyunu yapmıyorum."

"Öleli ne kadar oldu?" Tori sordu.

Doktor Renfrow, "Vücut ısı göz önüne alındığında, ölüm saatini akşam on civarında, belki on buçuk, yani çok uzun değil," diye yanıtladı. "Nedenine gelince, boğulmuş gibi görünüyor. Boynunun etrafındaki morluklara bakın."

Tori bakmak için içeri eğildi ve Derner'in kıyafetlerinin ne kadar kirli olduğunu hemen fark etti. Tamamen siyah kot pantolon, ayakkabı ve uzun kollu gömlek giymişti. "Kıyafetleri çok kirli," diye gözlemledi. "Dizlerine bakın. Kir içinde kalmışlar." Gömleğinin önünde ve dirseklerinde de kir izleri vardı, hatta alnında da lekeler vardı.

Braddock cipten bir adım geri çekildi. Pilot'un sol tarafındaki toprakta dört iz vardı, daha çok derin çukurlara benziyordu.

"Tam burada öldürüldü. Şunlara bakın." İşaretleri gösterdi. "Ölüm zamanı göz önüne alındığında, sana ateş ettikten sonra buraya geldiler, Tori. Derner diğer adama güveniyor ama o arkasını döndüğünde..."

Tori parmaklarını şıklatarak, "İp boynuna böyle dolanmış," dedi.

"Katilimiz onun üstüne çıkıyor, dizleri ve dirsekleri üzerinde onu yere itiyor ve o gidene kadar ipi çekmeye devam ediyor."

Tori bunu anladı. "Ve bu ikili izler Derner'in ayak izleri, katil onu arkaya tıkmak için cipin arkasına doğru sürüklerken." Braddock'a baktı. "Tüm bunlar çok garip."

Braddock bir an sessiz kaldı. "Bir düşünün. Ortaya çıkıyorsun, Derner senin ve Ruthie'nin konuşmasını duyuyor. Diğer adamımızı arıyor ve diyor ki, hey bir sorunumuz var."

"Elimde sadece bir isim vardı, belki biraz da şüphe. Tek yaptığım size anlatmak için geri gelmeden önce hızlıca bir göz atmaktı."

Braddock, "Derner ve katil bunu bilmiyor ama," diyor. "Diğer katilimiz önce seni öldürerek yarayı dağlamaya çalışıyor."

"Ama başarısız oluyor..."

"Ve şimdi de kendisiyle olan tüm bağlantıları kesmeye karar verdi." "Bu da Derner ve karısı anlamına mı geliyor?"

"Katili o da tanıyordu."

"Ya da en azından kocasının bu gece nerede olacağını biliyordu ve eve gelmezse kimi arayacağını biliyordu."

ve sor," dedi Tori. "Bu, bu gecenin açıklaması olarak bir arada duruyor."

"Peki şimdi ne olacak?" Biftek sordu.

"Her türlü şey," dedi Braddock ve sonra esnedi. "Doktorun işini bitirmesine ve adli tıp teknisyenlerinin işlerini yapmasına izin vereceğiz. Saat üç kırk
Biraz dinlen. Bu işi sabah hallederiz."

YİRMİ ALTI

"GÜNEŞ IŞIĞI EN İYİ DEZENFEKTAN"

Tori alt kattaki dolabın kapanma sesiyle uyandı. Komodinin üzerindeki saate baktı. Sabah 9:30. Dört saatten biraz fazla uyumuş.

Alt katta Braddock mutfığı karıştırıyordu. Kalktı, bornozunu giydi ve yeni demlenmiş kahve kokusunun cazibesine kapılarak aşağı indi. Onu bekleyen bir fincan vardı. Esnemedi önce bir yudum aldı ve kendini uyandırmak için başını salladı. "Dört saat," dedi bir yudum daha almadan önce. "Uzun bir gün olacak."

"Çok fazla kafein gerekecek."

"Aksiyon Keller'da."

"Katılıyorum," dedi Braddock. "Sorun şu ki, önce gidip Bölge Savcısı Backstrom ve Bölge Savcısı Yardımcısı Wilson ile görüşmem gerekiyor."

"Bunu erteleyemez misin?"

"Dün gecedten sonra mı? *Riiiiiiight*. Sen de gelmelisin. Yardıma ihtiyacım var. Ve..."

"Ve ne?"

"Steak ve Sheryl'i elimden geldiğince bu işin dışında tutmak istiyorum. Oysa..."

"En azından profesyonel olarak, o kadar fazla risk altında değilim."

"Onun gibi bir şey."

"Tamam." Tori hemen konuyu değiştirdi. "Quinn'den ne haber? Yolculuğu iyi geçiyor mu?"

"Evet, iyi, harika vakit geçiriyor," diye yanıtladı Braddock. "Bu gezinin en sevdiğim yanı sadece eğlenceli olması. Spor yok, sadece gölde, teknede, sahilde vakit geçiriyor, takılıyor ve eğleniyor. Bu onun için iyi bir şey."

"Çok fazla hokey oynuyordu. Çok fazla pistteydi."

"Evet. İyileşiyor ve bunu seviyor ve lise koçları da ona biraz ilgi gösteriyor. Bana sorarsanız bunun için çok erken ama bu ilgi hoşuna gidiyor ve pistte daha fazla olmak, daha fazla fark edilmek, büyük çocuklardan ve antrenörlerden göz kırpmak ve baş sallamak istemesine neden oluyor. Bu ara onun için de kuzenleri için de iyi çünkü hepsi bu işin içine çekiliyor."

"Ne zaman dönüyor?"

"Önümüzdeki Pazar, ki bu iyi bir şey. Onu gerçekten özlemeye başladım."

"Ben de."

"Öyle mi?"

Tori, "Onu ve kuzenlerini son derece eğlenceli buluyorum," dedi. "Onlar iyi çocuklar ve söyledikleri ve yaptıkları şeyler çok komik. Ve adil bir uyarı, sorunlar yaşayacaksınız."

"Nedenmiş o?"

"Hokeyden başka şeylerle de ilgilenmeye başladılar."

"Kızlar," diye kıkırdadı Braddock. "Evet, birkaç hafta önce kumsalda demirlediğimizde oğlanların büyük kızları kontrol ettiğini gördüm. Hâlâ oldukça gençler ama..."

"Geliyor," dedi Tori. "Quinn yakışıklı bir çocuk olacak. Etrafta bir sürü kız olacak. Zaten öyle sayılırlar."

"Muhtemelen haklısın." İçini çekti. "Gidip bu işi halletmeliyiz. Ama önce bir duş almam lazım."

Tori onun peşinden yukarı çıkmadan önce yukarı çıkması için ona bir an verdi. Banyoya girip duş kapısını açmadan önce yatak odasında kısa bir süre durdu. Braddock arkasını döndüğünde, Tori kasıtlı olarak bornozunu çıkardı ve yavaşça yere düşmesine izin verdi. Olabildiğince çıplak bir şekilde Braddock'un önünde durdu ve ona en iyi bakışını attı.

"Bana hâlâ *gerçekten* kızgın olup olmadığını merak ediyordum..."

Hükümet merkezine doğru giderlerken Tori, Braddock'un duyabileceği kadar yüksek sesle kıkırdadı.

"Ne?"

"Sadece hafta sonu tartışmamızdan bahsederken Tracy'nin bana söylediği bir şey."

"O da ne?"

"Kavgadan sonra ateşli bir makyaj seksi hakkında bir şeyler."

Braddock gülümsedi. "Gerçekten hararetiydi, bunu söyleyebilirim. Ama bu seninle konuşmamız gereken bazı şeyler olmadığı anlamına gelmiyor."

"Biliyorum."

George Backstrom ve baş asistanı Anne Wilson onların gelişini bekliyordu. Boş bir ısınma sohbeti yoktu. "Neler oluyor böyle?" Backstrom söze girmeden sordu. "Bilmek zorundayım."

"Bu büyük bir karmaşa George," dedi

Braddock. "Sanırım bize nedenini söyleden iyi olur."

Braddock ve Tori, Backstrom ve Wilson'a davayı adım adım anlattılar. Newman'ların ve Strom'ların cinayetlerini ve eski Bauman davasıyla bağlantılarını anlattılar. Pen, Şerif Hunter ve daha az ölçüde Cal'in Plover cinayetlerini Barr'ın avukatına nasıl ifşa etmediklerini anlattılar. Braddock daha sonra Cal ve Tori'nin davadan alınmasını, Cal ve Pen'in ateş etmesini ve Tori'nin Rita Ellis'i konuşturmak için yaptığı hamleyi anlatarak Larry Derner'in teşhis edilmesini ve Tori'nin evinde ateş edilmesini sağladı.

İşleri bittiğinde Backstrom Wilson'a baktı. "Vay be." O bir politikacıydı ve algı konusunda endişeliydi. "Kanıtları açıklamamak mı? Bunu çevirmenin iyi bir yolu yok."

Braddock, "Yirmi dört yıl önceki bir davada, yargıladıkları adam suçluydu," diye savundu. "O tepede öleceğim. Hapse giren masum bir adam değildi. Barr bir katildi."

"Ben de en az senin Pen'e kızgın olduğun kadar babama ve Cal'e kızgınlım," diye ekledi Tori. "Cal ve Pen'in daha önce bir şey söylemediğine inanamıyorum. Hâlâ şaşkınlık içindeyim."

Backstrom, "Yaptıkları şey kışlarını kurtarmaktı," dedi. Wilson'a baktı. "Düşünceleriniz?"

Backstrom tamamen politikacıysa, Wilson da tamamen savcıydı. Onun için önemli olan dava ve gerçeklerdi. "Pen, Cal ve Şerif Hunter, Barr'ın kim olduğu ve arkadaşlarının kim olduğu konusunda haklıydılar," dedi. "Olan biten her şeyin ışığında şimdi her şey nasıl sonuçlanacak? Bunu söylemek zor. Bugün bu sorunla karşı karşıya olsaydım, onların verdiği kararı verir miydim? Hiç sanmıyorum. Bugün bu tür bilgilerin ne kadar kolay elde edilebildiği göz önüne alındığında, gün ışığına çıkma ve mahkemede yüzünüze patlaması riski çok fazla. Ama o zamanlar? Kim bilebilir ki? Bir arama yaptılar ve risk aldılar. İyi haber şu ki, kimi yargıladıkları konusunda yanılmadılar. Will'e katılıyorum, hayatını hapiste geçirmiş masum bir adamımız yok. Elimizde, teknik detayları tartışamayacak ölü bir suçlu var."

"Yine de amaçlar araçları haklı çıkarıyor mu?" Backstrom sordu. "Ve potansiyel sonuçlara bir bakın."

Wilson omuz silktilti. "Bunu kim öngörebilirdi ki? Ben Tori'ye katılıyorum. Cal ve Pen daha önce, belki de Newman'lardan sonra ortaya çıksalardı, Strom'lar hâlâ hayatta olabilirdi. Bana göre burada bir güvenlik açığı var. Ne yazık ki Cal için bunun cevabını verebilecek tek kişi o."

"Anne, sonuç olarak, bunu açıklamak zorunda mıydılar?" Tori sordu. "Pen açıklamadığını iddia etmeye çalıştı."

"Evet, muhtemelen. Yapmamak önyargılı mıydı? Belki. Barr bugün hayatta olsaydı, temyiz için bir davası olabilir miydi? Muhtemelen. Ama bununla ilgili bir şey var. Cal dışındaki tüm oyuncular öldü. Bize anlattığınıza göre, bu olayda karar verme hiyerarşisi Pen, babanız ve sonra Cal'dı, değil mi?"

"Evet," dedi Tori.

"Yani karar veren, gerçekten karar veren insanlar öldü. Kendileri için açıklama yapamazlar ya da cevap veremezler. Barr öldü. Orada bulunmuş olabilecek Derner öldü. Bundan gerçekten kim etkilendi?"

Backstrom, "Bunu öylece halının altına süpüremeyiz," dedi. "Bunu denedik ve tutmadı."

"Öyle olduğunu söylemiyorum," diye kesin bir dille cevap verdi Wilson. "Yapacağınız şey, sessizce bağımsız birinin gelip araştırma yapması ve bir rapor hazırlaması. Departmanla hiçbir bağı olmayan, kusursuz bir itibara sahip birini. Güneş ışığı en iyi dezenfektandır. Ancak demek istediğim şu ki, bu kararda kilit rol oynayan hiç kimse artık ortalıkta yok. Cal, özellikle daha önce ortaya çıkmadığı için bundan etkilenecektir, ancak şu anda doğru olanı yaparsınız, devam edersiniz ve ne olacağını görürsünüz."

Braddock, Tori'ye "hiç de fena değil" diyen bir bakışla baktı. "Yapılması gerekiyor," dedi.

"Tamam, George. Bunların hepsini yap, ama bu arada dava sıcak. Keller'da olmam gerekiyor. Aynı anda hem seninle hem de bununla uğraşamam."

"Peşinden git," dedi Backstrom. "Ama... ve gerçekten üzgünüm, ama Tori ile değil."

"Hadi," diye yalvardı Tori. "Beni şimdi dışarıda bırakma." "Tori, soyadın ne?" İç çekti. "Hunter."

"Evet. Artık tüm bunları bildiğimize göre resmi olarak soruşturmaya dahil olamazsın. Özellikle dün gecedен sonra adın artık ortaya çıkamaz."

"Yani, tekrar dışarıdayım."

Braddock sinisi bir gülümsemeye, "Eğer George'u doğru duyduysam, önemli kelime *resmen*," dedi.

"Bunu söyledim, değil mi?" Backstrom başıyla onayladı. "Bana öyle geliyor ki bulman gereken bir katil kaldı ve Tori, Braddock'un yardımına ihtiyacı var. Ama bunu kenardan yap."

Wilson gülümseyerek, "Bugünlerde herkes evden çalışıyor zaten," dedi. "Bilgisayarlar ve hepsi."

"Tamam, peki," dedi Tori.

Backstrom, "Şimdi bu adamı bulun," dedi.

Bir saatten az bir süre sonra Braddock Keller'daki restorandaydı. Şef Thompson bekliyordu. "Evde bir şey var mı?" Braddock sordu.

Thompson, "Umut verici bir şey yok," diye cevap verdi. "Larry ve Ruthie ayrı yataklarda uyuyorlardı, ayrı banyoları kullanıyorlardı, bu yüzden tarağı, fırçası, diş fırçası, hepsi poşetlendi ve etiketlendi ve BCA'ya gönderiliyor. Larry'den ve elinizdekilerden DNA örneği alıp eşleşme olup olmadığına bakmanız ne kadar sürer acaba?"

"Hattın başına gidiyor. Çabucak öğreneceğiz."

Thompson, "Cep telefonunu masasında bulduk," diye bildirdi. "Ne olursa olsun."

Braddock, "Bu, herhangi birinin onu takip etmek için kullanmasını engelleyecekti," dedi. "Bu bize bir şey söylüyor. Burada herhangi bir gözetleme sistemi var mı?"

Thompson restoranda toplanan çalışanlar arasında bir müdür yardımcısı buldu. Onları Larry Derner'in ofisine götürdü.

"Aslında pek bir şey göstermiyor," dedi. "Bir kamera ön tarafa, fırına ve lokanta tezgahına yerleştirilmiş. Diğeri de bara yerleştirilmiş. Larry ve Ruthie gözlerini kasalardan ayırmak istememişler. Bunlar işlemlerin yapıldığı iki yer."

Braddock ona bakmak istediği zaman aralığını verdi. Müdür siyah beyaz görüntüleri açtı. Beş dakika ileri sardıktan sonra Tori içeri girdi ve lokantanın tezgahına oturdu.

Braddock, "Kes şunu," dedi ve bir an için dondurulmuş kareyi inceledi. "Oldukça grenli."

"Sistem modern değil," dedi müdür. "Sanırım insanların gözetleme olduğunu bilmeleri fikrini sevdiler. Bunu gerçekten kullandıklarından emin değilim."

Braddock masaya oturdu. Kamera kasaya odaklanmıştı. Lokanta tezgahı sağ taraftaydı ama boydan boya görülebiliyordu. Tori sol tarafta, kasanın yanında oturuyordu. Hemen solunda birkaç koltuk ötede bir adam oturuyordu, sonra iki koltuk ötede başka bir adam daha vardı.

Ruthie'nin Tori'yi karşıladığı ana kadar ileri sarıldı ve sonra tekrar Ruthie'nin salata ile döndüğü ana kadar geri sarıldı. Siparişi teslim ettikten sonra Braddock kaseti Larry Derner'ın mutfaktan çıktığı ana kadar oynattı. Tori'nin dosya klasörünün kapağını kaldırdığını, fotoğrafa bir göz attığını, ardından klasörün kapağını indirmeden önce Derner'e gizlice baktığını gördü. Tori profesyoneldi, ne yaptığını belli etmiyordu ama dikkat ederseniz onu süzdüğünü anlayabilirdiniz. Bir dakika sonra Derner ekrandan ayrıldı. Bundan beş dakika sonra Tori salatasının geri kalanını paketledi ve gitti.

"Görecek pek bir şey yok," dedi

Thompson. "Öyle görünmüyor."

Braddock fareye uzandı. "Larry'yi tekrar izlemek istiyorum."

Görüntüleri geri aldı ve yeniden başlattı.

"Ne?"

"Tori'ye doğru hiç bakmıyor," dedi Braddock. "Ruthie'ye adını söyledikten birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Ona bakmak için dışarı çıktığını düşünüyordum ama ona doğru bir bakış bile atmadı."

"Belki de kameraya çıkmadan önce yapmıştır." "Olabilir, sanırım."

"İnsanlarla konuşmaya başlayalım. Sanırım görüşebileceğimiz herkes burada." Thompson tüm restoran çalışanlarını topladığını, onlara olanları ve müfettişlerin kendileriyle konuşması gerektiğini anlattığını söyledi. "Bekliyorlardı ve ben de görüşmeler için sizi burada istedim."

"Bana personelden bahset."

"Yaklaşık kırk tane var."

"Kırk mı?" Braddock ihtiyatla konuştu. "O zaman yola çıksak iyi olur."

Keller'da olmamanın iyi yanı, Tori'nin çalışırken Braddock'un güvertesinde oturabilmesiydi. O bir

bir sürahi buzlu çay içti ve şemsiyenin altındaki uzun masaya yerleşerek Braddock'un eksiksiz ve güncel dava dosyasını inceledi.

Leo Brooks ile yaptığı görüşmenin notlarını ilginç buldu. Adamın düzlükte olduğunu düşündüğünü ve doğru zamanda gölden çıkan bir tekne gördüğünü söyleyebilirdi. Kamyonu ya da tekneyi bulurlarsa, yardımcı bir tanık olabilirdi.

Yığındaki bir sonraki dosya Cal ve Pen'in vurulmasıyla ilgiliydi. Onu araştırdı.

Ruthie ve Larry Derner söz konusu olduğunda iki kişinin hikayesiydi. Çalışanların hepsi Ruthie'yi iyi tanır ve onunla sık sık konuşurdu ve zaman zaman değişken bir patron olsa da, çalışanlarına da iyi bakardı. Angela adında bir garson Braddock'a şöyle demişti: "Ruthie çok şey isterdi. Burada çalıştığınızda, çalışırdınız, bilirsiniz."

"Kaytarmak yok."

"Asla. Ayakta durmak yok, asla. 'Sana ayakta durman için para vermiyorum' diye bağıırdı. 'Bir bez kap ve bir şeyleri temizle.' Ama onun için teslimat yaparsan, o da senin için yapar."

"Bana bir örnek verin."

"Annem yedi yıl önce aniden öldü. Az önce kalp krizinden öldü. Bu..." Angela'nın gözleri yaşardı, "gerçek bir şoktu. Cenazeden sonra kilisedeki öğle yemeği için restorandan yemek sipariş etmiştik. Ruthie bizzat teslim etti ve tek kuruş ödememize izin vermedi. Kaldı, servis yaptı, masalarla ilgilendi, annem hakkında övgüler yağdırdı ve onun için çalıştığım için ne kadar gurur duyduğunu anlattı. Ve buralarda, eğer Ruthie sizin için bunu yapıyorsa, insanlar size bir şeymişsiniz gibi bakardı, bilirsiniz." Gözlerini mendille sildi. "Bu sadece Ruthie'ydi. Eğer onun için uzun süre çalıştıysanız, sizi gerçekten aileden biri olarak görürdü."

Öte yandan Larry gizemli bir adamdı. Bir başka garson Judy, "On sekiz yıldır buradayım ve onu gerçekten tanıyormuşum gibi hissetmiyorum" dedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkti. "Sessiz biriydi ve zamanının çoğunu ofiste sayıları hesaplayarak geçirirdi."

"İyi miydi, arkadaş canlısı mıydı, kötü müydü?"

"Kötü değil. Hoş mu? Biraz, sakar bir şekilde. Ruthie'nin sahip olduğu konuşma yeteneğine sahip değildi. O doğuştan yetenekliydi. Şaka yapmaya çalışırdı, ama genellikle kurşun balon gibi inerti, bilirsiniz. Yanlış şaka, yanlış zaman, yanlış insanlar."

"Odayı okuma becerisinden yoksun muydu?"

"Aynen öyle. İkisi de dışarı çıkar ve restorandaki insanlarla konuşturlardı. Ruthie'yi gördüklerinde herkes aydınlandı. Larry ile, onlar..."

"Kibar mı?"

"Evet," dedi Judy. "Bana sorarsanız o ve Ruthie çok tuhaf bir çift gibi görünüyordular. Belki de bu yüzden ona bize bağırduğundan daha çok bağırıyordu. Gerçekten onun üzerine gidebilirdi ve bu... rahatsız edici olabilirdi."

"Sence neden böyle oldu?"

"Burası Ruthie'nin Evi. Gösteri ve çekicilik ondaydı. Ona sahipti ve onun ve diğer herkesin bunu bildiğinden emin olmayı severdi."

Şimdiye kadar konuştukları herkes gibi Judy de Larry'nin herhangi bir arkadaşı ya da tanıdığı olup olmadığını bilmiyordu. "Demek istediğim, o ve Ruthie kasabadaki herkesi tanıyordu çünkü kasabadaki herkes buraya geliyordu," dedi. "Restoran dışındaki arkadaşlarına gelince, hiçbir fikrim yok. İkisi de hep burada gibiydi, sanırım burası onların sosyal hayatıydı."

Saat 3:30'u biraz geçte, bir grup yerel işadamı bilgi almak için restorana geldi.

"Şef, neler oluyor? Az önce Ted'in evinde konuşuyorduk ve Ruthie ile Larry'nin başına bir şey geldiğini, öldürüldüklerini duyduğunu söyledi," dedi yerel banka başkanı Joe Fern. Thompson, "Bunu anlamaya çalışıyoruz Joe," dedi. "Farkındasınız Ruthie ve Larry'nin bizim bilmemiz gereken bir şeyler yaptığını biliyor musunuz?"

"Tanrım, hayır," diye yanıtladı Fern. "Peki ya siz çocuklar?"

"Geçen gün Ruthie'yle konuştum ve iş konusunda her zamanki gibi coşkuluymuş," dedi uzun boylu, ince yapılı, beyaz elbise gömleği giyen, göğüs cebinde dört kalem ve bir not defteri olan Gene Barnes. Hırdavat dükkânının sahibiydi. "Larry ile de konuştum; iyi görünüyordu, Joe'yu görmek için yaptığı her yolculuğun iyi geçtiğini söyledi."

"Öyle olduğunu doğrulayabilirim," diye yanıtladı Fern. "Sifonu çekmişlerdi. Başka kimse var mı? Ted, ya sen? Larry'yi uzun zamandır tanıyorsun, ta liseden beri."

"Uh... Sanırım işler iyi gidiyor," diye cevap verdi düğmeli gömlek ve taba rengi pantolon giymiş, ince yapılı, gözlüklü bir adam. "Geçen gün öğle yemeği için geldiğimde onu gördüm ve iyi görünüyordu. Ruthie, Ruthie'ydi işte. Geçen gün bana bazı planlama komisyonu meseleleri hakkında görüş bildiriyordu. Normal halinden başka bir şey olduğunu kesinlikle hissetmedim."

"Geçen gün mü?" Braddock sordu. "Hangi gündü o?"

"Pazar."

"Onlara ne oldu, Şef?" Fern sordu. "Cinayet duyuyoruz. Doğru mu bu?"

"Korkarım öyle."

Fern şaşkına dönmüştü. "Yani, kim onları öldürmek ister ki?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz. Sizin ya da kasabadaki herhangi birinin bize söyleyeceği herhangi bir şey çok makbule geçecektir."

Fern, "Hepimiz bu haberi yayacağız," dedi. "Buna güvenebilirsiniz."

Braddock, onlar ciplerine binip uzaklaşırken dikkatle onları izledi. Sonra Derner'in ofisine geri döndü ve Tori'nin ziyaretinin videosunu tekrar oynattı.

"Aradığınız şey nedir?" Thompson sordu.

"Bu," dedi Braddock, masa sandalyesinde arkasına yaslanarak. Bilgisayar ekranını işaret etti. "Tezgâhın sonundaki adam. Az önce ayrılan adamlardan birine benziyor..."

"Bu Ted Rand. Şehrin batı ucundaki Big D's Sports and Service'in sahibi."

"Orayı biliyorum. Oradan ahşap bir tabela almıştım."

"O zaman Ted'den aldınız. Onu tanımadın mı?"

"Dışarıda değil, ama şimdi sen söyleyince, sanırım sipariş verdiğim kişi oydu."

"Demek ögle yemeği için buradaydı. Şaşırmadım. Zaman z a m a n hepimiz öyleyiz."

"Çok ilginç. Pazar günü geldiğini söyledi. Neden dün geldiğini söylemedi?"

Thompson ofisten çıkmadan önce, "Belki de günleri karıştırmıştır," dedi.

Braddock video bölümünü tekrar oynattı.

Saat 1:30 civarında, Tori soruşturma dosyalarını incelerken yaptığı işten yorgun düşmeye başlamıştı. Bir molaya ihtiyacı vardı ve New York'a yaptığı yolculuktan sonra birkaç gündür yaptığı ilk egzersiz olan koşuya çıktı. Bugünlerde biraz ara verdiğinde kendini bu kadar çabuk hissetmesi onu şaşırtıyordu. Kaslarının ısınması ve gevşemesi biraz daha uzun sürüyor gibiydi. *Kırkına sadece birkaç yıl kalmıştı.* Bu pek de hoşuna giden bir düşünce değildi.

Geri döndüğünde duş alıp üzerini değiştirdi ve bu kez soğuk bir birayla tekrar dışarı çıktı. Madem buradan çalışmak zorundaydı, bari bunu yaparken rahatlamış ve su içmiş olsun.

Henüz gözden geçirmedeği tek dosya eski Plover dosyasıydı. Bu kasıtlıydı. Babasına, Pen'e ve Cal'a o kadar kızgındı ki, hepsinin yaptıklarını okumak istediğinden emin değildi.

Davayı araştırdıkça, Bauman cinayetleri ile Newman ve Strom cinayetleri arasındaki paralellikler daha da belirginleşti. Tek tuhaflik, vurulması amaçlanan tek erkek kurbanın Jerry Bauman olmasıydı. Paul Harstad, Dan Newman ve Todd Strom bıçakla öldürülmüştü. Dört fotoğrafı ortaya koydu.

"Silah, çok yakın ve kişisel olan bıçakla kıyaslandığında neredeyse kişilsiz kalıyor. Bıçakla dalarsın, kesersin, öldürmeyi hissedersin" diye mırıldandı, fotoğrafları incelerken.

Dört kadın kurban da tecavüz edildikten sonra boğularak öldürülmüştür. Melanie Solmes ve Julie Bauman'a uygulanan boğma yöntemi Heidi Newman ve Jennifer Strom'a uygulanan yöntemle benzerlik göstermektedir. Sarı bir naylon

İlk ikisi için ip kullanılmıştı; diğerleri içinse kırmızı desenli siyah ip. Kadınların dört fotoğrafını erkeklerin dört fotoğrafının altına yerleştirdi.

Fotoğrafları birlikte incelerken bir şeyler gördüğünü hissetti.

Neydi o?

Derner boğan kişi değildi. Kısa boyluydu ve yeterli güce sahip değildi. Barr sadece ilk ikisi için oradaydı, ancak boğma olayı dört kadın için de neredeyse aynı görünüyordu, bu yüzden onun da olmadığı sonucuna vardı.

Bu üçüncü adamdı, büyük olan, dün gece onu öldürmeye çalışan. Boğan adamdı. Kadınları öldürüyor, diye düşündü.

Adamları öldüren de o muydu? Paul Harstad'ı o mu öldürdü? Jerry Bauman'ı o mu öldürdü? Neden Bauman'ı silahla, Harstad'ı bıçakla öldürdü? Dennis Troy'un ölümü katillerin yanlarında silah taşıdıklarını göstermesine rağmen Dan Newman ve Todd Strom'u neden bıçakla öldürdü?

Silah her ihtimale karşı.

Silah, çok yakın ve kişisel olan bıçakla kıyaslandığında neredeyse kişisel değildir.

Newman ve Strom bıçakla öldürüldü çünkü Barr'ın cinayetten suçlu bulunmasında rolleri vardı. Pen ve Cal ise Barr'ın hapisten kurtulmasını sağlayacak kanıtları açıklamadıkları için vurulmuşlardı. Bıçak kullanılmamış olsa da bu cinayet de kişiseldi.

Harstad'ı kişisel yapan neydi?

Dosyaları karıştırdı. Harstad bir çapkındı. O zamanlar bu terimi kullanmıyorlardı ama şimdi çapkın sayılabilirdi. Arkasında kızgın kocalar ve erkek arkadaşlar bıraktığı çok iyi belgelenmişti. O bir av köpeği idi. Wadena'da bir kocayla kavga etmişti ama Steak'in notuna göre adam çoktan ölmüştü.

Tori, tüm fotoğrafları tekrar incelerken birasından uzun bir yudum aldı ve bıçağın erkek üzerindeki özel kullanımlarını düşündü

Kurbanlar. Bir şeyler öğrenmiş, ortaya çıkan bir şeyin resmini görmüş
g i b i hissediyordu. Ama hala bir ismi yoktu.

Saat beşi geçiyordu ve Braddock yorgun düşmüştü, günlerin acısını çıkarıyordu. Restorandaki görüşmelerin hepsi aynı bilgileri veriyordu ve Braddock günü tamamlamaya hazırdı. Thompson adamlarıyla birlikte devam edip işlerini bitireceklerini söyledi. Bir şey çıkarsa Braddock'u arayacak ve her şeyin özetini gönderecekti.

Braddock Tahoe'suna bindi. Ancak otoyoldan sağa dönmek yerine sola saptı, Keller'dan geçti ve *Big D's Sports and Service* yazan büyük tabelanın önünde durdu.

Benzin deposunu **d o l d u r d u k t a n** sonra mağazaya girdi ve su sporları, balıkçılık, yelkencilik ve tekneçilik başta olmak üzere spor ve eğlence ekipman ve malzemelerinin bulunduğu reyonları birkaç dakika inceledi. Özellikle bir tekneyi bağlamak ve tüp takmak için kullanılan halat paketlerine bakmak için durdu, sonunda iskele halatlarını ve ardından bir tüp halatını da aldı.

Ayağa kalkıp soluna baktığında, Rand'in oyma ahşap tabelalar için bir servis tezgahında olduğunu gördü.

"Bay Rand, merhaba," diye el sallayarak selamladı. "Oh, merhaba... Dedektif Braddock, değil mi?"

"Evet. Beni daha önce hatırlamış olabileceğinizi düşündüm. Birkaç yıl önce buradaki özel tabelalardan birini satın almıştım."

"Öyle mi yaptınız? Özür dilerim, sizi hatırlamıyorum. Onlardan çok satıyoruz. Durun şimdi... Aklıma geliyor... Belki de hatırlıyorumdur. Her iki yanında yeşil yoncalar var mıydı?"

"Bu doğru."

"Senin için işe yaradı mı?"

"Emin olabilirsin. Bu konuda çok iltifat alıyorum." "Bunu duymak harika. Orada ne var?"

"Oh, sadece birkaç ip. Bunların rengini sevdim, siyah ve kırmızı benekleri var. Teknemin renk düzenine uyuyorlar."

"Ah," diye yanıtladı Rand. "Anlıyorum. Onları aramamı ister misin?" Braddock, "Elbette. Sanki yakın zamanda bunlardan birini başka bir yerde görmüş gibiyim," dedi. "Nerede olduğunu tam olarak hayal edemiyorum."

"Oldukça popüler bir tür," diye yanıtladı Rand. "Pek çok yerde satılıyor."

"Sanırım öyle. Bunları teknenizde kullanıyor musunuz?"

Rand bir an için ona baktı, yüzünde boş bir ifade vardı. "Bir teknem olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, büyük bir eğlence bölümü olan bir mağazanız var. Sadece düşündüm, bilirsin."

"Bir balıkçı teknem var."

"Bir göl yeriniz var mı, yoksa oradan oraya mı taşıyorsunuz?"

"Bir römorkun üzerinde ve onu gezdiriyorum, göllerde balık tutuyorum, bilirsiniz." "Gölde bir yerin yok mu?"

"Hayır. Buradaki dükkanın hemen arkasında oturuyorum. 44.95 dolar tutuyor."

Braddock ona kredi kartını uzattı. "Durun, bir şişe su alayım." On saniye sonra geri döndü. Rand kartı okuttu, ona geri verdi ve ipleri plastik bir torbaya yerleştirdi. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Braddock uzaklaşmak için döndü. "Merak ettiğim bir şey var."

"Evet?"

"Hafta sonu restoranda olduğunuzu söylemiştiniz. Pazar günü, değil mi?"

"Evet, doğru. Larry ile konuştum."

"Hmm," dedi Braddock. "Dün olmadığına emin misin?"

"Uh... Bilmiyorum. Oraya çok sık giderim. Belki de Pazartesi'yi Pazar falan sanmışımdır."

"Oh, tamam." Braddock başını salladı. "Yardımanın için teşekkürler." "Tekrar gelin."

Braddock Manchester Körfezi'ne geri döndü ve eve vardığında Tori'yi güvertede oturmuş bira içerken buldu. Bir tane kaptı

ve ona katıldı. Hoş bir geceydi, koy sakin ve sessizdi. "Günün nasıl geçti?"

"Uzun," dedi.

"Bir şey buldun mu?"

"Üzerinde düşünmem gereken birkaç şey var. Peki ya sen?"

"Burada oturdum ve bugüne kadar olan her şeyi gözden geçirdim." "Paylaşmak istediğin bir içgörü var mı?"

"Birkaç tane var, ama..." göle doğru baktı, "şimdilik herhangi bir ilerleme sağlayacak bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada her şeyden bıkmış durumdayım."

"Bunu duydum."

"Biliyor musun, ben de yemek yapacak havada değilim, ya sen?"

Braddock kıkırdadı. "Hayır. Hem de hiç."

"Bu gece yapman gereken bir şey var mı?"

"Telefonumu yakınımnda tutmaktan başka bir şey yapmıyorum. Thompson Keller'daki işlerle ilgileniyor. Steak ve Eggleston fuar alanındaki Derner cinayet mahallinde çalışıyorlar ve orada adli tıp sonuçlarını bekliyoruz."

"Derner'in ortağının kim olabileceğine dair bir ipucu yok mu?" "Hayır, sanmıyorum. Bu gece harekete geçecek bir şey yok."

"Bu gece izinli misin?" Tori öncü bir tavırla sordu.

Braddock gülümsedi. "Aklında ne var?"

"Bence biralarımızı alalım, tekneye binelim ve Kanal Durağı'na kadar gidelim. Eğer bir şey çıkarsa, on dakika içinde buraya dönebiliriz. Ama böyle bir şey olmazsa, bu gece dava hakkında konuşmak için moratoryum ilan ediyorum. Bunun dışında her şey hakkında konuşabiliriz."

"Anlaştık."

Daha ılıman, daha rahat bir gün olmuştu, sıcaklık sadece seksenlerin altına ulaşmıştı. Şimdi gece serin ve daha az nemliydi, gökyüzünde sadece birkaç bulut vardı, hafif bir esinti Salı gecesini sessiz olan gölde dalgalanmalar yaratıyordu. Teknenin içten takmalı motorunun hafif uğultusu ve elindeki soğuk bira, teknenin hoparlörlerinden yayılan hafif rock ile birleşti,

soruşturmanın yavaşça Tori'nin zihninin gerilerine kaymasına izin verdi. Güneş gözlükleri, bol gömleği, şortu ve kanvas güverte ayakkabılarıyla Braddock, kaptan koltuğunda arkasına yaslanırken aynı derecede rahat görünüyordu.

"Bana bir bira daha getirebilir misin?" diye sordu, şişesi boşalmıştı.

Tori ona soğutucudan soğuk bir tane daha çıkardı. Açılır kapanır kapağı yoktu. "Açacağı var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi şişeyi alarak. "Direksiyonu benim için sabit tut."

Teknenin anahtarlarına sarı kapaklı bir İsviçre çakısı iliştilmişti. Birçok yuvadan birinden şişe açacağını çıkardı, biranın kapağını açtı ve sonra direksiyonu yeniden ele aldı.

Gölün kuzeybatı köşesine doğru yavaş bir hızla ilerlediler, ağaçlarla kaplı ve giderek dikleşen kıyı şeridine yakın durdular, ikisi de göle bakan sırtın üzerine tünemiş yükseltilmiş kabinlere ve geniş evlere hayran kaldılar. Yukarıdan bakıldığında manzaranın muhteşem olduğu konusunda hemfikirler ama Braddock, "Tüm o merdivenleri inip çıkmayı hayal bile edemezdim," dedi. "Bu merdivenlerden bazıları yüz basamaktan uzun olmalı ve gerçekten çok dikler."

"Her gün yüzmek zorunda kalmazsın," dedi Tori. "Bunun yerine on kat merdiven çıkabilirsin. Ne kadar terleyeceğini bir düşün."

Braddock kıkırdadı. "Yüzmeyi tercih ederim."

Tekneyi yerel halkın Uzun Kanal dediği, Kuzey Çam'dan zincirdeki diğer göllere açılan kanala doğru manevra yaptırdı. Kanal dardı, kulübeler ve rıhtımları her iki taraftan da çıkıntı yapıyordu. Daha ileride Y Kavşağı denilen bölge vardı. Y'nin sol kolu sizi Cal'ın evinin bulunduğu Norveç Gölü'ne götürüyordu. Sağ kol ise Kızıl Çam Gölü'ne açılıyor, buradan da bir başka dar kanal, benzer kısa kanallarla birbirine bağlanan bir dizi göle ulaşıyordu.

Bu gece Y Kavşağı'na kadar gitmiyorlardı, ancak Channel Stop barına yanaştıklarında sol taraflarında görünüyordu. Braddock sağa dönerek boş bir tekne iskelesine girdi ve Tori tekneyi bağladı. Verandadaki canlı müziği dinlemek istediklerinde, bir şemsiyenin altındaki açık bir masaya oturdular, burger sepetleri ve biralar sipariş ettiler ve rahatladılar. Birkaç yerel tanıdık merhaba demek için uğradı ama

Braddock sadece ara sıra telefonunu kontrol ediyor ve Keller'daki Eggleston ve Şef Thompson'dan hızlı güncelleme telefonları alıyordu.

Güneş batmaya başladığında, gölün sakin sularında yavaş bir hızla eve doğru yol aldılar, son biralarını içtiler, teknenin müzik sisteminde yine sessizce müzik çalıyordu.

"Cal'dan haber var mı?" Braddock sordu.

"Bu öğleden sonra dört civarında Lucy ile konuştum. Uyuduğunu ama beklenebileceği kadar iyi durumda olduğunu söyledi. Oğulları hala burada, yani etrafta bir sürü aile var. Yarın uğramamı istedi."

Körfeze girdiklerinde, Braddock'un yeri batı tarafında görünürken, "Güzel, bence girmelisin," dedi.

Tekneyi asansöre çekti, kaldırdı ve yavaşça kamaraya doğru yürüdüler.

"Bu gece iyi bir fikirdi," dedi kolunu onun omuzlarına atarak. "Molaya ihtiyacımız vardı. Sabah daha dinç olacağız."

"Bir noktada konuşmamız gerektiğini söylediğini biliyorum," dedi Tori, kolunu onun beline dolayarak.

"Evet, var, ama bu gece değil, ha," dedi onu başından öperek. "Bu gece sadece yukarı çıkmak, belki bir film açıp rahatlamak istiyorum. Sırt masajı iyi gelebilir."

"Gerçekten de öyle."

YİRMİ YEDİ

"VE BU KONAKLAMA KARŞILIĞINDA NE ALDINIZ?"

Braddock erkenden kalkmış, her zamanki gibi yüzmeye gitmişti. Tori güverteden onun güneydoğuya doğru attığı uzun serbest stil kulaçları görebiliyordu. Genellikle çeyrek mil ötedeki kayınvalidesinin evine kadar yüzer, sonra tekrar geri dönerdi. Roger ve Mary, Quinn ve iki kuzeniyle birlikte yaz gezisi için Michigan'da olduklarından, son birkaç haftadır onların iskelesine ulaştığında durur ve inip evi kontrol ederdi.

O sudan çıktığında, Tori kendine bir kahve doldurmak için içeri girdi.

"Biraz daha yenilenmiş görünüyorsun," dedi ona katıldığında.

Başını salladı ama sonra masanın üzerindeki kâğıt yığınınına baktı. Saçlarını kurutmaya devam ederken "Dünkü içgörün neydi?" diye sordu.

Ona bir fincan kahve getirdi. Fotoğrafları ortaya koyarken ve cinayetlerin kişisel doğası hakkındaki teorisini açıklarken, "Ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum," dedi.

"Harstad'ı ele alalım: boğazını kesmeden önce nasıl defalarca bıçaklandığını görüyorsunuz. Acı çekmiş, gerçekten acı çekmiş. Katil için çok kişisel görünüyor ve bence katil ne Barr ne de Derner. Bence kadınların ve erkeklerin katili gizemli üçüncü adamımız. Beni vurmaya çalışan iri adam. Harstad'a baktığımda intikam amaçlı bir cinayet görüyorum. Tıpkı Newman ve Strom cinayetleri gibi. İki adamın da katledilme şekli.

Acımasız, merhametsiz, sıfatınızı seçin. Jerry Bauman'ın ölümü o kadar kişisel değil. O vuruldu. Ama Bauman kimin için kişiseldi?"

"Barr."

"Doğru. Bauman'ın ölümü katilin yapması gereken bir işti. Ama bence geri kalan cinayetler üçüncü adamımız için kişiseldi. Büyük adam."

"Newman ve Strom, Pen ve babanızın yaptıklarındaki rolleri nedeniyle kişiseldi. Harstad'ın cinayetinin kişisel görüldüğü yorumunuzu anlıyorum. Ama hala şu soruyla karşı karşıyayız: Kime karşı?"

"Sadece bu kadar. İyi bir ihtimal vardı. Bir bar kavgası..."

"Wadena. Evet, Steak'e baktırdım."

"Evet, adamın adı Dowd Rand'dı," dedi Tori. "Öleli on yıl oldu."

"Uh... bir saniye, Rand mı dedin?" Braddock birden ağzı açık bir şekilde sordu.

"Evet." Tori onun tepkisini görünce başını salladı. "Neden?"

"Ne oldu?" "Sana bir şey göstermek zorundayım. Hadi ofise çıkalım."

Braddock üst katta bilgisayarını çalıştırdı, e-postasını açtı ve bir video dosyasına tıkladı. "Bu, Pazartesi günü Ruthie'nin Yeri'ne gittiğiniz zamanki güvenlik kamerası görüntüsü." Ekranın sağ tarafını işaret etti. "Solunda oturan şu adamı görüyor musun?"

Tori başını salladı.

"Adı Ted Rand."

Videoyu yeniden başlattı, Ruthie'nin çıktığı ve Tori'yle kendilerini tanıttıkları noktaya kadar ileri sardı. "Şunu gördün mü?"

"Tekrar çalıştır," dedi Tori.

Geri sardı ve oynat tuşuna bastı.

"Şimdi anlıyorum," dedi Tori. "Rand, adımı söylediğimde kafası sağa dönüyor. İlginç."

Braddock, Larry Derner'in kasaya geldiği ana kadar ileri sardı. Videonun grenli kalitesine rağmen, Rand'in Tori'nin elini kaldırırken ona doğru baktığını anlayabiliyorlardı.

fotoğrafı kontrol etmek için dosyanın kapağını açtı. Tedbirli davranıyordu ama bakıyordu.

Braddock, Derner kasadan ayrıldıktan sonra videonun çalışmasına izin verdi. Tori salatasını yemeye devam etti. Rand aniden ayağa kalktı, parayı tezgâha attı ve yarım hamburger, bir tabak patates kızartması ve bir shake'in üçte ikisi kalmış bir şekilde gözden kayboldu.

"Cara'nın bize verdiği üçüncü adamın tarifi nedir?" Braddock söyledi. "İri bir adam, büyük omuzlar, futbolcuya benziyor."

"Genizden gelen bir sesle," diye ekledi Tori.

"Bu doğru. Dün onunla iki kez konuştum ve sesi biraz tizdi."

"İki kez mi?"

"Derner'ler hakkında soru sormak için diğer bazı iş adamlarıyla birlikte restorana geldi ve onu bu videodan tanıdığımı düşündüm. Derner'i Pazar günü restoranda gördüğünü ama sizin orada olduğunuz Pazartesi günü görmediğini söyledi. Dün gece eve gelmeden önce Big D's Sports and Service'e gittim, onun iş yerine. Aslında, bir saniye bekleyin..."

Braddock aşağı inip kamyonetine koşmuş. Yukarı geri döndüğünde elinde birkaç ip vardı. "Benzin aldıktan sonra markette reyonları geziyordum ve bunları aldım."

Tori sırtıttı. "Siyah ve kırmızı benekli. Bunları Jennison'a götürmeliyiz."

"Doğru. Onunla orada da konuştum. Restorana en son hangi gün gittiğini karıştırdığı bahanesine de inanmıyorum. Dün bir yere gitmiş olsaydınız, hatırlardınız."

Tori arkasına yaslandı. "Bu adam seninkileri harekete geçirdiği gibi benim örümcek hislerimi de harekete geçiriyor. Diyelim ki katilimiz o. Elimizde onu yargılamak için yeterli kanıt yok. Bu, Dowd Rand ve Harstad ile olan bağının ötesinde, çoğunlukla içgüdüsel bir his, ki bu da kesinlikle kanıt niteliğinde."

"Ona odaklanmaya başlamak ve belirli zamanlarda nerede olduğuna dair bazı sorular sormaya başlamak yeterli."

"Newman ve Strom cinayetleri gibi mi?" "Ve

Cal ve Pen için Cumartesi gecesi."

Braddock'un telefonu çaldı. Bir hükümet merkezi santraliydi, ancak hemen numarayı tanımadı. "Will

Braddock."

"Dedektif Braddock, ben Kathryn Turner. Sizi görmem gerekiyor. Evime gelebilir misin?"

Manchester Körfezi'ne dönerken Braddock, Tori'ye Turner'ın Shepard County'nin IT direktörü olarak rolünü ve ondan ne yapmasını istediğini anlattı.

"Cal'in ofisinde Dan Newman'ı ve babanın Wisconsin'deki Portage County ile olan tüm bağlantıları silerek ona yaptırdıklarını kim nereden bilebilir diye tartışıp durdum. Todd Strom'un adı Portage County'deki dosyada irtibat kurulan kişi olarak yer alıyordu. Ancak ne bizim soruşturma dosyamızda ne de Portage County dosyasında Newman'dan bahsediliyordu. Sonra Corbin Hansen beni Pine River'da buluşup Leo Brooks ile Remer'deki patlamada ölen Alan ve Jan Sampson hakkında konuşmam için çağırdı. Katillerimiz Strom'ları öldürdükten sonra tekneleriyle açıldıklarında Alan Sampson ve Brooks'un tekne iskelesinde oldukları ortaya çıktı. Sampson'ın plakasını almış olmaları, ama yine de bir sivil sadece plakadan birini nasıl teşhis edebilir ki? Bu bilgiye bir şekilde ulaşmanız gerekir. Yardım almış olmaları gerektiğini düşünmeye başladım. Peki Sampson'ın plakasına erişimi olan ve eski elektronik dosyalara girip Dan Newman'ın bu olayla ilgisini bir şekilde ortaya çıkarabilecek kim vardı?"

"Zekice," dedi Tori. "Bunun için bir Scooby Snack alacaksın."

Kathryn Turner, Tori ve Braddock'u masasının üzerinde üç ekranın bulunduğu evindeki ofisine götürdü. "Sizi teknik jargondan uzak tutacağım," dedi. "Alan Sampson'ın plakasının kontrol edilip edilmediğiyle başladım. Kaydına o gün erişilmiş."

Strom'lardaki cinayetlerden sonra, Sarah Jones adında eski bir çalışan tarafından."

"Eski mi?"

"Evet. Şerif departmanından üç hafta önce ayrılmış. Arama eski kimlik bilgileri kullanılarak yapıldı."

"Bauman davasına ne dersiniz?"

"Bunlara yedi ay önce Scott Johnson tarafından erişildi. O da bir yıl önce işten ayrılan eski bir çalışan."

"Aramalar hangi bilgisayardan yapıldı?"

"BT departmanından genel bir kullanıcı adı ve departman şifresi olan bir dizüstü bilgisayar, bu yüzden kimin oturum açtığını bilmeniz gerekmez. Yedeklerimizden biri."

"Birileri izlerini kapatıyordu."

"Evet ve sanırım Ron Berg adında bir çalışan," dedi Turner.

"Neden o olduğunu düşünüyorsun?" Braddock sordu.

"Bir, o Cumartesi günü hükümet merkezine ve bizim departmanımıza girmek için onun kartı kullanıldı. İki, hem Scott Johnson hem de Sarah Jones'un kimlik bilgilerinin sistemden kaldırılmasından sorumluydu. Sizin de şüphelendiğiniz gibi, yıllardır bilişim sektöründe çalışıyor ve istismar edilecek tüm küçük deliklerin nerede olduğunu biliyor. Sisteme göre Scott Johnson ilçeden ayrıldığından beri dört ayrı olayda bilgilere erişmiş."

"Dosyalara gerçekten erişenin Berg olduğunu kanıtlamanın bir yolu var mı?" Tori sordu.

"Kesinlikle kanıtlamak mı? Hayır. Ama size söyleyebileceğim iki şey daha var. Scott Johnson'ın Bauman davasıyla ilgili eski e-postalara ve verilere eriştiği iddia edilen saatlerde, Ron Berg dosya depolama alanındaki bilgisayarlarda çalışma yapıyordu. Bu çalışmayı normal mesai saatlerinden sonra yapmıştır ki bu da genel bir protokoldür; Bilgi İşlem Departmanı genellikle bilgisayarları o saatlerde günceller ve böylece kamu hizmetlerinin aksamasını engeller. Orada denetimsiz bir şekilde bulunmuş olabilir. Eski kağıt dosyalara da erişmiş olabilir. Kontrol etmeniz gerekir."

"Diğer şey neydi?"

"Sebepten." Turner bir dosya uzattı. "Bu Berg'in maaş dosyası. İki çocuk nafakası haczine maruz kalmış. Kendisine ait bir

maaşından büyük bir ısırik alan birkaç bebek annesi."

"Bunu para için yaptı," dedi Tori. "Katillere Alan Sampson'ın kim olduğunu söyledi. Bu şekilde tanıklarından kurtulabileceklerdi."

"Para için. İnsanoğlunun kendisi kadar eski bir hikâye," diye mırıldandı Braddock Berg'in dosyasını hızla karıştırırken. "Pekâlâ Kathryn, yapacağımız şey şu..."

Yarım saat sonra Braddock ve Tori hükümet merkezine geri dönmüşlerdi. Braddock'un ofisinin kapısı çalındı ve içeri mavi kot pantolon, kahverengi bağcıklı ayakkabılar ve siyah düğmeli gömlek giymiş, zayıf, sarı saçlı ve bııklı bir adam girdi. "Ben Bilgi İşlem'den Ron Berg. Anladığım kadarıyla bazı bilgisayar sorunları yaşıyormuşsunuz?"

Braddock, "Evet, içeri gel Ron," dedi ve masasından kalktı.

Berg masaya geldi, Braddock'un sandalyesine oturdu ve ekranı uyandırmak için fareyi salladı. Bunu yaparken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Aynı anda Turner da ofise girdi.

"Neden?" Braddock sordu. "Alan Sampson hakkındaki bilgilere neden eski bir çalışanın, Sarah Jones'un kimlik bilgilerini kullanarak eriştiniz?"

"Ben... Ben yapmadım."

"Bir dakika, yani Bauman davasıyla ilgili bilgilere erişmek için Scott Johnson'ın kimlik bilgilerini de kullanmadınız mı?" Braddock adamın yüzünde beliren dehşet ifadesini izledi. "Oh Ron, sanırım kullandın."

"Oh, oh," diye cıvıladı Tori. "Hiç iyi değil, Ronnie oğlum. İyi değil."

Turner, "Senin yaptığını biliyorum, Ron," diye iddia etti. "İzini sürdüm." Elinde bir dosya tutuyordu. "Hepsi burada."

"Neden?" Braddock masanın üzerine oturarak Berg'e yaklaştı ve gözlerini ona dikti.

Berg gözlerini kapattı. Yakalandığını biliyordu. "Paraya ihtiyacım vardı." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Burada başım ne kadar belada?"

Tori, "Sanırım teknik terim boktan bir ton olurdu," diye espri yaptı. "Kendine yardım etmek için ne yapabileceğini düşünmeye başlamalısın. İnsanlar senin yüzünden öldü."

Berg şaşkınlıkla parmaklarının arasından ona baktı. "Bu bilgi için sana kim para verdi?"

"Ben... Bilmiyorum. Bu adam."

"Bu adam mı?" Braddock kuşkuyla sordu.

"Bir adın var mı Ron?" Tori bastırdı.

"Hayır. Bir çeşit sigorta müfettişi olduğunu düşünmüştüm. Yıllar içinde beni birkaç kez plaka kontrolü için aramıştı. Birkaç hafta önce de böyle bir şey için aramıştı."

"Peki bu konaklama karşılığında ne aldınız?" "Nakit olarak bin dolar. Nakit olmak zorundaydı."

"Standart ücretiniz bu muydu?"

Berg başını salladı. "Dediğim gibi, paraya ihtiyacım vardı." "Peki bu adam bu bilgiyi neden istedi?"

"Bilmiyorum."

"Bundan emin misin?" Braddock sordu.

"Neden istediğini bilmiyorum ve ben de sormadım. Ne kadar az bilirim o kadar iyi olur diye düşündüm. Ama yine de bunun sigorta amaçlı olduğunu düşündüm."

"Bauman davasıyla ilgili tüm bu şeyler ne olacak?" Tori sordu. "Bunu neden istedi?"

Berg omuz silkti. "Bana bunun için beş bin nakit teklif etti, ben de..." diye iç geçirdi, "Yaptım. Yani, öğrenmek istediği şey çok eskiydi. Kimin umurunda?"

"Elektronik dosya dışında neye eriştiniz?"

Berg'in gözleri kapandı. "Gidip eski dosya kutularını çıkardım ve kopyalarını aldım."

"Adını nereden aldı?" Tori sordu. "Bunu başkaları için de yapmış olabilir misin?"

Berg içini çekti ve başını salladı. "Dediğim gibi, ihtiyacım vardı..."

"Para. Evet, evet," diye bitirdi Tori. "Adamla şahsen tanıştınız mı?"
"Evet."

"Nerede?"

"Genellikle Keller'daki Ruthie'nin Evi'nde." Tori ve Braddock hızlıca bakiştılar. "Ona bilgileri verirdim ve bir zarf alırdım."

"Senin bir adın yok," dedi Tori. "Öyleyse onu tarif et."

"İri yarı bir adam, oldukça sağlam yapılı, büyük kafalı, genellikle iş kıyafetleri giyiyor. Dediğim gibi, bilgi almak isteyen bir tür sigorta müfettişi olduğunu düşünmüştüm."

"Bu adam mı?" Tori ona Derner'in bir fotoğrafını gösterdi.

"Hayır."

"Buna ne dersin?" Ona Rand'in bir fotoğrafını uzattı. "Bu o."

"Peki onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bir hafta önce, Cumartesi günü. Öğlen saatlerinde beni aradı, bir plaka numarası verdi ve araştırmamı istedi. Ruthie'nin evine gittim, ona bilgileri verdim ve parayı aldım."

Braddock, "Tamam, bütün bunları yazacaksın," dedi ve nöbet tutması için üniformalı bir memur çağırdı. Koridorda, Steak geldiğinde Turner'a teşekkür ediyordu.

"Ve?" Braddock sordu.

"Ted Rand'in siyah bir Dodge Ram kamyoneti ve yirmi metrelik siyah bir balıkçı teknesi var."

"Artık elimizde somut bir şey var," dedi Tori. "Ted Rand diğer katilimiz."

Braddock, "Tamam, Keller'a geri dönmem gerekiyor," dedi.

"Ve dur tahmin edeyim. Eve gitmek zorundayım ve tüm eğlenceyi kaçıracağım," diye yakındı Tori.

Braddock, "Hey, bu davayı bilmeden evden kırdın," dedi ve onu içeri çekip hızlı bir öpücükle şaşırtarak sersemletti. "İyi gidiyorsun. Çalışmaya devam et."

YİRMİ SEKİZ

"BUNUN NE KADAR İYİ GİTTİĞİNDEN DERS ALMALIYDIN"

Braddock Keller'a gitmek için Steak ve Eggs'i topladı ve Thompson'ı aradı. "Şu anda yola çıkıyorum. Dowd Rand ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Elbette. Dowd, Big D'nin sahibiydi. İşe çok eskiden başlamıştı. Dün oğlu Ted'le tanıştınız. Dowd vefat edince işi o devraldı. Neden?"

"Şef, size bir hikâye anlatmam gerekiyor." Braddock yirmi dört yıl önceki Harstad cinayetinin ayrıntılarını anlattı. "Paul Harstad, Plover, Wisconsin'de öldürülen adamdı. O ve o zamanki kız arkadaşı Melanie Solmes. Harstad Plover'a taşınmadan birkaç yıl önce Wadena'da yaşıyordu ve Dowd Rand ile bir bar çatışmasına girdi."

"Oh oğlum."

"Tartışmanın Harstad'ın Rand'ın karısıyla ilişkisi olmasıyla bir ilgisi vardı."

Thompson iç çekti. "O zamanlar devriyedeydim ve Dowd ile Eileen'in arasını düzeltmek için birkaç kez Rand'ın evine gitmek zorunda kaldım. Dowd yakışıklı bir adamdı ama dengesizdi ve karanlık, huysuz bir tarafı vardı. Eileen, sanırım, huzursuzdu. Dowd'u başka bir adamla terk etmişti, bunu hatırlıyorum. Birkaç yıl sonra Eileen intihar etti ve ondan sonra Dowd yavaş yavaş kendini mezara gömdü."

Braddock, "Harstad kadınlara düşkün bir erkek olarak ün yapmıştı," dedi. "Eileen birlikte olduğu tek evli kadın değildi."

ile. Ancak, sabıka kaydındaki tek olay Dowd Rand ile olan tartışması. Ted'in Keller'da tanınmış biri olduğunu söylüyorsunuz. Hep böyle miydi?"

"Hmm..." Thompson bir an durakladı. "Şef?"

"Gençken başını biraz belaya soktu. Kavgadan korkmazdı, bunu söyleyebilirim. Kendini idare edebilirdi ve haksızlığa uğradığını hissettiğinde intikamcı bir çizgisi vardı. Zamanında bizim hapishanede bir ya da iki gece kalmıştı. Bir keresinde yerel bir barın önünde yumruk yumruğa kavga ettikten sonra onu içeri götürmüştüm. Diğer adam hastanelik olmuştu."

"Boyuna posuna bakınca bundan hiç şüphem yok."

"Ve... Tanrım, küçük bir şey hafızayı tetiklediğinde hatırladıklarınız inanılmaz."

"Ne, Şef?"

"Kısa bir süre de olsa başka bir olayda şüpheliydi." "Neydi o?"

Biftek sordu.

"Ted yıllar önce bir kez evlendi. Uzun sürmedi." "Neden?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Thompson. "Ama bittikten kısa bir süre sonra yeniden evlendi."

Eggs onu yakaladı. "Sanki daha önce başlamış gibi..."

"Uh-huh. Bundan kısa bir süre sonra Ted birkaç yıllığına kasabayı terk etti ve çalışmak için güneye bir yere gitti - Teksas olabilir demek istiyorum. Ayrıldığı sıralarda eski karısı bir araba kazasında öldü."

"Bu bir kaza mıydı?" Braddock sordu.

Thompson, "Hatırladığım kadarıyla bu konuda bazı sorular vardı," diye yanıtladı. "Olay buranın kuzeyinde Park Rapids'te oldu. O tarafta göl kenarında bir yerim var ve Hubbard County'deki şerifi tanıyorum. Ted'i sormak için beni aradı. Hiçbir şey bilmiyordum ama hafızam beni yanıltmıyorsa, arabasının kurcalanmış olabileceğine dair bazı düşünceler vardı. Ted babasının yanında Big D's'de çalışıyordu, araç kullanmayı biliyordu ve sanırım sertifikalı bir tamirciydi. Yani en azından onu sorgulamak için bir neden vardı ama hiçbir şey çıkmadı."

"Teksas'ta ne kadar kaldı?"

"Birkaç yıl. Babasının durumu kötüye gittiğinde ve istasyonu zar zor açık tutabildiğinde geri döndüğünü hatırlıyorum. Bu belki on, on iki yıl önceydi."

"Yeni bir adam olarak mı döndü?"

"Öyle görünüyordu," dedi Thompson başını sallayarak. "Big D's'i yeniden inşa ederek başarılı bir kuruluş haline getirdi. Ticaret Odamızın önde gelen isimlerinden biri, bir dizi genç spor takımına sponsorluk yapıyor ve planlama komisyonunda görev alıyor. Bir toplum lideri olarak görülüyor ama Larry Derner da öyleydi."

"Ama o yeni bir adam mı? Yoksa gerçekte kim olduğunu saklamakta daha mı başarılı?"

Thompson iç çekti. "Artık bilemiyorum. Oldukça acımasız bir tablo çizdiniz."

"Onun mekanik şefi olduğunu mu söylemiştin?"

Biftek sordu. "Evet."

Biftek Braddock'a doğru baktı. "Portage County, Harstad'ın evinde balta yağı lekeleri buldu. Balta yağını nerede bulacağını biliyor musun?"

"Tamirhane."

Eggs, "Elinizde Tori'nin bulduğu, Berg'in size verdiği, Dowd Rand, Ted Rand ve Harstad arasındaki bağlantı var," dedi. "Eski Bauman davası materyallerini araştırıyor. Hatta eski karısını öldürdüğüne dair şüpheler bile var. Adamım, bu adamın etrafında çok fazla ölüm dolaşıyor."

Braddock önce Steak'e sonra da Eggs'e bakarak "Kesinlikle öyle," dedi ve küçük bir sırıtış belirdi. İkisi de gülümseyerek başlarıyla onu onayladılar. Adamlarını yakalamışlardı. Steak, Eggs'i yumrukladı.

Braddock ikisine de sessizce, "Teyit etmemiz gereken bir şey daha var," dedikten sonra Thompson'a, "Şef, Rand'ın adamımız olduğunu düşünüyoruz. Ancak onu konuşmak için buraya getirmeden önce benimle tekrar restoranda buluşmanızı istiyorum."

Braddock'un evine döndüğünde Tori hemen Rita Ellis'i aradı. "Rita, sana bir resim göndermem gerekiyor. Bu adamı tanıyıp tanımadığını söyle." Mesajı gönderdi. "Mesajı aldığında bana haber ver."

"Tamam, bekle."

Braddock'un evindeki ofisinde masanın etrafında volta atıyor, beklenti içinde bekliyordu.

"Aman Tanrım, Tori? Tori mi?" Rita heyecanla söyledi. "Orada mısınız?"

"Evet, buradayım." Tori, Rita'nın sesinin aniden yükseldiğini fark etti. "Bu o, Tori," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Hiç şüphe yok, bu o." "Bu kim, Rita?"

"Hugh'nun evinde Larry Derner ile birlikte gördüğüm adam," dedi. "Kamyonda çalışan adamdı."

"Emin misin?"

"Evet. Kim o?"

"Adı Ted Rand. Kulağa doğru geliyor mu? Keller'da Big D'nin sahibi."

"Ted kulağa doğru gelmiyor."

"Oh."

"Ama Büyük D'nin yapar. I yapamadım
Hatırla onun İsim, ama Şimdi hatırladım.

Ona D diyorlardı."

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam, Rita, imzalamam gerekiyor..."

"Tori, bir saniye bekle. Az önce postamı açtım ve gerçekten iyi ama aynı zamanda... tuhaf bir şey aldım."

"O da ne?"

"Hapishaneden bir çek. Hugh'un mahkum hesabındaki paraydı."

"Ne kadara?"

"Yedi bin doların üzerinde."

"Hey, aferin sana," dedi Tori, sonra durdu. "Ona hiç para gönderdin mi?"

"Hayır."

Şef Thompson, Braddock ve Steak ile Ruthie'nin Evinde buluştu ve hemen Larry Derner'in ofisindeki gözetleme sistemine gittiler. Braddock masaya oturdu ve fareyi kullanarak iki Cumartesi öncesine geri döndü.

"Rand geliyor ve oturuyor."

Bir adam gelip yanına oturana kadar görüntüyü yirmi dakika ileri sardı.

"Bu Ron Berg," dedi Braddock ince bir gülümsemeyle, çenesini kaşıyarak, hafif yapılı, sarı saçlı ve bıyıklı adamı tanıyarak.

Berg garsona bir sipariş verdi. Kadın uzaklaştıktan sonra, Berg'in göğüs cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp tezgâhın üzerinden Rand'a doğru kaydırmasını izlediler. Daha sonra lokanta tezgahının altına uzandığını ve pantolonunun cebine bir şey soktuğunu gördüler. Garson kız elinde beyaz bir çanta ve bir fincan kahve ile döndüğünde Berg oradan ayrıldı.

Braddock, Rand'le konuşan başka biri olup olmadığını görmek için tekrar ileri sarma tuşuna bastı. Görüntüyü durdurdu. "Lanetleneneğim."

"Larry Derner," dedi Steak. "Neye bakıyorlar? Güvenlik kamerasına mı?"

"Hayır," dedi Thompson. "Şu köşede bir televizyon var. Sanırım ona bakıyorlar."

İki adamın konuşmasını izlediler, sonra Rand sağ işaret parmağıyla tezgâhın üzerindeki katlanmış kâğıt parçasına hafifçe vurdu.

Braddock kendinden memnun küçük bir kahkaha attı. "Bunu gördün mü?" Eggs başını salladı. "Bakın bende ne var der gibi vuruyor."

"Derner'e Alan Sampson'dan bahsediyor. Rand artık tekne iskelesinde onları kimin gördüğünü biliyor," dedi Steak.

Braddock Thompson'a baktı. "Katilimiz Ted Rand." "Kesinlikle öyle görünüyor. Lanet olsun. Ekonomimi öldürüyorsun Burada, Will."

Braddock'un cep telefonu çaldı. Tori.

"Ne oldu?" Braddock sordu ve onu hoparlöre verdi.

"Rita Ellis, Rand'i Plover'daki cinayetlerden kısa bir süre önce oğlu ve Larry Derner ile birlikte gördüğü biri olarak teşhis etti. Ona D. dediklerini söyledi. İnsanlar ona böyle mi sesleniyor?"

"Bazıları öyle," diye yanıtladı Thompson. "Büyük D'nin D'si."

Braddock, Thompson'ın onlara Rand, ailesinin yaşadığı zorluklar ve annesinin intiharı hakkında anlattıklarını aktardı.

"Barr ve Rand bu şekilde bağlantı kurdular," dedi

Tori. Braddock, "Derner çarkın dişlisi," dedi.

"Aynen öyle. Keller'dan, Rand'in geldiği yerden. Barr ile aynı üniversiteye gitmiş. Onları bir araya getiriyor ama asıl bağ kuran Rand ve Barr oluyor, ebeveynlerinin sadakatsizlikleri ve intiharları üzerine. Ve bu bir şekilde öldürme ihtiyacını tetikliyor. Rand için bu Paul Harstad'dı, ailesinin evliliğini bitiren adam. Barr içinse Julie Bauman, onu başka bir adam için reddeden kadın. Bağlantı bu."

"Derner neydi?" Thompson sordu.

"Küçük dostum," dedi Tori. "Peşime takılan adam. Rand'ın ihtiyacı olan yardımcıydı ama ben ortaya çıkıp da o bir yük haline gelince Rand onu bir hiçmiş gibi ortadan kaldırdı. Rand'in asıl önemseddiği kişi Hugh Barr. Barr ömür boyu hapse girdi ve tek kelime etmedi. Tüm o ağırlığı yıllarca taşıdı ve Rand için taşıdı. Ama sonra Rand bir şekilde Pen'in, babamın ve Cal'in ne yaptığını öğrendi ve intikam almak için dışarı çıktı."

Braddock, "Şef, arama emri için elimizde yeterince delil var," diye iddia etti. "Vakit geldi."

Thompson kabul etti. "Hadi işe koyulalım."

Backstrom ve Wilson, Morrison County bölge savcısıyla birlikte bir telefon görüşmesi yaptılar. Kısa bir süre sonra bir yargıç onay verdi ve Thompson arama emirlerini uygulamak ve Rand'i getirmek için bir ekip kurdu.

"Ted neredeyse her zaman Big D'de ya da dükkânın hemen arkasındaki evinde olur," dedi. "Hadi gidelim."

Plana göre Thompson ve adamı, ardından da Braddock, Steak ve Eggleston benzin istasyonuna gidecekti. Dört polis memuru eve gidecek, iki polis memuru da arkada bekleyecekti.

Bir sorun çıkma ihtimaline karşı yedek. Araç sırası halinde batıya yöneldiler.

Büyük kırmızı Big D's tabelası yarım mil ileride gökyüzünde bir fener gibi görünüyordu. Dükkânın önünde iki uzun kırmızı gölgelik vardı. Otoyola en yakın olan birincisi, büyük kamyonlar için mazot pompalarını örtüyordu. Dükkâna daha yakın olan ikinci ve daha alçak olan gölgelik ise araba ve kamyonlar için şeritleri örtüyordu. İki katlı beyaz tuğlalı binanın kendisi büyüktü ve yıllar içinde üzerine eklemeler yapıldığı ve çekici bir şekilde yeniden modellendiğı belliydi.

Steak, "Burası oldukça güzel bir yer," dedi.

Braddock, "Göründüğünden daha da büyük," dedi. "İçeride çok fazla eşya var."

Thompson ve adamı Braddock ve Steak'i benzin istasyonuna götürdüler. Şef elinde arama emriyle ön kapıdan içeri girdi. Bir mağaza müdürü yaklaştı. "Patron nerede?" Thompson sordu.

"Onu son gördüğümde ofisindeydi."

Thompson hepsini merdivenlerden yukarı çıkardı ve en üstteki kapalı kapıyı çaldı. "Ted, ben Şef Thompson, kapıyı aç." Yanıt gelmedi. Kolu denedi ama kilitliydi. Birden dehşete düşen mağaza müdürü endişeyle Braddock'a bir anahtar uzattı. Braddock sağ eliyle silahını tuttu ve sol eliyle anahtarı kilide sokup kilidi çevirdi. Kapıyı iterek açtı ve Thompson'la birlikte dikkatle içeriye baktılar.

Rand orada değildi.

Braddock, "Mağazayı arayın," dedi.

Koridorlara yayıldılar, ancak onu hiçbir yerde bulamadılar.

Thompson polis telsizine uzandı ve Rand'ın evindeki adamını aradı. "Orada mı?"

"Sanmıyorum, Şef," diye yanıtladı memur. "Kapıyı aldığımızda cevap veren olmadı."

Thompson mağaza müdürüne baktı. "Evin anahtarı sizde var mı?"

Müdür başıyla onayladı ve bir anahtarlık uzattı.

Thompson, "Yola çıkıyoruz," diye bildirdi.

Dükkânın arka kapısından çıktılar ve park alanından geçerek çitlerin arasındaki bir boşluktan Rand'ın tek katlı evinin önüne doğru koştular. Thompson ön kapıya yaklaştı, Braddock, Steak ve Eggs arkasına yığılmıştı.

Kapıyı açtı ve herkes içeri dalıp evi aramaya başladı.

Rand de orada değildi. Ancak siyah Dodge Ram pikap garaja park edilmişti.

"Peki hangi cehennemde o?" Braddock haykırdı.

Braddock otuz dakika sonra Tori'ye, "Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Sabah dükkândaydı. Müdürün söylediğine göre bankaya gitmiş, sonra da ofisine çıkmış ve onu son gören de o olmuş."

"Sonra ne olacak?"

"Ortaya çıkma ihtimaline karşı dükkânı ve evini izliyoruz. Thompson'ın Keller'da onu arayan adamları var. Onun için eyalet çapında bir bülten çıkarıldı." Braddock içini çekti. "Sanırım onu korkutmuş olmalıyım."

"Dün gece mağazada mı?"

"Evet. Halatları aldım, teknelerle konuştum ve bundan..."

"Senin onun peşinde olduğunu anladı."

"Olabilir. Bugün ona daha yakından bakacaktım ama sen Plover davasında Rand ismini buldun. Thompson'ı hemen o anda aramalıydım..."

"Yapma bunu," diye öğüt verdi Tori. "Bunu çözdük. Sorun Rand. Sadece nereye gittiğini bul. Eğer bankaya gittiyse..."

"Para alıyordu," diye bitirdi Braddock. "Biz ilgileniyoruz. Ne yapıyorsunuz?"

"Gün geç olmaya başladı. Rand önümüzdeki on iki ya da yirmi dört saat içinde haberlere konu olacak. Bu gece Cara ile konuşmayı düşünüyorum. Ne olduğunu duymasını istiyorum."

babasının ve üvey annesinin başına gelenleri başkasından duymadan önce benden dinleyecek. Sanırım bunu ona borçluyum."

"Sanırım ona her şeyi anlatmak istiyorsun?" Braddock ihtiyatla sordu.

"İstiyorum ama bunun için senin de onayına ihtiyacım var. Sen iyi misin?"

Braddock bir an düşündü. "Eğer bunu yapmak istiyorsan, ona söyleyen sen olmalısın. Belki önce annesiyle konuşur, Cara'nın bunu duymayı kaldırabileceğini düşünüp düşünmediğini öğrenirsin, ama eğer yeşil ışık yakarsa, devam et."

"Yumruklarımı çekmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, senin kararlarına güveniyorum. Ona duyması gerektiğini düşündüğün şeyi söyle."

"Teşekkürler."

Arabasıyla Manchester Bay'e giderken, Rand'ın bankaya yaptığı ziyaret Tori'nin aklına Rita Ellis'le yaptığı görüşmeyi getirdi. Manchester Bay Lisesi'nin atletizm sahasının otoparkına park etti. Uzakta, kız futbol takımının akşam kaptanlar antrenmanı yaptığını gördü. Cara Newman oynuyordu.

Telefonundaki rehberde arama yaptı ve aradığı numarayı buldu. Stillwater İslahevinden Müdür Sills, Braddock ve onun bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı hem direkt hattını hem de cep telefonunu verme nezaketini göstermişti. Üçüncü çalışta cep telefonunu açtı.

"Müdür Sills, bu Tori Hunter. Sizi iş gününden bu kadar uzun süre sonra aradığım için özür dilerim."

"Sorun değil, Tori. Senin için ne yapabilirim?"

"Bugün erken saatlerde Rita Ellis ile bir görüşme yaptım - kendisi Hugh Barr'ın annesi. İslahevinden yedi bin doların üzerinde bir çek almış, oğlunun mahkûm hesap bakiyesi. Sanırım ona miras kalmış."

"Elbette," diye onayladı Sills. "Bu normal bir prosedür."

"Yine de bir mahkûm için çok fazla para gibi görünüyor."

"Belki biraz yüksek ama duyulmamış bir rakam değil."

"Onunla röportaj yapmak için oraya gittiğimizde hapishanede çalıştığını söylemişsiniz. Bu onun kazancı olabilir mi?"

"O kadar değil, hayır, ancak mahkumlar dışarıdaki arkadaşlarından ve ailelerinden de havale alabilirler. Çoğu öyle yapıyor."

"Barr bunlardan herhangi birini aldı mı?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum ama kontrol etmem gerek." Sills bir an durakladı. "Tori, bütün bunları neden soruyorsun? Seni endişelendiren ne?"

"Annesi ona hiç para göndermedi. Hapishanede geçirdiği son yirmi iki yıl boyunca hiç ziyaretçisi olmadı," dedi Tori. "Nasıl oldu da bu kadar parası oldu? Biri gönderiyorsa kimdi? Katil olduğunu düşündüğümüz Ted Rand miydi? Bunun cevabını bilmek iyi olurdu. Bulmacanın bir başka parçası olurdu."

"Hmm," diye mırıldandı Sills ve bir an düşündü. "Bak ne diyeceğim, evime döner dönmez bunu araştıracağım. Karım ve ben spor salonumuza antrenman yapmaya gidiyoruz. Belki bu gece geç saatlerde bir cevap bulabilirim."

"Çok memnun olurum," dedi Tori ve Sills telefonu kapattı. Daha hızlı bir cevap almayı ummuştı ama yine de mesai saatinden çok sonraydı ve bu sadece zaten bildiklerini doğrulayacaktı.

Audi'den indi ve stadyumun içine doğru ilerledi, ev sahibi tarafındaki büyük tribünün yaklaşık üçte ikisine tırmandı ve bir koltuk kaptı.

Cara orta saha oyuncusu olarak oynuyordu. Sağlam bir oyuncuydu, sahanın en iyilerinden biriydi ve hızlıydı. Tori onun birkaç oyuncuyu kovalamasını, topa sahip olmasını ve sonra topla düzgün bir oyun çıkarmasını izledi. Liseli kızları en son ne zaman futbol oynarken izlediğini merak ediyordu. Aslında, kendisi en son ne zaman oynamıştı? Yıllar geçmiş olmalıydı.

Yarım saat sonra kızlar antrenmanı bitirdi ve yavaşça dağıldı. Cara, Tori'yi gördü, el salladı ve tribünlere doğru geldi. "Annem uğrayabileceğini söyledi."

"Orada iyi görünüyordun," diye gözlemledi Tori. "Speedy. Üniversitede oynamayı hiç düşündün mü? Eminim oynayabilirsin."

Cara omuz silkti. "Minnesota'daki Division II ve III koçlarından birkaç e-posta aldım."

"Üniversiteye nerede gideceğin hakkında bir fikrin var mı?"

Cara su şişesinden bir yudum aldı. "Gustavus Adolphus ve Minnesota State Mankato'ya baktım. Her iki okuldaki koçlarla da görüştüm. Oynamak mı yoksa sadece okula gitmek mi istediğime henüz karar vermedim."

Tori başını salladı.

"Ne düşünüyorsun?"

Bir an için soruyu düşündü. "Oynamak *istemelisin*. Bu bir zaman taahhüdü. Okul ödevlerini dengelemeli ve biraz da eğlenmelisin. Ama bu dört yıl daha anlamlı maçlar oynamak için bir şans ve seni formda tutacak. Muhtemelen henüz bu kadar ilerisini düşünmüyorsunuz, ama kurumsal Amerika'nın ders dışı aktiviteleri de olan iyi mezunları sevdiğini biliyorum. Ve" diye ekledi, "eğer oynamaya karar verirsiniz, üniversitede bir takımda olmanın size sağladığı bir şey de sosyal bir ağ oluşturmaktır. Anında takım arkadaşları ve arkadaşlar. Bence bu daha kolay bir geçiş sağlıyor."

"Üniversitede oynadın mı?"

Tori başını salladı. "Boston College'da yeterince iyi olamazdım - orası Division I. Gerçi biraz kulüp futbolu oynadım. Düşündüm de, muhtemelen en son o zaman bir futbol topuna vurmuşumdur."

Cara başını salladı. "Bunu düşüneceğim. Peki neden benimle konuşmak istedin?"

Tori içini çekti ve düşüncelerini toparlamak için bir an durdu. "Cara, artık ne olduğumu bildiğimizi düşünüyoruz. Her şey muhtemelen önümüzdeki günlerde haberlerde ortaya çıkacak ve neler olduğunu benden duymanı istedim, tamam mı?"

"Tamam."

Davayı açıkladı. "Bu Derner denen adamın babanı ve üvey anneni öldüren ve seni ormana kadar kovalayan iki kişiden biri olduğunu biliyoruz. O kütükle vurduğun kişinin o olduğuna eminim. Diğer adam, Ted Rand, o gece büyük olan oydu." Cara'ya her iki adamın da fotoğraflarını gösterdi.

"Ve sen hala onu bulmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet. Baş Dedektif Braddock şu anda bu konu üzerinde çalışıyor."

Cara bir dakika boyunca dikkatle fotoğraflara baktı ve her iki adamın yüzünü de dikkatle *inceledi*. Sonunda konuştuğunda sesi daha alçak ve sertti. "Babamı neden öldürdüler? Bu adamlara ne yaptı?"

"O sadece işini yaptı. Tüm bunlar babanın Shepard County için çalıştığı ve babamın şerif olduğu dönemde ondan bir şey yapmasını istediği zamana dayanıyor. İkisinin de bunun tüm bunlara yol açacağını hayal etmesine imkan yoktu."

"Neydi o?"

"Uzun zaman önce bir dava vardı. Olay olduğunda on dört yaşındaydım, şu anda senden daha gençtim, o kadar uzun zaman önceydi..." Tori Bauman davasını, Hugh Barr'ın tutuklanmasını ve yargılanmasını, babasının, Cal ve Pen Murphy'nin olaya müdahil olmalarını ve Todd Strom ile Cara'nın babasının Plover cinayetlerinde oynadıkları küçük rolleri anlattı. "O zamanlar babam, Pen Murphy ve Şerif Lund cinayetlere başkalarının da karışmış olabileceğini düşünüyorlardı ama bunu destekleyecek hiçbir kanıt yoktu. Ve Barr tek bir kelime bile etmedi, tek bir kelime bile."

"Peki ya Wisconsin'deki diğer dava?"

"O zamanlar bunun bağlantılı olup olmadığını bilmek zordu. Artık öyle olduğundan eminiz. Babam ve Pen Murphy diğer davayı biliyorlardı ama..." Tori gözlerini kapadı ve bir nefes verdi, "Barr'ın avukatına açıklamamışlar."

"Yapmalılar mıydı?"

Tori, Cara'nın gözlerinin içine bakarak, "Bu tamamen kime sorduğuna bağlı," dedi. "Seni teknik detaylardan uzak tutacağım. Mesele şu ki, Hugh Barr'ın serbest kalmasına yol açabileceği için bunu açıklamanın çok riskli olduğuna karar verdiler. Barr bir katildi. Derner ve Rand ile birlikte Jerry ve Julie Bauman'ı öldürdü ve artık Wisconsin'deki insanları da öldürdüklerini biliyoruz. Babamı ve üvey anneni, Strom'ları ve arkadaşlarını, Pen Murphy'yi öldürdüler ve neredeyse Şerif Lund'u öldürüyorlardı. Rand, Larry Derner ve karısını öldürdü. Bu adamlar seni de öldürebilirdi. Geçen gece bana ateş ettiler."

"Bunu duymuştum. Annem bana bir şey olmadığını söylemeye çalıştı ama..."

Tori başını sallayarak, "Hiçbir şey değildi," diye cevap verdi. Başparmağıyla işaret parmağını birbirinden bir santim uzakta tuttu. "İşte bu kadar yakındı."

Cara'nın gözleri büyüdü.

"Yirmi dört yıl önce, babam, Pen Murphy ve Cal Lund doğru ya da yanlış bir karar vermiş olsalar da, katil olduğundan emin oldukları bir adamı bir daha cinayet işleyememesi için sokaklardan uzaklaştırarak yol gösterdiler. Baban, babam tarafından olaydan sonra bu konuda yardımcı olması için bazı teknik şeyler yapmasını istedi."

"Bir şeyi ortadan kaldırdı, değil mi? Sistemden bir şey çıkardı mı?" Cara sordu.

Tori başıyla onayladı. "Ne yazık ki katiller yıllar sonra bunu öğrendiler ve onu ve üvey anneni bu yüzden öldürdüler. Todd Strom da benzer şekilde küçük bir rol oynadı ve bu yüzden o ve karısı öldürüldü. Pen Murphy kilit rolü oynadı ve o da öldü. Şerif Lund ve ben de muhtemelen ölmüş olmalıydık." Yere baktı ve bir nefes verdi. "İşin özü şu, Cara. İşte bu yüzden buradayım. Baban, babamın çok çok uzun zaman önce verdiği bir karar yüzünden öldürüldü. Bunu benden duyman gerektiğini düşündüm. Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm."

Cara'nın gözleri yaşardı. "Bu senin suçun değil. Bunu sen yapmadın." Tori tarlaya doğru bakarken başını salladı. "Yine de..."

Cara bankın üzerinden kayarak ona doğru eğildi. Tori kolunu ona doladı.

"Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm."

Yarım saat sonra, her ikisi de ağlayarak, güneş gökyüzünde alçalırken sessizlik içinde yavaşça Tori'nin Audi'sine geri döndüler. Elise Peterson onları bekliyordu.

"Seni hala arayabilir miyim?" Annesinin arabasına ulaştıklarında Cara sordu.

"Ne zaman istersen."

Onların uzaklaşmasını izlerken, Tori'nin telefonu çaldı. Arayan Braddock'tu.

"Bir şey var mı?"

"Hayır. Çalışanları gerçekten sorguladığımızda, hepsi Rand'in gerçekten görülmesinin üzerinden birkaç saat geçtiğini fark etti. Şef Thompson arama emri çıkarttı ve hesaplarına **b a k m a k** için kasabadaki bankaya gitti. Birkaç ay önce hesaplarını boşalttığı ve parayı Panama'daki bazı bankalara havale ettiği ortaya çıktı."

"Kaçıyor," dedi Tori. "Paranın izini sürebilir miyiz?"

"Bu konuda yardıma ihtiyacımız olacak. Tahmin etmem gerekirse, artık orada da değil. Bunu bir süredir planlıyordu. Gerekirse kaçmaya hazırды."

Tori, "Hatta belki de başka bir kimliğe kadar inebilir," diye cevap verdi. "Kahretsın!"

Braddock, "Kamyonu da hâlâ burada, demek ki bir şeyle ya da başka biriyle kaçmış," dedi. "Şu anda beni rahatsız eden tek şey onun ahşap tabela işi."

"Seni endişelendiren *bu mu*?" Tori kafası karışmış bir halde, onun düşünce akışını takip edemeyerek sordu.

"İşaretler ev yapımı, Tor. Onları nerede yapıyordu? Ekipman Big D'de değil. Evinde de değil. Adına kayıtlı başka bir mülk yok. Peki teknesi nerede? Şimdiye kadar onu nerede sakladığını bulamadık."

"Ahırında yer olan bir çiftçinin evinde ya da başka bir yerde tutuyor olabilir. Ona nakit ödüyordur."

"Belki," diye onayladı Braddock. "Ama işaretleri nerede yapıyor?"

"Yer kiraladı mı?"

"Buna dair bir kanıt ya da belge yok."

"Tüm çalışanlara sordunuz mu?"

"Evet. Bilmiyorlar. Hazır olduklarında işaretleri getireceğini söylediler ama nereden getireceğini bilmiyorlardı."

"Planın nedir?"

"Aramaya devam etmek için. Ofisteki ve evdeki her şeyi gözden geçiriyoruz. Neler yaptınız?"

"Cara ile
konuştum." "Nasıl
geçti?"

"Öyle hissettim ki... Beni hâlâ arayıp arayamayacağını sordu."

"Bu iyiye işaret," dedi Braddock. "Evde olacak mısınız?"

"Evet. Orada daha ne kadar kalacaksın?"

"Uzun sürmez. Thompson'ın beni bir konuda aramasını bekliyorum ve sonra sanırım geri döneceğiz. Rand kaçıyor, yani bu gece ya da yarın yakalanırsa buradan çok uzakta olacağını hissediyorum."

"Tori'yle ne konuştunuz?" Elise, kasabayı arkalarında bırakarak East Lake Drive boyunca Manchester Bay'den kuzeye doğru ilerlerken sordu. Güneş hızla batarken farlarını yaktı.

"Babam ve neden öldürüldüğü." Cara annesine kısa bir özet geçti. "Bunu bana anlatacak kişinin kendisi olması gerektiğini düşündü."

Elise, göle ve evlerine giden tünele benzeyen uzun yolda sola dönerken, "Ne kadar da iyi bir kız," dedi. "Tori'den hoşlanıyorsun, değil mi?"

Cara başıyla onayladı. "Gerçekten iyi birine benziyor. Sanırım bana doğruyu söylüyor."

"O sırtını yaslayacağın biri olacak, tatlım. O da bu yollardan geçti ve böyle bir şeyle uğraşırken bazı hatalar yaptı. İstiyorsa onunla konuşmalısın."

"Bana onu istediğim zaman arayabileceğimi söyledi."

"Son adamı yakaladılar mı..." Elise söze başladı ama sonra dikiz aynasına baktı. "Bu da ne..."

Cara arkasına baktı. "Anne..."

Gümüş renkli bir kamyonet arkasına yanaşmıştı ve şimdi sola dönerek hızlanıyordu.

"Anne! Git!"

Elise gaza basmaya çalıştı ama pedalı beceremedi. Kamyon şimdi yanlarındaydı, motoru kükrüyordu.

Onlara çarptı.

Elise direksiyonu kırdı ama kamyonun burnu arabanın önündeydi. Tekrar onlara doğru döndü ve arabayı sert bir şekilde sağa doğru itti.

"Dikkat!" Araba yoldan çıkıp ağaçların arasına girerken Elise kollarını havaya kaldırarak çığlık attı.

Cara parmaklarını şıklatınca birden uyandı. El ve ayak bileklerinin bağlı olduğunu hemen fark etti. Aşağı baktığında ayak bileklerinin etrafındaki küçük fermuarlı kelepçeleri gördü, iki tanesi ikiye katlanmıştı. Kolları arkasından çekilmişti ve metal bir direğin boynunun derisine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Ve ağzı bantlanmıştı.

Önünde iri yarı, iri kollu bir adam duruyordu. Koyu çerçeveli gözlükler takıyordu ve saçları sıkıca kesilmişti.

"Merhaba Cara," diye selamladı genizden gelen ses. Cep telefonunu eline aldı. "Gülümse."

YİRMİ DOKUZ

"BİRLİKTE MÜKEMMELDİK"

"Şimdi gidiyoruz," diye bildirdi Braddock. "Hava kararıyor. Günü noktalama vakti geldi."

"Yeni bir şey var mı?"

"Hayır. Thompson'ın adamları hâlâ kasabayı tarıyor, insanlarla konuşuyor ama şu an itibarıyla Rand'dan haber yok. Belki kırk beş dakika içinde evde olurum. Önce Steak ve Eggs'i bırakmam gerekecek."

Braddock telefonu kapattıktan sonra Tori bir şişe şarap açmayı düşünürken telefonu çaldı. Arayan Elise Peterson'dı. Muhtemelen Cara'ya söyledikleri hakkında konuşmak istiyordu.

"Merhaba, Eli-"

"Tori! Onu aldı! *Onu aldı!*"

"Dur bakalım, onu kim kaçırdı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Cara ve ben liseden eve dönüyorduk. Evimize gitmek için yola döndüğümde, gümüş renkli bir pikap arkamızdan geldi ve bizi yoldan çıkarıp hendeğe ve bir ağaca çarptı. Beni bayılttı. Mal beni bulana kadar uyanmadım. Cara gitmişti."

"Ne zamandır baygındın?"

"Emin değilim. Hava tamamen karardı. Belki yirmi dakika, belki daha fazla."

"911'i aradınız mı?"

"Evet ama henüz gelmediler, gerçi siren sesleri duyuyorum. Tori, peşinde olduğun adam o mu? Cara'yı aldı mı?"

"Eminim öyledir," diye cevap verdi Tori, akıllı bir karış havada. "Elise, şimdi telefon etmeye başlayacağım. Ben ilgileniyorum."

"Onu bulmalısın, Tori! *Onu bulmalısın!*" Tori,

"Telefonunu yanında tut," dedi.

Braddock'u aradı.

"Hey..."

"Hemen buraya geri dönün! Rand, Cara Newman'ı kaçırdı." "Ne? Nasıl? Nerede?"

Tori bildiklerini çabucak açıkladı.

"Elise kamyonu tarif edebilir mi?" Braddock sordu.

"Gümüş pikap hepsi bu. Bana bundan daha fazlasını söyleyemedi."

"Ne kadar zamandır?"

"Kesin bir şey söylemek zor. Yirmi dakika ya da daha uzun süre baygın kalmış olabileceğini düşünüyordu. Kocasını onu bulmuş. Polis yolda ama-"

"Tamam, geliyoruz. On beş, yirmi dakika içinde yanınızda olacağız."

"Will, eğer-"

"Onu geri getiriyoruz. Hazırlanın. Buralarda bir yerde.

Onu bulacağız. Her yere barikatlar kuruyorum."

Tori telefonu kapattı. Neden Cara'yı aldı? diye sordu kendine. Bunu neden yapsın, eğer...

Birden midesinde mide bulandırıcı bir çukur olduğunu hissetti.

Bodrumdan çelik yeleğini aldı ve üzerine giydi. Silah kasasından silahı için fazladan bir şarjör çıkardı. Ayrıca Braddock'un Ka-Bar bıçağını ve kılıfını çıkardı ve yeleğinin yan cebine soktu. Sonra yukarı koştu. Mutfakta telefonu tekrar çaldı. Arayan Müdür Sills'di.

"Müdür Bey, işler çığırından çıktı. Rand şimdi de genç bir kız kaçırdı."

"Aman Tanrım. Çabuk olacağım o zaman. Tori, üzgünüm ama havaleleri yatıran Ted Rand değildi. Nadiren, belki yılda bir, belki de on sekiz ayda bir geliyorlardı ve Darwyn N. Dent tarafından yapılıyorlardı. Dent." Onun için ismi heceledi.

"Bir adresiniz var mı?"

"Hayır. Üzgünüm, yok. Muhtemelen sabah size bir tane bulabilirim. Para yatırma işlemlerini gerçekleştiren üçüncü taraf sağlayıcı aracılığıyla çalışmamız gerekecek."

"Öyle yap. Teşekkürler."

Sills imzaladı ve Tori not defterine *Darwyn N. Dent*'i bir not defterine yazdı ve inceledi. Y harfinin altını çizerken yazımın biraz alışılmadık olduğunu düşündü.

Bir mesajdı.

Cara'dan.

Üzerine tıkladı ve kalbi daha da sıkıştı. Cara'nın ağzı bantlanmış, bir tür metal direğe yaslanmış bir resmiydi bu. Bir nefes verdi ve kendini çelikleştirdi. Sırada ne olduğunu biliyordu.

Telefonu çaldı. Cara'nın numarasıydı.

"Alo?"

"Yaşaması ya da ölmesi tamamen size bağlı," diye karşılık verdi genizden gelen ses.

"Rand, sen misin?"

"Telefonunuzu bırakın. Silahını bırak. Teknenin anahtarlarını al ve rıhtıma gel. Hemen şimdi yap!"

Telefon kapandı.

Kancadan teknenin anahtarlarını aldı. Cep telefonu ortadaki adadaydı. Otomatik kilit ayarını hızlıca 'asla' olarak değiştirdi ve ardından cep telefonunu Cara'nın fotoğrafının olduğu metin açık bir şekilde ortadaki adaya bıraktı. Yanındaki not defterine bir ok çizdi ve *göl* yazdı. Sonra *Darwyn N.*'nin yanına *bul* kelimesini yazdı. *Dent*.

Dışarıda bekliyor.

Arka kapıdan çıktı ve silahını kaldırarak sağa doğru ilerledi. Köşede, yavaşça aşağı inmeden önce yokuştan bahçeye baktı. Evin önüne gelince tekrar durdu. On iki metre yükseklikteki devasa güverte evin önü boyunca uzanıyordu ve onu desteklemek için iki sıra sütun vardı. Onları siper olarak kullanabilirdi. Güvertenin altına girdi ve evin önü boyunca gizlice ilerledi, çömeldi, ateş alanını taradı.

"Bu kadar yeter."

Ses sol arka tarafından geliyordu. Rand, gölün yarısına kadar inen devasa meşe ağacının arkasındaydı.

"Eller yukarı yoksa bitiririm."

Tamamen açıktaydı. Destek direklerinden birinin ötesinde hiçbir siper yoktu. Braddock'un gelmesine ne kadar vardı? Yeterince zaman kazanabilir miydi? Yavaşça ellerini kaldırdı.

"Güvertenin altından çıkın."

Elleri hâlâ havada, adamın emrettiği şeyi yaptı.

"Silahı bırak ve tekmele. Gerçekten tekmele. Beni test etme."

Avluya doğru sertçe tekmeledi.

Rand ağacın arkasından çıktı. Yüzünü net olarak göremiyordu ama elinde uzun namlulu bir silah olduğunu anlayabiliyordu. Muhtemelen üzerine bir susturucu takılmıştı.

"Yelek sende kalmayacak. Çıkar ve bahçeye at."

Tori bıçağı almayı düşündü ama başarı şansının düşük olduğuna hemen karar verdi. Bunun yerine, ellerini yavaşça indirdi, her iki taraftaki cırt cırtlı kayışları çekti, yeleği başının üzerine kaldırdı ve silahının solundaki avluya fırlattı.

"Ellerini aç." O da

uymuş.

"Pantolonunun ceplerini boşalt."

"Teknenin anahtarları sol cebimde."

"Elinizde tutun ama ceplerini tam olarak görmeme izin verin ve sonra arkanızı dönün."

Anahtarları eline aldığı anda, anahtarlığın üzerinde hiç düşünmediği bir şey hissetti. Ceplerini çıkardı, sonra yavaşça arkasını döndü, böylece arkadakilerin de boş olduğunu görebildi.

Neredesin, Braddock? Uzaktan gelen siren seslerini dinledi ama gece hâlâ sessizdi.

"İskeleye doğru yürüyün. Sürat teknesini indirin. Eminim asansörün kumandası anahtarlığınızdadır."

Tori anahtarlığa baktı ve uzaktan kumandaya bastı. Tekne asansörü vınladı ve sürat teknesi yavaşça suya indi.

"Senin teknen. Sen kullanacaksın," dedi Rand, rıhtımın yirmi adım gerisinde durarak. "Atla."

Tori iskeleden indi, asansörün tentesinin altına eğildi ve anahtarı hızla kontağa soktu. Anahtarın sağında sarı kılıflı İsviçre çakısı duruyordu. Hızla göle doğru baktı. Etrafta başka bir tekne görmedi. Sakin bir geceydi, sadece hafif dalgalar kayık iskelesine vuruyordu. Yaklaşan yolculuk sert geçmeyecekti.

Sırtını Rand'a dönerek teknenin anahtarını karıştırdı, kısa bir tur attı ve motor çalışmadan durdu.

Rer... rer... rer...

"Kahretsin," diye inledi Rand'ın yararına. Bıçağın küçük uç halkasını büyük halkanın üzerindeki yuvaya kaydırırken, "Sık sık çalıştırmıyorum," diye yakındı.

Rer... rer... rer...

Tekneyi çalıştırmakla uğraşırken bıçağın halkasını büyük halkanın etrafından neredeyse sonuna kadar kaydırmayı başardı. "Sanırım burada hızlıca gaz vermem gerekiyor." Gazı çalıştırmak için anahtarı içeri soktu ve tam bunu yaparken bıçak ana halkadan kaydı. Anahtar sonuna kadar çevirdi ve tekne çalıştı. İsviçre çakısını hızla Braddock'un güneş gözlüklerini sakladığı gaz kelebeğinin sağındaki küçük gözün içine kaydırıldı. Tekne gürleyerek canlandı, suyun içinde şırıldadı.

"Eller yukarı."

Ellerini yavaşça kaldırdı ama arkasını dönmedi. Yine de arkasına baktı.

Silahlı ona doğrultan Rand, dikkatlice tekneye adım attı ve bank koltuğuna oturdu. "Tamam, gidelim."

Tori hala ayaktaydı, sağ eliyle gazı geri getirdi ve tekneyi yavaşça asansörden geri çekerek rıhtımın köşesinden çıkmasına izin verdi.

Teknenin gece seyir ışıklarını yakarken "Nereye gidiyorum?" diye sordu.

"Uzun Kanal. Saatte on ila on iki mil. Elbette önce güvenlik."

"Minderin üzerine oturabilir miyim?" Birinin denize düşmesi ihtimaline karşı tüm teknelerde kayışları olan kare şeklinde atılabilir bir minder olması gerekiyordu. Çoğu insan tekneyi sürerken ön camın üzerinden daha iyi görebilmek için bu minderlerin üzerine otururdu.

Rand başıyla onayladı ve Tori minderini koltuğa koydu. Oturduktan sonra gaza bastı ve sürat teknesini kuzeydoğuya çevirdi. Arkasına dönüp baktığında Rand'in bir metre ötede oturduğunu ve dikkatle onu izlediğini gördü, eli aşağıda, susturucu takılı silahı ona doğrultmuştu.

"Aptal olma. Bunu her an bitirebilirim."

Yapmayacağını biliyordu. Paul Harstad, Jerry Bauman, Todd Strom ve Dan Newman'a yaptıklarını ona da yapabilmek için onu Cara'ya geri götürmesi gerekiyordu. Kendi canını almadan önce Cara'nın canını alırken ona izletmek istiyordu. Bu onun son eylemi olacaktı.

Dönüp önüne baktı, körfezden Kuzey Çam Gölü'ne açılan geniş çıkışın ortasına doğru yöneldi. Önce Rand'a, sonra da onun ötesine gizlice bir göz attı. Braddock'ta hâlâ bir şey yoktu.

Sağ tarafındaki İsviçre çakısına baktı.

Düşün, Tori! Düşün.

Braddock çakıllı yolda hızla ilerledi, sonra sola dönerek garaj yoluna girdi. Arka kapının açık olduğunu hemen fark etti. Koşarak eve girdi, Steak ve Eggs de hemen arkasındaydı. "Tori! Tori! Neredesin..."

Beyaz mermer orta adada, bir not defterine karalanmış *göl* kelimesinin yanında duran cep telefonunu hemen fark etti. Ekranda Cara'nın ağzı bantlanmış ve bir direğe bağlanmış bir fotoğrafı vardı.

"Kahretsin! Kahretsin!" diye homurdandı. Ön tarafa koştu ve rıhtıma doğru baktı. "Tekne gitmiş."

Eggs telefonda geziniyordu. "Will, mesajdan yaklaşık bir dakika sonra Cara'nın cep telefonundan bir arama geldi."

"Arayan Rand'di," dedi Steak. "Öyle olmalı."

"Bundan ne çıkarıyorsunuz? *Darwyn N. Dent'i bulun. Dent'i bulun,*" dedi Eggs, şimdi not defterine bakarak.

"Bilmiyorum," dedi Braddock dürbünü kaptığı gibi güverteye koştu, Steak de hemen arkasındaydı. Eggs'e seslendi: "Elise Peterson'ı ara. Bak bakalım kızının telefonu için takip uygulaması var mı?"

"Hallediyorum."

"Will, aşağıya." Biftek güverteden bahçeye doğru koştu. "Bu Tori'nin yeleği. Ve silahı. Sanırım onu yakaladı." Braddock'a baktı.

Yumurtalar güverteye çıktı. "Elise'de takip uygulaması var. Telefonun burada olduğunu söylüyor."

"Ona söyle arasın."

On saniye sonra Steak onu gördü. Telefon, bahçedeki büyük ağacın gölün yarısına kadar olan kısmında yanıyordu. "İşte burada. Rand onu Tori'yi dışarı çekmek için kullandı ve sonra bıraktı."

Braddock dürbünü gözlerine götürerek, "Lanet olsun," dedi.

"Bir şey görebiliyor musun? Seyrüsefer ışıkları? Işıkları arayın." Steak, Tori'nin silahını almış ve güverteye geri koşmuştu.

"Hayır... hayır... Bekle, dışarıda, gölün ana gövdesine doğru olan boşlukta." Braddock gözlükleri Steak'e uzattı.

"Olabilir. Çarşamba gecesi. Hava karardıktan sonra pek tekne çıkmaz..."

"Baş üstü rafında parlak beyaz bir kule ışığı var. Küçük kırmızı iskele ışığını çok daha aşağıda görebiliyorum," dedi Braddock. Kıyı şeridi boyunca sağına baktı. "Hadi gidelim."

"Nerede?"

"Roger ve Mary'nin evine," diye cevap verdi ve arka kapının yanındaki kancadan bir dizi anahtar aldı.

"Sadece bir dubaları var," dedi Steak, Braddock'u arkasında Eggs'le birlikte takip ederek. "Will..."

"Bir de WaveRunner'ları var. O şey kışını kaldırıyor," diye cevap verdi Braddock. "Hadi gidelim! Hadi gidelim!"

Tahoe'yu garaj yolundan geri geri çıkardı ve kükreyerek yola çıktı. "Bluetooth'um orta konsolda. Çıkar onu."

Bir dakika sonra Braddock kayınvalidesinin araba yoluna saptı ve arabayı arka kapıya kadar sürdü. Bir anda dışarı çıktı, kapının kilidini açtı ve evin içine girdi. Anahtar rafından bir dizi anahtar aldı ve hemen arkasında Steak olduğu halde göle doğru koştu. Braddock WaveRunner'a atladı ve onu sürme platformundan iterek anahtar kordonunu sağ bileğine doladı.

"Bekle! Dayan!" Eggs can yeleğiyle evden aşağı koşarken çığlık attı. "Tanrı aşkına, karanlıkta farın olmadan göle gidiyorsun. En azından bunu giy."

Braddock ekstra büyük siyah ceketini giydi. Hemen Steak'i aradı ve test etmek için Bluetooth'unu taktı. "Kontrol? Kontrol?"

"Biz iyiyiz."

"Hatta kal." Çalıştırma düğmesine bastı ve son sürat rı h t ı m d a n uzaklaştı.

"Haydi!" Biftek Eggs'e bağırdı. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Tori kuzeye gidiyor. Bizim de kuzeye gitmemiz gerek." Braddock'un Tahoe'suna bindiler ve geri geri gittiler.

"Merkez," diye seslendi Eggleston. "Darwyn N. Dent adına bir arama yapılmasını istiyorum. Dent. D-A-R-W-Y-N..."

Parçalı bulutlu gökyüzünde sadece hafif hilal şeklinde bir ay ışığı vardı. Tori karanlık gölde etrafına bakınırken, solunda bir avuç dolusu başka tekne ışığı gördü, tekneler inişte balık avlıyordu.

"Pen ve Cal'i vurduğunuz yer burası, değil mi?"

"Evet. Tam yanlarına yaklaştım, 30 fit kadar yakınlarına. Şerifiniz, oltasında oldukça büyük bir walleye sahipti. Başaracak gibi görünmesi çok kötü."

Tori dönüp önüne bakarken, "Evet, bu çok kötü," diye mırıldandı. Artık iyice kuzeydeydi ve ağaç tepelerinin üzerinden Channel Stop'un neon tabelasının ışıldığını görebiliyordu.

Rand, "Uzun Kanal'a gidin," diye emretti. "Ve kimseye işaret vermeye çalışma, Tori. Seni burada yapmakla ilgili bir sorunum yok."

Başını salladı ve tekneyi kanala doğru çevirirken odaklandı, gazı hafifletti ve ilk sağa dönüş için hazırlandı.

"Peki neden Cara?" diye sordu.

"Sen. Bu seninle ilgili, Tori. Ve sanırım bir bakıma babanla da ilgili. Cara'ya ihtiyacım vardı çünkü eğer ona sahip olursam, açıkça bağlandığın yeni küçük arkadaşını kurtamaya çalışacağını biliyordum. Düşünürsen neredeyse şiirsel bir şey."

Tori alaycı bir tavırla, "Evet, tamamen şiirsel," dedi.

"Öyle. Baban onun babasını öldürttü ve şimdi sen, büyük Big Jim Hunter'ın kızı, işleri yoluna koymaya çalışıyorsun."

"Yani bütün mesele bu mu? İşleri yoluna koymak mı?"

"Baban, Pen ve Şerif Lund'un yaptıkları için, evet."

"Peki ya Newman'lar ve Strom'lar?"

"Murphy ve Lund'un dikkatini bir şekilde çekmem gerekiyordu."

"Peki ben sana ne yaptım? Şimdi babamın günahlarının bedelini mi ödüyorum?"

"Aslında seni dahil etmeyi düşünmüyordum bile. Hugh'ya yaptıklarıyla senin hiçbir ilgin yok."

"Suçlu bir adamı ait olduğu yere, hapishaneye koymaktan mı bahsediyorsunuz?"

"Ama bakın, sonra kendinizi bu işin içine soktunuz. Frontenac Falls'daki mezarlıktaydın. Olayı araştırıyordun. Sonra da Ruthie'nin Yeri'nde ortaya çıkıp Slim'e göz diktin. Beni zorladın."

"Slim, bu Larry Derner mi?"

Rand başıyla onayladı.

Tori yavaşça sola dönmeye başladı ve ardından kanal köprüsünün altındaki dar açıklıktan geçmek için tekneyi ortaladı.

"Şimdi gidip Channel Stop'un verandasındaki insanlara bakma. Ben izliyorum."

Köprünün altından çıkarken gözlerini sağa kaydırды. Teknelerin üçte biri doluydu, rıhtımda kimse yoktu ve verandada hâlâ sadece birkaç kişi görebiliyordu. Görünüşe göre akşamın bu saatinde çoğu içerideydi.

Kanal Durağı'nı geçtikten sonra hafifçe sola döndü ve Y Kavşağı'na yaklaştı. "Sola mı gidiyorum, sağa mı?"

"Doğru," dedi Rand. "Sağa git."

Direksiyonu sağa doğru kırdı, hızını yavaşlattı ve saklama bölmesine gizlice göz attı. Bıçak hâlâ görülebiliyordu.

"Derner'i neden öldürdünüz?" diye sordu, ilerlerken Kanal Durağı'nın ışıkları arkalarında dağılıyordu.

"Çünkü elinde onun fotoğrafı vardı. Onunla açıkça ilgileniyordunuz. Bu nasıl ortaya çıktı?"

"İyi dedektiflik çalışması."

"Muhtemelen gidip Hugh'nun annesini görmüşsündür." Tori cevap vermedi.

"Rita için her zaman endişelendim ama bu almak istediğim bir riskti. Onu öldürmeyecektim."

"Çünkü sen ve Hugh neydiniz? Ruh eşi mi?" "Ses tonunu beğenmedim."

Tori kıs kıs güldü. "Hugh Barr senin için neydi?"

"Hugh gibi birini her gün bulamazsınız. Onun gibi bir ortak. Kadınları severdi."

"Ama sen yapmadın, değil mi?" Tori sordu. "Hayır."

"Sen planlayıcısın, katilsin."

Rand başını salladı. "Birlikte mükemmeldik."

"Peki ya Derner?"

"Kiralık yardımcı. Ruthie'nin kaltağıydı. Bunu kadınları alt etmek için yaptı."

"En azından biz onu yakalayana kadar."

"Slim, sen ve Braddock gibi insanların sorgusu altında beş dakika bile dayanamazdı. Böyle solup giderdi." Rand parmaklarını şıklattı.

"Manchester Körfezi'nde seni özlediğimde gitmesi gerekiyordu."

"Ve Ruthie de mi?"

"Slim'in muhtemelen benimle olduğunu biliyordu, yani... evet."

Tori başını salladı ve Kızıl Çam Gölü'ne çıktıklarında önüne baktı. "Şimdi nereye?"

"Kuzeydoğu köşesi. Geçmemiz gereken bir kanal daha var."

"Onları görebiliyor musun?" Biftek sordu.

"Hayır, onları uzaktan gördüğümü sandım ama sonra kaybettim. Bahse girerim Uzun Kanal'a girmişlerdir," diye yanıtladı Braddock, gölde kuzeye doğru hızla ilerlerken gaz pedalını sonuna kadar açarak. Karanlıkta hız göstergesini göremiyordu ama saatte kırk ila kırk beş mil hızla gittiğini tahmin ediyordu. İleride Kanal Durağı tabelasının parlak ışıltısını gördü ve kanal girişi için sola dönmesi gerektiğini anladı, kırmızı ve yeşil şamandıra işaretlerini ve üzerlerindeki yanıp sönen ışıkları taradı. Kanala girerken biraz geri çekildi ve ilk sağa dönüşü yaptı, sert bir şekilde yan yattı, sağ pantolonunun bacağı suya batarken sıırıslıklam oldu. Hızla ilerledi, sola döndü, köprünün altından hızla geçti ve Kanal Durağı'nı geçerek Y Kavşağı'na ulaştı ve durdu.

"Steak, Y kavşağındayım. Her iki yönde de navigasyon ışığı göremiyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Sol taraf Norveç Gölü'ne gidiyor ama orası çıkmaz sokak. O göl tamamen gelişmiş durumda; biri bir şey duymadan ya da fark etmeden oraya bir şey çekmek zor."

"Sağa gidiyorum," dedi Braddock. "Sen neredesin?"

"Şu anda köprüye yaklaşıyoruz. Bizi yönlendirmen gerekiyor." "Ben bildiğimde sen de bileceksin."

Eggleston not defterini hâlâ önünde tutuyor ve Darwyn N. Dent ismini inceliyordu. Dent ismini inceliyor, hâlâ merkezden yanıt bekliyordu.

"Darwyn'i i yerine y ile heceleme garip olurdu, değil mi?"

"Evet. Neden?" Biftek dedi.

"Tori bunu yazarken y'nin altını çizmiş, hepsi bu. Rand'in yasal adı ne?"

"Rand?" Steak sordu. "Theodore değil, bunu hatırlıyorum. Sanırım sadece Ted Rand."

"Göbek adı?"

"Bu... annesinin kızlık soyadıyla ilgiliydi, değil mi?"

"Evet, W ile başlayan bir şeydi," dedi Eggs. "Oh, neydi o?"

Wilson... Winter..."

"Wynn! Wynn'di. Eileen Wynn'di." "Ted Wynn Rand."

Eggs adını Darwyn N. Dent, iki isim arasındaki harflerin üzerini çiziyor. "Şey, ben..."

"Ne?"

"Darwyn N. Dent, Ted Wynn Rand'in bir anagramıdır." Eggs telsize uzandı. "Merkez, Darwyn N. Dent'i kontrol etmeniz gerekiyor. Dent. Hem de hemen. Ted Rand'in takma adı."

"Anlaşıldı. Beklemede kalın."

Tori, Kızıl Çam Gölü'nden gelen kanala yaklaşırken sessizlik içinde ilerliyordu. Rand bir kanal daha demişti. Varış noktaları yaklaşıyordu. Arkasına baktı. Adam hâlâ silahını ona doğrultmuştu. Bir santim bile kıpırdamamıştı.

Kanalın hemen içinde solda bir noktada küçük bir tatil köyüne yaklaştılar. Bir direğin üzerinde parlak bir ışığı olan bir gaz iskelesi vardı. Altından geçerken tekrar arkasına baktı ve Rand'la arasındaki altı-sekiz metrelik mesafeyi değerlendirdi. Elli yaşındaydı ve en ufak bir kilosu olmasa da iri yarı ve güçlü bir adamdı. İri ve güçlüydü ama Cara'nın, Derner'la birlikte onu kovaladıkları zamanı anlatışını hatırlarsa, tepkilerinin biraz yavaş olduğundan şüphelenmişti. Tori'nin avantajlı olduğu tek şey hızı.

Kanal sağa doğru kıvrıldı ve o da direksiyonu çevirdi.

Braddock kanaldan çıktı ve önüne baktı. Sağ tarafında, Kızıl Çam'ın kuzeydoğu köşesinde parlak beyaz bir kule ışığı vardı. Sonra tekrar kayboldu.

Gölün bu kısmını iyi biliyordu ve gaza basıp son sürat ilerleyerek doğu kıyısından yüz metre kadar uzaklaştı ve Elm Gölü'ne giden kanaldaki ışığın yönünü takip etti. Köşeyi dönüp koya girdiğinde, kanalın derinliklerindeki kule ışığını birkaç uzun ağacın aralıkları arasından görebildi, ama ağaçlar sıklaşıp görüş alanını daraltınca ışığı tekrar kaybetti.

"Kızıl Çam ve Elm arasındaki kanaldalar. Şimdi geri dönüyorum. Sizi yönlendirmeye çalışacağım."

Tori ilerlemeye devam etti.

"Sola dön," dedi Rand.

"Sola mı?" diye sordu, şaşkınlıkla arkasına bakarak. Sola dönüş yoktu.

"Beni duydun. Başaracaksın."

Tekneyi dikkatlice sola çevirdi ve ince sazlık bir alana girdi.

"Motoru biraz düzeltmek isteyebilirsin. Burası sığ ama geçilebilir."

Sazlıkların arasından geçip Little Elm olarak bilinen göle çıktıklarında pervaneyi düzeltti. Tüm gençlik yıllarında göller zincirinde kayıkla gezerken buraya geldiğini hiç hatırlamıyordu. Buranın çok sığ ve çamurlu olduğu, iyi bir rekreasyon ya da yüzme fırsatı sunmadığı düşünülüyordu. Burada herhangi bir kulübenin varlığından bile haberdar değildi.

"Düz devam et."

Braddock kanala girdi ve ayağa kalkarak kulenin ışığını taradı. "Onu kaybettim," dedi.

"Aklını mı kaçırdın?" Biftek dedi. "Elm Kanalı'nda mısın?"

"Evet," dedi sazlıkların arasına açılmış kıvrımlı kanalda hızla ilerlerken, sadece beş ila altı yüz metre uzunluğunda ve bunun yarısı kadar genişliğindeki kısa, güdük göle çıkarken. "Onları göremiyorum. Işığı görmüyorum."

"Güney ucunda Cypress'e giden kanalı yaptılar mı?"

"Öyle olmalı." Gaza basıp güneye doğru zum yaptı.

Polis telsizi Tahoe'nun içinde geçirdi. "Dedektif, Darwyn N. Dent için bir adres bulduk. Dent. Kuzey Little Elm Yolu'nda."

Steak ve Eggs gösterge panelindeki GPS haritasına baktı. "İşte," dedi Steak, işaret ederek. "Will. Dur!"

Braddock Cypress'e giden bir sonraki kanala az kala başparmağını gazdan çekti. "Ne oldu?"

"Rand'in Little Elm'de bir yeri var. Kuzeydoğu köşesinde."

Braddock WaveRunner'ı döndürdü ve kuzeye yöneldi. Yılan gibi kıvrılan kanala geri döndü.

"Burada Little Elm için bir dönüş var mı?" diye sordu.

Steak, "Bence sadece kesmek için bir nokta aramanız gerekiyor," dedi.

Braddock geri çekildi ve sağına baktı. Sazlıkların inceldiğini gördü ve sertçe sağa döndü. "Burada hiçbir şey yok."

Tori iki yüz metre ileride, gölün yukarısındaki sık ormanlık alanda bir tepeye kurulmuş bir evde tek bir ışık gördü. Tam karşıda kısa, cılız görünümlü bir rıhtım ve sol tarafa bağlanmış siyah bir balıkçı teknesine benzeyen bir şey vardı.

"Burası neresi?" diye sordu.

"Her şeyden uzaklaştığım ve sattığım tabelaları yaptığım yer," diye yanıtladı Rand. "Ted Rand'in buranın sahibi olduğuna dair bir kayıt yok. Anne tarafından büyükannemden bana miras kaldı. Sattım ama sonra başka bir isimle geri aldım."

"Sanırım bu kimlikle kaçmayı planlıyorsun?"

Güldü. "Her şeyi anladın, değil mi?"

Tori gözlerini dolaptaki bıçağa kaydırırken, "Çok az çok geç," diye cevap verdi.

Braddock sazlıklardan çıktı ve birkaç yüz metre ilerideki kule ışığını gördü. Uzakta, bir tepenin üzerinde, loş bir ışık gördüğünü sandı.

"Neredesin?" diye seslendi Steak'e.

"Yola çıkıyoruz. Kanal Durağı'nın doğusundaki kapalı yolun etrafından dolaşmamız gerekiyor. Bizi geçirmeye çalışıyorum."

Braddock daha iyi görebilmek için zum yaparak ilerledi, sonra beş yüz metre kadar yavaşlayarak yönünü belirledi ve kıyı şeridini taradı.

Tori yavaşladı ve iskeleye doğru hafifledi, teknenin sürüklenmesine izin vermek için gazı geri çekti. Şimdi nereye gittiğini görmek için ayağa kalkmıştı.

Rand'in arkasında ayağa kalktığını hissetti. Rıhtım yirmi adım ötedeydi. Elini gaz kelebeğinden aşağıya, bölmeye doğru kaydırды ve bıçağı çıkardı, bıçağın ağzını açmak için başparmağını kullandı.

Onu doğrudan bıçakla yenmek mümkün değildi ama biraz hasar verebilirse bir şansı olabilirdi.

"Sakin ol."

Gazı kökledi ve pruvayı iskeleye çarptırdı. Aynı anda döndü ve üzerinde oturduğu minderi adamın kafasına fırlattı. Adamın dengesi bozuldu ve kadın ona saldırdı, sol kolunu kullanarak adamın silah tutan elini yukarı itti ve onu tekrar koltuğa yatırıp bıçağı sol koluna sapladı.

"Aargh!" diye homurdandı.

Elini kaldırdı ve bıçağı adamın kalçasına sapladı. "Ah... siktir! Siktir!"

Adamın silahını doğrulttuğunu hissetti ve savuşturmak için sol kolunu kaldırdı.

Çatlak!

Patlama sol kulağının hemen yanındaydı. Adam ayağa kalkıp silahını tekrar kaldırmaya çalıştı. Kadın adamın kolunu savuşturduktan sonra bir sağ kroşe savurdu ve adamın çenesine tam ortasından vurdu, bıçağın ağzı adamın yanağını kesti. Ama temas ettiğinde bıçak elinden fırladı.

Sersemlemişti ama silahı hâlâ elindeydi.

Tori döndü, iki adım koştu, ön koltuğa çıktı ve pruvadan bir metrelik açık suyun üzerinden rıhtıma atladı.

Çatlak!

Koşarak uzaklaşırken solundan bir kurşun daha geçti.

Çatlak! Çatlak!

İskeleye daha fazla mermi isabet etti.

Avluya koştu ve tepeden eve çıktı, Rand'in tekne de ayağa kalkmaya çalıştığını görmek için hızlıca arkasına baktı.

Crack!... Crack! Çat! Çat!

"Ateş edildi! Ateş edildi!" Braddock bağırdı ve gaza bastı.

Tori tepenin zirvesinde, bodrum katı olan tek katlı küçük bir kulübe buldu. Güvertenin altındaki sürgülü kapıya koştu. Kapı kilitliydi. Göle doğru baktı ve Rand'in iskeleye doğru uzandığını gördü.

Verandanın beton döşemesinin üzerinde yan yatmış sağlam bir metal sandalye vardı. Onu aldı, etrafında döndürdü ve sonra kapıya doğru fırlattı. Sandalye camı kırdı ve içeri koştu. Kendini inşaat halindeki bir bodrum katında buldu, birkaç taş levha asılmıştı ama başka pek bir şey yoktu.

"Cara! Cara!"

Sağ tarafında bir gümbürtü duydu. Başka bir kapıdan içeri daldı ve ışığı açtığında Cara'nın bir direğe yaslanmış, kolları ve bacakları fermuarlı kelepçelerle bağlanmış olduğunu gördü. Çılgınca etrafına bakındı ama odada onları kesecek hiçbir şey yoktu. Koşarak ana alana geri döndü ve bir alet kutusu buldu. Kutuyu yere attı ve aletler yere saçıldı. Bir çift teneke makası buldu. Aşağıya baktı ve Rand'in rıhtımda hantal bir şekilde yukarı çıktığını gördü.

Cara'ya doğru koştu ve fermuarları kesmeye çalıştı. "Haydi, haydi." Bilek bağlarını kopardı, sonra ayak bileği bağlarını kesmeye başladı ve sonunda onları gevşetti.

"Haydi! Koş!" Cara'nın elini tuttu.

Ana odaya çıktıklarında, Rand neredeyse avlu döşemesine varmak üzereydi. Tori sağa baktı. "Merdivenlerden yukarı!" Cara sağa döndü, Tori onun arkasındaydı. "Hadi! Hadi! Yürü!"

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Kurşunlardan biri Tori'nin sol kolunun dış tarafına isabet etti. "Ah!" Yaraya uzandı.

"Tori?"

"Devam et! Devam et!"

Çatlak! Çatlak!

Braddock, WaveRunner'ı teknesinin yanından geçirip kıyı şeridine doğru sürerek kum ve sazlık karışımına kadar ilerletti.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Atladı ve silahını kaldırdı. Silah sesleri nereden geliyordu? Ayak bileği derinliğindeki suya indi ve kıyıya doğru koştu.

Çatlak! Çatlak!

Sesler evin içindeymiş gibi geliyordu ama sonra sağ tarafta, yapının yan tarafında bir hareket gördüğünü düşündü. Silahını çekmiş, yönünü bulmaya çalışarak tepeye doğru ilerledi.

Tori ve Cara kulübenin ön kapısından dışarı fırladılar. Tori'nin ilk tepkisi araba yolundan aşağıya, yola doğru koşmak oldu ama sonra o yönde bir hareket gördü.

Rand. Onun hareketini tahmin etmişti.

"Diğer yol! Diğer tarafa!" diye bağırdı ve hemen yön değiştirip Cara'yı sola doğru itti. Park edilmiş, üstü açık gümüş renkli bir kamyonetin yanından geçip sol taraflarındaki bir garajın önünden geçtiler. Cara'nın bacakları artık çalışıyordu ve kamyoneti tekmeleyerek ormana doğru koşmaya başladı, Tori de hemen arkasındaydı.

Çatlak! Çatlak!

Braddock eve ulaştı ve içeri baktı.

Çatlak! Çatlak!

O silahlar ön taraftaydı. Sağa, evin önüne çıkan daha az dik görünen yola doğru koştu. Yan tarafa doğru koştu, köşede durdu ve etrafına baktı.

Çatlak! Çatlak!

Ormanın içine doğru koşarlarken ağaçlardan kopan kabuk parçaları yüzlerine sıçradı. Tori gizlice arkasına baktı ve karanlıkta bile Rand'in hâlâ peşlerinde olduğunu görebiliyordu.

"Tori! Burada bir tür gölete doğru koşuyoruz," diye bağırdı Cara. "Çıkmaz sokak."

"Senin için değil," dedi Tori. "Koşmaya devam et. Etrafından dolaş." Yerden sağlam bir dal aldı. "Git! Git!"

D, yüzündeki kanı silerek, topallayarak, bacağındaki ve kolundaki yaralar sızlayarak ve sızlayarak ormana doğru ilerledi.

Neredeler? Neredeler?

Şimdi önden koştuklarını hissetmiyordu, karanlıkta bile daha önce gördüğü hareket parıltılarını görmüyordu.

Birdenbire sakinleşti. Sessizdi.

Tori ağacın arkasında kıpırdamadan durdu ve burnundan nefes aldı. Adamın yaklaştığını duyabiliyordu, ormanda dikkatli ama düzensiz adımlarla ilerlerken ayaklarının altındaki zeminin çıtırtısını duyabiliyordu. Uzun dalı sıkıca kavradı. Ayaklarının dibinde ağır ama fırlatılabilir taşlar gördü.

Bir çıtırtı daha duydu. Adam yakındaydı. Diğer eliyle de dalı kavramak için aşağı uzandı.

Bir adım daha attı. Kadın onu bir an için gördü.

D bir adım attı ve sol tarafta büyükçe bir ağaç gördü. Hiçbir hareket yoktu. İleri doğru hızlı bir adım daha attı ve sola baktı. Hiçbir şey yoktu. Sağdan bir hareket hissetti.

Tori ağacın etrafından dolandı ve dalı savurdu. Onu gördü, döndü ve silahını ateşledi.

Çatlak!

Boynunun yan tarafına isabet eden kurşun ıskaladı. Bu onu sersemletti ama yere düşürmedi. Kadın tekrar savurdu ama adam dalı sol koluyla savuşturdu. Tekrar denedi ama adam hazırды, dalı savurup elinden düşürdü.

Tori sola daldı ve ağaca doğru tırmandı. Arkasına baktığında Rand'in silahını ona doğru çevirdiğini gördü. İlk taşı fırlattı ve sol omzuna isabet ettirdi. İkincisi sol yanağına isabet etti ama Rand gelmeye devam etti. Sırtüstü yatıyordu, zamanı kalmamıştı, silahın namlusu onu delip geçiyordu.

Sağ taraftan bir hareket geldi. Cara elindeki dalı savurarak, silah ateşlendiğinde adamı sırtından vurdu.

Tori yerde debelendi ve dalı tekrar yakaladı.

Braddock sol tarafındaki boğuşmayı duydu ve bir şey, herhangi bir şey görmeye çalışarak ormana doğru koştu.

Çatlak!

Solundaki silahın namlusundan çıkan ışığın parıltısını gördü. Koşarak bir kütüğün üzerinden atladı ve biri büyük, diğeri küçük iki kişinin kavga eden siluetlerini gördü.

Çatlak!

Ve başka biri daha vardı. Tori ve Cara onunla mücadele ediyordu.

Braddock ayaklarını kaldırıp büyük bedene nişan aldı.
Boom! Boom! Bum!

D, silah seslerinin vızıldayarak geçtiğini hissetti. Sağına doğru döndü.
Çatlak! Çat! Çat! Crack!... Click!
Dışarıdaydı.
Boom! Boom! Bum!
"Oof." Sağ omzundan vuruldu.
Boom! Boom!
Uzaktan bir siren sesi duydu.

Bu dost ateşiydi. Tori, Cara'yı yakaladı ve onu ağaçların derinliklerine doğru yere sürerek siper aramaya başladı.

Tıkla!
"Aargh!" Rand homurdandı ve sonra uzaklaşan ayak seslerini duydu.
"İyi misin?" diye sordu Cara'ya.
"Evet."
"Tori! Tori! Orada mısın? Tori!" Braddock seslendi, silahı hâlâ havadaydı ve ormanı tarıyordu.
"Evet," dedi, kendini bir ağaca yaslayarak, Cara sağında.
"Nereye gitti?"
"Sanırım göle doğru geri kaçtı," dedi Cara, işaret ederek.
"Senden uzağa."
"Haydi! Hadi!" Braddock bağırarak Tori'yi yukarı çekti. "Kulübeye geri dön. Ben seni korurum."
Ormandan çıktıklarında Steak ve Eggleston hızla garaj yolunda durdular, ikisi de silahlarını çekmişlerdi. Uzakta yanıp sönen polis ışıkları görülüyordu.

araba yoluna ulaştı. Steak, Tori'ye bir silah uzattı. "Bu senin. Bahçede buldum."

"Buraya nasıl geldin?" Tori, Braddock'un can yeleği giydiğini fark ederek sordu.

"Roger ve Mary'nin WaveRunner'ı."

Hepsi bir tekne motorunun çalıştığını duydular ve Rand'in balıkçı teknesini döndürüp hızla uzaklaştığını görmek için evin gl tarafına koştular. Ateş etmişler ama o devam etmiş.

"Ah kahretsin!" Braddock homurdandı.

"Hadi gidelim!" Tori tepeden aşağı koşarak bağırdı. "Teknen aşağıda."

Braddock titreyen Cara'yı göstererek Steak ve Eggs'e "Ona göz kulak olun," dedi. "Ve şerif departmanının teknelerini ağırın."

"Zaten yoldalar." "Gelişmeleri bana gnder."

Rıhtımda, tekne kıyıdan üç metre uzakta yüzüyordu. Braddock diz hizasındaki suya koştu ve tekneyi kendine doğru çekti. Tori tekneye atlayıp çalıştırırken, Braddock da kendini çekti. Tori tekneyi sığ sudan çıkardı ve geri döndürdü, gazı bıraktı ve ilerledi.

"Sen srmelisin," dedi. "Bu işte benden daha iyisin."

Braddock sinsi bir gülümsemeyle, "Gerçi çok fazla yüksek hızda kovalamaca yapmadım," dedi. "Steak, hâlâ benimle misin?" Bluetooth'u hâlâ kulağındaydı.

"Seninleyim patron. Bir şerif devriye botu buraya doğru geliyor. Northern Pine'ı yarılamişlar ama tam gaz gidiyorlar. Başka bir tekne de şu anda Manchester Körfezi'nden ayrılıyor. Onu görüyor musun?"

"Sanırım orada bir tekne görüyorum. Ama navigasyon ışıkları yanmıyor."

Braddock gazı sonuna kadar açmıştı. Tori'ye baktı. "Can yeleği giy."

"Ciddi misin?"

"Bir tane giyiyorum. Bu iş çığırından çıkabilir."

Tori bir koltuk bölmesini kaldırdı ve her zamanki koltuğunu buldu, çekip bağladı.

Braddock, "Torpedo gözünde bir spot ışığı var," dedi.

Işığı çıkarıp açtı ve güçlü ışını ileriye doğru tuttu.

"Bu o mu? Bir parıltı mı gördüm?"

"Evet, izlediği yoldan sudaki dalgalanmaları görebiliyorum. Kanala ulaşmak için sazlıklara girdi."

Braddock hafif sazlık alana yakınlaştı ve kanala doğru sertçe sağa döndü, teknenin arka tarafı savrularak soldaki sazlıklara büyük bir su dalgası gönderdi. Sağdaki tatil köyünün benzin iskelesinin yanından geçerken teknenin kornasını çalarak "Sert sol geliyor," diye uyardı.

"Onu şimdi göremiyorum," diye bağırdı Tori.

Braddock noktanın etrafından sola dönüp Kızıl Çam Gölü'nün ana gövdesine doğru ilerlerken, "Bahse girerim noktanın oralarda bir yerdedir," dedi.

"Steak, şu anda Kızıl Çam'dayız. Güneybatıya, kanala doğru gidiyoruz."

İlerlerken, Tori spot ışığıyla etrafı taradı. Rand'ın teknesine bir an göz attı. "İşte orada, saat iki yönünde sağda, onu şimdi yakaladım."

D, sol kolu ve bacağı zonklayarak gölün karşısına koştu. Her ikisinden ve yüzünden sızan kanı hissedebiliyordu. Sağ omzunun arkasından kanatlanmıştı.

Önüne baktı. Gazı sonuna kadar açtığında tekne saatte kırk milin biraz üzerinde hız yapabiliyordu. Büyük kanaldan geçip Northern Pine'a çıkabilirse, onları gölün açık sularında kaybedebilir ve kamyonetini Braddock'un evinin hemen kuzeyindeki ormana park ettiği yere ulaşabilirdi.

Arkasına bir kez daha baktığında hâlâ gelmekte olduklarını gördü. Üzerinde projektör vardı.

Sadece kamyonu git. Sadece kamyonu git.

Dönüp önüne baktı ve kanal girişini işaretleyen şamandıraların tepesindeki yanıp sönen küçük ışıkları bulmaya çalıştı. "Kahretsin!" Sol taraftaydılar. İşareti kaçırmıştı. Kolundaki acıyla inleyerek direksiyonu sertçe sola kırdı.

"Iskaladı! Iskaladı!" Braddock bağırdı. Kanala doğru düz bir hat üzerindeydiler ve aradaki mesafeyi azaltıyorlardı. Artık onu iyi görüyorlardı ve arayı kapatıyorlardı.

"Kahretsin!" D homurdanarak gazı tekrar kısıtı ve sürat teknesi ona doğru yaklaşırken ihtiyacı olan hızı yeniden kazanmaya çalıştı. Kanalin başındaki küçük yarımada'nın etrafından sola doğru dar bir dönüş yaptı ama diğer tekne artık çok geride değildi, sadece elli ya da altmış metre gerideydi.

Artık onu görebiliyorlardı.

"Will, Şerif'in teknesi kanal köprüsünden geçiyor. Size doğru geliyorlar!" Biftek dedi.

"Tam üzerlerine geliyoruz, Steak. Başlarını kaldırmalarını söyle."

D döndü ve önüne baktı.

Yanıp sönen ışıklarıyla bir şerif teknesi ona doğru geliyordu.

Direksiyonu sağı kıldı ve arabadan kaçmak için direksiyonu kıldı. Neredeyse sağındaki bir rıhtıma çarpıyordu ama kontrolü hâlâ elindeydi. Y Kavşağı'na yaklaştı ve yeniden hızlanarak sola dönmeye başladı.

Braddock hafifçe sağı saptı ve şerif yardımcılarını geçti. Tori geriye dönüp baktığında şerifin teknesinin kovalamacaya katılmak için U dönüşü yaptığını gördü.

"Tori, sert bir şekilde sola dönecek. Sana tuzak kuracağım," diye bağırdı Braddock. O da dönüşe başladı ama daha sığ bir yerden, bir uyarı şamandırası ile kıyı şeridini keserek. "Bekle... bekle..."

Tori kendini dengeledi, silahını kaldırdı. Rand dönmeye başladı. "Şimdi! Şimdi!"

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Teknenin arkasını vurdu. Dıştan takmalı motorda küçük bir alev titremeye başladı ama Rand devam etti.

Sürat teknesi daha hızlı ve çevikti ve şimdi D arkasına baktığında yanmakta olduğunu fark etti.

Arkasını döndü.

Kanal Durağı için rıhtıma doğru gidiyordu.

Dümeni sertçe sağı kıldı, tekne suya gömülürken inlediğini ve büyük bir dalgayı ittiğini hissetti. Kıç tarafı rıhtımın ucuna çarptı ve onu sağı savurdu. Gaz hâlâ sonuna kadar açıktı. Doğruca köprüye doğru gidiyordu.

Hızla savaştı, yönünü bulmak için umutsuzca çabaladı. Kolları ağrıyor, tepki vermiyordu.

Sola dönmeliyim! Sola dönmeliyim!

"Oha!" Braddock bağırdı.

Rand'ın kıcı Channel Stop rıhtımına çarparak büyük bir su duvarı oluşturdu. Çarpışma onu yavaşlatmadı. Aksine, onu köprüye doğru fırlattı.

"Çok hızlı gidiyor. Başaramayacak!" "Köprü!

Köprü!" Tori bağırdı.

Rand'ın teknesi köprünün beton sütununa çarptı. Ateş topu anıktı.

Braddock gaz kelebeğini gevşetti ve yavaşça dümen kırmaya başladı. Rand'ın teknesinin yanan enkazı şimdi yüz metre ilerideydi.

Şerifin teknesi yanlarına yanaştı ve şerif yardımcıları onlara baktı. "Herkes iyi mi? Hanımefendi, kanamanız var."

Braddock arkasını döndü ve Tori'nin sol kolundan akan kanı gördü.

"Rand bir noktada beni kanattı," dedi yaraya bakarak. Polis memurları teknelerinin yanaşmasına izin verdiler ve bir ilk yardım çantası verdiler.

Braddock yaraya bir göz atıp gazlı bezle baskı uygularken, "Kesin dikiş atılması gerekecek," dedi. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"İyi olacağım," dedi Tori.

Channel Stop'taki müşteriler verandadan yola ve köprüye doğru koşuyor, telefonları açık, suyu aydınlatıyorlardı. Şerif departmanından üç devriye ekibi de gelmiş ve suya ışık tutuyorlardı.

Teknedeki bir şerif yardımcısı telsizden "Köprüye çarptı," diye seslendi. "Kanal Durağı'nın hemen yanındaki köprüde itfaiyeye ihtiyacımız var. Ve ilçenin arama kurtarma ekibine."

Görevli "Hayatta kalan var mı?" diye sordu.

Şerif yardımcısı Braddock'a, o da Tori'ye baktı. O da sadece başını salladı.

"Olumsuz. Hayatta kalan yok."

OTUZ

"HERKES ADRESINDEN LIMITINE ULAŞTI"

Yirmi dört yıl önce

"Hey, kızlar! Ben geldim!"

"Şerif!" Tori selam verdi, koşarak babasına kocaman sarıldı, Jessie de hemen arkasından.

"Çantada ne var?" Jessie heyecanla sordu. "Nefis kokuyor."

"Leo'nun pirzoları," dedi şerif.

"Gerçekten mi?" Leo's Hunter'ların evinde büyük bir ziyafetti. "Olay nedir?"

"Duruşma mı?" Tori sordu, gözleri parlıyordu.

"Bu doğru. Suçlu olduğuna karar verdik," dedi şerif çantayı tezgâhın üzerine bırakırken neşeyle. "O evli çifti öldüren adam hapse girecek."

"Ne kadar süre için?" Tori sordu.

"Hayat," diye cevapladı şerif. "Bundan daha uzun olamaz kızlar."

"Hiç dışarı çıkmıyor mu?"

"Hayır. Bugün harika bir gün. Kutlama yapacağız. Hadi tabakları ve çatal bıçakları çıkaralım. Ben büyük oynadım, tam yemek anlaşması yaptım."

Güvertedeki piknik masasında oturup batıya, göle doğru baktılar. Soslu pirzola, mısır koçanı, mısır ekmeği, fırında

Fasulye ve dondurma tüketildikten ve ortalık temizlendikten sonra koca ayı baba ve ikiz kızları göl kenarındaki şenlik ateşinde ateş yakmaya başladılar. Şerifin sol elinde bir bira, sağ elinin parmaklarında kalın bir puro vardı ve kızları s'mores yaparken radyoda Twins maçı çalıyordu.

Jessie ona gram kraker, marshmallow ve çikolatadan yapılmış sandviçini uzatırken Tori, "Şerif, gerçekten mutlu görünüyorsun," dedi.

"Gerçekten güzel bir gündü," diye yanıtladı bir ısırik alırken. "Gerçekten güzel bir gündü."

"Bu yeniden seçileceğin anlamına mı geliyor?" Jessie sordu.

Güldü. "Asıl demek istediğin, sonbaharda benimle gelip çimlerde *Koca Jim'i Yeniden Seçin* yazan tabelaları çakmak zorunda kalacak mısın?"

"Evet."

"Kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum. Bu da iyi bir şey. İşim sayesinde küçük kızlarımla ilgilenebiliyorum."

Tori güvertedeki kanepede uyuduğu uykudan bir anda uyandı. Sol kolundaki, iki gece önce aldığı yaranın dikişlerini kapatan bandajı kontrol etti. Gözlerini yeterince kısarsa, gölün uzak doğu yakasını görebiliyordu; çocukluğunun geçtiği ev, her ne kadar büyük ölçüde yenilenmiş ve üzerine eklemeler yapılmış olsa da hâlâ oradaydı.

İşim sayesinde küçük kızlarıma bakabiliyorum.

Onun hep bunu söylediğini hatırlıyordu. Şerif işiyle gurur duyuyordu ama işinin her şeyden önce ailesine bakmasını sağladığını düşünüyordu. Bu yüzden Jessie'nin üç yıl sonra ortadan kaybolması onu çok üzecekti. Jessie'nin kayboluşu onun mirasının bir parçasıydı, ama Barr davası da öyle, işinde geçirdiği yıllar boyunca yaptığı iyi işlerin büyük bir parçasıydı.

Tüm bunların sonuçlarının ne olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Bazı açılardan, bununla uğraşmak için etrafında olmaması bir rahatlamaydı.

İki gece önce olanlardan sonra, Braddock bugün Backstrom ve Wilson ile tekrar bir araya geliyordu. Bir basın toplantısı olacaktı.

Konferans. Son soruşturma ele alınacak ve Bauman davasını incelemek üzere bağımsız bir soruşturma başlatılacağı duyurulacaktı. Backstrom Braddock'a incelemeyi eski bir Birleşik Devletler avukatının yürüteceğini bildirmişti.

Tori'nin basın toplantısında ya da Backstrom'la yapılacak toplantıda hazır bulunması gerekmiyordu ve bu onun için sorun değildi. Bunun yerine son iki gününü, kiralık evinin sahibi ve onun müteahhidiyle silahlı saldırıdan kaynaklanan hasarla ilgili bir toplantı da dahil olmak üzere kendi temizlik işleriyle geçirmişti. Ev sahibinin sigortacısı zorluk çıkarıyordu, çünkü sigorta şirketleri primlerinizi memnuniyetle karşılar ama tazminat taleplerinizi ödemekten nefret eder. Ancak, onarım yapılması gerekiyordu ve gerçekten ihtiyaç duyulan tek şey biraz alçıpan onarımı ve yeni bir sürgülü cam kapıydı. Ev sahibi, "Hepsini halledeceğiz," dedi. Bununla birlikte, hasar depozitosunu geri alamayacağı konusunda onu bilgilendirdi. Bu konuda tartışmak zordu.

"Bununla birlikte," diye teklif etti, "eğer bir yıl daha yenilemek istersen, konuşabiliriz. Ne yapacağına karar verdin mi?"

Cara ve annesini kontrol etmişti. Cara tüm olanları konuşmaya başlamak için Profesör Lane'den bir randevu almıştı. Tori kendisinin de profesörle görüşmek isteyebileceğini düşünüyordu. Akıllı, çözmesi gereken çelişkili düşüncelerle doluydu. Birkaç aydır her şey yoluna girmişti, ama şimdi kendini yeniden tepe taklak olmuş gibi hissediyordu.

İçeri girdi, bir maden suyu açtı ve sonra rıhtımdaki Adirondack sandalyelerden birine oturdu. Dağınık teknelerin yaklaşıp uzaklaşmasını izlerken kulaklığını taktı, Braddock'un kolay dinlenen şarkı listesini seçti, güneş gözlüklerini taktı ve içkisini yudumladı.

Bir süre sonra rıhtımın ayak sesleriyle titremeye başladığını hissetti ve Braddock'un geldiğini görmek için sağına baktı. Atletik bir şort ve mavi bir Knicks tişörtü giymişti ve bir elinde bira, diğerinde de onun için bir maden suyu vardı. "Kısa mı uzun mu istersin?"

"Kısa," diye yanıtladı Tori. "Çok kısa."

"Neyse ki Backstrom ve Wilson basın toplantısının büyük bölümünü idare etti, gerçi ben de araya girdim. Hepimiz Bauman davası hakkında ayrıntılı konuşmaktan kaçınmaya çalıştık, ancak Backstrom bağımsız soruşturmayı açıkladıktan sonra bu zor oldu."

"Bu da neden olduğuna dair milyonlarca soruya yol açtı." Braddock başını salladı. "Bu sonuncusu değil."

"Soruşturma için getirdikleri avukat hakkında ne biliyorsun?"

"Saygın ve etrafta dolaşmayan biri. Tahminimce Cal'a soracak bir sürü sorusu olacak."

"Sence hayatta kalabilecek mi?"

Braddock omuz silkti. "Bilmiyorum. İsteyip istememesine bağlı olabilir. Onun yerinde olsaydım, çıkışı arardım. Artık buna neden ihtiyacı olsun ki? Ve muhtemelen ben de bu adamla uğraşmak zorunda kalacağım."

"Sen mi? Neden?"

"Cal'in soruşturmadan çekilmesi benim için yeterli değildi. Backstrom o noktada onu ve Wilson'ı da çağırman gerektiğini söylüyor. Ona göre, bu konu hakkında daha fazla düşündükçe - ve bunun kendisi üzerindeki etkisinden şüphe duymadıkça - tüm departmanı geri çekmeli ve davayı kurum içinde tutmak yerine devralması için BCA'yı getirmeliydik."

"Ellerini memnuniyetle pislikten temizler ve bunu başkasının sorunu haline getirirdi."

Braddock başını salladı. "Ellerini çamura sokmak ve kirletmek istemediği yönünde bir şeyler söyledim. Backstrom, bir şeyleri örtbas etmek için adımlar attığımın ve olanların bunun sonucu olduğunun iddia edilebileceğini söyledi."

Tori bir kahkaha attı. "Gerçekten de Pazartesi sabahı oyun kuruculuk yapıyor. Melodisi geçen güne göre biraz farklı."

"Evet, ama buna o kadar da şaşırmadım." Braddock içini çekti. "Adamı umursamıyorum ama tam bir politikacı. Bazen zor şeyler yapmak ve sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalırsınız." Birasından uzun bir yudum aldı. "Ama davayı evde tutmanın riskleri olduğunu biliyordum ve şimdi bununla başa çıkmam gerekecek."

"Peki bu durumda işler nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Sanırım bunun yansımaları olacak. Ne kadar kötü? Söylemesi zor."

"Endişeli misin?"

"Birazcık." Birasından bir yudum daha aldı. "Bir işim olmasını seviyorum." "Gerçekten risk altında olduğunu düşünüyor musun?"

"Cal bu işi benim için yarattı. Ben gelmeden önce bir baş dedektiflik pozisyonu yoktu. O giderse ne olacağını kim bilebilir? Yerime kim geçecek? Benden ne isteyecekler; hatta kalmamı isteyecekler mi?"

"Özür dilerim."

"Senin hatan değil. İleride endişeleneceğim bir şey bu." Durakladı. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Sen ve ben," dedi.

"Oh." Bunun geleceğini biliyordu ama adamın bunu söyleme şekli onu anında savunmaya geçirdi.

"Quinn önümüzdeki birkaç gün içinde eve dönecek, bu yüzden ondan önce konuşmamız gerekiyor."

"Tamam."

"Sana gittikçe daha çok bağlandığını görüyorum. Senin yanında olmaktan gerçekten hoşlanıyor. Ama," diye iç geçirdi, "o on bir yaşında, Tori. Annesini çoktan kaybetti. Onu korumak zorundayım."

"New York'a yaptığım gezi," dedi Tori gözlerini kapatarak. "Evet, o. O bir yolculuk değildi; kaçmaktı."

"Gerçekten çok üzgünüm. Bunu yapmamalıydım."

"Sen ve ben bir yıldır birlikteyiz," diye devam etti. "Çok güzel zamanlar geçirdik. Birbirimizi sevdiğimizi söyledik ve bunda ciddiydik."

"Yaptığımı biliyorum."

Braddock ona döndü. "Mesele de bu. Seni seviyorum. Quinn henüz o noktada mı bilmiyorum ama sana bağlanmaya başladı ve..."

"Ve ne?"

"Benimle konuşmadığın bir kira kontratın var. Büyük de olsa bir tartışma yaşadık ve senin tepkin New York'a kaçmak oldu. Seni arıyorum, mesaj atıyorum ve sen beni dört gün boyunca görmezden geliyorsun."

"Beni davadan aldın."

"Ama bu sana hâlâ burada ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyordu. Ve geri döndüğünde yapacağın ilk şey arkamdan Frontenac Falls'a gidip Rita ile konuşmak ve seni az önce çıkardığım davayla ilgili röportaj yapmak olacak."

"Bunu şunun için yaptım-"

"Cal, biliyorum. Ama yine de birbirine güvenen ve itimat eden iki insan böyle yapmaz. Ve New York City... Tanrım, bu bana hiç doğru gelmedi. Yani, aramızdaki ilk sorunda, senin tepkin kaçmak oldu. Sence bu bana ne anlatıyor?"

"Bu ilişki ilk ilişki..."

"Biliyorum, bu yoldan daha önce geçmediniz ama bu artık doğru değil. Artık yeni bir şey değil. Bu gerçek. Gerçekleşiyor."

Tori gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Bu işin nereye varabileceğini ben de yaşadım. Ve bunun işe yaraması için ne gerektiğini biliyorum."

"Ne diyorsun sen?" Tori sordu.

"Sahip olduğumuz bu şeyde, senin sorunların benim sorunlarımdır. Benim sorunlarım senin sorunların. Elimde bir dava vardı ve seni bu davadan almam gerekiyordu ama sen gittin. Sanki biz değil de sadece o önemliymiş gibi. Sanki sana ihtiyacım yokmuş gibi."

"Özür dilerim..."

"Kırk üç yaşındayım ve Meghan öldükten sonra beş yıl boyunca yalnızdım çünkü kimse beni Meghan gibi etkilememiştii, kimse yaklaşılamamıştı bile... ta ki sen ortaya çıkana kadar. Yani, kancanı bana iyi takmışsın. New York'a gittiğinde bunu fark ettim. Seni ne kadar özlediğimi, birdenbire nerede olduğumuzu ve senin de bu işe benim kadar yatırım yapıp yapmadığını merak ettim."

Tori başını salladı.

"Tüm bu olanlar benim için bazı şeyleri kristalize etti. Sen yokken, sadece kendimi düşünemeyeceğimi fark ettim. Quinn benim önceliğim olmalı. Kötü zamanlarda değil de sadece iyi zamanlarda yanımızda olacağına güvenirsek bu işe tamamen giremem, ona da yatırım yapamam. Ve daha kötü zamanlar da olacak. Her zaman vardır, ve onlar geldiğinde... orada olmalısın. Sahip olabileceğimiz bu şey tamamen bununla ilgili. Orada olmak."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Ne istiyorsun?" "Tam bağlılık."

"Kendimi adadım."

"Öyle misin?" diye sordu kuşkuyla. "Yani, gerçekten öyle misin?" "Yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

"Mesele bundan çok daha fazlası Tor. Çok daha fazlası." Öfkeyle başını salladı. "Zaten burada yaşıyorsun, çünkü aylar önce bundan daha fazlasını istediğini söylemiştin."

"Ben yaptım. İstiyorum. Sahip olduğumuz şey senin istediğin şey değil mi?"

"Şimdi daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeyinle buna bağlı kalmanı istiyorum, Tori. Her şeyinle."

"Yaptım."

"Öyle mi? Yoksa hâlâ çizgiyi aşmaya mı çalışıyorsun?"

"Will, hadi ama," diye yalvardı Tori. Onun kendisini bu şekilde sıkıştırmasını beklemiyordu. Sersemlemişti ve buna hazır değildi.

"Demek istediğim, burada büyük meseleye kafa yoralım," dedi. "Burada uğraşmanız gereken çok fazla geçmişiniz var. Jessie, geçen yaz onun davasını çözmek, bunun devam eden serpintileri. Şimdi de tüm bunlar, baban, Cal ve ona olanlar. Cara Newman'ın babasına ve üvey annesine olanlar için hiç suçluluk hissetmemen gerekirken, yine de bunun ağırlığını taşıdığını biliyorum, çünkü sen busun ve böyle yaratılmışsın."

"Bu..." Sesi uzaklaştı ve başını salladı. "Bazen çok zor oluyor."

"Eminim öyledir. Bu çok fazla, Tori. Ne kadar dirençli olursa olsun herkesin üstesinden gelebileceği bir şey ve senden daha dirençli çok az kişi vardır. Bütün bunları biliyorum. Zaman zaman burada olmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. O lanet tartışma yüzünden kendimi defalarca tekmeledim, çünkü bunu biliyorum ve o anda her şeyi berbat ettim. Her şeyi mahvettim."

"Ben de öyle."

"Sırtını dayadığın kişi olmak istiyorum. Tüm bunları atlatmana yardım edecek kişi ben olmak istiyorum."

Braddock'un nereye gittiğinden korkarak ve ona başka bir seçenek bırakmayacağını bilerek, "Sen de öyle," dedi.

"Ama şöyle bir şey var ve bundan kaçış yok. Aklınızın bir köşesinde nasıl olur da tüm bunların çok fazla olduğunu düşünmezsiniz? Dağınık, karmaşık, stresli ve rahatsız edici. Bu geçmişin hiçbirinin olmadığı New York'a geri dönebilirsiniz. FBI sizi bir dakika içinde geri alır. Kendi kendinize "Orada denedim ama yapamadım" diyebilirsiniz. Tüm bu olanları düşününce kim buna itiraz edebilir ki? Herkesin bir sınırı vardır. Belki de siz ona ulaştınız."

Her zamanki gibi, onun zihnini, ne düşündüğünü ve ne düşünmüş olduğunu okumakta çok başarılıydı.

"Will..." Gözleri yaşamaya başladı. "Bu düşüncelere sahip olamayacağımı söylediğini biliyorum."

"Bundan daha fazlasını söylüyorum. Bir karar vermek gereken bir noktaya geldiğimizi söylüyorum." Gözlerini onunkilere kilitledi. "Ve bu büyük bir karar. Senin için, benim için ve Quinn için büyük bir karar."

"Will, lütfen..."

"Bilmem gerek, Tori. Gerçekten var mısın?"

Tori ve Braddock mutlu olmanın bir yolunu bulabilecekler mi? Bir sonraki bağımlılık yapıcı okumadan ilk siz haberdar olmak için

[buradan kaydolun](#)

Ajan Tori Hunter serisi çıktı.

ROGER'DAN DAHA FAZLASINI DINLEYİN

Roger'ın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

ROGER STELLJES'İN KİTAPLARI

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş

Kızlar Kış Kızları

Saklı Kızlar

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Kış Kızları ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

ROGER'DAN BİR MEKTUP

Saklı Kız'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir hikâye inşa etmenin en heyecan verici yanı, gerçeklikten kaçıp karakterlerim için büyüleyici, heyecan verici ama bir o kadar da tehlikeli bir dünya yaratmak ve şekillendirmek. En büyük zorluk ise bunu doğru miktarda canlı ayrıntıyla yazmaktır, böylece bilgisayarımın başında otururken ve onu hazırlarken yaptığım gibi siz de ortamları ve sahneleri gözünüzde canlandırabilirsiniz. Umarım hikayeyi yaratırken olduğu kadar okurken de keyif almışsınızdır.

Eğer hoşunuza gittiye ve en son yayınladığım kitaplardan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Yazmanın en güzel yanlarından biri okuyucuların tepkilerini görmektir. Kitap sizi heyecanlandırdı mı, gerdi mi, düşündürdü mü, zaman zaman güldürdü ya da ağlattı mı ve elinizden bırakamadığınız için her zaman bir sayfa, bir bölüm daha okumak istemenize neden oldu mu? Her seferinde hedefim bu ve bunu başardığımı düşünüp düşünmediğinizi bilmek isterim. Eğer kitabı beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Okuyuculardan geri bildirim almak benim için hikayelerimi geliştirirken ve yazarken önemli olduğu kadar, başkalarını kitaplarımdan birini ilk kez almaya ikna etmek için de hayati önem taşıyor.

Eğer *Saklı Kız'ı* beğendiyseniz, Tori ve Braddock'u ve onların giderek büyüyen arkadaş koleksiyonunu *Susturulmuş Kızlar* ve *Kış Kızları*'nda ve gelecek diğer öykülerde de bulabilirsiniz.

En iyi

dileklerle,

Roger

www.RogerStelljes.com

SESSİZ KIZLAR

Buradan alın!

Genç ve güzel kadın kıpırdamadan arabanın bagajına kıvrılmış, uzun siyah saçları yüzünü gizliyor. Onun Pamuklu bluzu biraz yukarı kalkmış ve sırtında birer santim arayla iki küçük nokta ortaya çıkmış. Tıpkı diğerleri gibi.

Suçluluk duygusu **FBI Ajanı Tori Hunter'**ı evinden uzak tuttu İkiz kız kardeşi, kızların birlikte olması gereken Dört Temmuz'da ortadan kaybolduğundan beri, yirmi yıldır **Manchester Bay, Minnesota'da yaşamaktadır**. Ancak başka bir kayıp kız olan **Genevieve** hakkında isimsiz bir gazete kupürü aldığında, Tori geçmişe geri sürüklenir. Tıpkı Tori'nin kız kardeşi gibi Genevieve de ortadan kaybolmuştur.

Bağımsızlık Günü havai fişekleri gökyüzünü aydınlatırken, boş arabası ıssız bir göl kenarı yolunda terk edilmiş bir şekilde iz bırakmadan.

Minnesota göller bölgesine dönen Tori, Genevieve'in perişan haldeki ailesini cevaplar için çaresiz bulur. Nasıl olur da onların güzel, popüler kızı kendi evinin bu kadar yakınında kaçırılabilir mi? Tutuklama baskısı altındaki polisin Tori'nin teorilerine ayıracak vakti yoktur. Ayrıca, Genevieve'i kaçıran kişi için zaten bir şüphelileri vardır: Kaybolduğu gece onunla flört ettiği görülen yerel bir adam.

Ama sonra şüpheli izole kulübesinde ölü bulunur, günler önce de başka bir kızın cesedi arabasının bagajında bağlı ve boğulmuş olarak bulunur, sırtında iki garip nokta vardır. Cesedin etrafındaki kan lekeleri, **Tori'nin öldürebileceğini düşündüğü tek adama aittir.** **Güven.** Sarsılan Tori, gerçeğe ne kadar yaklaşırsa kendi hayatının da o kadar tehlikeye gireceğini bilmektedir. **Ama Genevieve için çok geç olmadan bu katili yakalayabilecek midir?**

Gecenin geç saatlerine kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak, kesinlikle bağımlılık yapan bir gizem gerilim romanı. Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Tess Gerritsen hayranları için mükemmel.

[Hemen alın!](#)

KIŞ KIZLARI

AJAN TORI HUNTER KİTAP 2

Buradan alın!

Kabinin penceresinden dışarı, şiddetli kar fırtınasına bakarken, bir yabancının elinin ağzını kapattığını hissedince aniden içine bir korku düşer. Kimse onun boğuk sesini duyamaz.

Ateşin yanındaki kanepeden karların içine doğru sürüklenirken çığlık atıyor.

On yedi yaşındaki Savannah Devenish, ailesinin Minnesota'daki ücra tatil kulübesinde ortadan kaybolduğunda, **FBI Ajanı Tori Hunter** olay yerine ilk giden olmak için tehlikeli buzlu yollarda yarışır. Savannah'nın ailesi güzel, kaygısız kızları için endişelenmekten çılgına dönmüştür. Kendi kayıp kız kardeşinin anılarından etkilenen Tori, bu aileyi yeniden bir araya getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya yemin eder.

Polis, Savannah'nın babası **Jacob**'ın bir ilişkisi olduğunu ortaya çıkardığında, onun da olaya karıştığından şüphelenir, ancak Tori onun umutsuzluğunun gerçek olduğuna ikna olur. Baş dedektifle olan yakın ilişkisi, ekibin onu dinlemeyeceği anlamına geldiğinden, Tori tek başına yola çıkar ve Savannah'nın perişan haldeki en iyi arkadaşlarını sırlarını paylaşmaya ikna eder. Görünüşe göre bu 'iyi kız' gizemli bir adamla buluşmak için partilere gizlice gidiyordu...

Sonra başka bir genç kız sokaktan kaçırılır, karlı ayak izleri ve atılmış bir sıcak çikolata bardağı ondan kalan son izlerdir. Kızlar aynı yaşta, çarpıcı bir şekilde solgun ve sarışın. Sapkın bir koleksiyoncu Onları çalmak mı? **Ve hayatta tutulmaları için ne gibi bir şans var?**

Ölümcül bir kar fırtınası yaklaşırken Tori, donmuş bir gölün kıyısındaki terk edilmiş bir kulübeye giden yolu takip ederken doğa koşullarıyla ve kendi ekibiyle savaşıyor. Bodrum katında yatak odaları, giysilerle doludur.

genç kızlar. Tori yirmi yıl önce kaybolan kendi kız kardeşini kurtarmak için çok geç kalmıştı, **ama bu kızları sonsuza dek kaybolmadan önce bulabilecek mi?**

Gözlerinizi sayfalara yapıştıracak ve kalbinizi ağzınıza getirecek son derece bağımlılık yapıcı ve dolambaçlı bir suç gerilimi.

Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Tess Gerritsen hayranları bu kitabı ellerinden bırakamayacaklar.

[Buradan alın!](#)

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*? Biz istiyoruz ki

Geleceğin okurlarını oluşturmaya yardımcı olmak için oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bunu değiştirmeye çalışacağız.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2021 yılında

yayınlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı© Roger Stelljes, 2021

Roger Stelljes bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni
alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi
bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-80019-955-2

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler,
karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür
ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya
yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

